SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Un cuceritor înnăscut

Traducere din limba engleză
Oana Hancu
EDITURA LITERA
2018

Susan Elizabeth Phillips
Natural Bom CKarmer
Copyright © 2007

„Lira”
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Un cuceritor înnăscut
Susan Elizabeth Phillips
Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PHILLIPS, SUSAN ELIZABETH
Un cuceritor înnăscut / Susan Elizabeth Phillips; trad.: Graal Soft
– Bucureşti: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3279-1
I. Hancu, Oana (trad.)
821.111(73)-31-135. 1

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS a scris 23 de romane traduse în 30 de limbi şi apărute pe lista de bestselleruri din New York Times, Publisher's Weekly şi USA Today. A primit 4 premii RITA pentru „Cel mai bun roman", precum şi Premiul pentru întreaga activitate din partea Romantic Times.

capitolul 1

Nu se întâmpla în fiecare zi ca un bărbat să vadă un castor fără cap mărşăluind pe marginea drumului, nici măcar în lumea impresionantă a lui Dean Robillard.

- Ce dra...

Dean frână brusc maşina nou-nouţă Aston Martin Vanquish şi opri în faţa sa. Castorul trecu exact pe lângă el, cu coada mare şi turtită săltând pe pietriş şi ţinând pe sus nasul mic şi ascuţit. Mult prea sus. Castorul părea foarte enervat.

Era cu siguranţă o femeie, văzuse asta pentru că lip-sea capul de la costumul de castor, dezvăluind un păr transpirat şi întunecat, prins într-o coadă de cal scurtă şi încâlcită. Dean îşi dorise puţină distracţie ca să scape de propria companie deprimantă, aşa că deschise larg portiera şi păşi pe marginea străzii Colorado. întâi se ivi perechea nouă de ghete Dolce &. Gabbana, urmată de restul corpului său, 1,90 metri de muşchi de oţel, reflexe foarte ascuţite şi o frumuseţe de neegalat... sau cel puţin asta era ce spunea agentul său de presă. Totuşi era destul de adevărat, cu toate că Dean nu era de fapt nici pe departe atât de vanitos cât lăsa să se vadă. Dar superficialitatea lui era o modalitate de a ţine oamenii la distanţă şi de a nu-i lăsa să se apropie mai mult decât dorea el.

-Ăăă, doamnă... Ai nevoie de ajutor?

Lăbuţele îşi continuară ritmul.

- Ai o armă?
- Nu la mine.
- Atunci nu-mi eşti de folos.

Şi continuă să meargă.

El zâmbi şi porni după ea. Cu picioarele sale foarte lungi, comparativ cu cele scurte şi îmblănite ale castorului, o ajunse din urmă imediat.
-Ce zi frumoasă, spuse el. Puţin cam prea călduroasă pentru luna mai, dar nu mă pot plânge.
Ea îl privi cu ochii asemenea acadelelor de struguri, una dintre puţinele trăsături rotunjite ale sale. Cea mai mare parte a trupului ei avea unghiuri ascuţite şi puncte delicate, cu pometii ca două lame subţiri, un nas micuţ sub formă de săgeată, o bărbie destul de ascuţită pentru a tăia sticla. Imediat după asta, lucrurile deveneau riscante. Un arc ascuţit marca mijlocul unei buze de sus mari şi uimitor de generoase. Buza de jos era chiar mai plină, oferindu-i lui Dean un sentiment tulburător ca şi cum ar fi un personaj dintr-un basm obscen.
- Un actor, zise ea dispreţuitor. Norocul meu.
- Ce te face să crezi asta?
- Eşti mai drăguţ decât prietenele mele.
- E un blestem.
- Nici măcar nu ţi-e jenă de asta?
- Trebuie să accepţi anumite lucruri despre tine.
- Frate... mormăi cu dezgust.
- Mă cheamă Heath, spuse el în timp ce castorul re-luă ritmul. Heath Champion.
- Sună fals.
Era, dar nu în sensul la care se referise ea.
- De ce ai nevoie de o armă? întrebă Dean.
- Ca să ucid un fost iubit.
- Este cel care te-a ajutat să-ţi alegi hainele?
Coada ei mare ca o paletă îl lovi peste picior în timp ce se întoarse spre el.
- Dispari, bine?
- Şi să ratez toată distracţia?
Ea privi înapoi către maşina lui sport, un Aston Martin Vanquish S letal şi negru, cu motor V-12. Maşinăria îl costase câteva sute de mii, dar nici măcar asta nu făcuse vreo mare diferenţă în averea lui. Să fii fundaş în echipa Chicago Stars era ca şi cum ai deţine o bancă.
Un cuceritor înnăscut
7
Ea aproape îşi scoase ochiul îndepărtându-şi o şuviţă transpirată de păr de pe obraz, cu lăbuţa care nu părea detaşabilă.
- Mi-ar prinde bine să mă duci cu maşina.
-Ai de gând să-mi rozi tapiţeria?
- Nu glumi cu mine!

- Scuză-mă! Pentru prima dată în acea zi era mulţu-mit că hotărâse să iasă de pe autostradă. Arătă cu capul înspre maşină. Urcă!
Cu toate că fusese ideea ei, ea ezită. în sfârşit, se luă după el. Dean ar fi trebuit să o ajute să intre – îi deschise portiera –, dar rămase în spate să se amuze.
Mai ales din cauza cozii. Era practic cu arc, şi în timp ce ea încerca să se strecoare pe scaunul de piele al pasagerului, aceasta continua să o lovească în cap. Se enervă atât de tare, încât încercă să o rupă. Dar când nu reuşi să o facă, începu să o calce în picioare.
Dean îşi scarpină bărbia.
-Nu eşti puţin cam severă cu bătrânul castor?
- Ajunge!
O luă din nou pe jos de-a lungul drumului. Dean zâmbi şi strigă după ea:
-Iartă-mă! Tocmai din cauza acestor comentarii fe-meile şi-au pierdut respectul pentru bărbaţi. Mi-e ruşine de atitudinea mea. Te rog, dă-mi voie să te ajut!
Privi cum se ducea o luptă între orgoliul şi nevoia ei, dar nu fu surprins să vadă că nevoia câştigă. Se întoarse spre el şi îl lăsă să o ajute să îşi îndoaie coada. în timp ce ea o strângea la piept, Dean o ajută să intre în maşi-nă. Era nevoită să stea pe o fesă şi să privească pe după coadă ca să vadă parbrizul. El se urcă la volan. Costu-mul de castor avea un miros de mosc care îi reamintea de un vestiar de liceu. Coborî fereastra câţiva centimetri şi reintră pe şosea.
- Aşadar, unde mergem?
-Tot înainte un kilometru şi jumătate. Apoi facem dreapta la Biserica Eternal Life Bible.

Ea transpira ca un fundaş sub acea blană urât mirositoare, iar Dean dădu la maximum aerul condiţionat.
-Sunt multe oportunităţi de carieră în calitate de castor?
Privirea ei ironică îi dădu lui Dean de înţeles că ştia cât de mult se distra el pe seama ei.
-Făceam o reclamă pentru depozitul de cherestea Marele Castor al lui Ben, bine?
- Când spui reclamă...
-Afacerea lui Ben n-a mers foarte bine în ultima perioadă. Sau cel puţin aşa mi s-a spus. Abia am venit în oraş de nouă zile. Ea încuviinţă din cap.

Strada asta duce la Rawlins Creek şi spre depozitul lui Ben. Şoseaua cu patru benzi de acolo duce la Home Depot.

- încep să înţeleg.
- Bine. În fiecare weekend, Ben încearcă să angajeze pe cineva care să stea pe şosea cu un indicator ca să-i atragă pe cumpărători spre depozit. Eu am fost ultima fraieră.

-Asta înseamnă să fii ultimul venit în oraş.

- E greu să găseşti pe cineva atât de disperat încât să facă lucrul ăsta două weekenduri la rând.
- Unde e indicatorul? Nu contează. L-ai lăsat unde ai lăsat şi capul de la costum.

-Nu m-aş fi putut întoarce în oraş purtând capul de castor.

Ea sublinie acest lucru ca şi cum Dean ar fi fost încet la minte. El bănuia că, dacă ar fi avut ceva pe dedesubt, nu s-ar fi întors în oraş purtând costumul de castor.

- N-am văzut nici o maşină parcată, spuse el. Cum ai ajuns acolo?

-Soţia proprietarului m-a adus cu maşina după ce Camaroul meu şi-a dat duhul azi-dimineaţă. Trebuia să vină să mă ia acum o oră, dar n-a mai apărut. Mă gândeam ce să fac când am văzut un anumit nenorocit trecând prin zonă într-un Ford Focus pe care l-am plătit împreună.

- Iubitul?
- Fostul iubit.

- Cel pe care erai gata să-l omori.
- Prefă-te în continuare că glumesc, spuse ea privind în jurul cozii. Aici e biserica. Fă la dreapta!
- Dacă te duc cu maşina până la locul crimei, asta mă face complice?

-Vrei să fii?

- Sigur. De ce nu?

O luă pe o stradă cu denivelări, semirezidenţială, unde se aflau nişte case dărăpănate în stil ranch, pe terenuri buruienoase. Deşi oraşul Rawklins Creek era doar la treizeci de kilometri est de Denver, nu putea să devină o suburbie orăşenească prea cunoscută.

- Este casa cea verde cu semn în curte, spuse ea,

Dean opri în faţa pereţilor unei case de stuc unde veghea o căprioară de metal deasupra unui rând de morişti de floarea-soarelui şi un semn cu CAMERE DE ÎNCHIRIAT. Un Ford murdar argintiu era pe alee cu motorul la ralanti. Lângă el, o brunetă cu picioare

lungi stătea sprijinită de portiera din partea pasagerului şi fuma o ţigară. Când văzu maşina lui Dean, se îndreptă.

- Aia e Sally, probabil, şuieră castorul. Cea mai recentă fraieră a lui Monty. Eu am fost cea de dinaintea ei.

Sally era tânără, slăbuţă, cu sânii mari şi foarte ma-chiată, punând în mod evident în dezavantaj castorul cu părul transpirat. Însă apariţia castorului în maşina sport Aston Martin condusă de Dean reuşea cât de cât să egaleze situaţia. Prin parbriz, Dean văzu ieşind din casă un tip cu părul lung şi cu înfăţişare de artist, cu ochelari cu ramă metalică. Nu putea să fie decât Monty. Purta pantaloni sport şi un tricou ţesut care arăta de parcă ar fi fost făcut de mână de revoluţionarii din America de Sud. Era mai în vârstă decât castorul, avea probabil vreo 35 de ani şi, cu siguranţă, mai în vârstă decât Sally, care nu putea să aibă mai mult de nouăsprezece.

Monty încremeni când văzu Vanquish-ul. Sally îşi stinse ţigara cu sandalele roz-deschis şi se holbă. Dean coborî fără să se grăbească şi deschise uşa pasagerului

pentru castor, pentru ca ea să poată începe măcelul. Din păcate, coada o împiedica în încercarea ei de a-şi pune lăbuţele pe pământ. Dădu să o potrivească, dar aceasta se desfăcu şi o lovi în bărbie. Asta o enervă atât de tare, încât îi trase una, ceea ce o făcu să se dezechilibreze şi să aterizeze direct pe burtă la picioarele lui Dean, în timp ce vâsla mare şi maro pe post de coadă se legăna în vânt deasupra fundului ei.

Monty se holbă la ea.

- Blue?

-Aia e Blue? spuse Sally. Este un clovn sau ceva de genul ăsta?

- Nu era ultima oară când am văzut-o. Monty îşi mută atenţia de la castorul care încerca să se ridice în patru labe, la Dean. Şi tu cine eşti?

Tipul avea unul dintre accentele false de clasă superioară care îl făceau pe Dean să vrea să scuipe tabac şi să spună „v'ar naiba".

- Un bărbat misterios, zise el cu glas tărăgănat. Iubit de unii, temut de mulţi.

Monty păru uluit, dar, de îndată ce castorul reuşi să se ridice, expresia i se schimbă în ostilitate.

- Unde este, Blue? Ce-ai făcut cu ea?

- Ticălos mincinos, ipocrit, care recită poezii! zise ea cu ochi ameninţători şi transpiraţia lucind pe faţa ei micuţă şi ascuţită.

-N-am minţit. Vorbea într-un mod condescendent care îl înfuria până şi pe Dean, care putea numai să îşi imagineze ce efect avea asupra castorului. Nu te-am minţit niciodată, continuă el. Ţi-am explicat totul în scrisoarea mea.

- Pe care n-am primit-o până când n-am lăsat baltă trei clienţi şi am condus peste două mii de kilometri prin toată ţara. Şi ce-am găsit când am ajuns aici? L-am găsit pe bărbatul care a petrecut ultimele două luni implorându-mă să plec din Seattle şi să vin aici? L-am găsit pe bărbatul care plângea la telefon ca un copil, vorbea despre sinucidere şi spunea că eu sunt cel mai bun

prieten al lui şi singura femeie în care a avut vreodată încredere? Nu, nu l-am găsit pe el. Am găsit o scrisoare în care scria că acel bărbat care jurase că eu sunt singurul lucru care îl ţine în viaţă nu mai are nevoie de mine, pentru că s-a îndrăgostit de o fată de 19 ani. O scrisoare în care îmi spunea să nu las asta să sporească problemele pe care le am cu abandonul. Nici măcar n-ai avut curajul să-mi spui personal!

Sally înaintă cu o expresie serioasă.

- Este din cauză că eşti o dominatoare, Blue.

-Nici măcar nu mă cunoşti!

- Monty mi-a povestit totul. Şi nu vreau să fiu ticăloasă, dar ai putea să apelezi la terapie. Ar putea să te ajute să nu te mai simţi atât de ameninţată de succesul altor persoane. Mai ales de succesul lui Monty.

Obrajii castorului deveniră de un roşu aprins.

-Monty îşi câştigă existenţa participând la concur-suri de poezie şi scriind lucrări pentru studenţii de la facultate care sunt prea leneşi să şi le facă singuri.

Expresia vinovată care trecu rapid pe chipul lui Sally îl făcu pe Dean să suspecteze că exact aşa se cunoscuseră cei doi. Dar nici ea nu se lăsă mai prejos.

-Ai dreptate, Monty. Este toxică.

Castorul îşi încleşta maxilarul şi înaintă din nou că-tre Monty.

- I-ai spus că sunt toxică?

- Nu toxică în general, replică Monty al naibii de arogant. Doar pentru procesul meu de creaţie. îşi potrivi ochelarii pe nas. Acum spune-mi unde este CD-ul lui Dylan. Ştiu că l-ai găsit.

- Dacă eu sunt atât de toxică, de ce n-ai reuşit să scrii nici măcar o singură poezie de când ai plecat din Seattle? De ce spuneai că eu sunt inspiraţia ta nenorocită?

- Asta era înainte să mă cunoască pe mine, interveni Sally. înainte să ne îndrăgostim. Acum eu sunt inspiraţia lui.
- Asta a fost abia acum două săptămâni!
Sally se trase de breteaua de la sutien.

- Inima ştie când îşi găseşte sufletul-pereche.
- O pereche de rahat, mai bine zis, răspunse castorul.
-Asta este crud, Blue, şi foarte dureros, zise Sally. Ştii
că vulnerabilitatea lui Monty este ceea ce îl face un bun poet. Şi exact de asta îl şi ataci. Pentru că eşti geloasă pe creativitatea lui.
Sally începu să îl enerveze până şi pe Dean, care nu fu surprins să audă castorul răstindu-se la ea.
- Dacă mai spui un singur cuvânt, te iau la bătaie. Ai înţeles.7 Asta este între mine şi Monty.
Sally deschise gura, dar ceva din expresia castorului o făcu să o închidă la loc. Păcat! Lui Dean i-ar fi plăcut să îl vadă pe castor doborând-o. Cu toate că şi Sally părea destul de antrenată.
- Ştrn că eşti supărată, zise Monty, dar într-o zi o să te bucuri pentru mine.
Tipul ăsta absolvise primul în clasa proştilor. Dean îl privi pe castor ridicându-se pe vârful lăbuţelor.
- O să mă bucur?
-N-o să mă cert cu tine, zise Monty în grabă. Mereu vrei să transformi totul în ceartă.
Sally încuviinţă din cap.
-Aşa este, Blue.
-Ai atât de multă dreptate!
Pe neaşteptate, castorul se aruncă în aer, iar Monty căzu la pământ cu o bufnitură.
- Ce faci? încetează! Dă-te jos de pe mine!
Ţipa ca o fată, şi Sally se grăbi să îl ajute.
- Dă-te jos de pe el!
Dean se sprijini de Vanquish ca să se bucure de spectacol.
7 Ochelarii mei! urlă Monty. Ai grijă la ochelarii mei!
încercă să se ghemuiască, în timp ce castorul îi dădu o lovitură peste cap.
- Eu am plătit pentru ochelarii ăia!
- Opreşte-te! Dă-te jos de pe el!
Sally prinse coada castorului şi trase cât putu de tare.

Monty încercă să îşi protejeze atât „bijuteriile”, cât şi ochelarii preţioşi.
- Ai înnebunit de tot!
- Este din cauza ta!
Castorul încercă să îl pălmuiască, dar nu reuşi. Avea lăbuţa prea mare. Sally avea bicepşii buni şi începuse să facă progrese cu coada, dar castorul deţinea controlul şi nu avea de gând să renunţe fără vărsare de sânge. Dean nu se mai distrase atât de mult de la ultimele treizeci de secunde din meciul cu Giants al ultimului sezon.
-Mi-ai spart ochelarii! se smiorcăi Monty cu mâna pe faţă.
- întâi ochelarii. Acum capul!
Castorul îi mai dădu o lovitură.
Dean se strâmbă, dar Monty îşi aduse în sfârşit aminte că are un cromozom Y şi, cu ajutorul lui Sally, reuşi să îl împingă pe castor şi să se ridice în picioare.
- O să fii arestată pentru asta, ţipă el ca un laş. Să ştii că te denunţ.
Dean nu se mai putu abţine şi înaintă. De-a lungul timpului, văzuse îndeajuns de multe filme cu el ca să ştie că impresia pe care o făcea când mergea, modul în care fizicul său impresionant se dezvăluia, îl avantaja mult. Totodată, bănuia că apusul soarelui îi va lumina ca în poveşti părul de un blond-închis. Până la vârsta de 28 de ani, purtase o pereche ţipătoare de cercei cu di-amant, dar aceea fusese o exagerare tinerească, iar acum purta doar un ceas.
Chiar şi cu ochelarii sparţi, Monty îl văzu venind şi păli.
- Eşti martor, se smiorcăi poetul. Ai văzut ce-a făcut.
-Tot ce am văzut..., zise Dean tărăgănat, este doar
un motiv în plus pentru care nu vei fi invitat la nunta noastră. Se îndreptă spre castor, îşi puse mâna pe după umerii săi şi privi cu afecţiune în ochii ei ca acadeaua, lartă-mă, iubito! Trebuia să te cred când mi-ai spus că William Shakespeare aici de faţă nu merită să aibă parte

de un final potrivit pentru relaţia voastră. Dar eu am continuat să te îndemn să vorbeşti cu acest ticălos amă-rât. Data viitoare, adu-mi aminte să mă încred în judecata ta. Dar trebuie să recunosc că înainte trebuia să te fi schimbat de costum, aşa cum ţi-am spus. Viaţa noastră sexuală nu este treaba nimănui.

Castorul nu părea genul de femeie care să fie uşor luată prin surprindere, dar el o uimi, iar pentru un băr-bat care îşi câştiga existenţa din cuvinte, lui Monty îi pieri graiul. Biata Sally abia reuşi să îngaime:

- Te căsătoreşti cu Blue?

-Nici mie nu-mi vine să cred. Dean ridică timid din umeri. Cine s-ar fi gândit că mă va lua pe mine?

Şi, serios, ce mai era de zis după toate astea?

Când Monty îşi recăpătă respiraţia, începu din nou să se plângă că Blue făcuse ceva cu „el", când Dean îşi dădu seama că era vorba despre un CD piratat aparent valoros cu albumul Blood on the Tracks al lui Bob Dylan, pe care Monty îl lăsase din greşeală în camera închiriată.

- Există doar o mie în total, se plânse el.

- Nouă sute nouăzeci şi nouă, răspunse castorul. Copia ta a ajuns la gunoi exact în momentul în care am terminat de citit scrisoarea ta.

Monty fu terminat să audă asta, dar Dean nu putu rezista tentaţiei de a răsuci cuţitul în rană. în timp ce poetul şi Sally se urcau în maşină, el se întoarse către castor şi spuse suficient de tare cât să audă şi cei doi:

- Haide, dulceaţă. Să mergem în oraş şi să cumpărăm acel diamant de două carate la care ţi-a rămas gândul.

Dean putu să jure că îl auzi pe Monty smiorcăindu-se.

Victoria castorului nu dură prea mult. Focusul abia ieşise de pe alee când uşa de la intrare a casei se deschise şi o femeie corpolentă cu părul vopsit negru, sprâncene vopsite şi cu o faţă ridată ieşi greoi pe verandă.

- Ce se întâmplă aici?

Castorul privi la norul de praf de pe drum şi îşi co-borî încet umerii.

- O ceartă de familie.

Femeia îşi încrucişa braţele peste bustul generos.

- Chiar de când te-am văzut am ştiut că o să ne faci probleme. N-ar fi trebuit niciodată să te las să stai aici.

începu s-o muştruluiască, dându-i şi lui Dean îndeajuns de multe informaţii cât să înţeleagă toată povestea. Se pare că Monty locuise la pensiune până în urmă cu zece zile, când plecase cu Sally. Castorul ajunsese cu o zi mai târziu, găsise scrisoarea lui de adio şi decisese să mai rămână până se hotăra care va fi pasul următor.

Broboane de sudoare se iviră pe fruntea proprietăresei.

- Nu te vreau în casa mea.

Castorul nu părea să mai aibă chef de ceartă.

- Plec mâine la prima oră.
- Ai face bine să ai cei optzeci şi doi de dolari pe care mi-i datorezi.
-Sigur că am...
Capul castorului se ridică brusc. înjurând în barbă, o împinse pe proprietăreasă şi se grăbi înăuntru.
Femeia îşi îndreptă atenţia către Dean, apoi către maşina lui. De obicei, toată populaţia din America de Nord îl linguşea, dar ea nu părea să se uite prea mult la fotbal.
- Eşti traficant de droguri? Dacă ai droguri în maşina aia, îl sun pe şerif.
- Doar nişte Tylenol forte.
Şi câteva flacoane cu calmante pe care se hotărî să nu le menţioneze.
- Eşti un băiat chiar deştept.
Se uită urât la el şi se întoarse în casă. Dean privi cu regret cum pleacă. Se părea că distracţia se terminase.
Nu era nerăbdător să revină pe autostradă, deşi făcuse acea călătorie doar ca să lămurească nişte lucruri. În principal, sfârşitul unui şir neîntrerupt de noroace. Avusese parte de cucuie şi vânătăi, dar niciodată nu păţise ceva grav. Opt ani în NFL, şi niciodată nu îşi fracturase o gleznă, nu îşi răsucise vreun ligament şi nu îşi rupsese tendonul lui Ahile. Nici măcar un deget rupt.

16
Susan Elizaberh Phillips
Dar asta până în urmă cu trei luni, la o confruntare în playoff-ul AFC împotriva lui Steelers. îşi dislocase umărul şi suferise o ruptură de labrum. Operaţia avu-sese succes. îşi putea folosi umărul pentru alte câteva sezoane, dar niciodată nu avea să mai fie ca nou, şi asta era o problemă. Se obişnuise cu gândul că era invincibil. Accidentările li se întâmplau altor jucători, nu lui, nu până atunci.
Viaţa lui minunată se terminase în anumite privinţe. începuse să petreacă prea mult timp în cluburi, în scurt timp, băieţi pe care abia îi cunoştea se mutau în camera lui de oaspeţi şi femei goale zăceau leşinate în cada lui. într-un final, se hotărâse să facă o călătorie cu maşina de unul singur, dar la optzeci de kilometri de Vegas decisese că Oraşul Păcatelor nu era locul potrivit pentru ca el să-şi limpezească gândurile, aşa că se îndreptase spre est prin statul Colorado.
Din păcate, nu prea se descurca cu singurătatea. în loc să privească în perspectivă, ajunsese să fie şi mai deprimat. Aventurile castorului fuseseră foarte distractive, dar, din păcate, se terminaseră.

în timp ce se urca în maşină, se auziră ţipetele unei certe între femei. Uşa de la verandă se deschise larg şi o valiză zbură prin ea. Ateriză în curte, unde se deschise şi se împrăştie tot ce era înăuntru: blugi şi bluze, un sutien mov şi nişte chiloţi portocalii. Fu urmată de o geantă bleumarin. Apoi apăru castorul.
-Eşti o haimana! strigă proprietăreasa înainte să trântească uşa.
Castorul trebui să se prindă de o cutie poştală de fier ca să nu cadă de pe verandă. De îndată ce îşi regăsi echilibrul, nu păru să ştie ce să facă şi se prăbuşi în capul scărilor cu capul în lăbuţe.
Spusese că maşina ei nu mai mergea, ceea ce îi oferea lui Dean o scuză potrivită ca să îşi amâne şi mai mult propria companie jalnică.
— Ai nevoie să te duc undeva? strigă el.
Ea îşi ridică fruntea şi păru surprinsă să vadă că Dean încă mai era prin preajmă. Era neobişnuit ca o femeie să uite de existenţa lui, lucru care imediat îi captă atenţia. Ea ezită, apoi se ridică stângaci în picioare.
- În regulă.
O ajută să îşi strângă lucrurile, mai ales obiectele delicate care necesitau multă dexteritate. Asemenea chi-loţilor. Ca un adevărat cunoscător, el concluziona că ai ei erau mai degrabă de la Wal-Mart decât de la Agent Provocateur, dar avea o colecţie drăguţă de bikini în culori aprinse şi cu imprimeuri îndrăzneţe. Fără tanga, totuşi. Şi, mai tulburător, fără dantelă. întrucât chipul ascuţit, delicat – mai puţin transpiraţia şi blana care îl însoţea – părea că vine dintr-o carte cu basme, ar fi tre-buit să existe şi dantelă.
-Judecând după atitudinea fostei tale proprietărese, zise el în timp ce îi punea în portbagajul Vanguardului valiza şi geanta, presupun că nu aveai cei optzeci şi doi de dolari pentru chirie.
- Mai mult decât atât. Aveam două sute de dolari as-cunşi în camera aia.
- Te urmăreşte o serie de ghinioane.
-Sunt obişnuită cu asta. Nu e totul numai ghinion. O parte este clar prostie. Privi către casă. Ştiam că Monty va veni aici de îndată ce am găsit CD-ul lui Dylan sub pat. Dar în loc să-mi ascund banii în maşină, i-am pus în ultimul număr din People. Monty urăşte revista People. Spune că doar cretinii o citesc, deci eram convinsă că banii vor fi în siguranţă.
Dean nu citea mereu revista People, dar avea o oare-care fidelitate. în timpul şedinţei sale foto, personalul fusese foarte drăguţ.
- Presupun că vrei să mergi la Depozitul de Cherestea Marele Castor al lui Ben, zise el după ce o ajută să urce. Doar dacă nu vrei să lansezi un nou trend în modă.

- Poţi să termini cu asta? Castorul îi arătase un pu-ternic dezgust, care era destul de deconcertant, întrucât

ea era femeie, iar el era... era... Dean Robillard. Zări har-ta pe care Dean o aruncase jos. Tennessee?
-Am un loc de vacanţă nu prea departe de Nashville.
Săptămâna trecută i-ar fi plăcut să audă aceste cuvinte. Acum nu mai era atât de sigur. Putea să locuiască în Chicago, dar era un băiat din California la urma urmei, deci de ce cumpărase o fermă în Tennessee?
- Eşti un cântăreţ de muzică country?
El reflectă.
- Nu. Aproape că ai avut dreptate prima dată. Sunt o vedetă de film.
- N-am auzit niciodată de tine.
-Ai văzut ultimul film al lui Reese Witherspoon?
-Da.
- Eu am fost în cel de dinainte.
-Sigur că da. Suspină adânc şi îşi sprijini capul de scaun. Ai o maşină incredibilă. Haine scumpe. Viaţa mea devine din ce în ce mai oribilă. Am dat peste un traficant de droguri.
- Nu sunt traficant de droguri, replică el aprig.
- Nu eşti star de cinema.
-Nu răsuci cuţitul în rană. Adevărul este că sunt un model semifaimos cu ambiţii să devină o vedetă de film.
- Eşti gay, declară ea, fără să pună o întrebare, fapt care i-ar fi supărat pe mulţi sportivi, dar el avea un număr mare de fani homosexuali şi îi respecta pe su-porterii lui.
- Da, dar ascund cu grijă acest lucru.
Să fii gay trebuia să aibă şi nişte avantaje, decise el. Nu să fie gay cu adevărat – nici nu se putea gândi la asta –, dar putea să petreacă timp cu femei interesante fără să se îngrijoreze că le dădea false speranţe. În ulti-mii cincisprezece ani, pierduse prea multă energie ca să convingă câteva femei foarte drăguţe că nu vor fi mama copiilor lui, dar bărbaţii homosexuali nu au astfel de probleme. Se puteau relaxa şi puteau să fie doar prieteni. îi aruncă o privire.

- Dacă se aud vorbe despre preferinţele mele sexuale, cariera mea va fi ruinată, aşa că aş aprecia dacă ai ţine informaţia pentru tine.
îşi ridică o sprânceană umedă.
- De parcă ar fi un mare secret. Am ştiut că eşti homo din primele cinci secunde după ce te-am cunoscut.
Probabil că râdea de el. Ea începu să îşi ronţăie buza de jos.
- Te superi dacă te însoţesc puţin astăzi?
- Şi îţi abandonezi maşina?
- Nu mai merită să o repar. Ben poate să o remorcheze. Având în vedere că am pierdut capul de castor de la costum şi toate celelalte lucruri, pariez că nu voi mai fi plătită, deci îmi este dator.
Dean se gândi la asta. Sally o definise corect. Cas-torul chiar era o dominatoare, tipul de femeie care îi plăcea cel mai puţin. Dar era şi distractivă.
-Vom încerca vreo două ore, spuse el, dar nu promit mai mult de atât.
Opriră în faţa unei clădiri de tablă ondulată zugrăvită întro nuanţă nefericită de turcoaz. Era duminică după-amiază, iar în parcarea de pietriş a depozitului erau doar două maşini, un Camaro albastru ruginit şi un ultim model pickup. Un semn cu ÎNCHIS atârna dintr-o pereche de ventuze de pe uşă, care era încă larg deschisă ca să lase aerul să intre. Ca un adevărat gentleman, ieşi să o ajute.
- Ai grijă la coadă!
Ea îi aruncă o privire ucigătoare, reuşi să iasă puţin mai graţios şi înaintă către uşa depozitului de cherestea, în timp ce o deschidea, Dean zări pieptul unui bărbat aranjând o vitrină. Ea dispăru înăuntru.
Tocmai ce termina de privit peisajul deloc impresio-nant – o colecţie de tomberoane şi nişte linii de înaltă tensiune –, când ea ieşi furtunos cu o grămadă de haine în braţe.
- Soţia lui Ben s-a tăiat la mână şi a trebuit să o ducă la urgenţă. De asta n-a mai venit după mine cu maşina.

Din păcate, nu mă pot dezbrăca de asta de una singură. Îi aruncă o privire nemulţumită tipului din magazin. Şi refuz să las un obsedat sexual de profesie să îmi des-facă fermoarul.
Dean zâmbi. Cine ar fi bănuit că un stil de viaţă alternativ avea atâtea avantaje?
- Te ajut cu plăcere.

O urmă către o parte de clădire unde, pe o uşă de metal cu vopsea scorojită, era silueta ştearsă a unui castor având o fundă în păr. Baia avea o singură toaletă, nu prea curată, dar destul de acceptabilă, cu pereţi albi de cărămidă şi cu o oglindă cu pete de la muşte fixată deasupra chiuvetei. În timp ce căuta un loc curat unde să îşi aşeze grămada de haine, el coborî capacul toaletei şi, din respect pentru fraţii săi homosexuali, îl acoperi cu şerveţele de hârtie.

Ea îşi aşeză hainele şi se întoarse cu spatele la el.

- E un fermoar acolo.

În interior, costumul de castor etanş mirosea mai tare decât un vestiar, dar, ca veteran cu mai mult de două antrenamente pe zi, mai multe decât putea el să numere, el mirosise chiar mai rău de atât. Mult mai rău. Câteva fire de păr umed şi negru, ca de bebeluş, ieşiseră din aşa-zisa coadă de cal, iar Dean le îndepărtă de pe ceafa ei care era albă ca laptele cu excepţia unei foarte vagi urme a unei vene de un albastru pal. îşi tot băgă nasul prin blana jegoasă până găsi fermoarul. Era extrem de priceput în a dezbrăca femeile, dar abia reuşi să deschidă doi centimetri fermoarul, că se şi prinse în blană. îl eliberă, dar după câţiva centimetri se blocă din nou.

Continuă aşa, tot blocând şi eliberând fermoarul, în timp ce blana care se desfăcea dezvăluia pielea ca lapte-le. Şi, cu cât îi lua mai mult să desfacă fermoarul, cu atât se simţea mai puţin homosexual. Încercă să îşi distragă atenţia cu o conversaţie.

- Deci ce m-a dat de gol? Cum de ai ştiut că sunt gay?
- Sigur nu o să te simţi jignit? întrebă ea cu o grijă prefăcută.

- Adevărul mă va elibera.

-Păi, eşti foarte bine făcut, dar muşchii ăia sunt modelaţi. N-ai făcut acest piept construind acoperişuri de case.

- Mulţi bărbaţi merg la sală.

Rezistă dorinţei de a sufla peste pielea ei umedă.

- Da, dar care bărbat hetero nu are vreun semn pe bărbie undeva sau vreo lovitură pe nas? Profilul tău este mai cizelat decât Muntele Rushmore.

Era adevărat. Faţa lui Dean se păstrase remarcabil de nevătămată. Umărul său totuşi era o cu totul altă poveste.

- Apoi părul tău. Des, strălucitor, blond. Câte produse ai folosit azi-dimineaţă? Nu mai contează. Mă va face doar să mă simt inferioară.

Singurul produs pe care îl folosise pentru părul de dimineaţă fusese şamponul. Un şampon bun, adevărat, dar totuşi un şampon.

- Totul ţine de tunsoare, spuse el.

11 tunsese coafeza lui Oprah.
- Blugii aceia nu sunt de la Gap.
Corect.
- Şi porţi ghete de gay.
- Astea nu sunt ghete de gay! Am dat o mie două sute de dolari pe ele.
- Exact, zise ea triumfător. Ce bărbat hetero plăteşte o mie două sute de dolari pe ghete?
Nici măcar evaluarea ei prostească a încălţămintei lui nu îl răcori, pentru că Dean ajunse la talia ei şi, după cum îşi imaginase, nu purta sutien. Denivelările fragile de pe şira spinării ei dispăreau sub V-ul deschis al costumului blănos ca nişte perle delicate de pe un colier înghiţite de un Bigfoot. Avu nevoie de o stăpânire de sine considerabilă ca să nu îşi strecoare mâinile înăuntru, ca să exploreze ce era acolo.
- De ce durează aşa de mult? întrebă ea.
- Fermoarul se tot blochează, de asta. Părea ţâfnos, însă blugii lui nu erau făcuţi să ţină în frâu ceea ce trebuiau

acum să ţină. Dacă eşti de părere că poţi s-o faci mai repede, eşti bine-venită să încerci.
- E cald aici.
-Mie-mi spui?!
Cu o ultimă smucitură reuşi să descheie de tot fer-moarul, care era la mai bine de cincisprezece centimetri de talia ei, şi îi privi rotunjimea şoldului, cu o bandă elastică roşu aprins.
Ea se trase înapoi şi se întoarse către el, încrucişându-şi lăbuţele peste piept pentru a-şi ţine costumul.
- De aici mă descurc eu.
- Oh, te rog. De parcă ai avea ceva ce m-ar interesa să văd.
Un colţ al gurii îi zvâcni, dar Dean nu putu să ghicească dacă era din cauză că se simţea amuzată sau nervoasă.
- Afară.
Oh, păi... Măcar încercase.
înainte să plece, ea îi dădu cheile şţ îi spuse, nu prea politicos, să-i ia lucrurile din maşină. în portbagajul în-doit găsi câteva cutii de plastic umplute cu obiecte de artă, câteva truse împroşcate cu vopsea şi o sacoşă mare din pânză. Tocmai le punea în maşina lui, când tipul care lucra înăuntru ieşi să inspecteze Vanquish-ul. Avea părul slinos şi o burtă de

consumator de bere. Ceva îi spunea lui Dean că acesta era presupusul obsedat sexual care îl înfuriase pe castor.

- Frate, asta e o maşină foarte tare. Am văzut una de asta în filmul ăla cu James Bond. Apoi se uită atent la Dean. Sfinte Sisoe! Tu eşti Dean Robillard. Ce cauţi pe aici?
- Sunt în trecere.
- Dumnezeule mare! Ben trebuia s-o pună pe Sheryl să-şi mişte fundul mare singură la spital. Să vezi când o să-i spun că Boo a fost aici.

Colegii de facultate ai lui Dean îi dăduseră porecla aceea din cauză că petrecea mult timp pe plaja din Malibu, supranumită de localnici „The Boo".

-Am văzut lovitura pe care ai primit-o în jocul cu Steelers. Cum ţi-e umărul?

- îşi revine, răspunse Dean.

S-ar fi vindecat mult mai repede dacă n-ar fi pornit cu maşina prin ţară plângându-şi de milă şi ar fi început recuperarea medicală.

Tipul se prezentă drept Glenn şi începu să recapitu-leze întregul sezon al celor de la Stars. Dean încuviinţa din cap automat, dorindu-şi totodată să se grăbească şi castorul. Dar trecură mai bine de zece minute până când apăru. Îi observă ţinuta.

Totul era nelalocul lui.

Păstoriţa Bo Peep răpită de o bandă de motociclişti Hells Angels. În loc de rochie cu volănaşe, pălărie roz şi toiag de păstoriţă, ea se îmbrăcase într-un tricou fără mâneci negru decolorat, blugi largi şi bocancii mari şi vechi pe care îi văzuse în baie şi de care Dean uitase, din fericire. Fără blană şi delicată, avea cam un metru şaizeci şi era la fel de micuţă cum îşi imaginase, chiar şi în zona pieptului, cu siguranţă unul feminin, însă nu prea memorabil. Se pare că îşi petrecuse timpul în baie spălându-se, pentru că, atunci când se apropie, Dean simţi miros de săpun în loc de mirosul mucegăit al blănii. Părul ei umed şi brunet stătea lipit de cap precum cerneala împrăştiată. Nu era machiată, nici nu avea prea multă nevoie pe tenul ei alb. Totuşi, puţin ruj şi un gram de rimei nu i-ar fi stricat.

Practic îi aruncă lui Glenn costumul de castor.

-Capul şi indicatorul sunt în intersecţie. Le-am pus în spatele generatorului.

- Şi ce vrei să fac eu? replică Glenn.
- Sunt sigură că o să te gândeşti tu la ceva.

Dean deschise portiera marinii înainte ca ea să deci-dă să mai dea un pumn în ea. În timp ce urca, Glenn îşi întinse mâna liberă către Dean.
-A fost o plăcere să vorbesc cu tine. Să vezi când îi voi spune lui Ben că Dean Robillard a fost aici.
- Salută-l din partea mea!

24
Susan Elizaberh Phillips
- Mi-ai spus că numele tău este Heath, spuse castorul când ieşeau din parcare.
-Heath Champion este numele meu de scenă. Nu-mele meu adevărat este Dean.
- De unde ştia Glenn numele tău real?
-Ne-am cunoscut anul trecut într-un bar de gay în Reno.
îşi puse o pereche de ochelari Prada cu lentile verzi şi cu rame de bronz.
- Glenn e gay?
- Nu te preface că nu ştiai.
Râsul răguşit al castorului avea o latură răutăcioasă tulburătoare, ca şi cum ar fi râs de o glumă doar de ea ştiută. Dar, când se întorsese să privească pe geam, râsul i se stinse şi nerăbdarea întunecă acei ochi ca boabele de strugure. Asta îl făcu să se întrebe dacă nu avea şi castorul câteva secrete pe care le ascundea dincolo de exteriorul său bătăios.
capitolul 2
Blue se concentra la propria respiraţie, sperând că acest lucru o va calma, însă panica tot continua să rea-pară. îi aruncă Frumuşelului pe furiş o privire. Chiar se aştepta ca ea să creadă că era homosexual? Este ade-vărat, cizmele erau de gay şi înfăţişarea, una uimitoare. Dar, chiar şi aşa, emana destul magnetism heterosexual încât să aprindă întreaga populaţie de femei. Făcea fără îndoială asta încă de la primul său scâncet, de când i se reflectase imaginea în ochelarii obstetricianului şi îi dăduse lumii primul salut.
Ea crezuse că trădarea lui Monty era ultimul dezastru din catastrofa în rapidă derulare care era viaţa ei, dar acum se afla la mila lui Dean Robillard. Nu s-ar fi urcat niciodată în maşina jucătorului de fotbal dacă nu l-ar fi recunoscut. Corpul lui aproape dezbrăcat şi incredibil de bine făcut, trup potrivit să apară în toate reclamele
Un cuceritor înnăscut
25
End Zone, o linie de lenjerie masculină cu memorabilul slogan „Aşază-ţi fundul în Zonă”. Recent, îi văzuse fotografia în ediţia cu Top 50 Cele mai

frumoase personalităţi din revista People. Mergea desculţ pe plajă şi purta un smoching cu manşetele suflecate. Cu toate că nu îşi mai amintea la ce echipă juca, Blue ştia că Dean era tipul de bărbat pe care îl ocolea cu orice preţ – nu că bărbaţi ca el ar apărea de obicei în viaţa ei. Dar acum Dean era singurul care stătea între ea, un adăpost pentru oameni fără locuinţă şi un semn cu Pictez pentru mâncare.
Cu trei zile în urmă, descoperise că atât contul ei de economii cu cei opt mii de dolari economisiţi, cât şi contul ei curent fuseseră golite. Acum Monty îi furase şi cei două sute de dolari de asigurare. Tot ce mai avea în lume se afla în portofelul ei – optsprezece dolari. Nici măcar nu avea un cârd de credit – o uriaşă eroare de cal-cul din partea ei. îşi petrecuse întreaga viaţă de adult asigurându-se că nu va fi niciodată neajutorată, dar acum era exact în această situaţie.
7 Ce făceai în drum spre Rawlins Creek?
încercă să pară că face conversaţie când de fapt adu-na informaţii care i-ar fi putut fi de folos.
- Mă duceam spre un Taco Bell, spuse el, dar mă tem că întâlnirea cu iubitul tău m-a făcut să-mi pierd apetitul.
- Fostul iubit. Foarte fost.
-Uite ce nu înţeleg eu. Din momentul în care l-am văzut pe tip, am ştiut că-i un ratat. Nici una dintre prie-tenele tale din Seattle nu s-a obosit să-ţi spună asta?
- Mă mut des.
- Drăcie, puteai la fel de bine să te duci cu un necu-noscut de la o benzinărie.
- Privind retrospectiv.
El o privi.
- Vei începe imediat să plângi, nu-i aşa?
Ei îi luă un moment să îşi dea seama ce vrea el să spună.
- Sunt curajoasă, spuse Blue cu o urmă de sarcasm.

- Nu trebuie să te prefaci cu mine. Descarcă-te. Este cel mai rapid mod de a vindeca o inimă frântă.
Monty nu îi frânsese inima. O înfuriase. Totuşi, nu el era cel care îi golise conturile, şi Blue ştia că a exagerat atunci când îl atacase. Ea şi Monty erau iubiţi de numai două săptămâni cât ea îşi dăduse seama că preferă să îl aibă ca prieten şi îl gonise permanent din patul ei.

Aveau interese comune şi, în ciuda egocentrismului său, lui Blue îi plăcea compania lui în general. Petreceau timp împreună, mergeau la filme şi galerii, se sprijineau reciproc la lucru. Ea ştia că uneori Monty dramatiza prea mult, dar telefoanele lui disperate din Denver o alarmaseră.

- N-am fost niciodată îndrăgostită de el, spuse ea. Eu nu iubesc. Dar aveam grijă unul de altul, şi el părea din ce în ce mai supărat de fiecare dată când mă suna. începusem chiar să mă îngrijorez că într-adevăr s-ar sinucide. Prietenii sunt importanţi pentru mine. N-am putut să-i întorc spatele.

- Prietenii sunt importanţi şi pentru mine, dar dacă unul de-al meu ar avea probleme, aş sări într-un avion în loc să-mi împachetez lucrurile şi să mă mut.

Blue scoase o bandă de cauciuc din buzunar şi îşi prinse părul înapoi într-o coadă de cal dezordonată.

- Oricum plănuiam să plec din Seattle. Dar nu să mă mut în Rawlins Creek.

Trecură pe lângă un indicator cu oi de vânzare. În gând, îşi trie prietenii încercând să găsească pe cineva care o putea ajuta cu un împrumut, dar toţi aveau două lucruri în comun. Inimile blânde şi sărăcia lucie. Nou-născutul Briniei avea probleme medicale înfricoşătoare, domnul Grey abia putea să trăiască de pe-o zi pe alta din banii de ajutor social, Mai încă nu îşi revenise după incendiul care îi distrusese atelierul şi Tonia călătorea cu rucsacul în spate în Nepal. Astfel, ea rămânea dependentă de un străin. Se repetau lucrurile din copilăria ei, iar Blue ura acea frică bine cunoscută care se strângea în interiorul ei.

Un cuceritor înnăscut

27

- Deci, castorule, spune-mi despre tine!

-Sunt Blue1.

- Scumpo, dacă aş avea gusturile tale dubioase în materie de bărbaţi, nici eu n-aş fi prea fericit.

-Numele meu este Blue. Blue Bailey.

- Sună fals.

-Mama era cam deprimată în ziua în care a depus actele pentru certificatul meu de naştere. Trebuia să mă numesc Harmony, dar izbucnise o răscoală în Africa de Sud, şi în Angola era o nebunie. Ridică din umeri. Nu era o zi bună ca să fii o Harmony.

- Mama ta probabil că are o mare conştiinţă socială.

Blue râse jalnic.

- Se poate spune şi aşa.

Tocmai conştiinţa socială a mamei sale golise conturile lui Blue.

El îşi înclină capul către spatele maşinii. Blue observă o gaură mică în lobul urechii lui.

-Acele obiecte de artă pe care le-am pus în portba-gaj... spuse el. Un hobby sau o ocupaţie?

- Ocupaţie. Fac portrete de copii şi animale. Şi nişte picturi murale.
- Nu e greu să-ţi faci clientela dacă te muţi mereu?
- Nu prea. Găsesc un cartier de lux şi umplu căsuţele poştale cu fluturaşi cu creaţiile mele. De obicei merge şmecheria, mai puţin într-un oraş ca Rawlins Creek unde nu există un cartier de lux.

-Aşa se explică şi costumul de castor. Şi totuşi câţi ani ai?

-30. Şi nu, nu glumesc. Nu pot să schimb modul cum arăt.

- Safe Net.

Blue tresări când o voce de femeie al cărei trup nu îl vedea se auzi în maşină.

- Verific să văd dacă îţi putem fi de folos, murmură vocea.

1 În limba engleză înseamnă şi „trist”

Dean depăși un tractor care mergea cu viteză mică.

- Elaine?
- Sunt Claire. Elaine e liberă astăzi.

Vocea se auzea din boxele maşinii.

- Bună, Claire. N-am mai vorbit de mult.

-A trebuit să merg în vizită la mama. Deci cum e călătoria?

- Nu mă plâng.
- în drum spre Chicago, de ce nu te opreşti în St. Louis? Am în congelator câteva fripturi cu numele tău pe ele.

Dean aranjă oglinda retrovizoare.

- Eşti prea bună cu mine, scumpo.

-Nimic nu este prea bun pentru clientul meu Safe Net favorit.

După ce el termină în sfârşit conversaţia, Blue îşi dădu ochii peste cap.

- Stau toate la coadă şi îşi aşteaptă rândul, nu-i aşa? Ce pierdere!

El refuză să intre în jocul ei.

- N-ai niciodată dorinţa să te stabileşti într-un loc? Sau programul de protecţie a martorilor te tot pune pe drumuri?

- Sunt prea multe locuri de văzut în lume ca să mă stabilesc undeva... Poate mă voi gândi la asta când o să am 40 de ani. Prietena ta a pomenit de Chicago. Cre-deam că mergi în Tennessee.
- Merg. Dar Chicago e acasă.

Acum îşi adusese aminte. Dean juca pentru Chicago Stars. Privi tânjind bordul impresionant şi schimbăto-rul de viteze al maşinii sport.
- Pot să conduc şi eu o vreme.
- Ar fi prea derutant pentru tine să conduci o maşină care nu scoate fum.

El deschise radioul prin satelit, o combinaţie de rock vechi şi de melodii mai noi.
în următorii treizeci de kilometri, ea ascultă muzică şi încercă să se bucure de peisaj, dar era prea îngrijorată.

Un cuceritor înnăscut
29

Trebuia să îşi distragă atenţia şi se gândi să îl calce pe nervi întrebându-l ce i se părea cel mai atractiv la un bărbat, căci părea avantajos să menţină aparenţele cum că Dean ar fi homosexual şi nu dorea să îl provoace. Totuşi, nu putu să reziste tentaţiei de a-l întreba dacă nu preferă un post de radio unde cântă Streisand.

-Nu vreau să fiu nepoliticos, răspunse el cu o dem-nitate evidentă, dar comunitatea homosexuală s-a cam săturat de vechile stereotipuri.

Ea încercă din răsputeri să pară plină de remuşcări.
- îmi cer scuze.
- Se acceptă.

Urmă la radio U2. Apoi Nirvana. Blue se chinui să dea puţin din cap pentru a-i ascunde cât se simţea de disperată. Dean cântă împreună cu Nickelback cu o voce cu adevărat impresionantă de bariton, apoi împreună cu Coldplay melodia Speed of Sound. Dar când Jack Patriot începu să cânte Why Not Smile?, Dean schimbă postul.
- Dă înapoi, spuse ea. Why Not Smile? este melodia pe care o ascultam în ultimul an de liceu. îl iubesc pe Jack Patriot.
- Eu, nu.
- E ca şi cum nu ţi-ar plăcea de... Dumnezeu.
- Fiecare pe cont propriu.

Farmecul lui dispăru. Părea distant şi formidabil, nu mai era vedeta nonşalantă de fotbal profesionist care se prefăcea că e un model homosexual cu ambiţii de star de cinema. Bănuia că îl zărise pentru prima dată pe bărbatul adevărat care se ascundea în spatele unei măşti sclipitoare

şi nu îi plăcu asta. Prefera să îl vadă ca fiind prostuţ şi vanitos – dar numai cea din urmă trăsătură era adevărată.
-începe să-mi fie foame. Parcă apăsă pe un buton care îl făcu să se transforme în persoana pe care voia ca blue să o vadă. Sper că nu te deranjează dacă mergem la un drive-în. Altfel, trebuie să găsesc pe cineva care să aibă grijă de maşina mea.

-Trebuie să găseşti oameni care să aibă grijă de ma-şina ta?
- Cheia de contact este codată, deci nu poate so fure nimeni, dar maşina atrage multă atenţie, fapt care o transformă întro ţintă pentru vandalism.
- Nu crezi că viaţa este îndeajuns de complicată şi fără să fii nevoit să-ţi angajezi un babysitter pentru maşină?
-Nu este uşor să ai un stil de viaţă elegant. Apăsă pe un buton din bord şi primi de la cineva cu numele Missy instrucţiuni despre cum să ajungă într-un loc de picnic.
- Cum ţi-a zis? întrebă Blue când el încheie conversaţia.
- Boo. Prescurtare de la Malibu. Am crescut în Cali-fornia de Sud şi am petrecut mult timp pe plajă. Nişte prieteni s-au luat de asta.
Boo era o poreclă de fotbalişti. Asta explica de ce revista People îl fotografiase plimbându-se pe plajă. Ea atinse cu degetul mare boxa maşinii.
-Toate acele femei îndrăgostite... Nu te simţi niciodată vinovat că le duci de nas?
- încerc să mă revanşez fiindu-le un bun prieten.
Nu se dădea de gol cu nimic. Ea îşi întorsese capul şi
pretinse că admiră priveliştea. Dean nu îi spusese încă nimic cum că ar da-o jos din maşină, dar ar urma s-o facă. Numai dacă nu îl convingea că merita să o păstreze lângă el.
Dean plăti pentru mâncarea de fast-food cu două bancnote de douăzeci de dolari şi îi zise băiatului de la fereastră să păstreze restul. Blue abia se abţinu să nu se aplece în maşină şi să înşface banii înapoi. Cu toate că lucrase în industria fast-food de multe ori, ea încuraja bacşişul mare, dar nu chiar atât de mare.
Găsiră zona de picnic de pe marginea drumului la câţiva kilometri pe autostradă, cu câteva mese aşezate sub arbori de cauciuc. Aerul se răcise şi ea căută în geantă un hanorac în timp ce Dean se ocupa de mâncare.

Nu mai mâncase de seara trecută şi mirosul cartofilor prăjiţi o făcea să-i lase gura apă.
- Haleala e gata, zise el în timp ce Blue se apropia.
Ea comandase cele mai ieftine produse pe care le gă-sise şi îi întinse doi dolari şi treizeci şi cinci de cenţi.
-Asta ar trebui să achite partea mea.
El se uită cu un dezgust evident la grămada de monede.
- Fac eu cinste.
- Mereu îmi plătesc partea, spuse ea încăpăţânată.
-Nu şi de data asta. El împinse grămada înapoi. În schimb, poţi să-mi faci un portret.
- Portretele valorează mult mai mult decât doi dolari şi treizeci şi cinci de cenţi.
-Nu uita de benzină.
Poate până la urmă, ea putea să facă asta să meargă.
I n timp ce maşinile goneau pe autostradă, Blue îşi savură fiecare cartof uleios şi fiecare îmbucătură de hamburger. El puse deoparte burgerul mâncat doar pe jumătate şi îşi luă BlackBerry-ul. Se încruntă la ecranul micuţ în timp ce îşi verifica e-mailurile.
- Vreun fost iubit care te deranjează? întrebă ea. Pentru o clipă, el o privi în gol, apoi clătină din cap.
-Noua mea menajeră din casa din Tennessee. Îmi trimite e-mailuri în mod regulat ca să mă ţină la curent cu noutăţile, dar indiferent la ce oră o sun, întotdeauna îmi răspunde mesageria ei. Au trecut două luni şi tot nu am vorbit personal cu ea. Ceva nu e în regulă.
Blue nu putea nici măcar să îşi imagineze cum e să deţii o casă, darămite cum e să ai o menajeră.
-Agentul meu imobiliar jură că doamna O'Hara e minunată, dar m-am cam săturat să fac totul electronic. Măcar o dată, mi-aş dori ca femeia aceea să răspundă la afurisitul de telefon.
Şi începu să îşi verifice mesajele.
Blue trebuia să afle mai multe despre el.
- Dacă eşti din Chicago, cum de ai cumpărat o casă în Tennessee?

-Am fost acolo cu nişte prieteni vara trecută. Mă uitam după o casă pe coasta de vest, în schimb am văzut ferma şi am cumpărat-o. îşi aşează Black Berry-ul pe masă. Locuinţa se află în mijlocul celei mai frumoase văi pe care ai văzut-o vreodată. Are un iaz. Multă intimi-tate. Loc pentru cai, ceea

ce e ceva ce mi-am dorit mereu. Casa avea nevoie de multe reparaţii, deci agentul meu imobiliar a găsit un antreprenor şi a angajat-o pe doamna O'Hara ca să supravegheze totul.

- Dacă aş avea o casă, aş vrea s-o aranjez eu singură.

-I-am trimis poze, mostre de vopsea. Are mult
bun-gust şi a venit cu multe idei. Se pare că lucrurile merg bine.

-Totuşi... Nu e la fel ca atunci când eşti acolo.

- Tocmai de asta am decis să o surprind cu o vizită. Dean deschise un alt e-mail, se încruntă şi îşi luă telefo-nul. Heathcliff, am primit e-mailul tău şi nu mă înne-bunește ideea acestui parfum. După End Zone, speram să mă îndepărtez de astfel de lucruri. Se ridică de pe bancă şi se îndepărtă câţiva paşi de masă. Mă gândeam poate la o băutură pentru sportivi sau...

Se opri. Câteva clipe mai târziu, gura i se curbase uşor într-un zâmbet. Atât de mult? Dumnezeule! Faţa mea drăguţă este la fel de bună ca o casă de marcat deschisă.

Orice răspunse cealaltă persoană îl făcu pe Dean să râdă zgomotos şi masculin. îşi sprijini gheata de un ciot de copac.

- Trebuie să plec. Frizerului meu nu-i place când în-târzii şi azi facem şuviţe. Transmite-le prichindeilor salutările mele. Şi spune-i soţiei tale că e invitată să rămână peste noapte în casa mea când revin în oraş. Doar eu şi Annabelle. Cu un râs şiret, închise telefonul şi îl băgă înapoi în buzunar. Agentul meu.

-Mi-aş dori şi eu să am un agent, zise Blue. Doar cât să-l amintesc într-o conversaţie. Dar cred că nu sunt tipul de persoană cu agent.

- Sunt sigur că ai alte calităţi.

- O mulţime, spuse ea posomorâtă.

Un cuceritor înnăscut

33

Dean se îndreptă spre autostradă de îndată ce porniră. Blue îşi dădu seama că îşi rodea unghia de la degetul mare şi imediat îşi aşeză mâinile în poală. El conducea rapid, dar ţinea mâna stabil pe volan, exact aşa cum îi plăcea şi ei să conducă.

- Deci unde vrei să te las? întrebă el.

Aceasta era întrebarea de care Blue se temea. Pretinse că se gândeşte.

- Din păcate nu sunt oraşe mari între Denver şi Kansas City. Deci cred că în Kansas City e-n regulă.

El îi aruncă o privire de tipul pe-cine-crezi-că-păcăleşti.

-Mă gândeam mai degrabă la următoarea parcare mai mare pentru camioane.

Ea înghiţi în sec.
- Exceptând faptul că eşti evident o persoană socia-bilă şi că te vei plictisi fără companie. Eu îţi voi ţine de urât.
Ochii lui priviră rapid către sânii ei.
-Şi cum o să faci asta, mai exact?
-Jocuri de maşină, răspunse Blue rapid. Ştiu foarte multe. El pufni, şi ea se grăbi să continue: De asemenea, sunt un interlocutor excelent şi pot interveni între tine şi fanii tăi. Pot ţine departe toate acele femei dezgustătoare care vor să se dea la tine.
Ochii lui de un albastru-cenuşiu licăriră, fie de irita-re, fie de amuzament, Blue nu putea să spună.
- O să mă mai gândesc la asta, zise el.
Spre surprinderea lui Dean, castorul încă mai era în maşina lui în seara aceea când ieşi de pe autostradă un-deva la vest de Kansas şi se îndreptă spre Merry Time lnn. Ea se foi când Dean opri în parcare. În timp ce Blue dormea, el avusese suficient timp să studieze cum i se ridică şi coboară sânii, sub tricoul mulat. Majoritatea femeilor cu care îşi petrecea timpul îşi măriseră bustul şi cu de patru ori mai mult decât mărimea lor naturală, dar nu şi castorul. Ştia că unor bărbaţi le plăceau sânii umflaţi exagerat – drăcie, şi lui îi plăcuseră –, dar

Annabelle Granger Champion îi stricase distracţia asta cu mult timp în urmă.
„De fiecare dată când un bărbat ca tine îi face ochi dulci unei femei care poată cupa E artificială, încurajezi o fată inocentă cu sâni frumoşi să apeleze la bisturiu. Femeile ar trebui să se concentreze spre a-şi lărgi orizon-turile, nu bustul. „
II făcuse să se simtă personal responsabil de toate relele privind mărirea bustului, dar aşa era Annabelle. Avea multe opinii puternice şi se ferea să le spună. Era singura femeie prietenă cu adevărat, dar între căsnicia cu Heath Champion, agentul lui ca o lipitoare, şi naşte-rea celui de-al doilea copil, Annabelle nu prea mai avea timp să petreacă timp cu el.
Dean se gândise mult la Annabelle în ziua aceea, poate pentru că şi castorul avea opinii puternice şi, de asemenea, nu era interesată deloc să îl impresioneze. Era ciudat să fie cu o femeie care nu îi făcea avansuri. Desigur, el îi spusese că e homosexual, dar ea îşi dăduse seama că este o minciună cel puţin cu o sută cincizeci de kilometri în urmă. Cu toate

acestea, continuase jocul. Dar era evident că micuţa Bo Peep nu se pricepea la asta.
Blue se opri brusc din căscat când zări hotelul bine luminat de trei stele. Cu toate că ea îl enervase serios de câteva ori, el totuşi nu era pregătit să îi dea vreo două sute de dolari şi să o gonească. în primul rând, pentru că voia ca ea să îi ceară banii. în al doilea rând, pentru că fusese o companie agreabilă. Şi apoi pentru că era excitat de mai bine de trei sute de kilometri.
Opri în parcare.
-Aceste locuri vor accepta aproape orice fel de cârd.
Ar fi trebuit să se simtă ca o brută, dar nu o făcu fi-indcă Blue voia să pară atât de intimidantă şi de dură.
Ea îşi strânse buzele.
- Din păcate, n-am cârd.
Nu era nici o surpriză.
- Am abuzat de acest privilegiu în urmă cu câţiva ani, continuă ea, şi de atunci nu mai am încredere

să îl folosesc. Ea cercetă firma de la Merry Time Inn. Ce faci cu maşina?
- Îi voi da un bacşiş tipului de la pază ca să aibă grijă de ea.
-Cât?
- De ce te interesează?
-Pentru că sunt artistă. Mă interesează comporta-mentul uman.
El parcă pe un loc.
-Cincizeci de dolari pentru moment, cred. Şi alţi cincizeci mâine-dimineaţă.
- Excelent. Ea îi întinse mâna. Am făcut o înţelegere.
- Nu o să-mi supraveghezi maşina în noaptea asta.
- Sigur că o voi face. Nu te îngrijora. Am somnul uşor. Mă trezesc imediat ce se apropie cineva prea mult.
- Şi nici nu dormi aici.
- Nu-mi spune că eşti unul dintre acei ticăloşi sexişti care cred că o femeie nu poate să facă un lucru la fel de bine ca un bărbat.
- Ceea ce cred eu este că nu-ţi poţi permite o cameră. El ieşi din maşină. O să te finanţez eu.
Blue îşi ridică nasul micuţ şi ascuţit şi îl urmă.
- N-am nevoie de cineva să mă finanţeze.
- Chiar aşa?
- Ceea ce vreau e ca tu să mă laşi să-ţi păzesc maşina.
- Nu se va întâmpla asta.

Dean văzu cum încerca să găsească o cale pentru a-l convinge şi nu fu foarte surprins când începu să îi turuie preţurile portretelor sale.

- Chiar şi fără preţul unei camere de hotel şi a câtorva mese, zise ea când termină, sper că eşti de acord cu mine că faci un târg foarte avantajos. Voi începe portretul tău mâine la micul dejun.

Ultimul lucru de care avea nevoie era încă un portret de-al lui. Ceea ce îi trebuia lui cu adevărat era...

- Poţi începe din seara asta.

Deschise portbagajul.

- Din seara asta? Este... foarte târziu.

- E abia ora nouă.

Echipa asta putea să aibă doar un singur atacant şi acela era el.

Blue mormăi pentru sine şi începu să cotrobăie prin portbagaj. El scoase valiza lui şi geanta ei bleumarin. Blue se întinse pe lângă el ca să înşface una dintre cu-tiile cu instrumentele ei de lucru şi încă bombănind îl urmă către intrare. Dean negocie cu singurul portar al hotelului ca să aibă grijă de maşina lui şi se îndreptă către recepţie. Castorul stătea lângă el. Judecând după muzica live care se auzea de la bar şi după localnicii care umpleau holul, Merry Time era locul de întâlnire de sâmbătă seara din micuţul oraş. Observă cum lumea îşi întorcea capul spre el. Uneori, treceau două zile fără să îl recunoască cineva, dar nu şi în seara asta. Câţiva oameni din mulţime se holbau deschis la el. Nenoroci-tele alea de reclame pentru End Zone.

Dean aşeză vali-zele la recepţie.

Recepţionerul, un tânăr de vreo 20 de ani din Orien-tul Mijlociu cu aer studios, îl întâmpină politicos, dar fără să îl recunoască. Castorul îl împunse în coaste şi înclină capul spre bar.

- Fanii tăi, zise ea ca şi cum el nu observase deja doi bărbaţi care se desprinseseră de mulţime şi se îndreptau spre el. Amândoi erau de vârstă mijlocie şi suprapon-derali. Unul purta un tricou hawaiian care i se încreţea peste burtă. Celălalt avea mustaţă şi cizme de cowboy.

- Este timpul să mă pun pe treabă, rosti cu îngâmfare castorul. O să am eu grijă de asta.

-Nu, n-o s-o faci. Eu voi...

- Bună, spuse cel cu tricoul hawaiian. Sper că nu te superi că te-am întrerupt, dar eu şi amicul meu Bowman am pus pariu că eşti Dean Robillard. Îşi întinse mâna.

înainte ca Dean să apuce să răspundă, castorul blocă braţul bărbatului cu corpul ei micuţ şi se adresă acestuia cu un accent străin care părea o combinaţie între sârbo-croată şi ebraică.

- Acht, acest Dean Roam-înalt e bărbat foarte faimos în America, nu? Bietul meu soţ – îl prinse de braţ pe Dean – engleza lui este foalte proastă şi nu înţelege. Da' engleza mea e foalte, foalte bună, da? Şi oriunde mer-gem, aceste persoani – persoani ca tine – vine la el şi zice că crede că el e bărbatul ăla, acel Dean Roam-înalt. Dar eu le zic, nu, soţul meu nu faimos în America, dar e foalte foalte celebru în ţara noastră. El e un foalte faimos – cum se zice? – por-no-grafist.

Dean aproape că se înecă. Ea îşi ridică sprânceana.

- Da? Am zis asta cu corectitudine? El face filmări porno.

Dean îşi schimba identităţile atât de repede încât le pierdea şirul. Totuşi, castorul merita sprijinul lui după toată munca grea depusă – totuşi nechibzuită –, aşa că rânji încercând să pară că nu vorbeşte engleză.

Blue îi făcu pe bărbaţi să se piardă şi nu ştiau cum să reacţioneze.

-Ne, ăăă... Păi... Scuze... Noi credeam că...

-Este în regulă, spuse ea cu fermitate. Se întâmplă tot timpul.

Impiedicându-se, se grăbiră să se îndepărteze.

Castorul îl privi cu îngâmfare.

- Este greu să fii aşa tânăr şi aşa de talentat. Acum nu eşti bucuros că am decis să-ţi ţin azi companie?

El îi dădu o notă mare pentru creativitate, dar întru-cât îşi dădea cârdul Visa la recepţie, eforturile ei de a-i ţine ascunsă identitatea erau cam în zadar.

-Voi lua cel mai bun apartament, spuse el. Şi o ca-meră mică lângă lift pentru însoţitoarea mea nebună. Dacă este o problemă, puneţi-o lângă o maşină veche de făcut gheaţă.

Hotelul Merry Time îşi instruise foarte bine angaja-ţii, iar recepţionerul abia clipi.

- Din nefericire, toate camerele noastre sunt ocupate, domnule, iar apartamentul este deja luat.

- Nici o cameră? vorbi castorul tărăgănat. Se va termina vreodată coşmarul ăsta?

Angajatul se uită cu atenţie şi nesatisfăcut la ecranul computerului.

- Mă tem că mai avem doar două camere libere. Una, pe care cred că o veţi considera mulţumitoare, dar cealaltă este programată pentru renovare.
-Ah, drace, micuţa nu se va supăra să stea acolo. Sunt sigur că aţi scos toate petele de sânge de pe mo-chetă. În plus, vedetele porno pot să doarmă oriunde. Chiar oriunde.
Dean se distra pe cinste, însă recepţionerul fusese prea bine instruit ca să zâmbească.
- Desigur, vă vom face o reducere.
Blue se întinse peste tejghea.
- Luaţi-i dublu. Altfel, se va simţi jignit.
După ce combătu acea idee absurdă, se îndreptară către lift. în timp ce se închideau uşile, castorul îşi ridică privirea către Dean, cu ochii ca acadelele de strugure plini de inocenţă.
- Tipii ăia care au venit la tine îţi ştiau numele real. Nu mă gândeam că sunt atâţia homosexuali în lume.
El apăsă butonul de la lift.
- Adevărul este că joc şi puţin fotbal profesionist sub numele meu real. Doar cu jumătate de normă, totuşi, până când îmi încep cariera ca star de cinema.
Castorul se prefăcu impresionat.
-Uau, nu ştiam că poţi juca fotbal cu jumătate de normă.
- Fără supărare, dar nu mi se pare că ştii prea multe despre sport.
-Totuşi... un homosexual care joacă fotbal. E greu să-ţi imaginezi aşa ceva.
-Oh, sunt mulţi ca mine. Probabil, mai bine de o treime din NFL.
Voia să vadă dacă în sfârşit Blue îi va zice că blufează, dar ea nu se grăbea să termine jocul.
- Şi oamenii cred că sportivii nu sunt sensibili, spu-se Blue.
-Aşa trebuie să pară.

- Am observat că ai găuri în urechi.
- Eram tânăr.
- Şi voiai să arăţi celorlalţi că ai bani, nu e aşa?
- Două carate în fiecare ureche.
- Spune-mi că acum nu-i mai porţi.
- Doar dacă am o zi în care nu-mi place cum arăt.
Uşile de la lift se deschiseră. Se îndreptară pe hol spre

camerele lor. Castorul avea un pas mare pentru cineva atât de micuţ. Dean nu era obişnuit cu femei bătăioase, dar ea abia era feminină, în ciuda sânilor săi micuţi şi rotunzi şi a erecţiei lui încăpăţânate.
Camerele erau alăturate. El deschise prima uşă. Cu-rată, dar cam afumată, clar inferioară.
Blue trecu pe lângă el.
- De obicei, aş sugera să dăm cu banul, dar cum tu plăteşti camera, nu e corect s-o facem.
- Păi, dacă insişti.
Ea îşi luă geanta şi încercă din nou să îl amâne.
- Cel mai bine lucrez la lumină naturală. Vom aştepta până mâine.
- Dacă n-aş şti, aş crede că te temi să rămâi singură cu mine.
- Bine, m-ai prins. Dacă m-aş pune din greşeală între tine şi o oglindă? Ai putea să devii violent.
El rânji.
- Ne vedem în jumătate de oră.
Când ajunse în camera lui, deschise televizorul ca să vadă ultima jumătate din jocul celor de la Bulls, îşi scoase ghetele şi îşi despacheta lucrurile. Avea deja atât de multe desene, tablouri şi fotografii cu el încât nu mai ştia ce să facă cu ele, dar asta nu conta. Luă o bere şi o cutie cu alune din minibar. Annabelle îi sugerase o dată să îi trimită mamei lui câteva dintre fotografiile fasci-nante pe care i le făcuseră oamenii de-a lungul timpului, dar el îi spusese să îşi vadă de treburile ei afurisite. Nu lăsa pe nimeni să se bage în relaţia aceea ciudată.
Dean se întinse pe pat în blugi şi în cămaşa albă Marc lacobs cu nasturi pe care i-o trimiseseră oamenii de la PR-ul

designerului în urmă cu câteva săptămâni. Bulls ceru time-out. Altă noapte, altă cameră de hotel. Avea două apartamente în Chicago, unul care nu era departe de lac şi altul în suburbiile din vest, aproape de sediul Stars pentru zilele când nu voia să înfrunte traficul din oraş. Dar întrucât crescuse în dormitoare din internate, în nici un loc nu se simţea într-adevăr acasă.
„Mulţumesc, marnă.1'
Ferma din Tennessee avea o istorie şi rădăcini adânc înfipte – tot ceea ce îi lipsise lui. Totuşi, Dean nu era de obicei atât de impulsiv, şi acum se gândea dacă făcuse într-adevăr bine să cumpere o casă fără să aibă oceanul aproape. O casă cu 40 000 de hectare de pământ însem-na stabilitate, iar el

nu încercase asta niciodată şi era posibil să nu fie încă pregătit. Totuşi, era doar o casă de vacanţă. Dacă nu îi plăcea, putea oricând să o vândă.
Auzi apa curgând în camera de alături. Urmă o reclamă care anunţa povestea morţii prin înec a cântăreţei de muzică country western Marii Moffat. Se derulau poze făcute cu doisprezece ani în urmă, cu Marii şi Jack Patriot în timp ce ieşeau dintr-o capelă, în Reno. Opri sonorul.
Era nerăbdător să o dezbrace pe Blue în seara asta. Ideea că nu mai fusese cu nimeni ca ea făcea ca totul să fie mult mai interesant. îşi aruncă o mână de alune în gură şi îşi reaminti că nu mai avusese aventuri de-o noapte de ani întregi. Ideea că ar putea să devină ca mama lui – o femeie care era prea ocupată să se droghe-ze şi să se culce cu bărbaţi încât uitase că are un fiu – devenise prea deprimantă, iar el se limitase la iubite pentru scurte perioade, relaţii care durau între câteva săptămâni şi câteva luni. Totuşi, acum era pe cale să îşi încalce politica de un deceniu împotriva relaţiilor oca-zionale şi nu se simţea deloc prost în legătură cu asta. Castorul nu era nici pe departe una dintre admiratoare-le prostuţe ale jucătorilor de fotbal. Cu toate că fuseseră împreună doar o zi – şi în ciuda faptului că îl tot ener-vase în diverse moduri –, aveau o relaţie reală, bazată

pe conversaţii interesante, mâncare împărţită şi gusturi asemănătoare în muzică. Cel mai important, castorul se dovedise un adversar pe măsură pentru aiurelile lui.
Tocmai începuse sfertul final din jocul celor de la Bulls, când se auzi o bătaie în uşa învecinată. Trebuia să înceapă noaptea făcând-o să înţeleagă cine conducea.
- Sunt dezbrăcat, strigă el.
- Perfect. N-am mai făcut de mult un nud unui adult. Trebuie să exersez.
Blue nu muşcase momeala. Dean zâmbi pentru sine şi palmă telecomanda.
- N-o lua personal, dar ideea de a sta dezbrăcat în faţa unei femei este de-a dreptul respingătoare.
- Sunt o profesionistă. Exact ca un doctor. Poţi să-ţi acoperi părţile intime dacă nu te simţi confortabil.
El zâmbi. „Părţile intime?11
- Mai bine să aşteptăm până mâine ca să ai timp să te obişnuieşti cu ideea.
Jocul se terminase. Luă o înghiţitură de bere.
- În regulă. O să-mi iau nişte haine pe mine.

îşi deschise nasturii de sus de la cămaşă şi privi cum portarul apărător de la Bulls ratã o lovitură liberă chiar înainte să închidă televizorul şi să străbată camera ca să deschidă uşa.
capitolul 3
Dispreţul castorului pentru modă se observa clar şi la pijama. Purta un tricou maro bărbătesc şi o pereche de pantaloni de trening de un negru decolorat care atâr-nau în pliuri ca un acordeon în jurul gleznelor ei mici. Nimic cât de cât sexy la nici unul dintre acele articole de îmbrăcăminte, cu excepţia misterului a ceea ce aco-pereau. Dean se dădu înapoi ca să o lase să intre. Blue mirosea a săpun, nu a parfum.
Dean se îndreptă către minibar.
— Dă-mi voie să-ţi ofer o băutură!

Ea strigă:
- Doamne, Dumnezeule, doar n-o să foloseşti ăla?
El nu se putu abţine şi se uită în jos la pantaloni, între picioare.
Blue însă privea către minibar. Lăsă să cadă blocul de desen, se aşeză în faţa lui şi luă lista de preţuri.
-Uită-te la asta! Doi dolari cincizeci pentru o sticlă mică de apă. Trei dolari pentru un baton de Snickers. Un baton de Snickers!
-Plăteşti pentru mai mult decât un simplu desert, sublinie el. Plăteşti pentru comoditatea de a mânca ceva dulce exact atunci când vrei.
Dar ea văzu cutia de alune pe pat şi Dean nu putu să o convingă.
- Şapte dolari. Şapte dolari! Cum ai putut?
-Ai nevoie de o pungă de hârtie ca să respiri?
- Ar trebui pur şi simplu să le dai portofelul.
- În general, n-aş menţiona asta, spuse el, dar sunt bogat.
Şi, cu excepţia prăbuşirii totale a economiei ameri-cane, mereu avea să fie. Când era copil, banii veniseră dintr-o alocaţie substanţială. De când era adult, veneau din ceva cu mult mai bun. Munca lui zdravănă.
- Nu mă interesează cât eşti de bogat. Şapte dolari pe o cutie de alune este jecmănire.
Castorul, observă el, avea nişte probleme serioase cu banii, dar asta nu însemna că el chiar trebuia să le ia în seamă.
-Vin sau bere, alegerea ta. Sau voi alege eu pentru tine, pentru că, oricum ar fi, o sticlă se va deschide aici.
Ea încă era cu nasul în lista de preţuri.

- Poţi mai bine să-mi dai mie şase dolari şi să mă prefac că beau berea?
Dean o luă de umeri şi o puse deoparte ca să poată ajunge la minibar.
- Nu te uita dacă este prea dureros pentru tine.
Ea îşi înşfăcă blocul de desen şi se retrase pe scaunul din partea cealaltă a camerei.

- Sunt oameni care mor de foame în lume.
- Nu fi o fraieră sensibilă!
Blue acceptă berea, fără prea multă tragere de inimă. Din fericire, camera avea doar un singur scaun, fapt care îi dădu lui Dean scuza perfectă să se întindă pe pat.
- Mă poţi desena cum vrei tu.
Spera că ea îi va sugera din nou să se dezbrace, dar nu o făcu.
- Cum te simţi tu confortabil.
Ea îşi aşeză berea pe covor, îşi încrucişă glezna peste genunchi în stilul băiatului dur şi echilibră blocul de desen pe pantalonii de trening negri şi jerpeliţi. În ciuda poziţiei sale agresive, părea agitată. Până atunci, totul mergea bine.
El se sprijini într-un cot şi termină de deschis nasturii de la cămaşă. Pozase pentru destule şedinţe foto End Zone siropoase ca să ştie ce le place femeilor, dar tot nu putea să înţeleagă cum putea să le placă ceva atât de jalnic ca asta în locul unei poze cu el aruncând o (iasă perfectă.
O şuviţă de păr negru precum cerneala scăpase din coada mereu dezordonată a castorului şi căzuse peste pometii ei ascuţiţi în timp ce ea se concentra la blocul de desen. El lăsă cămaşa să i se deschidă larg ca să-i dezvăluie muşchii la care lucra din greu de mai bine de nn deceniu, dar nu destul de mult încât să i se vadă şi cicatricele proaspete de la umăr.
- Nu sunt, zise el, de fapt homosexual.
- Oh, dragule, nu trebuie să te prefaci cu mine.
-Adevărul este că... Punându-şi degetul mare în betelia blugilor, îi împinsese mai jos. Uneori, când sunt în public, cerinţele pentru o persoană faimoasă sunt prea mari pentru mine, şi recurg la nişte măsuri extreme pentru a-mi ascunde identitatea. Deşi, ca să fiu sincer, niciodată nu-mi pierd demnitatea. Niciodată, spre exemplu, n-aş merge atât de departe încât să mă îmbrac într-un costum de animal. Ai îndeajuns de multă lumină acolo?
Creionul ei se mişca pe foaia de desen.

- Pun pariu că, dacă vei găsi bărbatul potrivit, vei trece peste faza de negare. Iubirea adevărată este puternică.

Ea încă voia să joace jocurile astea. Amuzat, el schimbă pentru moment tactica.

-Asta ai crezut că este şi între tine şi bătrânul Monty?

- Iubire adevărată, nu. Am un cromozom lipsă. Dar prietenie adevărată, da. Te-ar deranja să te întorci pe partea cealaltă?

Şi să stea cu faţa la perete? în nici un caz.

-Mă doare şoldul. îşi îndoi genunchiul. Toate acele lucruri pe care Monty le zicea despre încredere şi pro-bleme de abandon... sunt prostii?

-Uite, doctor Phil, încerc să mă concentrez aici.

-Nu sunt prostii, aşadar. Ea nu îl privea. Eu m-am îndrăgostit de vreo şase ori. Toate înainte să împlinesc 16 ani, dar...

- Sigur a mai fost cineva de atunci.
- Păi, aici m-ai prins.

Faptul că el nu se îndrăgostise niciodată o înnebunea pe Annabelle. Ea subliniase că până şi soţul ei, Heath, un nebun de legat dacă exista vreunul, se mai îndrăgostise o dată înainte să o cunoască pe ea.

Mâna castorului alunecă pe hârtie.

- De ce să te aşezi la casa ta când lumea e terenul tău de joacă, nu?
- Mă ia un cârcel, zise el. Te superi dacă mă întind?

Nu aşteptă răspunsul şi îşi lăsă picioarele să cadă
peste marginea patului. Se ridică încet, apoi se întinse puţin, în timp ce îşi încorda abdomenul şi îşi lăsă blugii să cadă destul de jos ca să se vadă banda gri de sus a boxerilor End Zone.

Castorul îşi ţinu privirea aţintită pe blocul de desen.

Poate că făcuse o greşeală tactică amintindu-l pe Monty, dar nu putea să treacă peste faptul că cineva cu o tărie de caracter ca a castorului fusese atrasă de un asemenea idiot. îşi puse mâinile în şolduri, scoţându-şi intenţionat cămaşa în afară ca să-şi descopere pectoralii. începea să se simtă ca un striper, dar în sfârşit Blue îşi ridică

privirea. Blugii lui alunecară în jos încă un centimetru, şi blocul ei de desen alunecă pe podea. Ea se aplecă să îl ridice şi se lovi cu bărbia de braţul

scaunului. Clar, avea nevoie de puţin timp ca să se obişnuiască cu ideea de a-l lăsa pe Dean să exploreze părţile ei de castor.
— Mă duc să fac un duş rapid, zise el. Să scap de praful de pe drum.
Ea îşi trase cu o mână blocul de desen înapoi în braţe şi cu cealaltă îi făcu semn să plece.
Uşa de la baie se închise. Blue suspină şi îşi aşeză picioarele pe covor. Putea să spună ca are o migrenă... sau lepră – orice care să o ajute să fugă din camera lui în seara asta. De ce nu putuse să oprească azi un cuplu drăguţ de pensionari ca să o ajute? Sau unul dintre acei ţipi dulci şi artistici cu care ea se simţea atât de confortabil?
Apa de la duş începu să curgă. Blue îşi imagina cum curgea peste acel corp de revistă. Dean îl folosea ca armă şi, cum nu mai era nimeni prin jur, o luase pe ea în vizor. Dar bărbaţii ca el erau făcuţi să fie doriţi de la o distanţă sigură.
Luă o înghiţitură mare din sticla de bere. îşi reaminti că Blue Bailey nu fuge. Absolut niciodată. Părea delicată, ca şi cum cea mai slabă adiere de vânt ar dă-râma-o, dar era puternică acolo unde era cel mai important să fie. în interior. Aşa supravieţuise copilăriei sale mereu pe drumuri.
„Ce înseamnă fericirea unei singure fetiţe, indiferent de cât este de iubită, raportat la vieţile a mii de alte feti-ţe ameninţate de bombe, soldaţi şi teren minat?"
Fusese o zi mizerabilă, şi amintiri vechi îi treceau prin minte.
„Blue, eu şi Tom vrem să vorbim cu tine."
Blue încă îşi amintea canapeaua lăsată, în carouri, din apartamentul strâmt din San Francisco al Oliviei şi .tl lui Tom şi modul în care Olivia bătuse locul de lângă ea. Blue era mică la cei 8 ani, dar nu era îndeajuns de micuţă pentru a sta în braţele Oliviei, aşa că se aşezase

lângă ea. Tom stătea pe cealaltă parte şi mângâia genunchiul lui Blue. Ea îi iubea mai mult decât oricine pe lume, mai mult chiar decât pe mama pe care nu o mai văzuse de aproape un an. Blue locuia cu Olivia şi Tom de când avea 7 ani şi urma să locuiască mereu cu ei. Aşa promiseseră.
Olivia îşi purta părul şaten-deschis într-o coadă îm-pletită pe spate. Mirosea a curry şi paciuli şi mereu îi dădea lui Blue argilă să se joace atunci când olărea. Tom avea o frizură mare afro şi scria articole pentru un ziar clandestin. El o dusese pe Blue la parcul Golden Gate şi o lăsase să stea pe umerii lui când se plimbau. Dacă avea un coşmar, Blue venea în patul lor şi

adormea cu obrazul lipit de umărul cald al lui Tom şi cu degetele răsucite în părul lung al Oliviei.
- îţi aduci aminte, dovlecel, spuse Olivia, cum ţi-am povestit despre bebeluşul din burta mea?
Blue îşi amintea. îi arătaseră poze în cărţi.
-Bebeluşul se va naşte curând, continuase Olivia. Asta înseamnă că multe lucruri vor fi diferite acum.
Blue nu voia să se schimbe nimic. Voia să rămână totul la fel.
- Bebeluşul va dormi în camera mea?
Blue avea în sfârşit camera ei şi nu voia să o împartă. Tom şi Olivia schimbaseră priviri înainte ca ea să spună:
- Nu, dovlecel. Ceva mai bine de atât. îţi aduci amin-te de Norris, doamna care ne-a vizitat luna trecută, iniţiatoarea Artiştilor pentru Pace? Ţi-a povestit totul despre casa ei din Albuquerque şi băieţelul ei, Kyle? Ţi-am ară-tat pe hartă unde e New Mexico. îţi aminteşti ce mult ţi-a plăcut de Norris?
Blue încuviinţase din cap cu o fericită naivitate.
-Păi, ghici ce? zise Olivia. Mama ta, eu şi Tom am aranjat lucrurile ca tu să poţi merge să locuieşti cu Nor-ris de acum.
Blue nu înţelegea. Privea la zâmbetele lor largi şi prefăcute. Tom îşi frecă pieptul prin tricoul din flanel şi clipea de parcă i-ar fi venit să plângă.

— Mie şi Oliviei ne va fi foarte dor de tine, dar acolo o să ai o curte în care să te joci.
Atunci ea înţelesese. Îi veni să vomite.
-Nu! Nu vreau o curte. Vreau să stau aici. Aţi pro-mis. Aţi spus că voi putea locui aici pentru totdeauna!
Olivia o duse în grabă la baie şi îi ţinu părul în timp ce vomita. Tom se sprijinise de marginea căzii vechi şi ciobite.
-Noi chiar ne doream să rămâi, dar... asta a fost înainte să aflăm de copil. Lucrurile s-au mai complicat acum, cu banii şi cu tot. în casa lui Norris va fi încă un copil cu care să te joci. Nu va fi amuzant?
-Voi avea un copil cu care să mă joc şi aici! suspinase blue. Va fi bebeluşul. Nu mă faceţi să plec. Vă rog! Voi fi cuminte. Voi fi atât de cuminte încât nu vă voi deranja niciodată.
începuseră cu toţii să plângă, dar, în final, Olivia şi Tom o duseseră cu camioneta lor ruginită albastră în Albuquerque şi se furişaseră la plecare fără să îşi ia rămas-bun.

Norris era grasă şi îi arătă lui Blue cum să ţească. Kyle, care avea 9 ani, o învăţă jocuri de cărţi şi juca cu ea Războiul stelelor. Lunile treceau una după alta. Cu timpul, blue încetase să se mai gândească la Tom şi Olivia şi începuse să îi iubească pe Norris şi Kyle. Kyle era fratele ci secret, Norris era mama ei secretă şi urma să locuiască cu ei pentru totdeauna.
Apoi Virginia Bailey, mama ei naturală, se întorsese din America Centrală şi o luase de acolo. Plecaseră în Texas, unde stătuseră cu un grup de măicuţe activiste şi petreceau împreună fiecare minut. Ea şi mama ei citeau < irţi, făceau proiecte artistice, exersau spaniola şi aveau conversaţii lungi despre tot. Trecea câte o zi întreagă l;1ră ca Blue să se mai gândească la Norris şi la Kyle. începuse din nou să o iubească pe mama ei blândă şi f usese de neconsolat când Virginia plecă.
Norris se recăsătorise, deci Blue nu mai putea să se întoarcă în Albuquerque. Măicuţele o ţinuseră până

se terminase anul şcolar, iar Blue îşi transferase iubirea către sora Carolyn. Sora Carolyn o dusese cu maşina în Oregon, unde Virginia aranjase ca ea să stea cu o fermieră de produse organice cu numele Blossom. Blue se agăţase atât de disperată de sora Carolyn când încercase să o lase acolo, încât Blossom trebui să o smulgă cu forţa.
Cercul reîncepuse, cu excepţia faptului că de data asta, Blue era mai reţinută faţă de Blossom şi, atunci când trebuise să plece, descoperise că nu mai era atât de dureros ca înainte. De atunci înainte, fusese mult mai atentă. Cu fiecare mutare, ea se distanţa tot mai mult de oamenii cu care locuia, până când, în final, plecarea nu mai durea aproape deloc.
Blue privi spre patul camerei de hotel. Dean Robillard era excitat şi se aştepta ca ea să îl consoleze, dar nu ştia de aversiunea pe care Blue o avea faţă de aventurile de-o noapte. În facultate, privea cum prietenele ei, mari amatoare de Sex and the City, se culcau cu oricine şi oricând doreau. Dar în loc să se simtă mai puternice, majoritatea ajungeau deprimate. Blue suferise de ajuns din cauza relaţiilor de scurtă durată din copilărie şi nu voia să mai adauge şi asta pe listă. Dacă nu îl punea pe Monty la socoteală – şi oricum nu o făcea – ea avusese numai doi iubiţi, amândoi artişti, absorbiţi de munca lor şi fericiţi să o lase pe ea să deţină controlul. Asta funcţiona cel mai bine.
Se apăsă clanţa de la uşa din baie. Cu Dean era nevoită să acţioneze cu grijă de teamă că acesta avea să plece a doua zi de dimineaţă. Din păcate, tactul nu era tocmai punctul ei forte.

El ieşi din baie cu un prosop înfăşurat în jurul brâului. Arăta ca un zeu roman care luase o pauză în mijlo-cul unei orgii în timp ce aştepta ca următoarea virgină să-i fie trimisă de la templu. Dar de îndată ce el veni spre lumină, degetele ei se strânseră mai tare pe blocul de desen. Nu era o divinitate fără cusur, sculptată în marmură.

Un cuceritor înnăscut
49
Avea trupul unui luptător – foarte funcţional, cu o con-strucţie puternică şi pregătit pentru bătălie.
Dean o văzu pe Blue uitându-se la cele trei cicatrice micuţe de pe umăr.
- Un soţ nervos.
Ea nu crezu asta nici măcar pentru o clipă.
- Pericolele păcatului.
-Vorbind de păcat... Zâmbetul lui leneş deborda de seducţie. Mă gândeam... noaptea târziu... doi străini singuri... un pat confortabil... Nu mă pot gândi la un alt mod mai potrivit de a ne distra decât să-l folosim.
Abandonase subtilitatea pentru a ajunge rapid la ceea ce îl interesa. Faţa lui superbă şi faima lui de atlet îi dădeau sentimentul că avea orice drept când venea vorba de femei. Ea înţelegea asta. Dar nu şi în ceea ce privea această femeie. El veni mai aproape. Blue simţi miros de săpun şi de sex. Se gândi să aducă din nou în discuţie homosexualitatea, dar, în acel punct, de ce să se mai chinuie? Putea să invoce o durere de cap şi să fugă din cameră... sau putea să facă ceea ce făcea mereu şi anume să răspundă provocării. Se ridică de pe scaun.
-Uite ce se va întâmpla, Boo! Nu te superi dacă îţi spun Boo, nu-i aşa?
- De fapt...
- Eşti superb, sexy şi delicios. Ai mai mult farmec decât oricare alt bărbat. Ai gusturi bune în ceea ce priveşte muzica şi eşti bogat – ai multe puncte bonus pentru asta. Eşti, de asemenea, foarte isteţ. Să nu crezi că n-am observat asta. Dar chestia este că nu mă atragi.
Sprâncenele lui se adunară.
- Eu... nu te atrag?
Blue încercă să pară că regretă.
- Nu-i vina ta. Este a mea.
El clipi uluit. Blue nu putea să îl învinuiască. Fără îndoială, Dean folosise replica „Nu-i vina ta, ci a mea”, cel puţin de o mie de ori şi trebuie să fi fost tulburător să i se arunce asta în faţă.
- Glumeşti, nu?

- Adevărul gol-goluţ este că mă simt mai confortabil cu rataţi ca Monty, nu că aş intenţiona să fac din nou acea greşeală. Dacă m-aş culca cu tine – şi m-am gândit mult şi serios la asta...
- Abia ne-am cunoscut acum opt ore.
- Am sânii mici şi nu sunt drăguţă. Aş şti că mă foloseşti doar pentru că sunt singura disponibilă, lucru care m-ar face să mă simt ca naiba şi ar fi începutul unei noi decăderi şi, sincer, am petrecut destul de mult timp în spitale de psihiatrie.

El afişă un zâmbet calculat.
- Altceva?

Blue îşi luă blocul de desen şi berea.
- În concluzie, tu eşti un bărbat care trăieşte pentru a fi adorat, şi eu nu ador pe nimeni.
- Cine spune că nu eşti drăguţă?
- Oh, asta nu mă deranjează. Am atât de mult caracter încât, dacă s-ar mai adăuga şi frumuseţea, ar fi mult prea mult. Sincer, până în seara asta, n-a fost o problemă. De fapt, exceptându-l pe Jason Stanhope, dar asta era în clasa a şaptea.
- înţeleg, continuă el părând amuzat.

Aparent degajată, ea se îndreptă către uşă şi o deschise.

-Ar trebui să te simţi de parcă ai evitat un glonţ.
- Ce simt eu acum este excitare.
- De asta în camerele de hotel se oferă acces la filme porno.

Ea închise rapid uşa şi luă prima gură de aer. Şme-cheria de a fi cu jumătate de pas înaintea lui Dean Robillard o făcuse pentru a prelua controlul situaţiei, dar ideea că ar putea face asta până în Kansas City era la fel de problematică ca şi ceea ce va face de îndată ce va ajunge acolo.

Probabil castorul stătuse treaz până târziu pentru că avea portretul pregătit a doua zi dimineaţă. Aşteptase să i-l arate până când făcură o pauză într-o parcare pentru

camioane din centrul Kansasului. Dean se uită la pro-dusul final. Nu era de mirare că era falită.

Castorul îşi ascunse un căscat.
- Dacă aş fi avut mai mult timp, aş fi făcut-o în culori.

Luând în considerare cât de mult rău făcuse în cre-ion, era probabil mai bine că nu avusese timp. Desenase faţa lui, în regulă, dar cu trăsăturile sale total aiurea: ochii prea apropiaţi, linia părului înapoi cu mai bine de cinci centimetri şi cu câteva kilograme în plus, făcându-i fălci. Mai rău decât atât, îi redusese atât de mult mărimea nasului încât acesta părea turtit pe faţă. Rareori îşi pierdea graiul, dar imaginea a ceea ce desenase Blue îl lăsă fără cuvinte.
Ea mușcă din gogoaşa cu glazură de ciocolată.
-Fascinant, nu-i aşa, cât de uşor putea să fie totul greşit la tine?
Atunci el înţelese că Blue făcuse asta intenţionat. Dar părea mai mult gânditoare decât îngâmfată.
- Foarte greu am şansa să experimentez, zise ea. Tu ai fost subiectul perfect.
- Mă bucur că ţi-am fost de ajutor, zise el sec.
- Desigur, am mai făcut unul.
Scoase un al doilea desen din mapa pe care o adusese cu ea în cafeneaua din parcarea de camioane şi i-l aruncă dispreţuitoare pe masă, unde ateriză exact lângă brioşa lui nemâncată. II arăta întins pe pat, cu genunchiul îndoit, cu cămaşa deschisă căzând lejer peste piept, exact cum se pregătise el pentru ea.
-În mod predictibil, superb, zise ea, dar plictisitor, nu crezi?
Nu doar plictisitor, dar şi puţin vulgar – el pozase prea calculat, cu expresia prea arogantă. Blue văzuse prin el şi lui nu îi plăcea asta. încă îi venea greu să creadă că îl refuzase în seara precedentă. Era posibil ca el să-şi fi pierdut îndemânarea? Sau poate nici măcar nu o avusese vreodată. întrucât femeile îi săreau în braţe, nu avea prea multă experienţă ca agresor sexual. Trebuia să rezolve asta. 52

încă o dată, studie primul desen şi în timp ce privea faţa alterată, începu să se gândească cât de diferită ar fi fost viaţa lui pe atâtea planuri dacă s-ar fi născut cu faţa pe care io desenase castorul. Nici o înţelegere profesională cu End Zone, cu siguranţă. Chiar şi când era copil, înfăţişarea îi oferise multe avantaje. înţelesese asta în teorie, dar desenul lui Blue transformase totul într-o chestiune concretă.
Faţa castorului se întunecă.
- Nu-ţi place, nu-i aşa? Trebuia să-mi dau seama că n-o să ţină, dar m-am gândit că... Nu mai contează.
Se întinse după desen. Dean îl smulsese înainte ca Blue să îl poată atinge.

-M-a luat prin surprindere, atâta tot. Probabil nu-l voi agăţa chiar deasupra şemineului, dar nu-l urăsc. E... provocator. De fapt, chiar îmi place. îmi place mult.
Ea îl privi cu atenţie ca să-şi dea seama dacă era sin-cer. Cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât devenea mai curios.
-Nu mi-ai spus prea multe despre tine, zise el. Unde ai copilărit?
Ea rupse o bucată de gogoaşă.
- Pe ici, pe colo.
- Haide, castorule! N-o să mă mai vezi niciodată după asta. Spune-mi secretele tale.
- Numele meu este Blue. Şi dacă vrei secrete, va trebui să începi tu, mai întâi.
- îţi spun totul într-un cuvânt. Prea mulţi bani. Prea multă faimă. Prea chipeş. Viaţa asta nenorocită.
Voia să o facă să zâmbească. în schimb, ea îl studia atât de atentă, încât îl făcu să se simtă incomod.
- Este rândul tău, zise el repede.
Blue îşi acordă timp ca să dea gata gogoaşa. Dean bănuia că încerca să se decidă cât de mult voia să îi spună.
- Mama mea este Virginia Bailey, spuse ea. Probabil n-ai auzit de ea, dar să ştii că este faimoasă în cercurile pentru pace.

- Cercurile pentru pipi?
- Cercurile pentru pace. Este activistă.
-Nici nu vrei să-ţi imaginezi la ce m-am gândit.
- A condus demonstraţii peste tot în lume, a fost ares-tată de mai multe ori decât pot eu număra şi a ispăşit două condamnări într-o închisoare federală de maximă securitate pentru că a intrat în zona de depozitare a ra-chetelor nucleare.
-Uau!
-Asta nu este nici măcar jumătate din poveste. Aproape că a murit în anii ’80 când a intrat în greva foamei pentru a protesta împotriva politicii Americii în Nicaragua. Mai târziu, a ignorat sancţiunile Naţiunilor Unite privind transportul de medicamente în Irak. Castorul scutură glazura de pe degete, cu o expresie distantă. Când soldaţii americani au intrat în Bagdad în 2003, ea era deja acolo cu un grup internaţional pentru pace. Cu o mână, ţinea un semn de protest. Cu cealaltă, le dădea soldaţilor sticle de apă. De când mă ştiu, şi-a ţinut venitul sub 3 100 de dolari intenţionat, pentru a evita să plătească taxe.

- Prefera să moară de foame ca să le facă în ciudă, nu?
-Nu poate suporta ideea ca banii ei să fie cheltuiţi
pe bombe. Nu sunt de acord cu ea în multe privinţe, dar cred că guvernul federal ar trebui să-i lase pe contribuabili să bifeze unde să se ducă banii lor pentru taxe. Nu ţi-ar plăcea să ştii că toate milioanele alea pe care le dai Unchiului Sam se duc la şcoli şi spitale în loc de rachete nucleare?
De fapt, chiar i-ar plăcea ideea. Terenuri de joacă pentru copiii mai mari, programe preşcolare pentru copiii mai mici şi operaţii la ochi obligatorii pentru arbitrii N FL. El îşi aşeză jos cana de cafea.
- Pare un adevărat personaj.
- O ţăcănită, vrei să spui.
Dean era prea politicos ca să încuviinţeze.

-Nu este, totuşi. Mama e originală, la bine şi la greu. A fost nominalizată de două ori pentru Premiul Nobel pentru Pace.
-Bine, acum chiar sunt impresionat. Se sprijini pe speteaza scaunului. Ce-mi poţi spune despre tatăl tău?
Blue înmuie în paharul cu apă un colţ al şerveţelului şi îşi curăţă glazura de la gogoaşă de pe degete.
-A murit cu o lună înainte de a mă naşte eu. Un puţ pe care îl săpa în El Salvador s-a surpat. Nu erau căsătoriţi.
încă un lucru pe care el şi castorul îl aveau în comun.
Până acum, ea îi dezvăluise o serie de fapte, dar nimic din ce era mai personal. El îşi întinse picioarele.
- Cine a avut grijă de tine când mama ta salva lumea?
- O mulţime de oameni bine intenţionaţi.
- Asta nu poate fi bine.
-N-a fost îngrozitor. Majoritatea erau artişti hippy, un profesor universitar, câţiva asistenţi sociali. Nimeni nu m-a bătut sau abuzat. Când aveam 13 ani, am locuit cu un traficant de droguri din Houston, dar în apărarea mamei, ea nu avusese nici o idee că Luisa încă făcea genul ăsta de afaceri şi, cu excepţia unor schimburi de focuri ocazionale, mi-a plăcut să stau cu ea.
El spera că Blue glumeşte.
- Am locuit în Minnesota şase luni cu un pastor lute-ran, dar mama este o catolică devotată, deci am petrecut mult timp cu măicuţe activiste.
Blue avusese o copilărie chiar mai puţin stabilă decât a lui. Şi acesta era un lucru greu de crezut.

- Din fericire, prietenii mamei sunt nişte binefăcători. Am dobândit şi nişte abilităţi pe care cei mai mulţi oameni nu le au.
- Cum ar fi?
- Păi... Citesc în latină, puţin în greacă. Ştiu să pun tapet, să plantez o mulţime de legume organice, să folo-sesc scule electrice şi gătesc al naibii de bine. Pun pariu că nu mă poţi egala la asta.

Un cuceritor înnăscut

El vorbea al naibii de bine spaniola şi îi plăcea să folosească sculele electrice, dar nu voia să îi strice distracţia.

-Am avut patru pase decisive împotriva statului Ohio pe Rose Bowl.
- Şi ai făcut să palpite toate inimile Prinţeselor Rose.

Castorului îi plăcea să îi arunce acest tip de replici,
dar o făcea atât de savuros, încât nu era niciodată afuri-sită. Ciudat! El îşi termină cafeaua.
- Cu atât de multe mutări, probabil că şcoala a fost o provocare.
- Când eşti mereu copilul cel nou, pe bună dreptate îţi dezvolţi nişte aptitudini sociale sofisticate.

-Sunt sigur de asta. începu să vadă de unde venea atitudinea ei conflictuală. Vreo facultate?

-O şcoală mică de arte liberale. Am avut bursă, dar am renunţat la începutul primului an. Totuşi, este perioada cea mai îndelungată pe care am petrecut-o într-un loc.
- De ce ai plecat?
- Dorul de ducă. M-am născut să hoinăresc, dragule.

El se îndoia de asta. Castorul nu se născuse dură.

(Crescută diferit, probabil până acum ar fi fost căsătorită, ar fi predat la grădiniţă şi ar fi avut vreo doi copii.

Dean aruncă o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă, neaşteptând restul, când ea reacţionă cu o indig-nare previzibilă.
- Două cești de cafea, o gogoaşă şi o brioşă nemâncată!
- Treci peste asta. _

Ea înşfăcă brioşa. în timp ce se îndreptau către parcare, Dean cercetă portretele pe care i le făcuse Blue şi îşi dădu seama că făcuse o afacere foarte bună. Cu preţul câtorva mese şi al unei cazări peste noapte, primise o temă de gândire, şi cât de des se întâmpla asta?

Pe parcursul zilei, Dean observă cum Blue devenea ilin ce în ce mai neliniştită. Când opri ca să alimenteze, ea plecă la toaletă, lăsând în maşină poşeta neagră

de pânză. El umplu rezervorul, se gândi cam o jumătate de secundă, apoi porni într-o misiune de explorare. Ignorându-i telefonul şi câteva carnete de desen, scoase portofelul lui Blue. înăuntru erau un permis de conducere – chiar avea 30 de ani –, abonamente de bibliotecă din Seattle şi San Francisco, un cârd pentru bancomat, optsprezece dolari în numerar şi o fotografie a unei femei delicate de vârstă mijlocie înconjurată de câţiva copii de pe stradă, în faţa unei clădiri incendiate. Deşi femeia avea părul deschis la culoare, avea aceleaşi trăsături micuţe şi ascuţite ca ale castorului. Aceasta era probabil Virginia Bailey. Dean căută mai adânc în geantă şi descoperi un carnet de cecuri şi conturile sale de economii eliberate de o bancă din Dallas. O mie patru sute de dolari în primul şi mult mai mult în al doilea. Se încruntă. Castorul avea nişte economii destul de bune, şi totuşi de ce se prefăcea că ar fi falită?
Blue se întoarse la maşină. Dean puse totul înapoi în geantă ei, o închise şi i-o înmână.
- Căutam nişte bomboane mentolate.
- în portofel?
- De ce ai avea bomboane mentolate în portofel?
- Ţi-ai băgat nasul în poşeta mea!
Expresia ei arăta că nu o deranja când cineva îşi bagă nasul, ci doar când îşi băga nasul în lucrurile ei. Un memento ca să îşi ţină propriul portofel aproape.
- Prada face poşete, spuse el în timp ce ieşea din ben-zinărie şi se îndrepta către autostradă. Gucci face poşete. Chestia aceea pare de parcă ar fi venit cu nişte chei tubulare şi un calendar cu femei.
Blue se înfoie de indignare.
- Nu pot să cred că ţi-ai băgat nasul.
- Nu pot să cred că ai profitat de mine pentru o ca-meră de hotel în seara trecută. Nu eşti chiar falită.
Fu întâmpinat de tăcere. Blue se întoarse pentru a privi pe geam. Statura ei micuţă, acei umeri înguşti, coatele ei delicate apărând ridicol de sub mânecile tri-coului ei prea mare – toate acele semne de fragilitate

ar fi trebuit să stârnească instinctele lui protectoare. Nu
0 făcură.
- Cineva mi-a golit conturile acum trei zile, spuse ea sec. Pentru moment sunt falită.
- Lasă-mă să ghicesc! Monty, şarpele.

Ea se trase de ureche, distrată.
- Da, aşa e. Monty, şarpele.
Blue minţea. Nu spusese un cuvânt despre conturile de economii când îl atacase pe Monty cu o zi înainte. Dar expresia ei nefericită demonstra că o jefuise cineva. Castorul avea nevoie nu doar de un drum cu maşina. Avea nevoie de bani.
Dean se mândrea că era cel mai generos băiat din lume. Trata femeile cu care ieşea la întâlniri ca pe nişte regine şi, când se încheiau relaţiile, le trimitea cadouri generoase. Niciodată nu înşela şi era un iubit al naibii de altruist. Dar modul în care Blue tot rezista în faţa lui
1 i temperase tendinţa naturală de a-şi deschide portofelui. El îi observă părul ciufulit şi hainele jalnice. Blue lui fusese niciodată nici măcar pe aproape o ispită şi, în condiţii normale, nici nu ar fi observat-o. Dar noaptea trecută, când ridicase acel mare semn roşu cu stop, în-cepuse jocul.
- Deci ce vei face de acum? o întrebă.
- Păi... îşi muşcă buza de jos. De fapt, nu ştiu pe ni-meni în Kansas, dar am o fostă colegă de cameră din ticultate care locuieşte în Nashville. întrucât te îndrepţi într-acolo...
-Vrei să te duc până în Nashville?
O rosti de parcă i-ar fi zis s-o ducă pe lună.
- Dacă nu te superi.
El nu se supăra deloc.
- Nu ştiu. Nashville e cam departe şi ar trebui să plă-tesc pentru toate mesele tale, plus încă pentru o altă i .uneră de hotel... Doar dacă...
- Nu mă culc cu tine!
Dean îi zâmbi leneş.

- Numai la sex te gândeşti? Nu vreau să-ţi rănesc sen-timentele, dar sincer, pare că eşti puţin cam disperată.
Era o momeală pentru fraieri, şi ea refuză să o muşte, în schimb, îşi puse o pereche ieftină de ochelari de aviator care o făceau să arate ca Bo Peep când era pe cale să ia controlul asupra unui F-18.
- Doar condu şi fii superb, zise ea. Nu trebuie să-ţi chinui creierul vorbind.
Avea mai mult tupeu decât orice altă femeie pe care o cunoscuse.
- Chestia este, Blue, că nu sunt doar o faţă drăguţă, sunt şi un om de afaceri, iar asta înseamnă că mă aştept la un profit în urma investiţiei mele.

Ar fi trebuit să se simtă la fel de fals cum era când vorbise, dar se distra prea mult.
- Deţii un portret original Blue Bailey, zise ea. Primeşti şi un paznic pentru maşină şi un bodyguard care să te apere de fani. Sincer, eu ar trebui să-ţi iau bani. Cred că o voi face. Două sute de dolari de aici la Nashville.
înainte ca el să poată spune ceva despre ideea asta, Safe Net îi întrerupse:
- Bună, Boo. Sunt Steph.
Blue se aplecă către difuzor.
- Boo, obraznicule, ce-ai făcut cu chiloţeii mei?
Urmă o lungă pauză. El se încruntă la ea.
- Nu pot vorbi acum, Steph. Ascult o carte audio şi cineva este pe cale să fie înjunghiat de moarte.
Castorul îşi dădu ochelarii mai jos pe nas, în timp ce el încheie apelul, şi îl privi peste ochelari.
- Scuze, mă plictiseam.
Dean îşi ridică o sprânceană la ea. Blue era la mila lui, dar refuza să cedeze şi un centimetru. Incitant!
Deschise radioul şi-i ascultă pe cei de la Gin Blossoms cu un moment al naibii de bun cu tobele. Blue totuşi era pierdută în lumea ei. Nici măcar nu comentă când el schimbă postul după ce Jack Patriot urmă din nou cu piesa Why Not Smile?
Un cuceritor înnăscut
59
Ea abia auzea radioul pe fundal. Era atât de scoasă din elementul ei cu Dean Robillard, încât el putea fi dintr-un alt univers. Şmecheria era să nu îl lase să vadă asta. Se întrebă dacă crezuse minciuna cu Monty şi cu conturile în bancă. Dean nu era uşor de citit, deci era greu de spus, dar nu putea să suporte ideea de a afla că mama ei fusese răufăcătorul.
Virginia era singura rudă a lui Blue, deci era normal ca ea să fie împuternicită pentru toate conturile lui Blue. Mama ei era ultima persoană care ar fi furat de la cineva. Virginia îşi cumpăra cu bucurie hainele la magazinele second-hand ale Armatei Salvării şi dormea pe canapeaua prietenilor ei când era în State. Doar o criză umanitară de proporţii epice ar fi determinat-o să ia banii lui Blue.
Blue descoperise vineri furtul, cu trei zile în urmă, când încercase la bancomat să îşi folosească cârdul. Virginia îi lăsase un mesaj pe telefon. „Am doar câteva minute, scumpo. Am intrat în contul tău azi. Îţi voi scrie de îndată ce pot să îţi explic totul. „ Mama ei rareori pierdea controlul, dar vocea blândă şi dulce o dăduse de gol. „Iartă-mă, dragostea mea. Sunt în Columbia. Un grup de fete cu care am lucrat au fost răpite ieri de una dintre

bandele acelea de tâlhari. Vor fi... violate, forţate să devină chiar ele criminale. Eu... nu pot permite să se întâmple asta. Pot să le cumpăr libertatea cu banii tăi. Ştiu că vei vedea asta ca pe o trădare de neiertat a încrederii tale, draga mea, dar iu eşti puternică, şi alţii nu sunt. Te rog să mă ierţi şi... şi adu-ţi aminte cât de mult te iubesc."
Blue se uita fără să bage de seamă la peisajul plat din Kansas. Nu se mai simţise atât de neajutorată de când era copil. Economiile care erau singurele ce îi dădeau stabilitate deveniseră bani pentru răscumpărare. Cum să o ia de la capăt cu numai optsprezece dolari? Asta tui putea acoperi nici măcar costul fluturaşilor de promovare. S-ar fi simţit puţin mai bine dacă ar fi putut

să o sune pe Virginia ca să ţipe la ea, dar mama ei nu avea un telefon. Dacă avea nevoie de unul, împrumuta.
„Tu eşti puternică, şi alţii nu sunt." Blue crescuse au-zind acele cuvinte. „Tu nu trebuie să trăieşti în frică. Tu poţi să-ţi găseşti singură drumul. Nu trebuie să te îngrijorezi că soldaţii vor da năvală în casa ta şi te vor târî la închisoare."
Blue nu trebuia să se îngrijoreze nici că soldaţii vor face ceva mai rău de atât.
Nu încercase niciodată să îşi imagineze ce îndurase mama ei când fusese în închisoare în America Centrală. Mama ei dulce, blândă fusese victima unor lucruri de nedescris, însă refuzase să se agaţe de ură. În fiecare noapte se ruga pentru sufletele bărbaţilor care o violaseră.
De pe scaunul pasagerului, Blue se uită înspre Dean Robillard, un bărbat care luase ca firesc faptul că este irezistibil. Avea nevoie de el, şi probabil faptul că nu căzuse la picioarele lui îi dăduse o armă, cu toate că era una fragilă. Tot ceea ce trebuia să facă era să îl menţină interesat, iar ea să rămână cu hainele pe ea până ajun-geau la Nashville.
La un popas seara devreme la vest de St. Louis, Dean se uită la Blue cum stătea lângă o masă de picnic cu celularul. îi spusese că o suna pe vechea ei colegă de cameră din Nashville pentru a stabili un loc în care să se întâlnească a doua zi, dar tocmai dăduse cu piciorul unui grătar cu cărbuni şi îşi aruncase înapoi telefonul în geantă. Starea lui de spirit se îmbunătăţi. Până la urmă, jocul nu se terminase.
Cu câteva ore mai devreme, el făcuse greşeala de a răspunde unui apel de la Ronde Frazier, un vechi coleg de echipă care se retrăsese în St. Louis. Ronde insistase să se întâlnească în seara aceea, împreună cu câţiva alţi

jucători din zonă. întrucât Ronde îi protejase fundul lui Dean timp de cinci sezoane, nu putea să refuze, cu toate că îi strica planurile de a petrece noaptea cu Blue. Dar
Un cuceritor înnăscut
61
nu părea că lucrurile decurgeau aşa cum voia ea. Dean văzu expresia ei enervată şi o privi cum venea agale spre el.
- Probleme? o întrebă.
-Nu. Nici o problemă. Se întinse după mânerul por-tierei, apoi îşi lăsă braţul în jos. Păi, poate una mică. Nimic din ce nu pot rezolva.
- Aşa cum te-ai priceput atât de bine să rezolvi toate lucrurile ca şi până acum?
-Ai putea să fii ceva mai încurajator. Smuci portiera şi se uită urât la el peste acoperişul maşinii. Telefonul e deconectat. Se pare că s-a mutat şi mie nu mi-a spus.
Viaţa tocmai îi oferise o halbă de bere rece. Era sur-prinzător de satisfăcător să aibă o femeie ca Blue Bailey ia mila lui.
- îmi pare rău să aud asta, spuse el cu toată sincerita-tea. Ce vei face de acum?
- Mă gândesc eu la ceva.
în timp ce reintra pe autostradă, îşi zise că era păcat i ă domnişoara O'Hara nu-i răspunsese la telefon ca să
0 poată anunţa că era în drum spre fermă... şi că aducea cu el primul său oaspete de peste noapte.
-Am luat în considerare problemele tale curente, Blue. Depăşi o maşină roşie decapotabilă. Uite ce iţi sugerez...

capitolul 4

April Robillard îşi închise e-mailul. Ce ar spune Van dacă ar cunoaşte adevărata identitate a menajerei lui? Nici nu se putea gândi la asta.
- Vrei să conectăm aragazul. Nu-i aşa, Susan?
„Nu, tipule, hai să punem o muşcată înăuntru şi să-l făcem ghiveci."
— Da, conectează-l cât mai curând.
Păşi peste rămăşiţele rupte ale tapetului cu ceainice dansatoare de cupru pe care zugravii îl dezlipiseră de pe pereţii bucătăriei. Cody, care era mai tânăr decât fiul ei, nu era singurul muncitor care inventase nişte scuze pentru a-i vorbi. Poate că April avea 52 de ani, dar băieţii nu ştiau asta şi continuau să roiască în jurul său. De parcă puteau mirosi sexul în jurul ei. Bieţii copii! Ea nu îşi mai oferea bunătăţile atât de uşor.

îşi luase iPod-ul ca să acopere zgomotul cu nişte rock vintage, dar înainte să îşi pună căştile, Sam, tâmplarul-şef, îşi băgase capul pe uşa de la bucătărie.
— Susan, verifică băile de la etaj. Vreau să mă asigur că este totul în regulă cu ventilatoarele.
Le verificase mai devreme în dimineaţa aceea, împreună cu el, dar îl urmă pe coridor, ocolind un compresor şi o grămadă de rufe murdare. Casa fusese construită la începutul anilor 1900 şi reabilitată în anii ’70, când fuseseră înnoite ţevile şi electricitatea şi fusese instalat aerul condiţionat. Din nefericire, modernizarea implicase şi băile de un verde avocado, decorarea bucătăriei, lambriuri ieftine şi podele cu linoleum auriu, murdar şi crăpat de uzură. în ultimele două luni, April se dedicase reparării acelor greşeli şi restaurării locuinţei aşa cum ar fi trebuit să fie, o fermă tradiţională, modernizată luxos.
Lumina după-amiezii pătrundea prin ferestrele late-rale şi scotea la iveală particulele de praf din aer, însă partea cea mai rea din dezastrul de pe urma construcţiilor se terminase. Sandalele ei cu baretele în formă de T cu strasuri înaintau apăsat pe podeaua de lemn masiv de pe coridor. Brăţările de pe gleznă zdrăngăneau. Chiar şi în mijlocul mizeriei şi al dezordinii, ea se îmbrăca cum îi plăcea.
în dreapta era o sufragerie care odată fusese un salon şi în stânga se deschidea un living recent extins, parte dintr-o anexă ulterioară. Casa mare din piatră fusese construită în stil federal, dar diversele adăugiri o făcuseră să devină o amestecătură, iar April dărâmase câţiva pereţi pentru a face spaţiul mai locuibil.

— Dacă faci duşuri lungi, o să ai nevoie de un ventilator bun pentru a împiedica aburul să se acumuleze, zise Sam.
Lui Dean îi plăceau duşurile lungi şi fierbinţi. îşi amintea asta din anii lui de adolescenţă, dar, totodată, putea să fi devenit unul dintre acei bărbaţi care făceau duşuri scurte şi se îmbrăcau în cinci minute. Era dureros să ştii atât de puţine despre singurul tău copil, cu toate că până atunci ar fi trebuit deja să se obişnuiască cu ideea.
Câteva ore mai târziu, April reuşi să scape de tot zgo-motul. Când ieşi pe uşa laterală, inspiră mireasma unei după-amiezi de final de mai. Simţi izul îndepărtat de bălegar venind de la o fermă vecină şi aroma caprifoiului ce creştea pe fundaţia de piatră a fermei şi care se lupta pentru spaţiu cu crinii prea mari, tufele aplecate de bujori şi un rug de trandafiri bogat şi încurcat, plantat de nevestele de fermieri prea ocupate să cultive fasolea şi porumbul

ce le hrăneau familiile pe timpul iernii ca să se agite cu plante ornamentale pretenţioase.
Ea se opri pentru un moment să observe grădina sufocată de buruieni care se întindea de zeci de ani în.spa-ţiul simplu comun tuturor gospodăriilor rurale. Chiar dincolo de ea, în spatele casei, se vedea o platformă de beton, unde tâmplarii vor începe curând să ridice veranda. în colţul îndepărtat, ea îşi gravase iniţialele \ R. cu litere mici, pentru a lăsa ceva permanent în urma ei. Unul dintre zugravii care lucrau la etaj o privea di' la fereastră.
April îşi îndepărtă de pe faţă o şuviţă blondă de păr şi merse grăbită pe lângă pompa veche de fier înainte să o oprească cineva pentru mai multe întrebări inutile.
Fosta fermă Callaway era amplasată într-o vale înconjurată de dealuri. Fusese odată o fermă prosperă cu cai, >lar acum singurele animale care hoinăreau pe cei şap-tezeci şi cinci de acri erau căprioare, veveriţe, ratoni şi i oioţi. Proprietatea – păşune, ţarc şi păduri – avea şi un hambar, o cabană dărăpănată pentru arendaşi şi un lac

izolat. O bătrână arcadă de viţă-de-vie, neîngrijită, la fel ca toate celelalte, se afla la capătul unui drum din lespezi de piatră sparte. Banca degradată de lemn aproape sugera că Wilma Callaway, ultimul locatar al fermei, venea aici după ce îşi termina treaba. Wilma murise anul trecut la vârsta de 91 de ani. Dean cumpărase ferma de la o rudă îndepărtată.
April îşi urmărea fiul printr-o reţea elaborată de cone-xiuni. Aşa aflase că el intenţiona să angajeze pe cineva pentru a supraveghea restaurarea casei. Imediat, ştiuse ce trebuie să facă. După toţi aceşti ani, putea în sfârşit să facă o casă pentru fiul ei. Fusese complicat să îşi lase munca în L.A., dar fusese surprinzător de uşor să primească slujba de aici. Fabricase nişte recomandări, îşi cumpărase o fustă şi un pulover la Talbots, găsise o bentiţă pentru a-şi ţine părul lung, tuns în scări, să nu-i vină pe faţă şi inventase o poveste care să-i explice prezenţa în Tennessee-ul de Est. Agentul imobiliar al lui Dean o angajase în zece minute de la interviu.
April avea o relaţie de iubire-ură cu această femeie conservatoare pe care o crease pentru a-şi păstra ascunsă identitatea. Şi-o imaginase pe Susan O'Hara ca o văduvă aflată acum pe cont propriu. Săracă, dar curajoasă, Susan nu avea nici o aptitudine remarcabilă în afara celor pe care le câştigase având grijă de familie, incluzând gestionarea finanţelor

gospodăriei, predarea la şcoala de duminică şi oferirea de ajutor soţului iubit, acum decedat, în renovarea caselor.
Gustul conservator al lui Susan în materie de vesti-mentaţie trebuia totuşi să dispară. în prima zi a lui April în Garrison, o declarase pe văduvă o femeie nouă şi reve-nise la garderoba ei. Lui April îi plăcea să amestece stilul vintage cu ultima modă, combinând piese de designer cu haine din magazinele second-hand. Săptămâna an-terioară mersese în oraş purtând o bustieră Gaultier cu pantaloni sport Banana Republic. în acea zi, se îmbrăcase cu un tricou albastru-închis Janis Joplin, pantaloni capris de culoarea ghimbirului şi sandalele cu strasuri.
Un cuceritor înnăscut
65
O luă pe drumul care ducea înspre pădure. Violetele albe începeau să înflorească, la fel şi ruşinea-fetei. Nu peste mult timp, văzu lacul în care se reflecta soarele, printr-un inel de lauri de munte şi de azalee roşii. îşi găsi locul preferat pe bancă şi îşi aruncă sandalele. Pe partea cealaltă a lacului, ferită, se afla cabana şubredă a arendaşului, unde se instalase şi ea.
îşi trase genunchii la piept. Mai devreme sau mai târziu, Dean avea să descopere minciuna ei şi ăsta va I i sfârşitul. Nu va ţipa la ea. Nu îi stătea în fire să ţipe. I Iar dispreţul lui fără cuvinte era mai tăios decât ţipetele lurioase sau cuvintele jignitoare. Măcar dacă ar putea să ii termine casa înainte ca el să descopere şarada. Poate că de îndată ce se va muta în casă, Dean va simţi măcar puţin din ceea ce voise să lase în urmă – dragostea ei şi regretul pe care îl simţea.
Din nefericire, Dean nu credea în izbăvire. Ea revenise pe calea cea bună de mai bine de zece ani, dar rănile lui erau prea adânci pentru a ierta. Răni pe care ea i le tăcuse. April Robillard, regina fanilor... Fata care ştia lotul despre cum să se distreze, dar nimic despre cum să fie mamă.
„încetează să mai vorbeşti aşa despre tine", îi spuse prietena ei Charli când discutau despre zilele rele de altădată. „N-ai fost nici măcar o dată o simplă admira-toare, April. Ai fost muza lor afurisită."
Ăsta era lucrul pe care toate şi-l spuneau. Poate, pentru unele dintre ele, chiar fusese adevărat. Atât de multe temei fabuloase: Anita Pallenberg, Marianne Faithfull, Angie Browie, Bebe Buell, Lori Maddox... şi April Robillard. Anita şi Marianne fuseseră iubitele lui Keith a Mick; Angie fusese căsătorită pentru o perioadă cu I 'avid Bowie; BeBe avusese o relaţie cu Steven Tyler;
I ory cu Jimmy Page. Şi pentru mai bine de un an, April lusese iubita lui Jack Patriot. Toate aceste femei erau «leştepte şi frumoase, mai mult decât capabile să îşi cro-iască un drum în lume. Dar iubiseră prea mult bărbaţii.

I 'adiaţii şi muzica pe care o făceau ei. Femeile le ofereau

sfaturi şi companie. Le mângâiau egourile, le alinau grijile, treceau cu vederea peste infidelităţi şi îi distrau cu sex. Super.
„N-ai fost un fan, April. Gândeşte-te la cât de mulţi ai refuzat."
April fusese pretenţioasă în felul ei, refuzând bărbaţii care nu îi plăceau, indiferent de cât de sus în top se aflau albumele lor. Dar era perseverentă cu cei pe care îi voia, trecând cu vederea drogurile, furia, celelalte femei.
„Ai fost muza lor..."
Cu excepţia faptului că o muză avea putere. O muză nu pierdea ani din viaţă cu alcool, marijuana, metaqualonă, mescalină şi, în final, cocaină. Dar mai ales, o muză nu se temea atât de tare că o să îşi corupă băieţelul încât, practic, îl abandonase.
Era prea târziu să mai repare ceea ce îi făcuse lui Dean, dar cel puţin putea să facă asta. îi putea face o casă şi apoi, din nou, să dispară din viaţa lui.
April îşi odihni capul pe genunchi şi lăsă muzica să o liniştească.
„îţi aminteşti când eram tineri/ Şi fiecare vis era ca prima oară?/ Iubire, de ce nu zâmbeşti?"
Ferma aparţinea acelei văi. Dean şi Blue ajunseră la apus, când nori joşi portocalii, galbeni ca lămâia şi mov învăluiau dealurile dimprejur ca volanele rochiei unei dansatoare de cancan. Un drum cu curbe şi denivelări ducea de la autostradă spre casă. De îndată ce Blue văzu priveliştea, nenorocirile sale actuale îi dispărură din minte.
Casa – mare, întinsă şi bătută de vreme – îi vorbea despre rădăcinile Americii: despre cultivare şi recoltă, despre curcani de Ziua Recunoştinţei şi limonade de 4 Iulie, despre neveste gospodine de fermier care băteau fasolea în vase albe ciobite de email şi despre bărbaţi harnici care îşi scuturau noroiul de pe cizme la uşa din spate. Cea mai veche şi mai mare parte a casei fusese construită din piatră cu o verandă adâncă în faţă şi ferestre duble înalte. O aripă scurtă din lemn, o anexă mai

nouă, se ivea în spate în dreapta. Pe acoperişul jos era un haos de streşini, hornuri şi frontoane. Aceasta nu lusese o fermă săracă, ci o afacere prosperă.
Blue privi copacii bătrâni şi curtea neîngrijită, hambarul, câmpurile şi păşunile. Nu îşi putea imagina un loc mai neobişnuit pentru o celebritate de mare oraş .işa cum era Dean. II privi cum se ducea spre hambar, cu graţia

uşoară a unui bărbat care se simte în largul lui, iar apoi îşi îndreptă din nou atenţia către casă.
îşi dori să fi venit aici cumva în alte circumstanţe pentru a se bucura cu adevărat de acest loc, însă izolarea fermei făcea ca situaţia ei să fie şi mai dificilă. Poate putea fi angajată de una dintre echipele care lucrau la casă. Sau poate îşi va găsi ceva de lucru în oraşul vecin, cu toate că acesta abia reprezenta un punct pe hartă. Totuşi, ceea ce îi trebuia erau doar câteva sute de dolari. De iudată ce îi obţinea, putea porni spre Nashville, unde ar închiria o cameră ieftină, ar face fluturaşi noi şi ar lua totul de la capăt. Şmecheria era să îl facă pe Dean să o lase să stea aici fără să plătească chirie, până se punea din nou pe picioare.
Blue nu îşi făcea iluzii despre motivul pentru care
0 adusese la fermă. Pentru că nu îşi scosese pentru el hainele în prima noapte, devenise o provocare – o pro-vocare despre care va uita în prima clipă când va pune ochii pe frumuseţile sudice locale. Acest lucru însemna
1 .1 trebuia să găsească o altă cale de a-i deveni utilă.
Chiar atunci, uşa din faţă se deschise şi una dintre cele mai uimitoare creaturi pe care Blue le văzuse vre-odată păşi afară. înaltă ca o amazoană şi zveltă, avea o laţă pătrată, îndrăzneaţă, şi părul lung, cu şuviţe inegale >i drepte, izbitor şi blond. Blue îşi aminti de fotografii
i ii fotomodele minunate din trecut, femei din anii ’60 şi şaptezeci ca Verushka, Jean Shrimpton şi Fleur Sava- : II. Această femeie avea aceeaşi prezenţă. Ochii albaştri turnurii priveau de pe chipul dramatic cu fălci pătrăţoase, aproape masculin ca forţă. Când femeia ajunse pe
ii capta de sus, Blue văzu două riduri vagi care încadrau

acea gură mare şi senzuală şi îşi dădu seama că nu era atât de tânără cum crezuse iniţial, ci probabil avea vreo 40 de ani.
Blugii strâmţi îi stăteau mulaţi pe şolduri. Rupturile strategic plasate pe coapse şi la genunchi nu erau din cauza uzurii, ci făcute de ochiul calculat al unui designer. Fire metalice mărgineau bretelele din piele întoarsă ale bluziţei croşetate, de culoarea pepenelui galben. Flori din piele de culoarea cuprului înfloreau pe degetele mari ale sandalelor. înfăţişarea ei era boemă şi şic. Era un model? O actriţă? Probabil una dintre iubitele lui Dean. Cu o asemenea frumuseţe dramatică, abia mai contau câţiva ani de diferenţă de vârstă. Cu toate că lui Blue nu îi păsa de modă, deveni brusc conştientă de

blugii ei fără formă, de tricoul larg şi de părul dezordonat, care avea nevoie drastică de o tunsoare decentă.
Femeia privi Vanquish-ul şi gura ei largă, roşie, se curbă într-un zâmbet.
- Pierdută?
Blue câştigă puţin timp.
- Păi... ştiu unde sunt, geografic vorbind, dar, sincer, viaţa mea este un dezastru acum.
Femeia râse încet şi răguşit. Era ceva familiar la ea.
- Cunosc senzaţia. Coborî scările şi acea senzaţie de familiaritate pe care Blue o simţise începu să se amplifice. Numele meu este Susan O'Hara. Creatura aceasta sexy şi exotică era menajera lui Dean? Imposibil.
- Eu sunt Blue.
- Drăcie! Sper că numai temporar.
în acel moment, Blue îşi dădu seama. Sfinte Sisoe! Maxilarul pătrăţos, ochii de un albastru-cenuşiu, mintea aceea ageră... Sfinte, Sfinte Sisoe!
- Blue Bailey, îngăimă ea. A fost o... ăăă... o zi rea în Angola.
Femeia o privi cu interes. Blue făcu un gest vag, fără sens, cu mâna.
— Şi în Africa de Sud.
Talpa de la bocanci scrâşni pe pietriş.
Când femeia se întoarse, lumina slabă a amurgului se reflectă în şuviţele lungi de păr blond şi cafeniu-roşcat. Buzele ei roşii se deschiseră şi liniile delicate din colţul ochilor se accentuară. Zgomotul bocancilor se opri brusc; Dean se contura pe fundalul hambarului, cu picioarele depărtate şi cu braţele încordate pe lângă corp. femeia putea fi sora lui. Dar nu era. Nici iubita lui. Femeia cu ochii albaştri ca oceanul era mama pe care el o respinsese atât de brusc în dimineaţa aceea în care Blue întrebase despre familia lui.
El se opri pentru un moment şi apoi bocancii săi se mişcară mâncând pământul. Ignorând aleea de cărămidă cu marginile inegale ca nişte dinţi rupţi, el traversă în grabă pajiştea neîngrijită.
-Nenorocita de doamnă O'Hara.
Blue trasări. Nu îşi putea imagina să o întâmpine pe mama ei în acest fel, indiferent cât de furioasă ar fi fost.
I Fir mama ei era oricum imună la atacurile verbale.
Femeia aceasta nu era. Brăţările îi zdrăngăniră la în-cheieturi, şi lumina sclipi în cele trei cercuri delicate de .irgint, în timp ce ea îşi duse mâna la gât. Trecură câteva secunde îndelungate. Apoi se întoarse şi intră fără nici un cuvânt.

Şarmul uimitor pe care Dean îl afişa cu atâta abilitate dispăruse. Acum părea de piatră şi distant. Blue înţelegea nevoia lui de a se retrage, dar nu era momentul potrivit.

- Dacă aş fi fost lesbiană, spuse ea pentru a rupe ten-siunea, cu siguranţă m-aş fi dat la ea.

Privirea pierdută dispăru, şi indignarea îi luă locul.

- Mulţumesc pentru nimic.
- Doar sunt sinceră. Şi eu care credeam că mama mea .1 trage atenţia.
- De unde ştii că este mama? Ţi-a spus asta?
- Nu, dar asemănarea este greu de trecut cu vederea, i u toate că probabil avea 12 ani când te-a născut.

- O asemănare superficială, sunt al naibii de sigur.

Urcă scările şi se îndreptă spre uşa din faţă.

-Dean...

Dar deja dispăruse.

Blue nu avea aceeaşi intoleranţă la violenţă ca mama ei – dovadă era chiar disputa sa recentă cu Monty dar ideea ca acea creatură exotică cu ochii răniţi să fie o victimă o deranja, şi îl urmă pe Dean în casă.

Dovezi ale renovării se aflau pretutindeni. O scară cu o balustradă neterminată se ivea în dreapta alături de un spaţiu larg deschis, drapat cu plastic, care probabil ducea către camera de zi a casei, aşa cum era iniţial. În stânga, dincolo de nişte fierăstraie, era sufrageria. Mirosul de vopsea proaspătă şi de lemn nou era peste tot, dar Dean era prea hotărât să o găsească pe mama lui ca să observe schimbările.

-Crede-mă, zise Blue, înţeleg cum e să ai probleme serioase cu mama, dar nu eşti în starea psihică potrivită pentru a rezolva asta acum. Poate ar trebui să discutăm mai întâi?

- Haide să no facem!

împingând la o parte plasticul, el se uită în living, însă auzi paşi în faţă şi se îndreptă către scări.

Blue avea destul de multe probleme proprii, dar în loc să îl lase să plece, se ţinu pe urmele lui.

- Spun doar că ar trebui să-ţi acorzi puţin timp ca să te calmezi înainte de a o confrunta.
- Dispari!

Dean deja ajunsese în capătul scărilor, iar Blue era doar cu câţiva paşi în spate. Aici, sus, mirosul de vopsea era mai puternic. Privi pe după spatele larg al lui Dean în coridorul mare, cu o formă neregulată. Toate uşile lipseau, dar, spre deosebire de parter, această zonă fusese zugrăvită, suporturile de pe pereţi aşteptau montarea aplicelor şi podelele vechi de scânduri late străluceau. Blue zări o baie care fusese cu grijă restaurată cu gresie albă, lambriuri şi proaspăt văruită, alături

de un dulăpior antic de medicamente şi instalaţii sanitare de cositor.
Mama lui apăru dintr-un colţ al coridorului, având în mână o geantă de umăr mare plină de hârtii.
-Nu-mi pare rău. Îi înfruntă sfidător privirea. Am lucrat mai mult decât orice altă menajeră reală.
-Vreau să pleci, zise el cu o voce rece de oţel care o tăcuse pe Blue să tresară.
- De îndată ce termin totul de organizat.
-Acum. înaintă mai departe în hol. Asta-i o porcărie, până şi pentru tine.
-Am făcut o treabă bună.
- Strânge-ţi lucrurile!
-Nu pot pleca acum. Mâine vin oamenii cu hiaturile de bucătărie. Am electricieni şi zugravi care trebuie să vină. Nimic nu va fi făcut cum trebuie dacă nu suntaici.
- îmi asum riscul, izbucni el.
- Dean, nu fi prost! Stau în cabana arendaşului. Nici măcar n-o să ştii că sunt prin preajmă.
-Tu n-ai putea să fii invizibilă nici dacă ai încerca. Acum adună-ţi rahaturile şi dispari de aici. Trecu pe lân-gă Blue şi se îndreptă către scări.
Femeia se uită fix la spatele care se îndepărta. îşi înăl-
capul, îşi îndreptă umerii, însă apoi propria greutate păru prea dificil de cărat pentru ea. Scăpă geanta din mână. Se aplecă să o ridice, în schimb se aşeză pe podea, t u spatele la perete. Nu făcu ceva atât de dramatic cum ar îi să izbucnească în plâns, dar părea atât de tristă că lui Blue i se făcu milă de ea.
Femeia îşi îndoi genunchii şi îşi înfăşură braţele în ju-nii lor, pe degetele ei subţiri zărindu-se inele de argint.
- Am vrut... să fac o casă pentru el. Măcar o dată.
Mama lui Blue nu s-ar fi gândit niciodată la aşa ceva.
Virginia Bailey înţelegea tratatele împotriva armelor nucleare şi acordurile comerciale internaţionale, dar nu i ia nimic despre cum să facă o casă.

- Nu crezi că e puţin cam mare? întrebă Blue blând.

- Da. E prea mare. Capetele lungi şi drepte ale părului ei cădeau peste vârtejurile croşetate ale bluzei ei. Nu sunt o persoană oribilă. Acum nu.
- Nu pari oribilă.
- Probabil crezi că n-ar fi trebuit să fac asta, dar, după cum vezi, nu aveam nimic de pierdut.
- Totuşi, să-ţi ascunzi identitatea probabil n-a fost cea mai bună cale de reconciliere. Dacă asta îţi doreşti.
Femeia îşi trase genunchii mai aproape de piept.
- Este prea târziu pentru asta. Eu doar voiam să aran-jez locul acesta pentru el, apoi să dispar înainte să îşi dea seama că eu sunt domnişoara O'Hara. Cu un râset timid, îşi înălţă capul. Numele meu este April Robillard. Nici măcar nu m-am prezentat. Probabil toate astea te fac să te simţi prost.
-Nu atât de mult cât ar trebui. Am o curiozitate nesănătoasă privind treburile altora. Observă cum revine culoarea în obrajii palizi ai lui April şi continuă să vorbească: De fapt, nu cumpăr tabloide, dar dacă merg într-o spălătorie şi văd unul la vedere, mă arunc peste un şir de maşini de spălat numai ca să ajung la el.
April râse nesigur.
-Există o fascinaţie aparte în a citi despre greşelile altor persoane, nu?
Blue zâmbi.
- Pot să-ţi aduc ceva? O ceaşcă de ceai? O băutură?
-Ai vrea să... stai cu mine un minut? Mi-e dor să stau
în preajma femeilor. Bărbaţii care lucrează aici sunt gro-zavi, dar sunt bărbaţi.
Blue avea senzaţia că April nu cere uşor ajutor. înţe-legea perfect acest lucru. Când se aşeză pe podea lângă April, simţi mirosul de cherestea nouă şi căută un subiect de conversaţie neutru.
- îmi place ce ai făcut.
-Am încercat să fac renovările care se potrivesc cu structura casei. El e mereu neobosit. Am vrut să fie un loc unde să se relaxeze. Scoase un hohot trist. Cred că seara asta n-a fost cel mai bun început.

- Pare cam pretenţios.
- Seamănă cu mine la asta.

Blue atinse cu mâna podelele uzate şi lustruite. În lumina soarelui, străluceau ca mierea.

-Ai reuşit să faci multe.

- Mi-a plăcut s-o fac. Trebuia să vezi cum arăta când am venit aici.
- Spune-mi, zise Blue.

April descrise ce găsise la sosirea ei şi ce schimbări tăcuse. în timp ce vorbea, dragostea ei pentru casă era evidentă.

-Aici suntem mult mai înaintaţi cu lucrul decât la parter. Toate paturile au fost montate, dar în rest nu mai sunt prea multe. Plănuiam să merg curând la nişte licitaţii pentru a suplimenta mobila pe care el deja a comandat-o.

- Unde sunt uşile?
- Sunt desfăcute şi recondiţionate. Nu suportam ideea de a pune altele noi.

La parter, se deschise uşa din faţă. Expresia feţei lui April se întunecă, şi ea se ridică rapid în picioare. Blue trebuia să îi lase singuri şi se ridică.

- Trebuie să-l sun pe antreprenor, zise April de îndată ce Dean se ivi în capul scărilor.
- Nu te deranja. Mă descurc eu.

Maxilarul lui April se încleştă.

- Vorbeşti ca un om care n-a renovat niciodată o casă.

-Cred că mă pot descurca cu asta, zise el încordat. Dacă am alte întrebări, fii sigură că îţi voi trimite un e-mail.

-Am nevoie de cel puţin o săptămână pentru a orga-niza totul înainte să pot pleca.

- Las-o baltă! Vreau să pleci de aici mâine. îşi propti piciorul pe treapta de sus, blocându-i ieşirea lui Blue. Se uită rece la mama lui. Ţi-am făcut rezervare la Hermitage în Nashville. Dacă vrei să mai stai acolo câteva zile În plus, pune totul în contul meu.

- Nu pot pleca atât de repede. Se întâmplă prea multe lucruri.
- Ai seara asta la dispoziţie să te organizezi.

Îi întoarse spatele intenţionat pentru a inspecta baia. în vocea lui April se simţi prima dovadă de implorare.

- Nu pot să las asta, Dean. Nu când am investit atât de mult.
- Hei, te pricepi să pleci. îţi aduci aminte cum era? Când veneau The Stones în State. Plecai. Van Halen cânta în Madison Square Garden. Salut, Marele Măr. Să pleci de aici până mâine-seară.

Blue o privi pe April cum îşi ridică bărbia. Era o femeie înaltă. Chiar şi aşa, trebuia să se uite în sus la el.

- Nu-mi place să conduc noaptea.

-Obişnuiai să-mi spui că noaptea este cel mai bun moment pentru a conduce.

- Da, atunci eram drogată.

Răspunsul ei fusese atât de direct, încât Blue nu putu să nu simtă măcar puţină admiraţie faţă de ea.

- Acele zile bune de demult.

Colţul gurii lui Dean se strâmbă neplăcut în timp ce se îndreptă către scări pentru a coborî.

April îl urmă, adresându-se cefei lui, abandonând bravada.

- O săptămână, Dean. Cer chiar atât de mult?

-Nu cerem lucruri unul de la altul, îţi aminteşti? Drace, normal că-ţi aminteşti. Tu eşti cea care m-a învăţat acest lucru.

- Doar... lasă-mă să termin aici!

Blue privi din capul scărilor cum April se întinde să-l apuce de braţ, dar el se smuci înainte să îl atingă. Faptul că nu putea nici măcar să pună mâna pe fiul său o întris-ta dincolo de cuvinte pe Blue.

- Cabana arendaşului nu se vede din casă. April păşi în faţa lui, forţându-l să o asculte. Voi fi cu muncitorii ziua. Nu-ţi voi sta în cale. Te rog! Din nou, bărbia i se ridică. Asta... înseamnă mult pentru mine.

Dean era de neclintit în faţa rugăminţilor.

Un cuceritor înnăscut

75

- Dacă ai nevoie de bani, îţi scriu un cec.

Nările lui April se dilatară.

- Ştii că n-am nevoie de bani.

- Atunci presupun că nu mai avem ce să ne spunem unul altuia.

În sfârşit, April înţelese că fusese înfrântă şi îşi puse mâinile tremurânde în buzunarele blugilor.

- Desigur. Să te bucuri de locuinţă.

Blue nu putu suporta să mai privească încercarea sfâ-şietoare a lui April de a-şi menţine demnitatea. Cu toate că i se spuse că nu era treaba ei, cuvintele spontane, ioarte greşite, îi ieşiră necontrolat din gură.

- Dean, mama ta e pe moarte.

capitolul 5

Buzele lui April se deschiseră de şoc. Dean încremeni.

- Despre ce vorbeşti?

Blue se referise la acest lucru la figurat – că April murea pe interior –, dar Dean nu putea acum să analizeze lucrurile în acest mod. Ea nu ar fi trebuit să deschidă gura. Dar sincer, cum puteau lucrurile să devină mai rele de atât?
Coborî încet pe scări.
- Mama ta... ăăă, doctorii... încercă să se adune. Are o gaură în inimă. Mama ta este pe moarte, dar nu vrea ca tu să ştii.
Ochii albaştri-cenuşii ai lui April se măriră.
Blue ajunse jos şi se prinse de balustradă. Bine, poate întrecuse puţin limita, dar când era vorba de relaţii materne, era atât de dată peste cap, încât nici măcar nu putea fi considerată responsabilă.
Tenul lui Dean se făcu cenuşiu, şi privi către mama lui.
- E adevărat?
Buzele lui April se mişcară, dar nu putu să scoată nici un sunet. Blue se ţinea tot mai tare de balustradă.

în sfârşit, muşchii gâtului lui April începură să funcţioneze şi înghiţi în sec.
-Ar putea... să nu fie fatal.
- Dar doctorii nu pot promite nimic, zise Blue repede.
Dean îi aruncă lui Blue o privire rece.
- Cum de ştii despre asta?
Chiar, cum?
- Nu cred că mama ta a vrut să-mi zică, dar a avut o... j cădere micuţă aici.
April se simţi ofensată.
-Nu am avut nici o cădere. Micuţă sau nu. Doar , am... lăsat garda jos pentru o secundă.
Blue o privi tristă.
-Atât de curajoasă!
April îi aruncă o privire ucigaşă.
-Nu vreau să vorbim despre asta şi aş aprecia dacă nici tu n-ai vorbi despre asta.
- îmi pare rău că ţi-am trădat încrederea, dar părea o j cruzime să nu-i spunem.
- Nu e problema lui, replică April.
Dacă Blue sperase că Dean îşi va lua mama imediat în braţe şi îi va spune că a venit momentul să îşi rezolve toate problemele, el o dezamăgi rapid

ieşind pe uşa din faţă. În timp ce zgomotul paşilor lui se îndepărta, pe j faţa lui Blue se întipări o expresie veselă.

- Cred că a mers bine, nu? Ţinând cont de toate cele întâmplate.

April aproape că o luă de gât.

- Eşti nebună!

Blue făcu rapid un pas în spate.

- Totuşi, încă eşti aici.

April îşi aruncă mâinile în sus, făcând brăţările să zdrăngăne şi inelele să strălucească.

- Ai înrăutăţit toată situaţia.

-Sincer, nu părea că lucrurile pot să se înrăutăţească. I Totuşi, nu eu sunt cea care are rezervare la un hotel | în Nashville pentru mâine-seară, deci s-ar putea să-mi scape ceva.

Se auzi motorul Vanquislvului, şi cauciucurile dera-pară pe pietriş. Lui April îi mai trecu furia.

- Merge în oraş să sărbătorească. Va face cinste pentru toată lumea din bar.

-Şi eu care credeam că am o relaţie ciudată cu mama.

Ochii lui April se îngustară.

- Cine eşti, totuşi?

Blue ura acest gen de întrebări. Virginia ar fi răspuns că este un copil al Domnului, dar Blue se îndoia că Atotputernicul era atât de nerăbdător să o revendice pe fiica Virginiei chiar acum. Şi să îi explice despre Monty şi costumul de castor nu ar fi pus-o chiar în avantaj. Din fericire, April veni cu propria explicaţie.

-Nu contează. Efectul fiului meu asupra femeilor este legendar.

- Sunt pictoriţă.

Ochii lui April alunecară de la coada de cal dezor-donată a lui Blue către ghetele ei negre şi zgâriate de motociclist.

- Nu eşti chiar genul lui de iubită.
- încă o dată, IQ-ul meu din trei cifre mă diferenţiază de mulţime.

April se lăsă pe penultima treaptă.

- Ce naiba voi face acum.7
- Poate o să încerci să te împaci cu fiul tău cât timp .iştepţi rezultatele de la ultima rundă de teste. Luând în considerare progresele uimitoare pe care medicii le-au făcut în tratarea bolilor de inimă, sunt destul de încre-zătoare că o să primeşti veşti bune.
- Era o întrebare retorică, spuse April sec.
- Era doar o sugestie.

April porni spre cabana arendaşului la scurt timp Jupă aceea, iar Blue începu să hoinărească prin carnetele liniştite şi prăfuite. Nici măcar bucătăria renovată a , tsei nu putu să o înveselească. Nu conta cât de nevinovată fusese intenţia ei, nu era treaba ei să se lase purtată

de fantezia zânei celei bune când venea vorba despre complicaţiile din alte familii.
La căderea nopţii, Dean nu se întorsese. Când în jurul casei se instală întunericul, Blue făcu descoperirea neplăcută că doar bucătăria şi băile aveau corpuri de iluminat care funcţionau. Spera sincer că Dean se va întoarce curând, pentru că locuinţa, atât de primitoare cu câteva ore mai devreme, devenise acum sinistră. Foliile de plastic din dreptul uşilor scârţâiau ca nişte oase uscate. Podelele vechi trosneau. Cum nu existau uşi, nu avea opţiunea de a se încuia într-un dormitor şi, fără maşină, nu putea nici măcar să meargă în oraş şi să piardă vremea printr-un magazin. Era blocată acolo. Nu era nimic de făcut decât să se culce.
Blue îşi dorea să îşi fi făcut patul când încă mai putea să vadă ceva. Bâjbâi prin întuneric, pipăind de-a lungul lambriului din sufragerie pentru a ajunge la lampa de avarie pe care tâmplarii o lăsaseră înfăşurată într-un colţ. Umbre ameninţătoare săriră pe pereţi când o aprinse. O scoase din priză şi se furişă la etaj ţinându-se de balustradă, în timp ce cablul de alimentare se ţâra în urma ei ca o coadă.
Din ungherele holului se deschideau cinci dormitoare, dar numai unul avea o baie privată cu lumină funcţională. Când ajunse la el, Blue era atât de agitată din cauza umbrelor groteşti care apăreau pe pereţi încât nu mai putu să înainteze. Este adevărat, doar câteva raze pale de lumină se revărsau din baie, dar era mai bine decât nimic. Rezemă lampa de avarie într-un colţ şi trase aşternuturile aşezate peste saltea. Patul dublu nou de mahon avea o tăblie rotunjită de cireş, dar nu şi cadrul de la picioare. Patul, împreună cu un dulap triplu asortat, erau singurele piese de mobilier. Şase ferestre goale se uitau ţintă la ea, iar un şemineu mare de piatră forma o gură căscată.
Blue împinse scara pe care zugravul o lăsase în hol în faţa uşii pentru a-i arăta lui Dean că, în seara aceea, camera era ocupată. Scara nu l-ar fi împiedicat să intre

dacă hotăra că asta îşi doreşte, dar de ce ar faceo? După vestea despre mama lui care venise ca un cutremur, cu greu ar mai avea chef să seducă pe cineva.
Luă lampa de avarie în baia micuţă şi se spălă pe faţă. Întrucât Dean plecase cu tot cu lucrurile ei, fu nevoită să se spele pe dinţi cu degetul. îşi scoase sutienul prin mâneca de la tricou şi îşi azvârli ghetele, dar lăsă restul hainelor pe ea în caz că era nevoită să fugă din casă ţipând. Blue nu era o persoană agitată când era vorba de sperietori urbane, dar aici nu se simţea în largul ei şi luă cu ea lampa de avarie când se puse în pat. Doar după ce se linişti o închise şi o băgă sub pătură pentru a-i fi la îndemână.
O creangă se atingea de partea laterală a casei. Ceva toşnea în şemineu. îşi imagina lilieci aliniindu-se pentru o cursă de maraton prin casă. Unde era Dean? Şi de ce nu putea ca locul ăsta să aibă şi nişte uşi?
îşi dorea să fi plecat cu April la cabană, dar nu fusese invitată. Poate că Blue fusese puţin deplasată, dar cel puţin câştigase un timp pentru mama lui Dean, mai mult decât putuse April să facă singură. Neajutorarea unei frumuseţi naturale.
încercă să se concentreze asupra ideii că fusese prost tratată, dar nu se prea pricepea să se mintă singură. Se băgase în ceva şi nu ar fi trebuit să o facă. Partea bună era că, fiind concentrată la problemele altora, îşi distrarea atenţia de la ale ei.
O podea începu să scârţâie. Şemineul gemea. îşi înfăşură degetele pe mânerul lămpii de avarie şi se uită fix către uşa deschisă.
Minutele treceau.
Treptat, degetele i se relaxară şi căzu într-un somn neliniştit.
O trezi un scârţâit amenin ţător al podelei. Ochii ei se deschiseră larg şi văzu apropiindu-se o siluetă amenin-ţătoare. Mâna ei se strânse convulsiv în jurul lămpii de avarie. O trase de sub pătură şi lovi.

- Rahat!
O voce masculină cunoscută sparse liniştea nopţii.
Degetele ei găsiră butonul de pornire. în mod mira-culos, becul din cuşca de plastic nu se spărsese şi o lumină puternică inundă camera. Deasupra ei se înălţa un fotbalist multimilionar foarte furios. Era cu pieptul dezgolit, nervos şi îşi freca braţul chiar deasupra cotului.
- Ce dracu' crezi că faci?
Ea se băgă în perne, strângând cu putere lampa de avarie.
- Eu? Tu te strecori aici...

- Este casa mea. Pentru Dumnezeu, jur că dacă mi-ai nenorocit braţul cu care arunc...
-Aveam uşa blocată! Cum ai reuşit să te furişezi aşa?
- Să mă furişez? Locul ăsta e luminat ca un brad afurisit de Crăciun.
Nu era atât de proastă încât să menţioneze umbrele care se întindeau pe pereţi şi ferestrele care se holbau la ea.
- Numai două lumini amărâte la baie.
- Şi în bucătărie. îi smulse lampa de avarie din mână. Dă-mi aia şi nu mai fi aşa fricoasă!
-Uşor de spus pentru tine. N-ai fost tu cel atacat când dormeai profund.
- Nu te-am atacat.
Stinse lumina, cufundând camera în întuneric. Ticălosul insensibil închisese chiar şi lumina de la baie.
Ea auzi foşnetul blugilor care alunecau în timp ce el şi-i dădea jos. Se ridică în genunchi.
-Nu dormi aici.
-E camera mea şi acesta este singurul pat cu aşternuturi.
- Un pat pe care deja îl ocup eu.
- Şi acum ai companie.
Se strecură înăuntru.
Blue inspiră adânc şi îşi aduse aminte că Dean avea un ego prea mare pentru a o ataca. Dacă ar umbla

bezmetică prin întuneric după un alt loc unde să doarmă, ar părea o laşă.
„Nu arăta nici o slăbiciune/'
- Stai pe partea ta, îl avertiză, sau nu o să-ţi facă plă-cere să suporţi consecinţele.
-O să mă loveşti cu funduleţul, domnişoară Muffet?1
Ea nu avea nici o idee despre ce vorbea.
Simţi miros de pastă de dinţi, piele şi tapiţerie de piele de la o maşină scumpă. Ar fi trebuit să miroasă a băutură. Un om îndurerat care vine acasă la ora două dimineaţa ar trebui să fie beat. Piciorul lui gol îi atinse coapsa.
Blue înţepeni.
- De ce ai blugii pe tine? o întrebă.
- Pentru că bagajul meu era la tine în maşină.
- Da, sigur. I-ai păstrat pe tine pentru că te temeai că o să vină baubaul. Ce fricoasă!
- Cine zice ăla e.
- Foarte matur.

-De parcă tu nu te comporţi ca un copil de clasa a şaptea, replică ea.
- Măcar eu nu trebuie să dorm cu luminile aprinse.
- S-ar putea să te răzgândeşti în privinţa asta când o să vezi cum liliecii zboară din şemineul tău.
- Lilieci?

El rămase neclintit.
- O colonie.
- Eşti expertă în lilieci?
- I-am auzit foşnind. Făceau zgomote de lilieci.
- Nu te cred.

Era genul care dormea de-a curmezişul patului şi genunchiul lui îi înţepă gamba. Inexplicabil, dar Blue începu să se relaxeze.
- Aş putea să dorm şi cu o afurisită de mumie, mor-măi el.
- Blugii rămân pe mine.
- Nu te gândi că nu i-aş putea da jos de pe tine dacă mi-aş pune mintea. În cel mult treizeci de secunde

Referire la Little Miss Muffet, un cântecel pentru copii, foarte popular la mijlocul secolului XX (n.red.)

aş scăpa de ei. Din păcate pentru tine, nu mă simt în largul meu în seara asta.

Nu ar fi trebuit să se gândească la sex când mama lui era pe moarte. Părerea lui Blue despre el se înrăutăţi.

-Taci şi culcă-te!
- Pierderea ta.

Afară vântul se înteţi. O ramură prietenoasă bătea la fereastră. în timp ce respiraţia lui deveni adâncă şi regu-lată, razele lunii se furişau pe podelele de lemn şi şemineul suspina mulţumit. El râmase pe partea lui de pat. Ea rămase pe a ei.

Pentru o perioadă...

într-o casă unde aproape nu existau uşi, se trânti o uşă. Ochii lui Blue se deschiseră puţin, tulburându-i cel mai delicios vis erotic. Raze cenuşii de lumină se furişau în cameră, şi Blue închise iar ochii, încercând să recâştige senzaţia unor degete lungi care îi atingeau sânii... a unei mâini care se strecura încet în blugii ei...

O altă uşă se trânti. Ceva tare se apăsa pe şoldul ei. Ochii ei se deschiseră larg. O voce joasă lângă urechea ei murmură o obscenitate, o mână care nu îi aparţinea se afla pe sânul ei şi o alta în interiorul blugilor. Un val de alarmă o trezi pe loc. Nu era nici un vis.

- Au ajuns tâmplarii, zise o femeie nu prea departe de ei. Dacă nu vreţi companie, mai bine vă treziţi.

Blue împinse braţul lui Dean, dar el nu se grăbi să îşi scoată mâinile din hainele ei.

- Cât e ora?
- Şapte, răspunse April.

Blue îşi trase tricoul în jos şi îşi îngropă capul în pernă. Asta nu făcuse parte din planul ei de a fi cu un pas înaintea lui.

- E toiul nopţii, protestă el.
- Nu şi pentru echipa de muncitori, răspunse April. Bună dimineaţa, Blue. Cafeaua şi gogoşile sunt la parter.

Blue se întoarse şi o salută evaziv cu mâna. April răs-punse la salut şi dispăru.

- Ce aiurea, mormăi el.

Apoi căscă. Lui Blue nu îi plăcu acest lucru. Putea măcar să exprime puţină frustrare sexuală.

Îşi dădu seama că nu îşi revenise total după efectele visului ei.

- Perversule!

Se ridică din pat. Pur şi simplu nu putea să se lase excitată de bărbatul ăsta, nici măcar în somn.

- Eşti o mincinoasă, zise el în spatele ei.

Blue se întoarse.

- Despre ce vorbeşti?

Aşternuturile îi căzură până la brâu când se ridică în tund, iar lumina soarelui care intra pe ferestrele goale aluneca peste bicepşii lui, aurindu-i părul de pe piept, bl îşi masă umărul rănit.

- Mi-ai spus şi citez „fără sâni”. Se pare că te înşelai amarnic în legătură cu asta.

Blue nu era destul de trează pentru o replică bună, aşa că îl privi furioasă şi se îndreptă spre baie, unde dădu drumul la maximum ambelor robinete pentru mai multă intimitate. Când ieşi, îl găsi stând în faţa unei valize scumpe pe care o aşezase pe pat. Purta doar o pereche de boxeri bleumarin. Ea se împiedică, mormăi o înjurătură la adresa ei, apoi pretinse că făcuse asta înadins.

-Pentru Dumnezeu, avertizează-mă data viitoare. C red că voi face un atac de cord.

El o privi peste umăr, lăsând-o să se bucure de toată splendoarea lui nerasă şi şifonată.

- De ce?
- Arăţi ca o reclamă de film porno pentru gay.
- Tu arăţi ca un dezastru naţional.
- Exact de asta am eu prioritate la duş. Blue se îndreptă către geanta ei prăfuită, pe care Dean o pusese în colţ.
0 deschise şi scotoci căutând haine curate. Presupun
1 ă n-o să stai de pază în hol cât timp mă aranjez eu, nu?
- De ce să nu merg cu tine şi să-ţi ţin companie?
Părea mai mult o ameninţare decât un avans.

- Uimitor, zise ea. Un superstar ca tine doreşte să ajute oameni neînsemnaţi.
- Da, păi, aşa sunt eu făcut.
- Las-o baltă!
Ea îşi apucă hainele, un prosop şi nişte produse de toaletă şi se îndreptă către baie. După ce fu sigură că Dean nu va încerca să o urmeze, îşi şamponă părul şi îşi rase picioarele. El nu ştia că mama lui nu era într-adevăr pe moarte, dar părea mai mult arţăgos decât trist. Lui Blue nu-i păsa ce îi făcuse April. Asta era pur şi simplu prea crud.
Se îmbrăcă într-o pereche curată de pantaloni scurţi de biciclist, de un negru decolorat, un tricou larg de camuflaj şi şlapi. După ce îşi uscă rapid părul cu fohnul lui Dean, şi-l prinse în coadă cu un elastic roşu. Şuviţele mai scurte refuzau să coopereze şi îi tot căzeau pe gât. De dragul lui April, ea s-ar fi dat şi cu gloss de buze şi rimei dacă nu le-ar fi pierdut pe amândouă cu trei zile în urmă.
Când coborî la parter, Blue văzu un electrician cocoţat pe o scară în sufragerie aranjând firele la un candelabru antic. Plasticul fusese dat jos de pe uşa din living, şi Dean stătea înăuntru vorbind cu tâmplarul care repara mulura de pe tavan. Probabil că făcuse duş în cealaltă baie pentru că părul îi era umed şi începea să se onduleze. Purta blugi şi un tricou care se asorta cu ochii lui.
Livingul mărea profunzimea casei şi avea un şemineu din piatră mai mare decât cel din dormitorul principal. Un set nou de uşi franţuzeşti duceau înspre ceea ce părea o platformă de ciment proaspăt turnat care se ivea în spatele casei. Blue se îndreptă spre bucătărie.
Cu o seară în urmă fusese prea agitată ca să poată aprecia tot ce făcuse April, dar acum se opri în uşă pentru a privi. Aparatele vintage, împreună cu dulapurile nostalgice albe cu mânere ceramice de un roşu cireşiu, o făceau să se simtă ca în anii ’40. îşi imagină o femeie într-o rochie din

bumbac proaspăt călcată, cu părul prins ordonat la ceafă, curăţând cartofi deasupra unei chiuvete în timp ce Surorile Andrews cântau la radio Don't Sit Under the Apple Tree.
Un cuceritor înnăscut
85
Frigiderul mare şi alb cu margini rotunjite era probabil o replică, dar nu şi aragazul vintage, alb, din email, care avea două cuptoare şi o etajeră metalică îngustă, deasupra ochiurilor, pe care se aşezau sarea şi piperul, recipiente, poate un borcan Mason cu flori de câmp. Hiaturile de bucătărie nu fuseseră încă instalate, deci ve-dea că dulapurile nu erau originale, ci nişte reproduceri reuşite. Podeaua ca o tablă de şah cu alb şi negru era tot nouă. O mostră de vopsea de pe perete anunţa care vor fi culorile finale pentru bucătărie: pereţi galbeni ca soarele, dulapuri albe, cu accente de un roşu aprins.
Lumina se revărsa în cameră din două surse: o fe-reastră largă deasupra chiuvetei şi ferestre înalte care luseseră adăugate în spaţiul pătrat pentru micul dejun şi care încă purtau autocolantele fabricantului. O învăl-măşeală de cutii de gogoşi, pahare de unică folosinţă abandonate şi hârtii se afla pe o masă cromată de bucă-tărie, de culoarea cireşelor.
April stătea cu o mână sprijinită de spătarul unui sca-un şi cu cealaltă pe un telefon. Purta blugii rupţi de ieri cu un top baby-doll de culoarea granatului, cercei de argint şi balerini verde salvie.
-Trebuia să fii aici la şapte, Sanjay. Dădu din cap către Blue şi arătă către cafetieră. Atunci va trebui să iei altă maşină. Aceste blaturi trebuie să fie instalate până la sfârşitul zilei pentru ca zugravii să poată lucra aici.
Dean intră. Expresia lui nu arăta nimic în timp ce se Îndrepta către cutia de gogoşi, dar când ajunse la masă, i aza de soare care dansa prin părul lui ajunse şi la April, iar lui Blue îi veni ideea nebunească că Dumnezeu crease o lumină specială doar pentru a uni aceste două creaturi aurite.
— Nu vom amâna instalarea, spuse April. Ar fi bine să 11 i aici într-o oră.
Trecu la o altă conversaţie, mutându-şi telefonul de la urechea dreaptă la cea stângă. Oh, bună. Îşi coborî vocea şi se întoarse cu spatele la ei. Te sun eu în zece minute. Unde eşti?
86
Susan Elizaberh Phillips
Dean se îndreptă către ferestrele din colţul pentru micul dejun şi privea afară spre curtea din spatele casei. Blue spera că el încerca să se împace cu ideea morţii iminente a lui April.
April dădu un alt telefon.
- Dave, sunt Susan O'Hara. Sanjay va întârzia.

Electricianul care conecta firele la candelabrul din
sufragerie intră în încăpere.
- Susan, trebuie să vezi asta.
Ea făcu un gest prin care îi zicea să mai aştepte puţin până ce termină conversaţia şi apoi închise telefonul.
- Ce s-a întâmplat?
-Am dat peste mai multe fire vechi în sufragerie. Electricianul nu îşi putea lua ochii de la ea. Vor trebui să fie înlocuite.
- Lasă-mă să văd! II urmă spre ieşire.
Blue îşi puse o linguriţă de zahăr în cafea şi se duse către aragaz ca să îl cerceteze mai bine.
- Ai fi la pământ dacă ea n-ar fi aici.
- Da, probabil ai dreptate.
Dean ignoră gogoşile cu zahăr pudră şi luă singura gogoaşă glazurată care rămăsese în cutie, exact cea pe care pusese şi ea ochii.
O bormaşină începu să scrâşnească.
- Bucătăria asta este incredibilă, zise ea.
- E-n regulă,^ cred.
- în regulă? îşi trecu degetele peste cuvintele O'Keefe & Merritt de pe panoul din faţă al aragazului şi făcu o aluzie: Aş putea petrece toată ziua aici gătind. Pâine de casă, plăcintă cu fructe...
- Chiar ştii să găteşti?
- Sigur că ştiu.
Aragazul alb de email era ca un paşaport pentru o altă epocă. Poate ar fi şi paşaportul ei pentru o stabili-tate temporară.
Dar el îşi pierduse interesul în privinţa mâncării.
- Nu ai nimic roz?

Ea se uită în jos la pantalonii scurţi de biciclist şi la tricoul de camuflaj.
- Ce e-n neregulă cu astea?
-Nimic, dacă ai de gând să invadezi Cuba.
Blue ridică din umeri.
- Nu mă pasionează hainele.
- Asta da, surpriză.
Ea se prefăcu a se gândi la asta.
- Dacă vrei într-adevăr să mă vezi în roz, cred că va trebui să împrumut ceva de la tine.

Zâmbetul lui nu era deloc prietenos, dar dacă Blue nu continua să îl provoace, el ar fi început să o confunde cu una dintre servitoarele lui sexuale.
April se întoarse în bucătărie şi îşi închise telefonul. Se adresă lui Dean cu o rece formalitate.
-Şoferul este pe drum cu căruţa. De ce nu te uiţi puţin afară să decizi unde vrei s-o pui?
- Sunt sigur că ai o sugestie.
- E casa ta.
El o privi fix.
- Dă-mi un indiciu!
-Căruţa nu are toaletă sau apă curentă, deci n-o pune prea departe. Apoi strigă peste umăr înspre hol: Cody, camioneta instalatorului a ajuns? Trebuie să vorbesc cu el.
- Tocmai a parcat, strigă Cody înapoi.
- Ce fel de căruţă? întrebă Blue în timp ce April se indepărta.
- Ceva ce domnişoara O'Hara m-a convins să cumpăr, într-unui dintre multele ei e-mailuri.
Dean îşi luă cafeaua şi gogoaşa ca să meargă afară, blue îşi alese o gogoaşă cu zahăr pudră şi îl urmă pe l ingă o spălătorie recondiţionată spre uşa laterală.
Când ajunseră în curte, ea îi întinse gogoaşa cu .-.ihăr.
- Fac schimb.
El luă o gură mare din gogoaşa cu glazură, i-o dădu ei şi o luă pe cealaltă.

- Bine.
Ea privi în jos către gogoaşă.
- Din nou, sunt forţată să trăiesc din resturile altora.
- Acum mă faci să mă simt prost.
îşi înfipse dinţii în gogoaşa proaspătă.
Se duseră spre spatele casei. Blue studie grădina neîn-grijită cu ochiul ei de artist, imaginându-şi cum prinde viaţă cu pete de culoare, poate o grădină cu ierburi aro-matice lângă pompa de fier, nalbe de grădină lângă casă, o sârmă de rufe cu haine spălate fluturând în bătaia vântului călduţ. „O să faci o călătorie sentimentală.11
Dean inspecta o zonă umbroasă imediat în spatele grădinii. Blue i se alătură.
- O căruţă acoperită? întrebă ea. Cu coviltir?
- O să vezi.

-Nici tu nu ştii, nu-i aşa?
- Cam da.
-Arată-mi hambarul, îi ceru ea. Doar dacă nu sunt şoareci.
- Şoareci? La naiba, nu! Acesta este singurul hambar cunoscut în univers fără ei.
- Ai fost foarte sarcastic toată dimineaţa.
- Dumnezeule, îmi pare rău.
Poate aşa îşi camufla el durerea. Pentru binele sufle-tului său, Blue aşa spera.
Un camion cu platformă intră în curte, aducând ceea ce părea a fi o căruţă bine înfăşurată în plastic negru. Blue rămase pe loc în timp ce Dean se duse să discute cu şoferul. La scurt timp după aceea, bărbatul îl bătu cu palma peste umărul rănit şi îl numi „Boo". în sfârşit, se apucară de afaceri. La indicaţiile lui Dean, şoferul dădu înapoi platforma înspre copaci şi începu să descarce că-ruţa. De îndată ce o fixară pe poziţie, începu să scoată plasticul negru de pe ea.
Căruţa era roşie, tip rulotă, dar avea roţi de un mov aprins cu modele aurii pe spiţe ca o flaşnetă de la circ. Tije vopsite decorau laturile şi fiecare suprafaţă la vedere era plină cu viţe curgătoare şi cu flori fanteziste
Un cuceritor înnăscut
89
tic albastru aprins, indigo, galben untos şi portocaliu ca soarele. În faţa căruţei, un unicorn aurit dansa pe o uşă de un albastru regal. Acoperişul curbat al căruţei forma o copertină mică sprijinită de stâlpi ca de turtă dulce de un galben ca lămâia. Laturile plate ale rulotei se înclinau spre exterior de jos în sus şi avea o mică fereastră cu obloane miniaturale de un albastru regal.
Lui Blue i se opri respiraţia. Inima începu să îi bată cu putere. Era o căruţă ţigănească. O casă pentru hoinari.
— Frăţioare, zise ea încetişor.
capitolul 6
În timp ce şoferul se îndepărta, Dean îşi băgă degetele mari în buzunarele de la spate şi făcu înconjurul căruţei de parcă ar fi fost o maşină nouă. Ea nu îl aşteptă şi coborî hotărâtă treapta prinsă în balamale, apoi urcă pentru a deschide uşa.
Interiorul de un roşu-închis era la fel de magic ca ex-teriorul. Fiecare suprafaţă, de la grinzile care se curbau de-a lungul tavanului arcuit, până la nervurile de lemn de pe pereţi, la panourile dintre nervuri, totul fusese pictat cu aceiaşi unicorni dansatori, cu viţe răsucite şi i u flori fanteziste ca în exterior. În spatele căruţei, o perdea de mătase tăiată cu franjuri lungi

fusese trasă iutr-o parte, lăsând la vedere un pat care îi amintea lui Hlue de un pat de pe un vapor. Un alt pat era deasupra pe partea stângă, cu un dulăpior cu două uşi dedesubt. I'iese mici de mobilier fuseseră răsturnate pentru transport şi împachetate în hârtie maro.
Căruţa avea două ferestre miniaturale, una în mijlocul peretelui lateral, deasupra mesei şi cealaltă deasupra i ii ului din spate. Ambele aveau perdele albe de dantelă i i în căsuţele pentru păpuşi, prinse în lateral cu panglici mov împletite. Pe o parte, lângă podea, un iepure maro pictat mânca dintr-o gustoasă grămadă de trifoi.

Era atât de primitor, atât de absolut perfect, încât lui Blue îi venea să plângă. Dacă nu ar fi uitat cum să o facă, probabil ar fi plâns.
Dean intră din spatele ei şi privi împrejur.
- Incredibil!
- Probabil te-a costat o avere.
- Ea a făcut o afacere.

Nu era nevoie să întrebe cine era „ea".
Doar mijlocul căruţei era îndeajuns de înalt pentru ca Dean să poată sta drept, în picioare. începuse să des-pacheteze hârtia de protecţie de pe masa de lemn.
-Este un tip în Nashville specializat în restaurarea acestor caravane. Aşa se numesc. Un mare om de afaceri s-a răzgândit după ce a făcut comanda. Caravană. Lui Blue îi plăcea cuvântul. Părea exotic.)
- Cum de te-a convins April s-o cumperi?

-Mi-a zis că ar fi un loc potrivit să pui musafirii beţi. De asemenea, unii prieteni de-ai mei au copii şi m-am gândit că ar fi distractiv pentru ei.
- în plus, ai decis că ar ji un lucru mişto să-l deţii. Sin-gura caravană ţigănească din vecinătate şi toate cele.

Dean nu negă.
Blue atinse cu mâna pereţii.
- Multe părţi au fost făcute cu şablonul, dar sunt şi altele lucrate manual. Este o treabă bine făcută.

El începu să îşi bage nasul prin toate, deschizând dulapul, trăgând sertarele încastrate şi cercetând o aplică din fier forjat de forma unui căluţ de mare.
-Au fire electrice, deci trebuie să o conectez la curent. Ar trebui să merg să vorbesc cu electricianul.
Blue nu era pregătită să plece, dar el îi ţinu uşa des-chisă, aşa că îl urmă în grădină. Electricianul stătea ghemuit în faţa unui panou electric, cu radioul alături din care se auzea o piesă veche a celor de la Five for Fighting. April

stătea puţin mai în spate, ţinând un carneţel şi studiind placa de beton din spatele casei. Dean încă nu pomenise nimic azi despre plecarea ei. Melodia se termină şi urmară primele note din Farewell,

So Long, una dintre baladele lui Jack Patriot. Mersul lui Dean deveni ezitant, schimbarea ritmului fiind atât uşoară încât Blue se îndoia că ar fi observat ceva dacă April nu şi-ar fi ridicat capul în acelaşi timp. Ea închise brusc carneţelul.

- închide-l, Pete!

Electricianul îşi aruncă privirea către ea, dar nu se mişcă imediat.

- Nu mai contează.

April îşi băgă carneţelul la subraţ şi se îndreptă spre casă. În acelaşi timp, Dean porni către curtea din faţă, abandonându-şi misiunea de a vorbi cu electricianul.

Blue se uita la grădina neîngrijită. în loc să se gân-dească la cum să ajungă în oraş şi să îşi caute de lucru, ea se gândea la ceea ce văzuse. Farewell, So Long se terminase şi începu piesa Gilded Lines a formaţiei Moffatt Sisters. De la moartea lui Marii, chiar şi câteva posturi i ;idio contemporane dădeau hituri country ale celor de la Moffatt, cuplându-le de obicei cu piesa lui Jack Palliot Fairwell, So Long, lucru pe care Blue îl considera > am vulgar, întrucât era divorţaţi de ani în şir. Se gândea la toate acestea în timp ce se îndrepta spre casă.

Trei bărbaţi care vorbeau într-o limbă pe care nu o înţelegea erau în bucătărie şi instalau blaturi negre de ■icatit. April stătea în colţul pentru luat masa, încruntându-se la o pagină din carneţel.

-Eşti artistă, zise ea, când Blue intră. Ajută-mă cu asi a! Mă pricep de minune la haine, dar nu atât de bine l desenez detalii arhitecturale, mai ales când nu sunt Mgură de ce vreau.

Blue sperase să mai pună mâna pe o gogoaşă, dar în «i itie mai era doar zahăr pudră şi câteva pete de jeleu.

- Este veranda acoperită, zise April.

Blue se aşează lângă April şi se uită la desenul din car-neţel. în timp ce bărbaţii vorbeau pe fundal, April îi explică ce îşi imaginase.

Nu vreau ca veranda să arate de parcă ar fi de la o . ibană de pescuit stricată. O văd cu ferestre mari prin

care să treacă soarele, aşezate lângă uşă pentru a lăsa să intre multă lumină şi ornamente care să spargă înălţimea, dar nu ştiu exact de care.
Blue se gândi la asta şi începu să schiţeze nişte orna-mente simple.
- îmi place acela, zise April. Poţi să desenezi pentru mine peretele din capăt? Cel cu ferestre?
Blue schiţă fiecare perete aşa cum îl descria April. Făcură nişte modificări şi ieşi un aranjament mult mai echilibrat.
- Eşti bună la asta, zise April în timp ce muncitorii se duceau afară pentru o pauză de ţigară. Te superi dacă faci nişte schiţe pentru interioare, pentru mine? Dar poate că cer prea multe. Nu sunt prea sigură cât timp stai şi care este relaţia ta cu Dean.
- Eu şi Blue suntem logodiţi, zise Dean din uşă.
Nici una din ele nu îl auzise apropiindu-se. El aşeză
cana goală de cafea lângă aragaz şi se duse să ia schiţa lui Blue.
- Ea va rămâne cât timp sunt şi eu aici.
- Logodiţi? întrebă April.
Dean nu îşi ridică privirea de pe desen.
- Chiar aşa.
Blue abia rezistă să nu îşi dea ochii peste cap. Acesta era un moment evident de „Haha! Ţi-am făcut-o!" Dean voia să îi reamintească mamei lui cât de puţin însemna pentru el, să îi arate că nu o considera îndeajuns de im-portantă pentru a o anunţa că se căsătoreşte. Ce lucru de rahat să faci cuiva care era pe patul de moarte!
-Felicitări! April îşi lăsă jos creionul. De cât timp vă cunoaşteţi?
- De destul timp, zise el.
Blue nu mai putu să pretindă că nu se întâmplase sce-na la care April fusese martoră cu puţine ore în urmă.
-Noaptea trecută a fost o aberaţie. Doar ca să ştii, eram complet îmbrăcată când m-am pus în pat.
Sprânceana lui April se arcui sceptic. Blue încercă să pară sfioasă.
Un cuceritor înnăscut
93
-Am făcut un jurământ de virginitate când aveam 13 ani.
- Ce-ai făcut? întrebă April.
Dean oftă.
- N-a făcut nici un jurământ de virginitate.
De fapt, Blue chiar făcuse asta, cu toate că, chiar şi la 13 ani, avusese îndoieli că îl va ţine. Dar făcuse pace cu I Ximnezeu cu mult timp în urmă, chiar şi cu sora Luke, care o obligase să îl facă.

- Dean nu este de acord, dar cred că noaptea nunţii ar trebui să însemne ceva. De asta mă voi muta în caravană în seara asta.
El pufni. April se uită la Blue pentru mult timp, apoi la el.
- Este... adorabilă.
-Aşa e. Lăsă desenul în jos. Poţi să spui ceea ce crezi i u adevărat. Crede-mă, am zis mult mai rău de-atât.
-Hei!
- Prima dată când am văzut-o era la un carnaval de paradă. Dean începu să se plimbe şi să inspecteze blaturile. Avea faţa băgată într-unul dintre acele decupaje de lemn aşa că desigur mi-a atras atenţia. Trebuie să recunoşti că faţa aceea este ceva. Pe când am văzut şi restul din ea, era deja prea târziu.
-Stau chiar aici, le aminti Blue.
- Nu este ceva chiar în neregulă cu ea.
Afirmaţia lui April nu era prea convingătoare.
- Are multe calităţi minunate. Dean inspecta balama-lele de la uşa dulapului. încerc să mai închid ochii.
Blue avea o idee cam unde ducea conversaţia, aşa că ■ i irecu degetul prin zahărul din cutia de gogoşi.
Nu toată lumea este pasionată de modă, Dean. Nu e nn mare păcat – afirmă o femeie care putea exact atunci ' se ridice de la masă şi să se urce pe podium.
De îndată ce ne căsătorim, a promis că mă va lăsa vi i cumpăr eu hainele, zise el.
Blue aruncă o privire spre frigider.

-Sunt cumva nişte ouă aici? Puţină brânză pentru o omletă?
Cerceii de argint ai lui April se încâlciseră într-o fundă de păr.
-Va trebui să te obişnuieşti cu asta, Blue. Când Dean avea 3 ani, făcea o criză de nervi dacă chiloţii lui cu desene nu se asortau. în clasa a treia totul trebuia să fie de la Ocean Pacific şi în primii ani de liceu de la Ralph Lauren. Jur că a învăţat să citească doar pentru că era interesat de mărcile de haine.
Călătoria lui April pe tărâmul amintirilor fusese o greşeală. Buza de sus a lui Dean se subţie.
- Mă mir că îţi aminteşti atâtea detalii din anii în care erai prea puţin trează.
Se îndreptă spre Blue şi modul posesiv în care o prinse de umăr o făcu să se întrebe dacă şiretlicul lui cu logodna nu era gândit pentru a trimite un mesaj

tăcut cum că avea pe cineva incontestabil de partea lui. Dean nu îşi dăduse seama că se încurcase cu Benedict Arnold1.

- în cazul în care Dean n-a apucat să-ţi împărtăşească asta, zise April, am fost o drogată.

Blue nu avea nici o idee cum să răspundă la asta.

- Şi un fan înfocat, adăugă April răspicat. Dean şi-a petrecut copilăria ori cu bone, ori în internate, pentru ca eu să-mi pot urma visul de a mă droga şi de a mă culca cu cât mai multe staruri rock posibil.

Blue chiar nu avea nici o idee cum să răspundă la asta. Dean îşi lăsă mâna jos de pe umărul ei şi se întoarse.

- Aăă... de cât timp te-ai lăsat? întrebă Blue.
- Puţin peste zece ani. în cea mai mare parte a timpului am fost un angajat respectabil. Am lucrat pentru mine în ultimii şapte ani.
- Cu ce te ocupi?
- Sunt stilist de modă în L.A.

-Stilist? Uau! Ce presupune mai exact?

1 Ofiţer american care a trecut de partea englezilor în timpul Răz-boiului de Independenţă, numele lui devenind sinonim cu trădarea (n.red)

-Pentru numele lui Dumnezeu, Blue...

Dean înşfăcă nervos cana goală de cafea şi o duse la chiuvetă.

- Lucrez cu actriţe, neveste de la Hollywood – femei i are au mai mult bani decât bun-gust, răspunse April.
- Sună fascinant.
- Este mai mult o muncă de diplomat.

Blue putea să înţeleagă asta.

- Să convingi un star de telenovele de 50 de ani să renunţe la fustele mini?

-Ai grijă, Blue, zise Dean. Faci din asta o chestiune personală. April are 52 de ani, dar poţi paria că are un dulap plin de fuste mini de fiecare culoare.

Blue admiră picioarele lungi ale mamei lui.

- Şi pariez că fiecare dintre ele arată fantastic.

El se îndepărtă de chiuvetă.

-Haide să mergem în oraş! Trebuie să iau nişte lucruri.

- Faceţi şi cumpărături dacă tot mergeţi acolo, spuse April. Eu am mâncare la cabană, dar aici nu este mai nimic.
- Da, o să facem asta.

Trăgând-o pe Blue după el, se îndreptă către uşă.

Blue rupse tăcerea apăsătoare când Dean ieşi pe autostradă.

- N-o s-o mint. Dacă întreabă ce culoare vor avea rochiile domnişoarelor de onoare, îi spun adevărul.
- Nu vor fi domnişoare de onoare, deci nu avem nici .' problemă, zise el sarcastic. Fugim să ne căsătorim în
Vcgas.
• Oricine mă cunoaşte ştie că n-aş fugi niciodată să mă căsătoresc în Vegas.
- Ea nu te cunoaşte.
Presupunând că tu da, dacă ne căsătorim acolo, este . ,i şi cum recunoşti în faţa lumii că eşti prea dezorganizat ca să poţi face un plan mai bun. Am mai multă mândrie de-atât.

El deschise radioul ca să o acopere. Blue ura să judece greşit oamenii, mai ales pe bărbaţi, de aceea nu putea trece peste nesimţirea lui faţă de boala fatală a mamei sale. Ea dădu volumul mai încet pentru ad pedepsi.
- Mereu am vrut să merg în Hawaii, dar până acum nu mi-am putut permite. Cred că ne vom căsători acolo, i Pe plaja unui hotel de cinci stele la apus. Sunt aşa de fericită că am găsit un soţ bogat.
- Nu ne căsătorim!
- Exact, strigă ea înapoi. Tocmai de aceea nu vreau s-o mint pe mama ta.
- Eşti pe statul meu de plată sau nu?
Ea se îndreptă.
- Sunt? Hai să vorbim despre asta!
- Nu acum.
Dean părea atât de enervat încât ea tăcu pentru moment.
Trecură pe lângă o moară de bumbac abandonată aproape înghiţită de buruieni, apoi pe lângă un parc de rulote bine întreţinut, urmat de un teren de golf pe care era o reclamă la serile de karaoke de vineri. Pe ici, pe ' colo, pe câte un plug sau o roată de căruţă erau agăţate cutii poştale. Blue decise să atace pe furiş viaţa privată a falsului ei logodnic.
- întrucât suntem logodiţi, nu crezi că ar trebui să-mi povesteşti despre tatăl tău?
Degetele lui se strânseră uşor pe volan.
-Nu.
- Sunt destul de bună să fac conexiuni.
- Nu le mai face.
- E greu. De îndată ce-mi intră o idee în cap...
El îi aruncă o privire ucigaşă.

-Nu vorbesc despre tatăl meu. Nu cu tine. Nici cu nimeni altcineva.
Blue fu indecisă doar pentru un moment înainte de a merge mai departe.
Un cuceritor înnăscut
97
-Dacă vrei într-adevăr să ţii secretă identitatea lui, probabil ar trebui să nu mai ai faţa aia împietrită de fiecare dată când la radio e Jack Patriot.
Dean îşi desprinse degetele şi le puse pe partea de sus .1 volanului, un gest puţin prea nonşalant.
-Dramatizezi. Tata a fost toboşar în trupa lui Jack Patriot pentru o perioadă. Cam atât despre asta.
-Anthony Willis este singurul toboşar pe care l-a avut vreodată trupa. Şi cum e negru...
-Verifică istoria muzicală, scumpo. Willis a stat pe tuşă cea mai mare parte a turului Universal Omens din cauza unui braţ rupt.
Dean poate că spunea adevărul, dar cumva Blue nu era convinsă de asta. April fusese deschisă în privinţa i recutului ei rock and roii şi Blue văzuse cum încremeni-seră amândoi când se dăduse la radio melodia Farewell, So Long. Posibilitatea ca Dean să fie fiul lui Jack Patriot >' tăcea să ameţească. Avusese o pasiune pentru starul mck de când avea 10 ani. Indiferent unde locuia, ea păstra casetele lui aşezate lângă pat şi pozele din reviste lipite în caietele ei. Versurile lui o făceau să se simtă mai puţin singură.
Un indicator de intrare în oraş arăta faptul că ajunse-seră în Garrison. Un al doilea indicator chiar de sub el declara că oraşul era de vânzare şi că oricine era intere-

- it să îl cumpere trebuia să o contacteze pe Nita Garrison. Blue se răsuci în scaun în timp ce maşina trecea pe lângă el.

Ai văzut? Cum poate cineva să vândă un oraş?
Au mai vândut unul pe eBay acum puţin timp,
spuse el.
Aşa este. Şi îţi aduci aminte când Kim Basinger a lUmpărat orăşelul acela micuţ în Georgia? Tot uit că untem în sud. Aici se întâmplă toate ciudăţeniile care

- ui se pot întâmpla nicăieri altundeva.

Un sentiment pe care mai bine îl ţii pentru tine, spuse el.
98
Susan Elizaberh Phillips
Trecură pe lângă casa funerară Greek Revival şi pe lângă o biserică. Majoritatea clădirilor cu gresie de culoa-rea bronzului din zona centrală a oraşului care se extin-dea pe distanţă de trei străzi arătau de parcă ar fi fost construite la începutul secolului XX. Strada principală largă avea parcări în

spic pe ambele sensuri. Blue văzu un restaurant, o farmacie, un magazin second-hand şi o brutărie. O căprioară împăiată cu semnul DESCHIS agăţat de coarne stătea de pază lângă uşa unui magazin de antichităţi cu numele Aunt Myrtle's Attic1. Chiar peste stradă, copaci bătrâni făceau umbră într-un parc cu un ceas cu patru laturi şi cu lampadare negre de fier care aveau deasupra globuri albe. Dean opri într-un loc de parcare în faţa farmaciei. Blue nu avea multă încredere în comentariul lui cum că ea ar fi pe statul lui de plată şi se întrebă dacă va putea să îşi găsească de lucru într-un orăşel atât de mic.

-Observi ceva ciudat? întrebă ea în timp ce Dean oprea motorul.

- Altceva în afară de tine?

-Nici un fast-food. Se uită la strada principală care era neîngrijită, dar pitorească. N-am văzut vreun lanţ de restaurante nici pe autostradă. Locul ăsta nu-i mare, dar este îndeajuns de mare pentru magazinul de piese auto NAPA Auto Parts sau pentru un centru de închirieri video. Unde sunt? Dacă ai ignora maşinile şi hainele oamenilor, ar fi greu să-ţi dai seama ce an e.

- Interesant că menţionezi hainele. Îi studie pantalonii scurţi de biciclist şi tricoul de camuflaj. Presupun că n-ai primit nota despre codul vestimentar care a venii cu noul tău loc de muncă.

- Porcăria aia? Am aruncat-o.

în vitrina coaforului Barb's Tresses and Day Spa de lângă farmacie apăru chipul unei femei. La agenţia de asigurări, pe de altă parte, un bărbat chel privea afară din spatele unui poster cu o vânzare de vechituri

1 Podul mătuşii Myrtle

a bisericii. Blue îşi imagina capete asemănătoare care apăreau de-a lungul drumului. Într-un oraş atât de mic, vestea privind sosirea unui nou vecin faimos se răspân-dea rapid.

Blue îl urmă pe Dean în farmacie, păstrând o distanţă respectuoasă de trei paşi în urmă, care începu să îl ener-veze, cu toate că tocmai el o ceruse, cu atitudinea lui. 1)ispăru în spatele magazinului în timp ce ea vorbi cu > asierul şi află că nu se fac angajări. Două femei intrară grăbite, una albă şi alta de culoare. Intră şi bărbatul de la agenţia de asigurări, urmat de o femeie mai în vârstă cu părul ud. Apoi veni un băiat slăbănog cu un ecuson de plastic care îl identifica drept Steve.

- Iată-l, zise bărbatul de la asigurări celorlalţi.

Toţi îşi lungiră gâturile pentru a se holba la Dean. O lemeie cu un costum de un roz aprins intră valvârtej, pan-tof ii ei gri-închis ţăcănind pe gresia de

pe podea. Părea de vârsta lui Blue, prea tânără pentru a-şi purta părul în-ţepenit cu fixativ, cu toate că Blue nu era tocmai în mă-sură să critice tunsoarea nimănui. S-ar fi tuns şi ea, dacă n-ar fi plecat atât de rapid din Seattle. Blue se îndreptă ■Itre o vitrină cu rimeluri chiar când femeia îl strigă pe I Van, rostindu-i numele cu o respiraţie lungă, adoratoare.

- Dean... tocmai am auzit că ai apărut la fermă. Mă pregăteam să merg acolo şi să te salut.

Blue îşi luă ochii de la rimeluri exact la timp ca să bserve expresia lui Dean când o recunoscu.

- Monica. Mă bucur să te revăd.

El avea în mână o unghieră, un bandaj elastic şi un pachet care părea să conţină branţuri cu gel. Fără prezervative.

Dumnezeule, tot oraşul se agită, spuse Monica. Toată lumea aştepta să apari. Nu e uimitoare Susan O'Hara? Nu-ţi place ce a făcut la casă?

Uimitoare, sigur.

Monica îl sorbea din priviri de parcă ar fi fost un pahar răcoritor de ceai dulce.

Sper că rămâi pentru un timp.

-Nu sunt sigur. Depinde de câteva lucruri.

- Nu poţi pleca până când nu ai ocazia să cunoşti toate persoanele importante din Garrison. Aş fi fericită să dau o petrecere micuţă şi să te prezint tuturor. Îl prinse 1 de braţ. îţi va plăcea aici.

Dean era obişnuit să i se invadeze spaţiul personal şi nu se trase înapoi, în schimb, îşi înclină capul către 1 raionul de cosmetice.

- Aş vrea să-ţi prezint pe cineva. Blue, vino aici ca să 1 te prezint agentului meu imobiliar!

Blue îşi stăpâni impulsul de a se ascunde după rimeluri. Poate această femeie o putea ajuta să îşi găsească o I slujbă. Afişă cel mai prietenos zâmbet şi se îndreptă spre] ei. Dean se retrase de lângă mâna prea posesivă a agentului său imobiliar ca să îşi aşeze braţul în jurul ei.

- Blue, ea e Monica Doyle. Monica, logodnica mea, I Blue Bailey.

Acum chiar că exagera.

-Ne căsătorim în Hawaii, continuă el. Pe o plajă la 1 apus. Blue voia să plecăm în Vegas, dar eu sunt mult | prea bine organizat pentru aşa ceva.

Dean era perfect capabil să alunge femeile şi fără să f apeleze la o logodnică imaginară, dar aparent nu voia I să-şi bată capul să se ferească de toţi acei chiloţei aruncaţi către el. Blue trebuia să admită că era surprinsă.

Monicăi îi căzu faţa, dar încercă să îşi ascundă deza-l măgirea clipind rapid şi măsurând-o scurt pe Blue. Agentul imobiliar privi tricoul de camuflaj pe care Blue şi-l însuşise din spălătoria blocului după ce fusese prins în piuneze pe avizier timp de o lună.

- Eşti chiar foarte drăguţă, nu-i aşa?

-Dean aşa crede, răspunse Blue cu modestie. încă nu sunt sigură cum a reuşit să mă facă să trec peste aversiunea faţă de şmecheraşii îmbătrâniţi.

Strânsoarea lui de avertizare o trase sub braţul lui, care mirosea delicios a unul dintre acele deodorante bărbăteşti scumpe ambalate în sticluţe cu formă falică

şi siglă de designer. Ea rămase acolo puţin prea mult înainte de a-şi trage capul înapoi.

- Am observat semnul „De vânzare11 când am venit în oraş. Despre ce-i vorba?

Monica îşi strânse buzele rujate şi conturate cu creion.

- Despre Nita Garrison care e, ca de obicei, nesuferită, atâta tot. Despre unii oameni nici măcar nu merită să vorbeşti. Ne dăm silinţa să nu o băgăm în seamă.

- Este adevărat? întrebă Blue. Oraşul chiar este de vânzare?

-Cred că depinde cum defineşti tu „oraşul11.

Blue se pregătea să întrebe cum îl definesc ei, dar Monica deja chema oamenii care pândeau pe culoare pentru a-i prezenta.

Zece minute mai târziu, scăpară în sfârşit.

- Rup această logodnă, bombăni Blue în timp ce il urma pe Dean la maşină. îmi dai prea multe bătăi de cap.

-Acum, iubito, sunt sigur că dragostea noastră este îndeajuns de puternică pentru a supravieţui câtorva ob-stacole în drumul vieţii.

Se opri la un automat care vindea ziare.

- Când m-ai prezentat ca fiind logodnica ta, pe tine te-a făcut să pari ridicol, nu pe mine, spuse ea. Oamenii aceia nu sunt orbi. Arătăm bizar împreună.

-Ai nişte grave probleme de încredere în propria persoană.

Căută în buzunar nişte mărunţiş.

- Eu? Mai încearcă. Nimeni n-ar crede că un geniu ca Blue Bailey s-ar îndrăgosti de unul cu mintea aşa înceată »a a ta.

Dean o ignoră şi scoase un ziar. Ea păşi în faţa lui.

Înainte să mergem la cumpărături, trebuie să mă interesez de locuri de muncă. De ce nu mergi să iei pt.inzul cât caut eu prin împrejurimi?

Dean îşi băgă ziarul sub braţ.
Ţi-am zis deja asta. Lucrezi pentru mine. 102
Susan Elizaberh Phillips
-Să fac ce? Se uită la el cu privirea mijită. Şi cât plăteşti?
— Nu-ţi face griji în privinţa asta.
El fusese irascibil cu ea toată dimineaţa, şi asta nu îi plăcea. Nu era vina ei că mama lui era pe moarte. Bine, era vina ei, dar Dean nu ştia asta şi nu ar fi trebuit să o pedepsească pe ea pentru tragedia medicală a lui April.
Când ajunseră la băcănie, începură din nou prezen-tările cu persoane după persoane care îl întâmpinau în oraş. Fu cordial cu toată lumea, de la vânzătorul cu coşuri pe faţă până la bătrânul infirm cu şapcă VFW1. Copiii mai mari erau la şcoală, însă Dean mângâie capete chelioase de bebeluşi, scutură un pumnişor bălos şi se antrenă într-o conversaţie încurajatoare cu un copilaş adorabil de 3 ani, Regie, care nu voia să folosească oliţa. Dean era cea mai ciudată combinaţie de egocentrism şi decenţă pe care o întâlnise vreodată la cineva, cu toate că decenţa lui părea să se oprească la ea.
În timp ce el se ocupa de PR, Blue se furişă pentru a face cumpărături. În magazin nu era mare diversitate de produse, dar le găsi pe cele de bază. O găsi la coadă, unde Blue fusese nevoită să stea tăcută, în timp ce Dean plăti cu cârdul Visa. Acest lucru nu mai putea continua Trebuia să facă nişte bani.
Dean descărcă toate cumpărăturile şi îi lăsă lui Blue sarcina de a decide unde să le aşeze în timp ce el mer se afară ca să îşi mute maşina în hambar. Nici măcar Annabelle nu ştia identitatea adevăratului lui tată, dar Blue îşi dăduse seama după ce petrecuse doar patru zile cu el. Era cea mai intuitivă persoană pe care o cunoscuse vreodată, să nu mai menţioneze că şi cea ma şireată, şi de aceea Dean trebuia să joace mai deştept acest joc.
După ce eliberase un loc în hambar pentru maşină, căută în şopron o lopată şi o sapă şi începu să atace
Veterans of Foreign Wars – veterani ai războaielor din străinătate
Un cuceritor înnăscut
103
buruienile care creşteau lângă temelia casei. în timp ce inspira mirosul de caprifoi, îşi aduse exact aminte de ce cumpărase locuinţa asta în locul unei case pe plajă în sudul Californiei, aşa cum îşi imaginase mereu. Iubea clădirile vechi, modul în care dealurile adăposteau ferma. îi plăcea să ştie că acest pământ fusese parte din ceva mai de durată decât un meci de fotbal. Dar, înainte de toate, iubea intimitatea. Nici o plajă aglomerată din

sudul Californiei nu îi putea da acest lucru, iar când avea nevoie să vadă oceanul, putea mereu să boare către coastă.
Abia mai ştia ce înseamnă să ai intimitate. întâi, cres-cuse într-un internat, apoi mersese la o facultate sportivă i are îi adusese instantaneu faima. După aceea, devenise profesionist. în sfârşit, cu acele reclame afurisite la End /one, chiar şi oamenii care nu erau fani ai fotbaliştilor il recunoşteau. Când auzi zăngănitul brăţărilor, Dean ■c îndreptă. Stomacul i se strânse de amărăciune. April incerca să strice asta la fel cum stricase şi orice altceva.
- Plănuisem să angajez o echipă care să se ocupe de peisagistică.
El înfipse lopata într-un mănunchi de buruieni.
- O să mă ocup eu de asta când voi fi pregătit.
Nu îi păsa de cât timp se reabilitase April. Mereu când M' uita la ea, îşi amintea machiajul întins de lacrimi, vor-birea incoerentă şi greutatea braţelor ei pe gâtul lui în
i unp ce, beată şi drogată, îi implora iertarea.
-Mereu ai fost mai fericit afară. Ea se apropie. Nu şi iu multe despre plante, dar cred că încerci să scoţi un tufiş de bujori.
Având în vedere viaţa pe care o dusese, mama lui iir li trebuit să arate ca Keith Richards, dar nu era aşa. * orpul îi era tonifiat, maxilarul prea uniform pentru
ii li natural în totalitate. Chiar şi părul ei lung îl jignea. April avea 52 de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Era momentul să şi-l tundă. Când era adolescent,
I V an intrase în numeroase bătăi când vreunul dintre i ologii lui făcea o descriere prea detaliată a fundului

ei sau a oricărei alte părţi pe care ea alegea să o scoată la vedere în rarele zile când binevoia să îl viziteze la şcoală. Cu vârful pantofului, ea scoase o conservă goală de tinichea.
- Nu sunt pe moarte.
- Da, mi-am dat seama aseară.
Şi Blue urma să plătească pentru minciuna ei.
-Nici măcar bolnavă. Şi aşa nu mai ai motiv de mare sărbătoare.
- Poate la anul.
Ea nici măcar nu tresări.
-Blue are o inimă mare. E o persoană interesantă. Diferită faţă de ce m-aş fi aşteptat.
Ea pornise într-o expediţie de pescuit informaţii, dar nu avea să prindă nimic.

- De asta am cerut-o de soţie.
-Are ochii aceia mari şi inocenţi, dar este şi ceva sexy la ea.
Un basm obscen...
-Nu este frumoasă, continuă April, dar e... ceva mai bun. Nu ştiu. Orice ar fi, nu pare să aibă nici o idee despre asta.
-E un dezastru. Prea târziu, îşi amintise că trebuia să fie topit după ea. Doar pentru că sunt îndrăgostit, nu înseamnă că sunt orb. Faptul că este ea însăşi mă atrage.
- Da, se vede.
Dean apucă sapa şi începu să taie nişte buruieni din jurul unui tufiş de trandafir. Ştia că este un tufiş de trandafir pentru că mai avea câteva flori.
-Ai auzit despre Marii Moffatt, zise ea.
Sapa nimeri într-o piatră.
-Ar fi fost greu să nu ştiu. E peste tot la ştiri.
- Cred că fata ei va merge la sora lui Marii. Dumnezeu ştie că Jack nu va face nimic decât să scrie un cec.
Dean aruncă sapa jos şi luă din nou lopata. April se juca cu una dintre brăţările ei.
Un cuceritor înnăscut

-Sper că ţi-ai dat seama până acum că nu-i o idee bună să mă goneşti, dacă vrei să trăieşti aici vara asta într-un oarecare confort. Voi ieşi definitiv din viaţa ta în trei sau patru săptămâni.
- Asta ai spus şi în noiembrie când ai apărut la jocul cu Chargers.
- Nu se va mai întâmpla.
El băgă lopata în pământ, apoi o scoase. April controlase toate lucrurile astăzi. Era greu să împaci eficienţa ei cu femeia drogată care îşi lăsa frecvent copilul pe unde apuca.
- De ce ar trebui să te cred de data asta?
- Pentru că rn-am săturat să trăiesc cu vina. N-o să mă ierţi niciodată şi n-o să mai cer asta din nou. De îndată ce casa este gata, plec.
- De ce faci asta? De ce nenorocita asta de şaradă?
Ea ridică din umeri, părând plictisită – ca ultima fe-meie din bar după ce se termină distracţia.
- Credeam că voi da lovitura, asta-i tot.

-Bună, Susan. Domnul Electrician Excitat îşi băgă i apul de după colţ. Poţi veni aici un minut?
Dean scoase altă piatră în timp ce April se îndepărta. Acum că văzuse cu câte responsabilităţi jongla, Mia că şi-ar face mai mult rău lui decât ei dacă ar da-o ,ilară. El putea oricând să se îndrepte spre Chicago, dar ulcea că ea va fi cea din cauza căreia pleacă îi stătea pe i t'eier. Dean nu fugea de nimeni, mai ales de mama lui. Dar, de asemenea, nu suporta ideea de a fi singur MI ea, chiar şi pe o sută de ari de proprietate, şi de asta t o ţină pe Blue prin preajmă devenise o necesitate, nu iloar un impuls. Ea era amortizorul.
îşi imagină capul lui Blue şi ghilotină un ciulin cu o singură lovitură sigură. Minciuna ei despre April întrecuse mai multe limite decât putea el număra. Cu toate i .1 Dean cunoştea multe femei manipulatoare, niciodată nu cunoscuse una cu mai mult tupeu, dar până să o înfrunte, intenţiona să o lase să fiarbă puţin.

Până când tâmplarii plecară în ziua aceea, el deja curăţase cea mai mare parte dintre buruienile de lângă temelia casei, fără să facă prea multe stricăciuni la ceea ce realizase până la urmă că erau tufişuri de bujori. îl durea al naibii de tare umărul, dar stătuse închis prea mult timp şi nu îi păsa. Se simţea bine folosindu-şi iar trupul. j
Când ieşi din magazia de unelte, simţi un miros de ceva savuros, venit prin fereastra deschisă de la bucătărie. Blue decisese să gătească, dar el nu avea nici o intenţie să stea la o cină primitoare care o includea şi pe mama lui şi nu se îndoia nici un moment că Blue o va invita şi pe ea.
în drum spre casă, gândurile lui se îndreptară brusc către moartea lui Marii Moffatt şi către fiica de 11 ani pe care o lăsase în urmă. Sora lui vitregă. Ideea era ireală. Ştia ce înseamnă să te simţi orfan, şi un lucru era al naibii de sigur. Acea copilă sărmană va trebui să aibă singură grijă de ea, pentru că Jack Patriot nu o va face. 1
capitolul 7
Riley Patriot locuia în Nashville, Tennessee, într-o casă de cărămidă albă cu şase coloane albe, cu podele de marmură albă şi cu un Mercedes-Benz alb strălucitor în garaj. în living, era aşezat un pian mare şi alb lângă un set de canapele asortate, pe un covor în întregime alb. Riley nu mai avea voie în living de când împroşcase acolo o cutie de suc de struguri Juicy Juice, când avea 6 ani.
Cu toate că Riley avea 11 ani acum, mama ei nu ier-tase şi nu uitase niciodată – nu doar sucul de struguri Juicy Juice, ci multe lucruri –, iar

acum era prea târziu. Cu zece zile în urmă, o mulţime de oameni o văzură po mama ei, Marii Moffatt, căzând din cauza unei balustrade rupte în râul Cumberland de pe puntea vaporului cu zbaturi Old Glory. Se lovise cu capul de ceva când
Un cuceritor înnăscut
10 7
căzuse în apă, era noapte şi nu fusese găsită decât atunci când era prea târziu. Ava, cea de-a zece milioana bonă, o trezise pe Riley pentru a-i da veştile.
Acum, cu o săptămână mai târziu, Riley plecase să îşi caute fratele.
Cu toate că mersese doar o stradă de la casa ei, tricoul deja i se lipea de piele, aşa că îşi deschise fermoarul de la lacheta roz şi pufoasă. Pantalonii de catifea de culoarea lavandei erau mărimea 42, dar îi erau prea strâmţi. Verişoara ei Trinity purta mărimea 38 slim, însă doar oasele lui Riley fără piele deloc erau mai mari decât mărimea 18 slim. îşi mută rucsacul greu în mâna cealaltă. Greutatea ar fi fost mult mai mică dacă şi-ar fi lăsat acasă albumul, dar nu putuse să o facă.
Casele de pe strada lui Riley erau aşezate destul de departe de şosea, unele după garduri, deci nu existau t rotuare, dar erau şi lampadare pe care Riley le evita cât putea de bine. Nu era ca şi cum cineva ar fi pornit în > Uitarea ei. Picioarele începeau să o mănânce şi încerca •ă se scarpine prin pantalonii de catifea, dar asta numai înrăutăţise iritaţia. Până când văzu maşina roşie ublagită a lui Sal la capătul străzii următoare, parcă luaseră foc.
El parcase sub un stâlp luminat, ca un idiot, şi fuma
0 ţigară cu mişcări rapide şi sacadate. Când o zări, înce-pu să se uite în jur, ca şi cum credea că poliţia ar putea oricând să apară.
• Dă-mi banii, ceru el când Riley se urcă în maşină.
Lui Riley nu îi plăcea să stea în lumina felinarului unde orice şofer de pe drum îi putea vedea, dar i-ar fi luat mai mult timp să se certe decât să îi dea banii. îl ui a pe Sal. El lucra în echipa de peisagistică a tatălui ui când nu era la şcoală – aşa îl cunoscuse şi Riley, dar mi de asta îl ura. îl ura pentru că se freca singur atunci
1 lud credea că nu se uita nimeni şi scuipa, şi spunea Iu» ruri urâte. Însă avea 16 ani şi, de când luase permisul în urmă cu patru luni, Riley îl plătea să o ducă în diverse
108
Susan Elizaberh Phillips
locuri. Era un şofer prost, dar până când nu împlinea 16 ani, Riley nu avea prea multe opţiuni.

Scoase banii din buzunarul din faţă al rucsacului ei verde.
- O sută de dolari acum. îţi dau restul după ce ajun-gem la fermă.
Riley se uitase la multe filme vechi şi ştia cum trebuie să împărţi banii. Sal părea că ar fi vrut să îi smulgă rucsacul, dar nu l-ar fi ajutat să facă asta pentru că Riley ascunsese restul banilor în şosetă. El numără bancnotele, un gest nepo-liticos pentru că ea stătea chiar în faţa lui şi era ca şi cum ar fi crezut-o o mare mincinoasă. în sfârşit, îşi băgă banii în buzunarul de la blugi.
- Dacă bătrânul meu află despre asta, mă bate de-mi sar capacele.
-Nu va afla de la mine. Tu eşti singurul gură-spartă.
- Ce-ai făcut cu Ava?
- Peter rămâne peste noapte. Nu va observa.
Bona lui Riley venise din Hamburg, Germania, cu două luni în urmă. Peter era iubitul Avei şi tot ce făceau era sex. Când mama lui Riley încă trăia, Ava nu avea voie să îl aducă în casă, dar de când murise, el rămânea peste noapte cam de fiecare dată. Avea să-şi dea seama că Riley dispăruse abia la micul dejun şi poate nici atunci pentru că a doua zi nu aveau şcoală din cauza conferinţei de final de an a profesorilor. Riley lipise un post-it pe uşa ei pe care scria că o doare stomacul şi să nu o trezească.
Sal nu urcă în maşină.
-Vreau 25. Am uitat de benzină.
Riley trase de portieră, dar el o blocase. Riley îşi scăr-pina picioarele.
- îţi dau cu 20 în plus.
- Eşti bogată. Nu trebuie să fii atât de zgârcită.
- Douăzeci şi cinci şi asta e tot. Vorbesc serios, Sal. Nu vreau chiar atât de mult să merg.
Un cuceritor înnăscut
109
Era o mare minciună. Dacă nu ar fi ajuns la ferma fratelui ei, s-ar fi încuiat în garaj, ar fi pornit Benzul ma-mei ei – ştia cum să o facă – şi ar fi stat în maşină până când s-ar fi sufocat şi ar fi murit. Nimeni nu ar fi putut să o convingă să iasă, nici Ava sau mătuşa Gayle, nici chiar tatăl ei – de parcă măcar i-ar fi păsat dacă murea.
Probabil că Sal o crezu pentru că în sfârşit descuie uşile de la maşină. Ea îşi aruncă rucsacul pe jos în faţa scaunului şi îşi puse centura. Interiorul maşinii mirosea a ţigări şi a hamburgeri învechiţi. Riley scoase din buzunarul cu fermoar al rucsacului indicaţiile pe care le luase de pe MapQuest. Sal se desprinse de lângă bordură fără măcar să se asigure dacă vine vreo maşină.
-Ai grijă!

- Relaxează-te! Este miezul nopţii. Nu-i nimeni prin preajmă.
Sal avea părul şaten sârmos şi nişte fire de păr pe băr-bie care credea că îl fac să arate grozav.
-Ar trebui să mergi pe Autostrada 40, zise ea.
- De parcă nu ştiu asta. Aruncă ţigara afară pe fereastra deschisă. Acum dau la radio tot timpul CD-ul cu Moffatt Sisters. Pariez că eşti pe cale să faci un milion de dolari.
Sal voia să vorbească numai despre bani sau sex, şi Riley cu siguranţă nu voia să discute cu el despre sex, deci se prefăcea că studiază hârtiile MapQuest, cu toate • > memorase deja totul.
■ Eşti atât de norocoasă, continuă Sal. Nu trebuie să munceşti sau ceva şi ai toţi banii ăştia.
Nu pot să îi cheltuiesc. Sunt parte din fondul fiduciar.
- Poţi să cheltuieşti banii pe care ţi-i dă tatăl tău. Con-ducea numai cu o mână, dar dacă Riley ar fi zis ceva despre asta, nu făcea decât să îl enerveze. L-am văzut pe l uf ăl tău când a venit la înmormântare. Chiar a vorbit i u mine. Este mult mai drăguţ decât mama ta. Serios. Im i-o zi îmi voi cumpăra haine grozave ca el şi voi merge Într-o limuzină.

Lui Riley nu îi plăcea când oamenii vorbeau despre tatăl ei, lucru pe care mereu voiau să îl facă, de parcă credeau că le va face cunoştinţă sau ceva de genul acesta, când de fapt, ea abia îl vedea. Acum că mama ei murise, tatăl plănuia să o transfere la Chatsworth Girls, care era un internat unde toată lumea o va urî pentru că era grasă şi nimeni nu va dori să îi fie prieten decât ca să se apropie de tatăl ei. Riley mergea la Kimble acum, dar nu era un internat, şi chiar dacă era în aceeaşi clasă cu verişoara ei Trinity, tot era mai bine decât să fie la un internat. îl implorase pe tatăl ei să o lase să rămână la Kimble şi să locuiască cu Ava într-un apartament sau ceva de genul ăsta, dar el îi spusese că acest lucru nu va funcţiona.
De aceea trebuia să îl găsească pe fratele ei.
El era, de fapt, fratele ei vitreg, şi acesta era un secret. Doar câţiva oameni ştiau că erau înrudiţi, şi nici măcar Riley nu ar fi ştiut că tatăl ei mai avea un alt copil dacă nu l-ar fi auzit pe fostul iubit al mamei sale vorbind despre asta. Mama ei era una dintre surorile Moffatt, împreună cu mătuşa Gayle, mama lui Trinity. Ele cântau împreună de când aveau 15 ani, dar nu mai avuseseră de şase ani un hit în topurile country, iar noul CD Everlasting Rainbows nu era foarte apreciat. Tocmai de aceea se duseseră pe vaporul cu zbaturi în noaptea aceea, ca să îl promoveze în faţa unui grup de oameni de la radio care vizitau Nashville pentru o conferinţă. Acum, cu toată

publicitatea de pe urma morţii prin înec a mamei sale, CD-ul era în top. Riley credea că mama ei ar fi fost fericită din pricina asta, dar nu era sigură. Avea 38 de ani când murise, cu doi ani mai în vârstă decât mătuşa Gayle. Erau amândouă slăbuţe cu părul blond şi cu sânii mari, şi cu câteva săptămâni înainte de accident, mama lui Riley se dusese la doctorul estetician al mătuşii Gayle şi îşi făcuse injecţiile acelea în buze, care le făcea să fie mari şi pufoase. Riley credea că mama ei arăta ca un peşte, dar mama îi spusese lui Riley să îşi ţină părerile stupide pentru ea. Dacă Riley ar fi ştiut

că mama ei urma să cadă de pe vapor şi să se înece, nu ar fi zis nimic niciodată.

Colţul albumului îi înţepa glezna prin rucsac. Şi-ar fi dorit să îl scoată şi să se uite la fotografii. Ar fi făcut-o să se simtă mai bine. Se prinse de bordul maşinii.

-Ai grijă pe unde mergi, bine? E roşu la semafor.

- Şi ce dacă? Nu vin maşini.
- Dacă vei fi implicat într-un accident, o să-ţi pierzi permisul.
- N-o să fac nici un accident. El deschise radioul, dar apoi îl închise la loc. Pariez că tatăl tău s-a culcat cu vreo :ece mii de fete.
- Mai taci odată!

Riley şi-ar fi dorit să închidă ochii şi să îşi imagineze i ă este în altă parte, dar dacă nu era atentă la condusul lui Sal, probabil ar fi făcut un accident. De vreun milion de ori se întrebase dacă fratele ei ■aia despre ea. Anul trecut, când aflase despre el, fusese cel mai fericit lucru care i se întâmplase vreodată. 1 ucepuse să facă imediat albumul secret, lipind articole de pe internet şi poze cu el pe care le găsise în reviste şi nare. Părea mereu fericit în fotografii, ca şi cum nu ar fi <.rezut vreodată lucruri urâte despre oameni şi ca şi cum ,11 aprecia pe toată lumea, chiar dacă nu erau frumoşi .ui slabi ori aveau 11 ani.

Iarna trecută, ea îi trimisese o scrisoare la sediul i liicago Stars. Nu primise nici un răspuns, dar ştia că ■ omeni ca tatăl şi ca fratele ei aveau atât de multă cores-pondenţă încât nu o citeau chiar ei. Când Stars venise în Nashville să joace cu Titans, ea îşi făcuse un plan să il întâlnească. Urma să se furişeze şi să caute un taxi «are să o ducă la stadion. De îndată ce ajungea acolo, ea iii buia să îşi dea seama pe care uşă ieşeau jucătorii şi l-ar li aşteptat acolo. îşi imagina cum l-ar fi strigat, el s-ar fi Iniors şi i-ar fi spus: „Bună, sunt Riley. Sunt sora ta.”

Şi toată faţa lui ar fi fost fericită şi, de îndată ce ar li I unoscut-o mai bine, i-ar fi spus să vină să locuiască

cu el sau să stea cu el măcar în vacanţe, ca să nu mai fie neyoită să stea cu mătuşa Gayle şi cu Trinity ca acum.
însă în loc să meargă la meciul cu Titans, ea făcuse amigdalită şi fusese nevoită să stea în pat timp de o săptămână. De atunci, sunase la sediul Stars de câteva ori, dar indiferent de ce îi spunea operatoarei, aceasta niciodată nu îi dădea numărul lui de telefon.
Ieşiră din Nashville, şi Sal porni radioul atât de tare încât scaunul lui Riley începu să vibreze. Şi ei îi plăcea muzica tare, dar nu în seara asta când era atât de agitată. Aflase că fratele ei era la fermă în ziua de după înmormântare când îl auzise pe tatăl său vorbind cu cineva despre asta la telefon. Când verificase oraşul pe care îl menţionase şi văzuse că este în estul statului Tennessee, ameţise de fericire. Dar tatăl ei nu spusese exact unde era ferma, doar că era lângă Garrison şi, întrucât nu putea să îl întrebe, ea îşi folosise abilităţile de detectiv.
Ştia că oamenii cumpărau case şi ferme de la agenţi imobiliari, pentru că fostul iubit al mamei ei asta era, deci căutase pe internet toate agenţiile imobiliare din preajma Garrisonului. Apoi începuse să sune spunând că are 14 ani şi că face o temă despre oamenii care au trebuit să îşi vândă ferma. Cei mai mulţi dintre agenţi fuseseră foarte drăguţi şi îi spuseseră tot felul de poveşti despre unele ferme, dar întrucât toate încă erau de vânzare, ştia că nici una nu era a fratelui său. Cu două zile în urmă totuşi, sunase la o doamnă care era secretară şi îi spusese lui Riley despre ferma Callaway şi cum tocmai o cumpărase un sportiv faimos, dar nu putea să îi spună cine era. Doamna îi spusese unde era ferma, dar când Riley o întrebase dacă acel sportiv faimos era acum acolo, ea începuse să devină suspicioasă şi îi zisese că trebuie să închidă. Riley interpretase acest lucru ca un răspuns afirmativ. Sau cel puţin spera să fie aşa. Pentru că, dacă nu era acolo, nu ştia ce să facă.
Sal nu mai conducea atât de rău, în sfârşit, poate pentru că autostrada era destul de dreaptă. El arătă

cu degetul mare înspre rucsacul ei şi strigă pentru a aco-peri muzica.
- Ai ceva de mâncare?

Riley nu voia să îşi împartă gustările, dar nici nu voia ca el să oprească. Ar pune-o pe ea să plătească şi în plus s-ar prelungi călătoria, aşa că scotoci în rucsac şi îi dădu nişte Cheese Nips.

- Ce i-ai spus tatălui tău?

Sal rupse ambalajul cu dinţii.

- Crede că rămân peste noapte la Joey acasă.

Riley îl văzuse pe Joey doar o dată, dar credea că este mult mai drăguţ decât Sal. Ea îi spuse lui Sal numărul de ieşire de pe autostradă, chiar dacă mai dura mult timp până ajungeau acolo. Dar se temea că va adormi şi el va trece pe lângă, pentru că, cu cât se uita mai mult la liniile albe de pe şosea, cu atât îi era mai greu să îşi ţină ochii deschişi...

Următorul lucru pe care şi-l amintea era că o trezise o zguduitură puternică când maşina derapă şi începu să se învârtă. Umărul ei se lovi de uşă şi centura îi strânse pieptul. La radio 50 Cent urla, şi panoul venea direct către ei. Ea ţipă de acoperi muzica, şi nu se putea gândi decât la faptul că nu îl va vedea niciodată pe fratele ei şi că nu va mai avea nici o fermă de căţeluşi când va creşte.

Chiar înainte să lovească panoul, Sal trase de volan şi maşina se opri cu o smucitură. Ea îi văzu faţa în luminile de la bord. Buzele îi erau deschise şi ochii mari şi speriaţi. Riley nu voia să moară, indiferent ce gândise despre Benzul mamei ei şi despre garaj.

Afară, se aşternu liniştea în jurul maşinii. înăuntru, „'O Cent cânta rap, Riley plângea zgomotos, şi Sal se chinuia să respire. Pasarela autostrăzii rămăsese în urma lor, şi drumul era întunecat cu excepţia unei lumini mari care strălucea pe un panou cu Captain G's Market. MOMEALĂ. BERE. SUCURI. SENDVIŞURI. Oricât de mult voia să îl găsească pe fratele ei, şi-ar fi dorit să fie acasă în pat. Ceasul de la bord arăta 2.05.

- Nu te mai purta ca un copil! izbucni Sal. Doar citeşte indicaţiile alea tâmpite.

întoarse maşina în mijlocul drumului întunecat de ţară, iar Riley îşi dădu seama că se răsuciseră cu totul în direcţia opusă. Transpirase la subsuori, iar părul îi era umed şi lipit de cap. îi tremurau mâinile în timp ce netezea indicaţiile MapQuest. El opri radioul fără ca Riley să îi ceară asta, şi ea citi ce aveau de făcut, terminând cu a merge 9,44 km pe Smoky Hollow Road, apoi făcând dreapta pe Callaway Road pentru 2,08 km, unde trebuia să fie ferma.

Sal o obligă să îi dea un alt pachet de Cheese Nips. Mâncă şi ea unul şi apoi, pentru că încă era atât de spe-riată, mâncă nişte Rice Krispies Treats.

Trebuia să facă pipi foarte tare, dar nu putea să îi spună asta lui Sal, deci îşi încrucişă picioarele, sperând că vor ajunge curând. Sal nu mai conducea repede ca înainte. După ce aproape făcuseră un accident, ţinea ambele mâini pe volan, şi radioul era închis. Ratară Smoky Hollow Road pentru că era prea întuneric ca să vadă indicatorul şi fură nevoiţi să se întoarcă.

- De ce te tot foieşti atât?

Sal încă părea foarte nervos, de parcă ar fi fost vina ei că nu încetinise când ieşise de pe autostradă.

Riley nu putea să spună că trebuia să facă pipi.

- Pentru că mă bucur că aproape am ajuns.

Se uita cu disperare după indicatorul cu Callaway Road când telefonul lui Sal sună. Amândoi tresăriră.

- La naiba!

El se lovi cu cotul de portieră încercând să îşi scoată telefonul din buzunarul de la jachetă. Părea foarte speriat şi, când răspunse, vocea lui devenind oarecum piţigăiată.

-Alo?

Din partea cealaltă a maşinii, Riley putea auzi cum tatăl lui ţipa şi îl întreba pe Sal unde naiba era, spunându-i că, dacă nu se întoarce acasă chiar atunci, va suna la poliţie. Sal se temea de tatăl lui şi părea că mai avea

puţin şi începea să plângă. Când tatăl lui închise, Sal opri maşina chiar în mijlocul drumului şi începu să urle la Riley:

- Dă-mi şi restul banilor! Acum!

Părea că înnebunise. Riley se făcu mică lângă uşă.

- De îndată ce ajungem acolo.

Sal o apucă de jachetă şi o scutură. O mică bală i se ivi în colţul gurii.

- Dă-mi-i sau o să-ţi pară rău.

Ea se smuci, dar o speriase atât de tare încât îşi scoase pantoful.

- Banii sunt acolo.
- Grăbeşte-te! Dă-mi-i!
- Du-mă la fermă înainte.
- Dacă nu mi-i dai acum, te pocnesc.

Ea ştia că vorbise serios şi îşi apucă şoseta, scoţând bancnotele.

- O să ţi-i dau când ajungem acolo.
- Dă-mi-i acum! O apucă de încheietură.

Respiraţia lui mirosea a Cheese Nips şi a ceva acru.

- Dă-mi drumul!

Sal îi forţă degetele pentru a le deschide şi înşfăcă ba-nii. Apoi îi desfăcu centura de siguranţă, se aplecă peste t-a şi îi deschise larg portiera.
- Ieşi!
Riley era aşa de speriată că începu să plângă.
- Du-mă la fermă înainte. Nu face asta. Te rog!
- Ieşi afară acum!
El o împinse tare. Riley încercă să se prindă de porti-eră, dar o rată şi căzu în stradă.
- Să nu care cumva să spui cuiva! ţipă el. Dacă spui cuiva, o să-ţi pară rău.
Îi aruncă afară rucsacul, trase înapoi portiera şi plecă.
Riley rămase în mijlocul drumului până când nu se mai auzi zgomotul motorului. Tot ce mai putea să audă era plânsul ei. Era atât de întuneric, cea mai întunecări noapte din viaţa sa. Nu erau lumini stradale ca în Nashville şi nu putea să vadă nici măcar luna, doar locul

cenuşiu dintre norii în spatele cărora era luna. Auzi foşnete şi îşi aduse aminte de filmul în care un băiat sărise din pădure şi răpise o fată pe care o dusese în casă şi o tăiase toată. Asta o sperie atât de tare încât îşi înşfăcă rucsacul şi o luă la fugă de-a lungul drumului înspre câmp.
Cotul îi pulsa acolo unde se lovise, o durea piciorul şi trebuia să facă pipi atât de tare încât îşi udă puţin pan-talonii. Muşcându-şi buza, bâjbâi cu fermoarul pantalo-nilor reiaţi. Pentru că erau atât de strâmţi, şi-i dădu jos cu greu. Se uită către pădurea aflată dincolo de drum, în timp ce făcea pipi. Pe când termină şi găsi un şerveţel, putea să vadă puţin mai bine în întuneric şi nici un bărbat nu venea dintre copaci, dar dinţii îi clănţăneau.
îşi aduse aminte de indicaţiile MapQuest. Callaway Road nu putea fi atât de departe şi când îl va găsi, tot ce trebuia să facă era să meargă pe jos 2,08 kilometri până la fermă. Doi kilometri nu era atât de mult. Cu excepţia faptului că nu îşi mai amintea în ce direcţie mergeau.
îşi şterse nasul cu mâneca de la jachetă. Cumva, când Sal o împinsese afară din maşină, se învârtise puţin şi se zăpăcise. Căută un indicator în întuneric, dar din cauză că drumul mergea înspre deal, tot ceea ce putea să vadă era întuneric. Poate va veni o maşină? Dar dacă era con-dusă de un răpitor? Sau de un criminal în serie?
Riley credea că poate mergeau înspre deal când suna-se tatăl lui Sal. Cu toate că nu era sigură, îşi luă rucsacul şi începu să meargă pentru că nu putea să rămână acolo. Pe timpul nopţii zgomotele erau mult mai tari decât îşi imaginase. O bufniţă înfricoşătoare ţipa, vântul vâjâia printre copaci şi

lucrurile făceau zgomote de parcă ceva se ţâra şi ea spera că nu erau şerpi pentru că se temea de şerpi. Nu conta cât de mult încerca să le oprească, aceste scâncete continuau să iasă din gura ei.
începu să se gândească la mama ei. Riley vomitase în coşul de gunoi când Ava îi dăduse vestea. La început, nu se putea gândi decât la ea şi la ce i se va întâmpla.
Un cuceritor înnăscut
117
Dar apoi se gândise cum mama ei obişnuia să îi fredo-neze cântece prostuţe. Asta era când Riley era încă un copil micuţ şi drăguţ, înainte să se îngraşe şi mama ei să nu o mai placă. În timpul înmormântării, Riley îşi ima-ginase cât de speriată fusese mama ei când simţea cum i se umpleau plămânii de apă, şi începuse să plângă atât de tare, încât Ava fusese nevoită să o scoată din biserică. După aceea, tatăl său îi zisese că nu poate să meargă la cimitir pentru înmormântare, iar el şi mătuşa Gayle se certaseră tare în legătură cu asta, dar tatăl ei nu se temea de mătuşa Gayle ca toţi ceilalţi, deci Ava o dusese pe Riley acasă şi o lăsase să mănânce câte Pop-Tarts dorise şi o pusese în pat.
Vântul trecea prin părul lui Riley, care era negru şi des, nu blond-deschis ca al mamei ei sau ca al mătuşii Gayle sau ca al lui Trinity.
„E o culoare drăguţă, Riley. Precum cea pe care o au starurile de cinema. „ Asta îşi imaginä că îi va spune fratele mai mare despre păr. El va fi prietenul ei cel mai bun.
Cu cât urca mai sus pe deal, cu atât îi era mai greu să respire şi cu atât mai mult o împingea înapoi vântul. Se întrebă dacă mama ei era aici sus în cer şi se uita În jos către ea, poate încercând să o ajute cumva. Dar dacă mama ei era în cer, probabil vorbea cu prietenele la telefon şi fuma.
Picioarele lui Riley ardeau unde se frecau unul de altul şi o durea pieptul, iar dacă mergea în direcţia potrivită, ar fi trebuit să vadă indicatorul până acum. Rucsacul devenise atât de greu încât era nevoită să îl târâie.
1 >ACă murea aici, se întreba dacă îi va mânca vreun lup laţa înainte să o găsească cineva şi nimeni nu va şti că era ea, Riley Patriot.
Nu ajunse în vârful dealului când văzu un indicator îndoit de metal. CALLAWAY ROAD. Mergea tot către coama dealului. Asfaltul se surpase pe margini şi ea se împiedică. Pantalonii i se rupseră, şi ea începu să plângă, dar se forţă să se ridice. Acesta nu era drept precum
118
Susan Elizaberh Phillips
celălalt drum, ci avea curbe care o speriau pentru că nu ştia ce era pe partea cealaltă.

Aproape că nu îi mai păsa dacă murea acum, însă nu voia ca un lup să îi mănânce faţa, deci continuă să mear-gă. În sfârşit, ajunse în vârful dealului. încercă să se uite în jos şi poate să vadă ferma, dar era prea întuneric. De-getele mari de la picioare se înfigeau în vârful tenişilor în timp ce începu coborârea dealului. În sfârşit, pădurile se mai deschiseră puţin şi văzu gardul acela de sârmă. Vântul îi sufla rece pe obraji, dar era transpirată sub jacheta roz şi pufoasă. Părea că mersese deja o sută de kilometri. Dacă trecuse de fermă şi nici măcar nu ştia?
La poalele dealului, văzu o formă. Un lup! Inima îi bătea cu putere. Aşteptă. Părea că ar trebui să fie dimi-neaţă, dar nu era. Silueta nu se mişcase. Făcu cu grijă un pas înainte şi apoi încă unul, apropiindu-se tot mai mult până când văzuse că era o cutie poştală veche. Trebuia să scrie ceva pe spate, dar era prea întuneric ca să poată citi şi probabil oricum nu ar fi numele fratelui ei, de vreme ce oameni ca fratele şi tatăl ei nu voiau să zică nimănui unde locuiau. Totuşi, asta trebuia să fie ferma lui, deci se îndreptă spre ea.
Drumul aceasta era cel mai prost dintre toate, pietriş fără asfalt deloc şi copaci mari care făceau şi mai mult întuneric. Căzu din nou şi se înţepă în podul palmelor din cauza pietrişului. în sfârşit, ajunse la o curbă unde se opreau copacii şi se zărea o casă, dar nu era nici o lumină aprinsă. Nici măcar una. Casa ei din Nashville avea lumini cu senzori de mişcare, ca, în cazul în care se apropia de casă un hoţ, să se aprindă. Şi-ar fi dorit ca şi casa asta să aibă astfel de becuri, dar nu credea că există aşa ceva în casele de la ţară.
îşi ridică rucsacul şi se apropie. Văzu mai multe clă-diri. Forma unui hambar. Ar fi trebuit să se gândească ce să facă dacă nu era nimeni treaz. Mama ei ura să se trezească prea devreme. Poate că şi fratele ei la fel. Şi cel mai rău dintre toate, dacă fratele ei nu era acolo? Dacă

încă era în Chicago? La lucrul acesta încercase din greu să nu se gândească. Avea nevoie de un loc unde să se odihnească până di-mineaţă. Era speriată să meargă în hambar, aşa că privi în jurul casei. încet, o luă pe alee.

capitolul 8

Câteva raze palide de lumină a dimineţii se furişară printre perdelele de dantelă de la micuţa fereastră aflată deasupra capului lui Blue. Era prea devreme să se tre-zească, dar băuse prosteşte un pahar mare de apă înainte de culcare şi caravana ţigănească, cu tot farmecul ei ospitalier, nu avea baie. Blue nu mai dormise niciodată într-un loc aşa minunat. Era ca şi cum

adormise în mijlocul unei poveşti care venea la pachet cu un prinţ ţigan sălbatic, cu părul blond, care dansa cu ea în jurul focului de tabără.
Nu îi venea să creadă că îl visase tocmai pe el. Adevă-rat, Dean era exact tipul de bărbat care să inspire fante-ziile scandaloase ale femeilor, dar nu şi pentru o realistă < a ea. De ieri-dimineaţă, se gândea prea mult la el într-un lei greşit şi trebuia să iasă din starea aceea.
Podeaua goală de lemn a caravanei era rece sub pi-cioarele ei. Blue dormise într-un tricou portocaliu pe care scria CORP DE BERE şi într-o pereche de pantaloni de yoga mov-închis, care nu văzuseră niciodată o i lasă de yoga, dar erau foarte confortabili. După ce îşi luă şlapii, păşi afară în răcoarea dimineţii. Doar cântecele păsărilor din zorii zilei stricau liniştea – fără huruitul maşinilor de gunoi, ţipătul sirenelor sau avertizări pătrunzătoare ale camionetelor care dădeau cu spatele, 'e îndreptă spre casă şi intră pe uşa laterală. în lumina dimineţii, dulapurile albe din bucătărie şi mânerele lor de un roşu aprins străluceau pe lângă hiaturile noi de bucătărie, de steatit.
Don’t sit under the apple tree...

înainte să iasă seara trecută, Dean lipise folii de plastic negru pe toate uşile de la baie, şi Blue se îndreptă spre toaleta de la parter parţial ascunsă sub scări. Ca toate celelalte lucruri din casă, încăperea aceasta fusese gândită pentru el, cu o chiuvetă înaltă şi un tavan parţial înălţat, potrivit pentru înălţimea lui. Blue se întreba dacă el observase cât de mult personalizase mama lui totul. Sau poate că ea făcea doar ceea ce i se ceruse.
în timp ce cafeaua fierbea, Blue găsi nişte boluri în cutiile cu articolele de bucătărie care aşteptau să fie despachetate după ce era zugrăvită bucătăria. Farfuriile curate de pe blatul nou îi reamintiră de cina pe care o luase împreună cu April seara trecută. Dean se scuzase spunând că are lucruri de făcut. Blue putea să parieze că acele lucruri includeau o blondă, o brunetă şi o roşcată. Ea deschise uşa de la frigider ca să ia laptele şi văzu că Dean făcuse o gaură mare în salata de creveţi. Judecând după cât de puţină mâncare mai rămăsese, tot sexul acela trebuie să îi fi sporit apetitul.
Ea puse dopul la chiuvetă ca să spele nişte vase pentru micul dejun. Bolurile albe aveau dungi roşii pe margine şi cănile fuseseră imprimate cu mănunchiuri de cireşe de un roşu aprins. îşi turnă cafea, adăugă puţin lapte şi se îndreptă spre uşa de la intrare. Când ajunse în sufragerie, se opri în uşă. Seara trecută, April îi spusese că aici se gândea să facă nişte picturi murale cu peisaje şi o întrebase pe Blue dacă nu face şi astfel de lucruri. Blue îi spuse că nu, lucru care nu era neapărat adevărat. Făcuse un număr destul de mare de picturi murale – animale pe pereţii camerei de recreere,

sigle de firme în birouri, ocazional versete din Biblie pe vreun perete din bucătărie –, dar refuzase să picteze peisaje. Profesorii ei de la facultate o făcuseră să sufere prea mult pentru cele pe care le făcuse la cursuri, şi ea ura tot ceea ce o făcea să se simtă incompetentă.
Ieşi pe uşa din faţă. Sorbindu-şi cafeaua, merse către trepte bucurându-se de ceaţa care se învârtea în zonele mai joase. Când se întoarse să vadă un grup de păsări

cocoţate pe acoperişul hambarului, tresări brusc şi se stropi cu cafea pe încheietură. Un copil stătea ghemuit în colţul verandei dormind profund. Fata părea că are în jur de 13 ani, cu toate că era puţin grăsuţă, deci putea să fie şi mai tânără. Purta o jachetă roz murdară cu un logo Juicy şi pantaloni reiaţi culoarea lavandei plini de noroi care aveau o ruptură în formă de V la genunchi. Blue îşi puse la gură încheietura mâinii pentru a linge stropii de cafea. Părul sălbatic, ondulat, şaten era căzut peste un obraz rotund şi murdar. Adormise într-o poziţie ciudată, cu spatele fixat pe rucsacul verde pe care îl împinsese în colţul verandei. Avea tenul măsliniu, sprâncene negre şi îndrăzneţe şi un nas drept care parcă nu crescuse încă suficient. Unghiile date cu ojă albastră fuseseră roase profund. Dar dincolo de murdăria lor, hainele păreau scumpe, la fel şi tenişii. i 'opilul avea scris peste tot ORAŞ MARE, ceea ce însemna că încă un rătăcitor apăruse la ferma lui Dean.
Blue îşi lăsă cana jos şi se duse lângă copil. Ghemuindu-se, îi atinse blând braţul.
- Hei, şopti ea.
Fata tresări şi îşi deschise larg ochii. Erau calzi şi i aprui ca zahărul caramelizat.
- E-n regulă, zise Blue încercând să potolească teama pe care o văzu pe chipul fetei. Bună dimineaţa.
Copilul se chinui să se ridice şi răguşeala de dimineaţă adânci accentul ei blând din sud.
- Eu... n-am stricat nimic.
- N-ai prea multe de stricat pe aici.
Riley încercă să îşi dea părul din ochi.
- Nu trebuia... să adorm.
-N-ai ales un pat foarte confortabil. Părea prea speriată ca Blue să o interogheze. Ai vrea micul dejun?
Dinţii din faţă ai copilului se adânciră în buza de jos.
I iau drepţi, totuşi puţin prea mari pentru faţa ei.

Da, doamnă. Dar e în regulă?
Speram să apară cineva să-mi ţină companie. Eu mint Blue.

Copilul se ridică cu greu în picioare şi îşi luă rucsacul.
- Eu sunt Riley. Eşti ajutor în casă?
Evident, era dintr-o familie privilegiată.
-Ajutor sau obstacol, răspunse Blue. Depinde de ce chef am.
Riley era prea mică pentru a aprecia şmecheriile adulţilor.
- Este... cineva aici?
- Eu sunt.
Blue deschise uşa din faţă şi îi făcu semn lui Riley să intre.
Riley privi în jur când intră. Vocea ei tremura de dezamăgire.
- Nu e gata. Nu există mobilă deloc.
- Puţină. Bucătăria este aproape terminată.
- Deci... nu locuieşte nimeni aici acum?
Blue decise să evite întrebarea până când îşi dădea seama ce planuri avea copilul.
-Mi-e atât de foame. Ţie? Ţi-e poftă de ouă sau cereale?
- Cereale, te rog!
Târâindu-şi picioarele, Riley o urmă în coridor către bucătărie.
- Baia este chiar acolo. încă nu are uşă, dar mai durează până ajung zugravii, deci dacă vrei să te speli puţin, nimeni nu te va deranja.
Fata privi în jur către sufragerie şi apoi către scări înainte ca ea şi rucsacul ei să se îndrepte spre baie.
Blue lăsase în pungi cumpărăturile care nu erau pe-risabile până când terminau treaba zugravii. Intră în debara şi scoase nişte cutii de cereale. Pe când Riley se întoarse, târâind în urma ei rucsacul şi jacheta, Blue aşezase totul pe masă, inclusiv un urcior mic umplut cu lapte.
-Alege-ţi otrava.
Riley îşi umplu bolul cu cereale Honey Nut Cheerios şi cu trei linguriţe de zahăr. îşi spălase mâinile şi faţa şi unele bucle îi rămăseseră lipite de frunte.
Pantalonii era 11
Un cuceritor înnăscut

prea strâmţi, la fel şi tricoul ei alb care avea scris FOXY1 cu sclipici mov.
Blue nu îşi putu imagina un cuvânt mai puţin potrivit pentru a descrie acest copil serios.
Ea îşi prăji un ou, prăji o felie de pâine şi îşi duse farfuria la masă. Aşteptă până când copilul îşi potoli puţin foamea înainte de a face cercetări.

- Eu am 30 de ani. Tu câţi ani ai?
-11.
- Eşti puţin cam prea mică ca să fii pe cont propriu. Riley îşi lăsă lingura jos.
- Eu caut pe... cineva. Un fel de rudă. Nu... nu ca un
I rate sau ceva, continuă în grabă. Doar... poate ca un văr. Iu... mă gândeam că ar putea fi aici.
Exact atunci, uşa din spate se deschise, brăţările zdrăngăniră, şi April intră.
-Avem companie, zise Blue. Uite pe cine am găsit dormind pe verandă azi-dimineaţă. Prietena mea Riley.
April înclină din cap şi din părul ei se ivi un cerc mare de argint.
- Pe verandă?
Blue îşi abandonă pâinea.
- încearcă să-şi găsească una dintre rude.
-Tâmplarii trebuie să ajungă curând. April zâmbi că-
II o Riley. Sau este ruda ta unul dintre zugravi?
- Ruda... ruda mea nu lucrează aici, mormăi Riley. HI... el ar trebui să locuiască aici.
Blue se lovi cu genunchiul de piciorul mesei. Zâmbetul lui April dispăru.
- Să locuiască aici?
Pata încuviinţă din cap.
Riley? Degetele lui April se prinseră de marginea Platului. Spune-mi numele tău de familie.
Riley îşi lăsă capul în jos deasupra bolului de cereale.
Nu vreau să ţi-l spun.
Tenul lui April deveni palid.

- Eşti copilul lui Jack, nu e aşa? Fiica lui Jack şi a lui Marii.
Blue aproape se înecă. Era ceva să bănuiască legătura lui Dean cu Jack Patriot, dar era cu totul altceva să i se şi confirme. Riley era fiica lui Jack Patriot şi, în ciuda tentativei nereuşite de a o ascunde, ruda pe care o căuta putea fi numai Dean.
Riley îşi trase o şuviţă de păr, trecând-o peste faţă în timp ce se uita fix la bolul de cereale.
- Ştii despre mine?
- Eu... da, zise April. Cum ai ajuns aici? Locuieşti în Nashville.
- M-a adus cineva cu maşina, oarecum. O prietenă de-a mamei mele. Are 30 de ani.
April nu îi contrazise minciuna evidentă.

- îmi pare rău pentru mama ta. Tatăl tău ştie că eşti... Expresia lui April deveni dură. Sigur că nu ştie. N-are nici cea mai mică idee, nu-i aşa?
- De cele mai multe ori, nu. Dar este foarte drăguţ.
- Drăguţ... April îşi frecă fruntea. Cine ar trebui să aibă grijă de tine?
- Am o bonă.

April îşi luă carneţelul pe care îl lăsase seara pe blat.

- Dă-mi numărul ei ca să o pot suna.

-Nu cred că s-a trezit încă.

April îi întâlni privirea.

- Sunt sigură că nu se va supăra dacă o trezesc.

Riley privi în altă parte.

-Poţi să-mi spui... este cineva... locuieşte poate... vărul meu aici? Pentru că este foarte important pentru mine să îl găsesc?

- De ce? întrebă April încordată. De ce trebuie să-l găseşti?
- Pentru că... Riley înghiţi. Pentru că trebuie să-i spun despre mine.

April inspiră tremurat şi privi în jos către carneţel.

- Nu merge aşa cum îţi doreşti tu.

Riley o privi fix.

- Ştii unde este, nu-i aşa?
- Nu. Nu, nu ştiu, răspunse April rapid.

Se uită la Blue, care încerca să proceseze tot ceea ce auzea. Dean nu semăna deloc cu Jack Patriot, dar Riley, da. Aveau acelaşi ten măsliniu, păr castaniu de mahon şi nasul drept şi tăios. Ochii aceia întunecaţi precum ahărul caramelizat o priveau de pe coperta a nenumărate albume.

- În timp ce eu şi Riley discutăm, zise April către Blue, vrei să te ocupi de problema de la etaj?

Blue înţelese mesajul. Trebuia să îl ţină pe Dean la distanţă. Când era copil, simţise durerea secretelor neîmpărtăşite şi nu credea că trebuie să fereşti copiii de adevăr, dar acum nu era decizia ei. Dădu să se ridice de la masă, dar înainte să apuce să o facă, nişte paşi hotărâţi se apropiară dinspre coridor.

April o prinse pe Riley de mână.

- Hai să mergem afară şi să vorbim!

Era prea târziu.

- Simt miros de cafea.

Dean intră – abia făcuse duş, nebărbierit, ca o reclamă Go pentru o ţinută casual country, în bermude albastre, cu un tricou plasă de un galben palid,

cu emblemă Nike şi cu tenişi de ultimă generaţie de un verde deschis la fel de aerodinamici ca maşinile de curse, i' :ări pe Riley şi zâmbi.
Bună dimineaţa.
Riley stătea paralizată, sorbindu-l din priviri. April îşi puse o mână pe abdomen de parcă ar fi început să o
■ Rară stomacul. Buzele lui Riley se întredeschiseră. în
■ i.iişit, îşi regăsi glasul.
Eu sunt Riley.
Vocea ei păru un orăcăit aspru.
Bună, Riley. Eu sunt Dean.
- Ştiu, spuse ea. Eu... am un album.
- Da? Ce fel de album?
- A... cu tine.

- Nu glumeşti? El se îndreptă către cafetieră. Deci eşti un fan al fotbalului.^
-Eu sunt cam... îşi umezi buzele. Sunt un fel de... poate verişoara ta sau ceva.
Dean îşi înălţă capul.
-N-am nici o...
- Riley este fiica lui Marii Moffatt, zise April sec.
Riley se uita cu atenţie numai la el.
- Jack Patriot este... cam şi tatăl meu.
Dean se holbă la ea. Faţa lui Riley se înroşi de agitaţie.
- N-am vrut să zic asta! strigă ea. N-am spus niciodată nimănui despre tine. Jur!
Dean rămase încremenit. April nu părea să se mişte. Ochii îndureraţi ai lui Riley erau plini de lacrimi. Blue nu putea suporta să fie martora unei asemenea dureri şi se ridică de pe scaun.
-Dean abia s-a ridicat din pat, Riley. Hai să-i dăm răgaz câteva minute să se trezească!
Dean îşi mută privirea către mama ei.
- Ce caută ea aici?
April păşi înspre aragaz.
- încearcă să te găsească, presupun.
Blue vedea că această întâlnire nu decurgea aşa
cum Riley şi-o imaginase. Lacrimile sclipeau pe genele copilului.
- îmi pare rău. Nu voi mai spune nimic niciodată.
Dean era adultul şi trebuia să preia controlul, dar

el stătea tăcut şi nemişcat. Blue merse în jurul mesei către Riley.
- Cineva încă nu şi-a băut cafeaua şi din cauza asta este ca un urs morocănos. Până se trezeşte Dean, îţi voi arăta unde am dormit eu azi-noapte. Nu o să-ţi vină să crezi.
Când Blue avea 11 ani, ar fi provocat pe oricine încerca să o facă să tacă, dar Riley era mai obişnuită cu supunerea oarbă. Ea dădu din cap şi îşi luă rucsacul fără tragere de inimă. Copilul acesta avea inima frântă, iar inima lui Blue era plină de empatie pentru ea. îşi
Un cuceritor înnăscut
127
trecu un braţ peste umerii lui Riley şi o conduse către uşa laterală.
- întâi, trebuie să-mi spui tot ce ştii despre ţigani.
- Nu ştiu nimic, mormăi Riley.
- Din fericire, ştiu eu.
Dean aşteptă ca uşa să se închidă. în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, două persoane îl confruntaseră în legătură cu secretul pe care putuse să îl ţină ascuns atâţia ani. El se răsuci către April.
- Ce dracu' se întâmplă? Ştiai despre asta?
-Sigur că nu ştiam, răspunse April. Blue a găsit-o dormind pe verandă. Probabil a fugit de acasă. Se pare că avea doar o bonă care o supraveghea.
-Vrei să-mi spui că ticălosul ăla egoist a lăsat-o sin- airă la mai puţin de două săptămâni de la moartea mamei ei?
- De unde să ştiu? N-am mai vorbit personal cu el de i reizeci de ani.
-Nemaipomenit! îşi îndreptă degetul către ea. Să-l căseşti chiar acum şi să-i spui să-l trimită pe unul dintre lacheii săi aici în dimineaţa asta ca s-o ia.
Lui April nu îi plăcea să i se ordone ce să facă şi îşi în- ' ordă maxilarul. Ghinion. Dean se îndreptă către uşă.
- Voi vorbi cu ea.
N-o face! Intensitatea ei îl opri. Ai văzut cum te pri- wa. Este uşor să-ţi dai seama ce doreşte. Stai deoparte,
I Van! E o cruzime să-i dai speranţe. Eu şi Blue ne vom ocupa de asta. Nu face nimic ca ea să se ataşeze de tine decât dacă ai de gând s-o duci până la capăt.
Dean nu putu să îşi ascundă amărăciunea.
- Şcoala lui April Robillard de creştere a copilului, i u m am putut să uit?
Mama lui putea fi cu adevărat încăpăţânată când voia ,.i işi ridică bărbia. Ai ajuns destul de bine.
bl îi aruncă o privire plină de dezgust şi ieşi pe uşa I ncrală. Dar încetini la jumătatea drumului prin curte.

April avea dreptate. Ochii neajutoraţi ai lui Riley spuneau că voia de la el tot ceea ce ştia că nu poate primi de la tatăl ei. Faptul că Jack abandonase copilul atât de curând după înmormântarea mamei ei arăta clar cum va fi viitorul ei, scris cu majuscule – un internat scump şi vacanţe petrecute cu o serie de bone respectabile. I
Tot ar fi dus-o mai bine decât el. Vacanţele lui fuseseră în vile de lux, hoteluri ieftine sau apartamente ponosite, în funcţie de unde era April cu bărbaţii şi dependenţele ei. De-a lungul timpului i se oferise totul de la marijuana la băutură şi prostituate şi, în general, le acceptase pe toate. Adevărul este că April nu ştiuse despre majoritatea acestor lucruri, dar ar fi trebuit să o facă. Ar fi trebuit să ştie multe lucruri.
Acum Riley venise după el şi, dacă nu se întâmplase să citească greşit dorinţa de pe chipul ei, ea îşi dorea cu Dean să fie familia ei. Dar el nu putea să facă asta. Ţinuse ascunsă legătura lui cu Jack Patriot prea mult timp ca să o scoată acum la iveală. Da, îi părea rău pentru ea şi spera din suflet ca lucrurile să se îmbunătăţească, însă atât putea face. Era problema lui Jack, nu a lui. j
Se aplecă să intre în caravana ţigănească. Blue şi Riley stăteau pe patul nefăcut din spate. Blue era ca de obicei un dezastru în modă, chipul ei de personaj de basm fiind în contradicţie cu o pereche de pantaloni mov care trebuiau să fie ideea cuiva de glumă şi cu un tricou portocaliu destul de mare cât să găzduiască un circ. Copilul îl privi, pe faţa mică şi rotundă fiind zugrăvită o tristeţe nemărginită. Hainele îi erau prea strâmte, prea pretenţioase şi inscripţia FOXY de pe tricoul ei arăta obscen peste sânii ei înmuguriţi şi inocenţi. Ea oricum nu l-ar crede dacă Dean ar încerca să o convingă că se înşală în legătură cu relaţia lui cu Jack.
Văzând atâta nevoie disperată în expresia lui Riley, îi reveniră în minte prea multe amintiri urâte şi vorbi mai dur decât intenţionase.
- Cum ai aflat despre mine?

Ea se uită către Blue, temându-se că va dezvălui mai mult decât deja o făcuse. Blue o bătu uşor pe genunchi.
- E-n regulă.
Copilul privi balenele de culoarea lavandei de pe pantalonii reiaţi.
-Iubitul... mamei mele i-a spus despre tine anul tre- rut. Eu i-am auzit vorbind. Obişnuia să lucreze pentru tata. Dar a pus-o să jure că nu va spune nimănui, nici măcar mătuşii Gayle.

El se prinse de una dintre nervurile caravanei.
- Sunt surprins că mama ta ştia despre fermă.
- Nu cred că ştia. L-am auzit pe tata vorbind cu cineva la telefon despre asta.
Riley părea să audă multe lucruri. Dean se întrebă i um de tatăl lui aflase despre fermă.
- Dă-mi numărul tău, spuse el, ca să pot suna la tine acasă şi să le spun că eşti în regulă.
- E numai Ava şi ei nu-i place când o trezeşte telefonul prea devreme. îl enervează pe Peter. Riley îşi coji oja albastră de pe unghia de la degetul mare. Peter este Iubitul Avei.
- Deci Ava este bona ta? întrebă el. „Bună treabă, |uck!"
Riley încuviinţă din cap.
- E foarte drăguţă.
- Şi extrem de competentă, rosti Blue tărăgănat.
N-am spus nimănui despre... ştii tu, zise ea serioasă.
Ştiu că e un mare secret. Şi cred că nici mama.
Secrete. Dean petrecuse primii ani din copilărie cre- lud că Bruce Sprigsteen era tatăl lui. April chiar inventase o poveste elaborată despre cum scrisese Bruce piesa Candy's Room despre ea. Dar totul fusese doar op- llmism. Când Dean avea 13 ani şi April era drogată cu I 'umnezeu ştie ce, îi spusese adevărul, şi lumea lui deja luiotică se întorsese cu fundul în sus.
I a un moment dat, găsise numele avocatului lui lat k printre lucrurile lui April, împreună cu o colecţie

de fotografii cu April şi Jack împreună şi în plus cu dovezi ale banilor primiţi pentru întreţinerea copilului pe care îi plătise Jack. îl sunase pe avocat fără să îi spună lui April. Tipul încercase să îl obstrucţioneze, dar Dean era la fel de încăpăţânat ca acum şi, în sfârşit, Jack îl sunase. Fusese o conversaţie scurtă, incomodă. Când April aflase despre asta se îmbătase timp de o săptămână.
Dean şi Jack avuseseră prima întâlnire faţă în faţă, o întâlnire secretoasă şi ciudată, într-o vilă la Chateau Marmont, în timpul turneului Mud and Madness, pe când erau în L.A. Jack încercase să se comporte precum cel mai bun prieten al lui Dean, dar Dean nu se lăsase prostit. După asta, Jack insistase să îl vadă de câteva ori pe an şi fiecare vizită secretă era mai nefericită decât cea de dinainte. La 16 ani, Dean se răzvrătise.

Jack îl lăsase în pace până în al doilea an de studenţie la USC a lui Dean, când chipul lui începuse să apară în Sports lllustrated. Jack începuse din nou să sune, dar Dean îl blocase. Totuşi, îl mai verifica ocazional, şi Dean auzea uneori că Jack Patriot fusese văzut la un meci al Stars.
Trecu la treabă.
- Am nevoie de un număr de telefon, Riley.
- Eu... l-am cam uitat.
- Ai uitat numărul tău de telefon?
Ea încuviinţă, cu o smucitură bruscă a capului.
- Pari un copil destul de deştept. j
-Sunt... dar... înghiţi în sec. Ştiu multe lucruri de»
pre fotbal. Anul trecut, ai dat 346 de pase şi ai fost depo-sedat doar de 12 ori şi ai reuşit 17 interceptări.
Dean nu voia să o agite mai mult decât era necesar. Î
-Sunt impresionat. E interesant că îţi aduci aminie toate aceste lucruri şi că nu-ţi reaminteşti numărul tău de telefon.
Ea îşi trase rucsacul în braţe.
- Am ceva pentru tine. Eu l-am făcut.
Un cuceritor înnăscut
131
Deschise fermoarul şi scoase un album albastru. Dean simţi un gol în stomac când se uită la coperta făcută de mână, cu migală. Folosind vopsea pufoasă şi markere, ca desenase sigla echipei Stars cu albastru şi auriu şi un 10 elaborat, numărul lui de pe tricou. Marginile erau decorate cu inimioare cu aripi şi bannere pe care scria Boo. Fu fericit când Blue vorbi, pentru că el nu putea să se gândească nici măcar la un cuvânt ca să spună ceva.
- E o operă de artă chiar reuşită.
-A lui Trinity e mai bună, răspunse Riley. Ea e mai ordonată.
- Ordinea nu contează mereu atât de mult în artă, zise Blue.
- Mama spune că ordinea este importantă. Sau... asta obişnuia să spună.
- îmi pare rău pentru mama ta, spuse Blue încet. Este i > perioadă grea pentru tine, nu e aşa?
Riley mângâie una dintre inimioarele pufoase de pe i operta albumului.
- Trinity e verişoara mea. Şi ea are tot 11 ani şi e foarte frumoasă. Mătuşa Gayle e mama ei.
- Pariez că Trinity va fi îngrijorată când va afla că ai .lispărut, spuse el.
- Oh, nu, răspunse Riley. Trinity va fi mulţumită. Mă 11 nişte. Crede că sunt o ciudată.

- Şi eşti? o întrebă Blue.
Dean nu văzu sensul în a insista pe asta, dar Blue îi Ignoră privirea urâcioasă.
- Presupun, zise Riley.
Blue radie.
■ Şi eu. Nu e grozav? Ciudaţii sunt singurii oameni cu ulevărat interesanţi, nu crezi? Toţi ceilalţi sunt atât de plictisitori. Trinity, spre exemplu. Poate că e frumoasă,
I ti e plictisitoare, nu?
Riley clipi.
Este. Vrea să vorbească numai despre băieţi.
Bleah!
Blue se strâmbă mai mult decât era nevoie.

- Sau haine.
- De două ori bleah.
-Uite cine vorbeşte, mormăi el.
Dar Riley era atentă doar la Blue.
- Sau despre cum să vomiţi ca să nu te îngraşi.
- Cred că glumeşti. Blue îşi încreţi nasul mic şi ascu-ţit. Cum de ştie ea de asta?
-Vomitatul este foarte important pentru mătuşa Gayle.
-Am înţeles. Blue îi aruncă lui Dean o privire rapidă. Deci presupun că şi mătuşa Gayle este destul de
plictisitoare. u
- în totalitate. Mereu spune „te îmbrăţişez1* când mă vede şi mă obligă să o pup, dar totul e fals. Şi ea crede că sunt o ciudată grasă.
Riley trase de tivul tricoului încercând să îşi acopere puţin micuţul strat de grăsime de deasupra taliei pantalonilor.
- îmi pare rău pentru oamenii ăştia, rosti Blue seri-oasă. Persoanele care judecă mereu. Mama mea, care este o femeie foarte, foarte puternică, m-a învăţat că nu poţi să faci lucruri extraordinare în lume dacă îţi petreci timpul criticându-i pe alţii pentru că nu arată sau nu se comportă cum crezi tu că ar trebui s-o facă.
- Este mama ta... mai trăieşte?
- Da. E în America de Sud şi apără nişte fete care ar putea fi rănite.
Expresia lui Blue deveni sumbră.
- Nu pare plictisitor, zise Riley.
- E o femeie minunată. |

„O femeie minunată**, se gândi Dean, „care şi-a aban-donat copilul şi l-a lăsat să fie crescut de străini. Dar cel puţin Virginia Bailey nu îşi petrecuse nopţile driv gându-se şi culcându-se cu staruri rock.** j
Blue se ridică şi îl ocoli pentru a-şi lua mobilul de
pe masă. 1
-Am nevoie să faci ceva pentru mine, Riley. Văii că nu vrei să-i dai lui Dean numărul tău de telefon
Un cuceritor înnăscut
133
şi confidenţialitatea e-n regulă până la un punct. Dar trebuie s-o suni pe Ava chiar tu ca să-i spui că eşti în regulă.
Şi îi înmână telefonul. Riley se uită la el, dar nu îl luă.
-Fă-o!
Blue poate că arăta ca un evadat din Regatul Magic, dar putea fi un sergent de instrucţie când voia, şi Dean 11 u fu surprins să o vadă pe Riley luând telefonul şi formând un număr.
Blue stătea lângă ea. Trecură câteva secunde.
- Bună, Ava, sunt eu. Riley. Sunt bine. Sunt cu adulţi, deci nu trebuie să te îngrijorezi pentru mine. Salută-l pe Peter din partea mea. închise şi îi dădu înapoi telefonul lui Blue. Ochii ei, ca un puţ fără fund plin de dorinţe şi nevoi, se întoarseră către Dean. Ai vrea să... poate să te uiţi în albumul meu?
El nu voia să rănească acest copil fragil dându-i spe-ranţe deşarte.
- Poate mai târziu, zise el brusc. Am nişte treabă de făcut. Se uită la Blue. Dă-mi o îmbrăţişare înainte să 1 loc, iubito!
Ea se ridică, ascultătoare pentru prima dată de când „ cunoştea. Apariţia lui Riley îi zădărnicise planul să se ocupe de minciuna ei despre April, dar numai tempo- nu\ Dean se duse în mijlocul caravanei ca să nu dea cu » npul. Ea îşi puse braţele în jurul taliei lui. El se gândi »ă o pipăie, dar probabil că Blue îi citi gândurile pentru * i il pişcă tare prin tricou.
-Au!
Ea îi zâmbi şi se trase înapoi.
• Să te gândeşti la mine, băiatul visurilor mele.
I I o privi furios, îşi mângâie coastele şi ieşi din i a i avană.
De îndată ce dispăru din raza lor vizuală, căută în bu.iinarul din spate şi scoase mobilul pe care i-l transfe- e Blue. Se uită prin meniu, sună din nou la ultimul
134
Susan Elizaberh Phillips
număr format şi auzi mesageria unei agenţii imobiliare din Chattanooga.

Copilul nu era prostuţ.
Dacă tot avea telefonul lui Blue, Dean căută prin jurnal până găsi data pe care o căuta. Formă numărul de la mesageria ei vocală şi introduse parola pe care o văzuse tastând în urmă cu câteva zile. Blue nu se gândise ; să îşi şteargă mesageria şi el ascultă cu interes mesajul mamei ei.
în caravană, Blue o privi pe Riley cum pune încet înapoi albumul în rucsac.
- Nu ştiam că e iubitul tău, spuse ea. Credeam că eşti menajera sau cineva.
Blue suspină. Chiar şi la 11 ani, copilul acesta ştia că Blue Bailey nu era din aceeaşi lume ca Dean Robillard.
-Te place mult, spuse Riley cu nostalgie.
- E doar plictisit.
April îşi băgă capul înăuntru.
- Am uitat ceva la cabană. Aţi vrea să veniţi cu mine să o aduc? E o plimbare plăcută.
Blue încă nu apucase să facă duş, dar părea o idee bună să o ţină pe Riley departe de Dean pentru un timp şi bănuia că exact asta era şi intenţia lui April. în plus, voia să vadă cabana.
- Desigur. Nouă, ciudatelor, ne plac noile aventuri.
April îşi ridică o sprânceană.
- Ciudate?
-Nu te îngrijora, spuse Riley politicos. Tu eşti prea drăguţă ca să fii o ciudată.
- Opreşte-te chiar aici, zise Blue. Nu poţi să ai preju decăţi faţă de oameni doar pentru că sunt drăguţi. Să fii ciudat este o stare de spirit. April are multă imaginaţie. Şi ea e ciudată, într-un fel.
-Sunt onorată, zise April sec. Şi apoi zâmbi forţa către Riley. Vrei să vezi lacul meu secret?
- Ai un lac secret?
- Haide să-ţi arăt!

Riley îşi apucă rucsacul, şi amândouă o urmară pe April afară din caravană.
capitolul 9
Cabana micuţă şi degradată era în spatele unui gard dărăpănat. Pe acoperişul de tablă erau ace de pin şi patru stâlpi fusiformi sprijineau veranda şubredă. Vopseaua odată albă devenise gri şi obloanele se decoloraseră într-un verde anost.
- Locuieşti singură aici? întrebă Riley.

- Doar în ultimele două luni, răspunse April. Am un apartament în L.A.

Când Blue zări Saabul argintiu cu numere de Califor-nia parcat la umbră într-o parte a casei, îşi dădu seama că afacerea cu moda mergea bine.

- Nu te temi noaptea? spuse Riley. Dacă este vreun ră-pitor sau vreun criminal în serie care vrea să te prindă?

April le conduse pe veranda de lemn care scârţâia.

- Sunt destul de multe lucruri reale în viaţă din cauza i ărora ne putem îngrijora. Probabilitatea ca un criminal III serie să ajungă aici este destul de mică.

O stinghie de la uşa de plasă era desprinsă. April nu

0 încuiase, şi ele intrară în camera de zi care avea po-delele goale de lemn şi două ferestre cu perdele sărăcă-

1 ioase de dantelă. Peticele dreptunghiulare deschise la i uloare de pe tapetul cu trandafiri albaştri şi roz arătau locurile unde fuseseră odată agăţate tablouri. Camera iwa puţină mobilă: o canapea comodă acoperită cu o ■ uvertură, un scrin pictat cu trei sertare şi o masă care ivea deasupra o lampă veche de alamă, o sticlă goală de npâ, o carte şi un teanc de reviste de modă.

- Chiriaşii au locuit aici până acum şase luni, spuse \pril. Eu m-am mutat aici de îndată ce au eliberat lo- iiil Se îndreptă către bucătăria care se vedea în spate. Sliuţiţi-vă ca acasă şi uitaţi-vă prin jur până reuşesc să-mi linsese carneţelul.

Nu erau prea multe de văzut, dar Blue şi Riley arunca- ră o privire în cele două dormitoare. Cel mai mare avea un pat încântător cu o tăblie d într-o dantelărie de fier acoperită cu vopsea albă ciobită. O pereche de lămpi de budoar de modă veche cu fundiţă roz de sticlă erau aşezate pe noptierele desperecheate. April îşi împodobise patul cu un set de perne şi cu o cuvertură de culoarea lavandei care se asortau cu buchetele de floricele pictate pe tapetul de un albastru decolorat. Cu un covor şi alte câteva piese de mobilier, camera ar fi fost un aranjament pentru revista unui târg de vechituri şic.

Baia cu instalaţiile sanitare verzi ca spuma mării nu era atât de fascinantă, nici bucătăria care avea blaturi tocite şi linoleum cu imitaţie de cărămidă roşie. Totuşi, un coş din nuiele cu pere şi o vază din lut aflate pe masa învechită îi dădeau un aspect primitor.

April intră în bucătărie în spatele lor.

- Nu-mi găsesc nicăieri carneţelul. Cred că până la urmă l-am lăsat în casă. Riley, în dulapul din dormitor e o pătură. Vrei s-o aduci? Putem să ne bucurăm de lac înainte să ne întoarcem. Voi pune nişte ceai rece.
Riley aduse ascultătoare pătura în timp ce April turnă ceai rece în trei pahare albastre. Duseră totul afară, în spatele cabanei, lacul strălucea în lumina soarelui şi sălciile aflate de-a lungul malului îşi lăsau crengile în-frunzite până în apă. Libelulele zburau prin papură şi o familie de pui de raţă înota lângă un copac căzut care forma un chei natural. April le îndrumă către două scaune roşii de metal deteriorate cu spătare crenelate care stăteau cu faţa către apă. Riley studie cu precauţie lacul.
- Sunt şi şerpi? \
- Am văzut câţiva care stăteau la soare pe copacul că* zut în apă.
April se aşeză pe un scaun, iar Blue pe Ceh lalt. Par destul de mulţumiţi. Ştiai că şerpii sunt moi? 1
- I-ai atinşi
- Nu chiar pe aceia.
Un cuceritor înnăscut
137
- Eu niciodată rvaş atinge un şarpe. Riley îşi aruncă rucsacul şi pătura lângă scaune. Mie îmi plac căţeii. Când voi fi mare, voi avea o fermă de căţeluşi.
April zâmbi.
- Sună drăguţ.
Şi lui Blue i se păru drăguţ. îşi imagină cerul albastru, nori albi pufoşi şi o pajişte înverzită plină de căţeluşi care aleargă.
Riley întinse pătura. Fără să îşi ridice privirea, spuse:
- Eşti mama lui Dean, nu?
Paharul de ceai al lui April se opri.
- De unde ştii?
- Ştiu că numele mamei lui este April. Şi aşa te-a stri-gat Blue.
April luă o înghiţitură mică înainte de a răspunde:
- Da, sunt mama lui.
Nu încercă să o mintă pe Riley, ci doar preciză că ea şi Dean aveau o relaţie dificilă şi îi explică pe scurt şiretlicul cu Susan O'Hara. Riley înţelegea problemele de intimitate ale celebrităţilor şi păru satisfăcută.
„Toate aceste secrete11, se gândi Blue. Trase de tricoul ei cu CORP DE BERE.
-N-am reuşit încă să ajung la duş. Cu toate că nu se vede o mare diferenţă după aceea. Nu-mi pasă prea mult de haine.
- Îţi pasă în modul tău, zise April.

- Ce vrei să spui?
- Hainele sunt un camuflaj perfect.
- La mine nu-i vorba atât de mult de camuflaj, cât de confort.

Nu era chiar adevărat, dar nu voia să dezvăluie prea mult.

Telefonul lui April sună. Ea privi la ecran şi se scuză. Riley stătea întinsă pe pătură cu capul pe rucsac. Blue .c uita la două răţuşte care se băgaseră cu capul în apă şi lăţeau cu fundul în sus căutând mâncare.

- Mi-aş fi dorit să am cu mine blocul de desen, zise ea i And April se întoarse. E atât de frumos aici!

-Ai făcut studii în domeniu?

- Da şi nu. Blue menţionă pe scurt cariera ei academică şi cele mai importante momente din experienţa ei nu tocmai mulţumitoare cu facultatea de arte.

Se auzi un uşor şuierat. Riley adormise pe pătură.

-Am dat de managerul tatălui ei, spuse April. Mi-a promis că cineva va ajunge aici până la finalul zilei ca să o ia.

Lui Blue nu îi venea să creadă că stătea lângă o per-soană care ştia cum să dea de managerul lui Jack Patriot. April împinse o păpădie cu vârful sandalei de rafie.

- Tu şi Dean aţi ales o dată?

Blue nu voia să continue minciuna lui Dean, dar nu intenţiona nici să cureţe după el.

- N-am ajuns aproape de acel punct.

-Din câte ştiu eu, tu eşti singura femeie pe care a cerut-o vreodată de soţie.

- E atras de mine doar pentru că sunt diferită. După ce dispare elementul de noutate, va găsi o cale de ieşire. 1
- Crezi asta?

-Abia ştiu câte ceva despre el, zise ea sinceră. Nici măcar nu ştiam sigur cine e tatăl lui până astăzi.

-Dean urăşte să vorbească despre copilăria lui, sau cel puţin despre părţile care ne implică pe mine şi pe Jack. Nu-l pot învinovăţi. Am trăit o viaţă total iresponsabilă.

Riley suspină prin somn. Blue îşi înclină capul.

- A fost chiar atât de rău?
- Da, a fost. N-am spus niciodată despre mine că sunt o admiratoare înfocată, pentru că nu mă dădeam la toată lumea. Dar m-am dat la prea mulţi dintre ei, şi există un anumit număr de rockeri cu care poţi să te culci până să depăşeşti o limită.

Blue şi-ar fi dorit să poată întreba cine erau acei rockeri. Din fericire, mai avea şi ea nişte reţineri. Dar o deranja dubla măsură din spatele a ceea ce zisese April
Un cuceritor înnăscut
139
- De ce nu arată nimeni cu degetul şi către rockerii care se culcau cu admiratoarele? De ce mereu trebuie să fie vina femeii?
-Pentru că aşa este făcută lumea. Unele femei îşi acceptă trecutul de admiratoare înfocate. Pamela Des Barres a scris cărţi despre asta. Dar din punctul meu de vedere a fost greşit ce-am făcut. l-am lăsat să se folosească de trupul meu ca de un tomberon. Eu i-am lăsat. Nimeni nu m-a forţat s-o fac. Eu nu m-am respectat şi mi-e ruşine de asta. îşi îndreptă faţa către soare. Am alimentat acel stil de viaţă. Muzică, bărbaţi, droguri. L-am lăsat să mă facă prizonieră. îmi plăcea să dansez toată noaptea în cluburi, apoi să dau cu piciorul angajamentelor ca model şi a doua zi să sar într-un avion privat şi să zbor de-a lungul ţării, uitând convenabil de promisiunea făcută fiului meu de a-l vizita la şcoală. Se uită la Blue. Trebuia să vezi faţa lui Dean când chiar mă ţineam de promisiune. Mă ţâra de la un prieten la altul, ară- tându-mă tuturor, vorbind atât de repede, încât se înroşea la faţă. Era ca şi cum încerca să le demonstreze prietenilor săi că exist cu adevărat. Acest lucru a încetat cam când avea 13 ani. Un copil mic îşi va ierta mama aproape pentru orice, dar de îndată ce creşte, ţi-ai cam pierdut şansa la izbăvire.
Blue se gândi la mama ei.
- Ţi-ai pus viaţa în ordine. Cred că te simţi bine în privinţa asta.
- A fost un drum lung.
- Cred că ar fi bine pentru Dean să te ierte.
-Nu încerca, Blue. Nu poţi să-ţi imaginezi prin ce I am făcut să treacă.
Blue îşi putea imagina. Poate nu chiar tot ceea ce voia April să spună, dar ştia cum era să simţi că nu poţi conta pe un părinte.
Totuşi... la un moment dat, va trebui să vadă că mi mai eşti aceeaşi persoană. Ar trebui măcar să-ţi dea o şansă.
140
Susan Elizaberh Phillips
-Nu te băga în asta! Ştiu că ai intenţii bune, dar Dean este îndreptăţit să simtă aşa în ceea ce mă priveşte. Dacă n-ar fi găsit o cale să se protejeze, n-ar fi devenit bărbatul de acum. Se uită la ceas, apoi se ridică. Trebuie să vorbesc cu zugravii.
Blue se uită în jos către Riley, care dormea adânc pe pătură.
- Las-o să doarmă! Rămân eu.

- Nu te superi?
-Voi desena puţin dacă ai nişte hârtie.
- Sigur. Îţi aduc eu.
- Şi poate îţi folosesc cada dacă tot sunt aici. Dacă nu te superi.
- la tot ce-ai nevoie din dulăpiorul de medicamente. Deodorant, pastă de dinţi. Făcu o pauză. Farduri.
Blue zâmbi. April zâmbi înapoi.
-O să-ţi pregătesc nişte haine în care să te poţi schimba.
Blue nu îşi putu imagina că ceva făcut pentru corpul ca o salcie al lui April i se va potrivi, dar aprecie oferta.
- Cheile de la maşină sunt pe blat, spuse April. Este o bancnotă de douăzeci de dolari în sertarul de lângă pat. Când Riley se trezeşte, te superi dacă iei maşina şi mergi cu ea în oraş să luaţi prânzul?
- Nu-ţi iau banii. j
- O să-i pun în contul lui Dean. Te rog, Blue! Vreau să o ţin departe de el până ce oamenii lui Jack ajung aici.
Blue nu era sigură că să ţu departe un copil de ii am este cel mai bun lucru pentru Riley sau pentru Dean, dar fusese deja pusă la punct pentru că era băgăcioasă, deci încuviinţă din cap fără tragere de inimă.
- în regulă.
April îi pregătise un maiou roz delicat şi o fustă cu volane, vaporoasă. Modificase în grabă ambele articole vestimentare cu un fel de bandă dublu adezivă pentru a le face mai mici. Blue ştia că ar arăta adorabil
Un cuceritor înnăscut

în hainele astea. Mult prea adorabil. Creatura pufoasă care ar purta hainele acestea ar putea să aibă şi un semn cu TRAGE-MĂ PE SFOARĂ. Asta era problema pe care Blue o întâmpina mereu când se aranja şi era principalul motiv pentru care nu o mai făcea.
În locul hainelor de pe pat, Blue luă un tricou bleu-marin. Nu îmbunătăţea cu mult pantalonii ei mov de yoga, dar nici măcar ea nu putea suporta să mai apară în public îmbrăcată în tricoul portocaliu de dormit cu inscripţia TRUP DE BERE. Vanitatea îşi iţi capul urât când Blue se băgă în fardurile lui April – o nuanţă de roz blând pe obraji, puţină culoare pe buze şi destul rimei cât să îi evidenţieze exact lungimea genelor. Doar o dată voia ca Dean să vadă că era perfect capabilă să arate decent. Doar că pur şi simplu nu îi păsa.
-Arăţi drăguţă cu machiaj, zise Riley de pe scaunul pasagerului din Saabul lui April în timp ce se îndreptau spre oraş. Nu atât de ştearsă.
-Ai petrecut mult prea mult timp cu groaznica de Irinity.

- Eşti singura persoană care crede că e groaznică. Toţi ceilalţi o iubesc.
- Nu, n-o iubesc. Bine, probabil doar mama ei. Restul se prefac.
Riley râse uşor, cu vinovăţie.
- îmi place când o vorbeşti de rău pe Trinity.
Blue începu să râdă.
Cum în Garrison lipsea Pizza Hut, merseră la Josie's, icstaurantul de vizavi de farmacie. Josie's nu avea nici un farmec, mâncarea era proastă şi lipseau oportunităţile de angajare – Blue întrebă înainte de toate de un loc de muncă –, dar lui Riley îi plăcu.
-N-am mâncat niciodată în vreun loc ca ăsta. Este diferit.

-Cu siguranţă are caracter. Blue îşi comandă un BLT1 care se dovedi că are mai mult salată decât bacon sau roşii.
Riley îndepărtă din burger o felie transparentă de roşie.
- Ce înseamnă asta?
- înseamnă că nu mai seamănă cu nimic altceva.
Riley se gândi.
- Cam ca tine.
- Mulţumesc. Şi ca tine.
Riley băgă în gură un cartof prăjit.
- Aş prefera să fiu drăguţă.
Riley îşi lăsase pe ea tricoul cu FOXY, dar îşi schimba-se pantalonii de catifea de culoarea lavandei cu o pereche de pantaloni scurţi din denim prea strâmţi, care îi strângeau burta. Se aşezară într-un separeu cu canapea din vinii maro crăpat, care avea o bună privelişte către o colecţie de peisaje nereuşite din vest aşezată pe pereţi dezgustători de un albastru pastelat împreună cu nişte figurine prăfuite sub formă de balerină aşezate în rame adânci. Două ventilatoare de tavan din imitaţie de lemn împrăştiau mirosul de mâncare prăjită.
Uşa se deschise şi zumzetul tipic orei de prânz amuţi când o femeie în vârstă absolut formidabilă intră şchio-pătând, ajutându-se de un baston. Era supraponderală, cu prea mult machiaj şi îmbrăcată prea elegant în nişte pantaloni ca pepenele roşu şi cu o tunică asortată. Multe lanţuri de aur accentuau un decolteu în formă de V adânc şi pietrele din cerceii lungi păreau a fi diamante adevărate. Probabil că odată fusese frumoasă, dar nu îm-bătrânise cu graţie. Părul ei platinat tapat şi dat cu fixativ, care se încreţea, făcea onduleuri şi îi cobora pe lângă faţă era probabil o perucă. îşi desenase sprâncenele cu un creion de un maro-deschis, dar se dăduse din

belşug cu rimei în strat gros şi cu un fard de ochi albastru sclipitor. O mică aluniţă, care probabil că odată fusese
1 Bacon Lettuce Tomato – sendviş cu bacon, salată şi roşii (n.red.)

seducătoare, acum atârna deformată la colţul buzelor ei de un roz aprins. Pantofii Oxford cu toc ortopedic, de culoarea bronzului, ce sprijineau gleznele umflate erau singura concesie pe care o făcuse vârstei ei.
Nici unul dintre clienţii de la prânz nu părea fericit să o vadă, însă Blue o privi cu interes. Femeia cercetă restaurantul aglomerat, aruncând o privire dispreţuitoare peste clienţii obişnuiţi şi apoi se opri la Blue şi Riley. Timp de câteva secunde le studie deschis cu atenţie. În sfârşit, porni din loc, tunica ei roz mulându-se pe nişte sâni formidabili ţinuţi sus de un sutien excelent.
- Cine sunteţi? întrebă când ajunse la masa lor.
- Eu sunt Blue Bailey. Şi ea este prietena mea Riley.
- Ce căutaţi aici?
Un accent vag de Brooklyn îi colora limbajul.
- Ne bucurăm de masa de prânz. Dumneavoastră?
- Am o problemă la şold, în cazul în care n-ai obser-vat. Ai de gând să mă inviţi să mă aşez?
Maniera ei dictatorială de abordare o amuză pe Blue.
-Sigur.
Expresia panicată a lui Riley sugera că nu voia ca fe-meia să se aşeze lângă ea, aşa că Blue se dădu la o parte pentru a-i face loc la partea ei de masă. Dar femeia o goni pe Riley mai încolo cu degetele.
- Dă-te mai încolo!
îşi puse pe masă o poşetă mare de pai şi se aşeză incet. Riley îşi lipi rucsacul de corp şi se dădu cât de departe putu.
Chelneriţa apăru cu tacâmuri şi cu un pahar de ceai rece.
- Felul dumneavoastră obişnuit vine imediat!
Femeia o ignoră şi se concentră asupra lui Blue.
- Când am întrebat ce faceţi aici, mă referam la oraş.
- Vizităm, răspunse Blue.
- De unde sunteţi?
- Păi, eu sunt practic un cetăţean al lumii. Riley este din Nashville.
înclină din cap. Noi ne-am prezentat, dar «cum suntem în dezavantaj.

- Toată lumea ştie cine sunt, răspunse femeia cu glas 1 certăreţ.
-Noi nu ştim.

Cu toate că Blue avea o mare bănuială.
-Sunt Nita Garrison, desigur. Sunt proprietara aces- I tui oraş.
- Grozav. Chiar aşteptam să întreb pe cineva despre ? asta.
Chelneriţa apăru cu o farfurie pe care era o cupă de j brânză de vaci şi o pară din compot tăiată în bucăţi, 1 aşezată pe o salată verde tocată.
- Poftiţi, doamnă Garrison. Vocea ei siropoasă con- 1 trazicea dezgustul din ochii ei. Pot să vă mai aduc ceva? I
- Un corp ca la 20 de ani, izbucni bătrâna.
- Da, doamnă.
Chelneriţa plecă în grabă.
Doamna Garrison inspectă furculiţa, apoi înţepă para de parcă ar fi verificat să nu fie vreun vierme care 1 se ascundea sub ea.
- Mai precis, cum poate cineva să deţină un oraş? în-trebă Blue.
- L-am moştenit de la soţul meu. Ai un aspect foarte I neobişnuit.
-Voi lua asta ca pe un compliment.
- Dansezi?
- Mereu când am ocazia.
-Eu am fost o dansatoare excelentă. Am predat la Studioul Arthur Murray din Manhattan în anii ’50. I L-am cunoscut pe domnul Murray odată. Avea un show de televiziune, dar tu n-ai cum să ţi-l aduci aminte.
Maniera ei arogantă sugera că era vina prostiei lui Blue, nu a vârstei.
-Nu, doamnă, răspunse Blue. Deci... când aţi moş-tenit chiar oraşul acesta de la soţul dumneavoastră, aţi moştenit întregul oraş? j
-Toate părţile care contează. Ea îşi înfipse furculiţa în brânza de vaci. Tu eşti cu jucătorul acela prost de fot-l bal, nu e aşa? Cel care a cumpărat ferma Callaway.

- Nu e prost! exclamă Riley. Este cel mai bun fundaş din Statele Unite.
-Nu vorbeam cu tine, izbucni doamna Garrison. Eşti foarte nepoliticoasă.
Riley păli, şi Blue nu mai era amuzată de aroganţa Ninei Garrison.
- Riley are maniere foarte bune. Şi are dreptate. Dean are defectele lui, dar prostia nu face parte dintre ele.
Expresia uimită a lui Riley arătă că nu era obişnuită să îi ia cineva apărarea, lucru care o întristă pe Blue. Ea observă că ceilalţi clienţi trăgeau clar cu urechea.
În loc să dea înapoi, Nita Garrison pufni ca o pisică nervoasă.
- Eşti una dintre acele persoane care îşi lasă copiii să se comporte cum vor ei, nu-i aşa? Îi lasă să zică ce vor. Păi, să ştii că nu-i faci nici o

favoare. Doar uită-te la ea! Este grasă, dar o laşi să stea acolo şi să se îndoape cu cartofi prăjiţi.
Riley se înroşi la faţă. îngrozită, îşi lăsă capul în jos şi se uită fix la masă. Blue auzise mai mult decât suficient.
- Riley este perfectă, doamnă Garrison, rosti ea calm. Şi manierele ei sunt cu mult mai bune decât ale dum-neavoastră. Acum aş aprecia dacă aţi găsi o altă masă. Ne-ar plăcea să terminăm singure prânzul.
- Nu plec nicăieri. Eu deţin locul acesta.
Cu toate că nu terminaseră de mâncat, Blue nu avu •iltă opţiune decât să se ridice.
- Bine, atunci. Vino, Riley!
Din păcate, Riley era prinsă după masă şi doamna Garrison nu se mişca. Ea rânji, descoperindu-şi dinţii murdari de ruj.
- Eşti la fel de lipsită de respect ca ea.
Acum Blue fierbea. Ea arătă cu degetul către podea.
- Afară, Riley! Chiar acum.

Riley înţelesese mesajul şi reuşi să se strecoare pe sub masă cu rucsacul ei. Ochii Niţei Garrison se îngustară de furie.
-Nimeni nu pleacă de lângă mine. Îţi va părea rău pentru asta.
-Uau, sunt speriată. Nu-mi pasă câţi ani ai, doamnă Garrison, sau cât eşti de bogată. Eşti pur şi simplu rea.
- Vei regreta asta.
- Nu, chiar n-o voi face.
Aruncă pe masă bancnota de douăzeci de dolari a lui April, lucru care aproape o omorî, de vreme ce prânzul lor costa doar doisprezece dolari cincizeci, îşi puse braţul pe după umerii lui Riley şi o conduse prin restaurantul în care se făcuse linişte, către trotuarul de afară.
-Crezi că putem să ne întoarcem la fermă acum? şopti Riley de îndată ce ieşiră rapid pe uşă.
Blue spera să mai caute nişte oferte de angajare, dar asta trebuia să mai aştepte. O îmbrăţişă pe Riley.
- Sigur că putem. N-o lăsa pe femeia aia bătrână să te supere. Ea se hrăneşte cu răutate. Se putea vedea asta în ochii ei.
- Presupun că ai dreptate.
Blue continuă să o consoleze în timp ce erau în Saab şi mergeau spre strada principală. Riley dădea răspunsurile potrivite, dar Blue ştia cât de dureroase fuseseră acele cuvinte.

Aproape ajunseseră la indicatorul de intrare în oraş când auzi sirena. Privi în oglinda retrovizoare şi văzu apropiindu-se o maşină de poliţie. Nu mergea cu viteză şi nu trecuse nici pe roşu la semafor, deci îi luă un moment ca să-şi dea seama că poliţia era pe urmele ei.
O oră mai târziu, Blue era la închisoare.
capitolul 10
April şi Dean veniră împreună în oraş să o ia. April le înmână permisul de conducere al lui Blue şi îşi revendică
Un cuceritor înnăscut
147
Saabul. Dean o scoase pe Blue pe cauţiune din închisoare şi începu să ţipe la ea.
- Te las singură pentru două ore şi tu ce faci? Te ares-tează poliţia! Mă simt de parcă trăiesc într-o reluare din I Love Lucy1.
- Mi s-a înscenat totul!
Umărul lui Blue se lovi de uşa Vanquish-ului când el luă curba mult prea repede. Era atât de nervoasă încât voia să lovească ceva, începând cu el pentru că nu era la fel de indignat ca ea.
-Când ai mai auzit să fie cineva aruncat la închisoare pentru că a condus fără să aibă permisul la el? Mai ales cineva care are un permis de conducere perfect valabil.
- Pe care atunci nu-l aveai la tine.
- Dar de care aş fi putut face rost dacă îmi dădea mă-car o mică şansă.
Poliţia nu se îndoise de declaraţia lui Blue că Riley era o prietenă de familie care vizita ferma şi, în timp ce Blue clocotea în celulă, Riley savurase o cola şi se uitase la Jerry Springer la televizorul din sala de aşteptare. Totuşi, fusese încă o experienţă înfricoşătoare pentru copilul de 11 ani, şi April o dusese înapoi cu maşina la fermă de îndată ce poliţia îi returnă cheile de la Saab.
- Toată chestia asta a fost înscenată în totalitate.
De pe scaunul pasagerului, Blue se uită furioasă către 1 fean, ai cărui ochi deveniră exact de culoarea unei fur- tnni pe ocean. El luă o altă curbă.
-Nu aveai permisul şi conduceai o maşină din alt stat înregistrată pe numele altcuiva. Cum ţi se pare că (i-a fost totul înscenat?
-Pentru numele lui Dumnezeu, toate revistele alea vie modă ţi-au distrus creierul. Gândeşte-te puţin la .ista. La zece minute după confruntarea mea cu Nita i iarrison, poliţia m-a tras pe dreapta cu o scuză jalnică
1 Serial de televiziune din anii ’50, în care Lucy, soţia unui şef ,le trupă cubanez din New York, intră în tot felul de încurcături (n.red.)

privind verificarea aleatorie a centurilor de siguranţă. Cum îţi explici asta?
El trecu de la furie la condescendenţă.
-Aşadar, îmi spui că te-ai certat cu o bătrână care apoi a forţat poliţia să te aresteze?
-N-ai cunoscut-o, replică ea. Nita Garrison este rea până în măduva oaselor şi are oraşul la degetul mic.
- Eşti o catastrofă ambulantă. De când te-am luat...
-Nu mai face atâta caz din asta. Eşti jucător profe-sionist de fotbal. Probabil ai petrecut şi tu ceva timp în închisoare.
El se zbârli la ea.
- Eu n-am fost niciodată la închisoare.
- Prietene. NFL nici măcar nu te-ar fi lăsat pe teren dacă n-ai fi fost arestat de cel puţin două ori pentru atac şi violenţă – punct dublu dacă îţi baţi nevasta sau iubita.
- Nu eşti nici măcar puţin amuzantă.
Probabil că nu, dar Blue începu să se simtă puţin mai bine.
- începe cu începutul, îi ceru el, şi spune-mi exact ce s-a întâmplat cu bătrâna.]
Blue descrise detaliile întâlnirii lor. Când termină, el rămase tăcut pentru câteva clipe înainte să vorbească.
-Nita Garrison a întrecut orice limită, dar nu crezi că şi tu ai fi putut să te comporţi cu mai mult tact?
Blue se zbârli din nou către el.
-Nu. Riley nu are multe persoane care sâ-i ia apărarea. Sau vreuna, că veni vorba. Era momentul să se schimbe ceva.
Ea aştepta ca el să îi spună că a avut dreptate, în schimb Dean se transformă într-un afurisit de istoric al oraşului.
- Am vorbit cu zugravii despre faptul că Garrison este de vânzare şi am aflat toată povestea.
Cu câteva ore mai devreme, Blue ar fi fost nerăbdă-toare să o audă, dar nu acum când încă nu îi spunea că avusese dreptate.

El depăşi un Dodge Neon care luase decizia neinspi- rată de a-i ieşi în faţă.
-Un oportunist pe nume Hiram Garrison a cumpărat câteva mii de acri prin împrejurimi după Războiul Civil pentru a construi o fabrică. Fiul lui a extins-o – clădirea aceea abandonată de cărămidă pe lângă care am trecut pe autostradă – şi a înfiinţat oraşul, totul fără să vândă nici măcar un hectar.

Dacă oamenii voiau să construiască case sau întreprinderi, trebuiau să închirieze pământul de la el, chiar şi bisericile. În final, a trecut totul pe numele fiului său Marshall. Soţul doamnei tale Garrison.

- Bietul de el!

-El a cunoscut-o cu vreo douăzeci de ani în urmă într-o călătorie la New York. Atunci el avea 50 de ani, şi ea se pare că era atrăgătoare.

- Lasă-mă să te anunţ că acele zile au trecut de mult.

Prelegerile lui despre educaţia civică începură să o îngrijoreze. Avea senzaţia că Dean trăgea de timp. Dar pentru ce?

-Marshall împărtăşea aparent aceiaşi aversiune ca st rămoşii lui privind vânzarea chiar şi a unui singur hec- tar de pământ. Şi întrucât nu avusese copii, ea a moştenit totul când Marshall a murit – pământul pe care este i onstruit oraşul şi cele mai multe dintre afaceri.

- E mult prea multă putere pentru o femeie atât de i uităcioasă. îşi prinse codiţa de cal pentru a strânge elasticul. Ai aflat cât de mult cere pe el?

- Douăzeci de milioane.

-Asta pe mine mă scoate din peisaj. Se uită la el cu i nada ochiului. Şi pe tine?

- Nu şi dacă îmi vând colecţia de cartonaşe de haseball.

Nu se aşteptase ca el să îşi dezvăluie valoarea. Totuşi, IUI era nevoie să fie sarcastic.

Trecură rapid pe lângă o fermă de lapte, în timp ce I Van profita de drumul drept.

- Tennesseul de est este o zonă în dezvoltare. Popu-lată de pensionari. Ea a avut o ofertă de cincisprezece 1 milioane de la un grup de oameni de afaceri din Mem- | phis, dar a refuzat-o. Oamenii bănuiesc că Nita nu vrea j într-adevăr să vândă. Maşina aproape derapă în timp ce el luă curba către Callaway Road. Fără nici o franciză I naţională, Garrison este cam o capsulă a timpului – pi- I torească, dar cam uzată. întreprinzătorii locali doresc 1 să profite de acest pitoresc, să dichisească totul şi să o j transforme într-o destinaţie turistică, dar Nita refuză j să coopereze.

în timp ce el trecu în viteză pe lângă aleea care ducea 1 la fermă, ea se îndreptă.

- Hei! Unde mergi?

-Undeva privat. Drumul deveni neasfaltat. Maxila- a rul lui se încordă. Unde să putem vorbi.

Bătăile inimii ei începură să se accelereze.
- Deja am vorbit. Nu mai vreau să vorbesc.
- Prea târziu.
Drumul cu denivelări se termină abrupt la un gard cu J sârmă ghimpată ruginită care împrejmuia o păşune ; cu buruieni. El opri motorul şi o cuprinse în privirea I lui ca o furtună pe ocean.
- Subiectul numărul unu pe agenda noastră de discu-ţii. Moartea iminentă a lui April...
Ea înghiţi în sec.
-Tragic.
Dean aşteptă. Şarmul îi dispăruse, lăsând în urmă omul realist care îşi câştigase traiul fiind mai rapid, mai deştept şi mai dur decât oricine altcineva. Blue trebuia să fi anticipat acest lucru şi să fie mai bine pregătită.
- îmi pare rău, zise ea.
- Oh, amândoi ştim că poţi mai bine de-atât.
Blue încercă să deschidă portiera ca să ia nişte aer
şi descoperi că era blocată. Vechiul sentiment de nea- jutorare îi transmise un exces de adrenalină, dar exact când instinctele de luptă se activară, uşa se descuie.
Un cuceritor înnăscut
151
Ea ieşi, el la fel. Se îndepărtă de el, îndreptându-se către gardul ruginit.
-Ştiu că n-ar fi trebuit să mă bag, zise ea precaut. Nu era treaba mea. Dar April părea atât de tristă, şi eu sunt nebună de legat când vine vorba despre relaţiile maternale.
Dean veni în spatele ei, o prinse de umeri şi o întoarse către el. Trăsăturile lui sumbre arătau ca şi cum ar fi avut loc numărătoarea finală.
- Să nu mă mai minţi niciodată. Dacă se mai întâmplă o dată, ai plecat de aici. Ai înţeles?
- Nu-i corect. îmi place să te mint. îmi face viaţa mai simplă.
- Vorbesc serios. Ai depăşit limita.
Ea renunţă.
-Ştiu. îmi cer scuze. Serios. Simţi o dorinţă ciudată de a-i ridica cu degetele colţurile serioase ale gurii lui până le rearanja în rânjetul acela fermecător cu care ora obişnuită. Nu te condamn că te-ai supărat. Ai tot dreptul. Nu putu să reziste fără să întrebe: Când ţi-ai dat seama?
El îşi luă mâna de pe umerii ei, dar rămase pe loc, dominând-o.
- Cam la o jumătate de oră după ce am plecat aseară din casă.
-April ştie că ştii?
-Da.

Blue şi-ar fi dorit ca April să fi împărtăşit cu ea acea informaţie.
- Cel puţin, un lucru e bun în legătură cu mama...
' > studie pe Blue cu atenţie. Nu trebuie să mă îngrijorez i l April îmi va goli conturile din bancă.
l-a distanţă, croncăni o cioară. Blue se dădu un pas În spate.
■ Cum ştii despre asta?
■Jocul cu băgăcioşii îl pot juca două persoane. Stai departe de treburile mele private, Blue, şi poate voi face şi eu la fel.

Probabil că el îi ascultase mesageria vocală când îi dăduse telefonul. Nu putea să protesteze, indiferent cât j de mult ura că el aflase de Virginia.
Dean se îndepăr- j tă ca să cerceteze păşunea. Un cârd de păsări ţipă în 1 timp ce îşi luă zborul din iarba înaltă.
-Şi ce-ai de gând să faci în legătură cu Riley? I îl întrebă.
El se răsuci spre ea.
- Nu pot să cred! Nu tocmai am vorbit despre ameste- | cui tău în treburile altora?
- Riley nu este treaba ta privată. Eu sunt cea care a 1 găsit-o, îţi aminteşti?
- N-am de gând să fac nimic, declară el. Acum câteva 1 ore, April a dat peste unul dintre sclavii Nebunului de 3 Jack. Cineva va veni s-o ia pe Riley.
- De parcă ar fi un gunoi.
Blue se îndreptă înapoi către maşină.
-Aşa funcţionează el, zise Dean în spatele ei. Res- I ponsabilitatea lui se limitează la a scrie cecuri şi a angaja oameni care să-i facă treburile murdare.
Blue se întoarse. Dean nu se mişcase de lângă gard.
-Ai de gând să... vorbeşti cu ea? întrebă Blue.
- Şi ce să-i spun? Că o să am grijă de ea? Dădu un şut puternic într-un stâlp putrezit. Nu pot face asta.
- Cred că ar ajuta dacă ai promite măcar că veţi ţine j legătura.
-Ea vrea mai mult de-atât de la mine. Veni către Blue. Nu-mi mai face probleme, bine? Deja te-am scos S pe cauţiune din închisoare şi ţi-am plătit amenda.
Şi aşa, ieşise din nou la atac. Blue îl privi cu ochii mijiţi din cauza soarelui.
- îţi voi da banii înapoi cât de curând am posibilitatea s-o fac.
- Facem troc, ţii minte?
- Adu-mi aminte cum funcţionează asta.
în schimb, el o studie critic.

-Ai luat în considerare să laşi un profesionist să se ocupe de părul tău în locul unui puşti de grădiniţă cu nişte foarfece de plastic?
-Am fost prea ocupată.
- Nu mai fi aşa afurisită.
O prinse de umăr şi o fixă cu ochii lui fumurii, care
0 făceau să i se înmoaie genunchii. Blue ştia că el arun-case aceeaşi privire altor o mie de femei, dar acea zi lungă îi încetinise apărarea. Ochii lor se întâlniră, ai lui erau la fel de întunecaţi ca marea. Ea înţelese pericolul. Dean avea un simţ înnăscut al proprietăţii şi un arsenal de sexualitate letală. Dar tot nu se mişcă. Nici măcar un centimetru.
El îşi lăsă capul în jos, buzele lor se apropiară şi su-netul păsărilor şi brizei dispăru. Buzele lor se despărţiră de la sine. O atinse cu limba. Fiori mătăsoşi de plăcere începură să se desfăşoare în trupul ei. Sărutul se adânci, şi culori strălucitoare începură să se învârtă în capul ei.
1 se predase lui, întocmai ca toate celelalte. Fusese luată de val. Conştientizarea acestui lucru o răcori. Să aibă o fan-tezie în vis cu un prinţ ţigan era un lucru, dar să facă ceva în privinţa asta era cu totul altceva. Se trase înapoi, clipi şi se întoarse clătinându-se.
-Asta a fost un dezastru. Dumnezeule! îmi pare rău. Dacă aş fi ştiut adevărul, niciodată nu aş fi glumit cu line despre chestia aia cu homosexualii.
Colţul gurii lui se ridică, şi ochii lui leneşi o măsurară la fel de intim ca mâna unui iubit.
-Continuă să lupţi, Clopoţico1. Doar vei face victoria mai dulce.
Blue ar fi vrut să îşi arunce o găleată de apă rece în > ap. în schimb, făcu un semn cu mâna şi se îndreptă •pre drumul de pământ care ducea spre casă.
1 În limba engleză, Bluebell

- Eu mă întorc pe jos. Trebuie să fiu singură ca să pot avea o discuţie lungă şi dificilă cu mine însămi despre faptul că sunt atât de insensibilă.
- Bună idee. Şi eu trebuie să fiu singur ca să mi te pot imagina goală.
Ea se înroşi şi îşi înteţi mersul. Din fericire, ferma era la mai puţin de un kilometru depărtare. În spatele ei, Vanquish-ul porni motorul. îl auzi dând cu spatele şi întorcând. Nu dură mult până când maşina o ajunse şi fereastra şoferului coborî.

- Hei, Clopoţico... am uitat ceva.
- Da, ce anume?

El îşi puse ochelarii de soare şi zâmbi.

-Am uitat să-ţi mulţumesc că ai apărat-o pe Riley de bătrâna aceea.

Şi apoi plecă.

Riley abia se atinse de cina pe care Blue o pregăti în seara aceea.

- Probabil Frankie va fi cel care vine după mine, spuse ea, înlăturând o smochină pe care Blue o adăugase la pui şi găluşte. El este bodyguardul preferat al tatălui meu.

April se întinse peste masă şi îşi puse mâna peste a lui Riley.

- îmi pare rău că a trebuit să le spun că eşti aici.

Riley îşi lăsă capul în jos. încă o dezamăgire în viaţa ei tânără. Mai devreme, Blue încercase să îi distragă atenţia cu o invitaţie de a face prăjituri, dar lucrurile luaseră o turnură proastă când Dean intră şi refuză aspru rugămintea nerăbdătoare a lui Riley de a se uita peste albumul ei. El credea că face lucrul potrivit, însă Riley era sânge din sângele lui, şi Blue şi-ar fi dorit ca el să îşi elibereze un colţ micuţ din viaţa lui pentru ea. Ştia ce urma să zică dacă punea presiune asupra lui. Ar spune că Riley doreşte mai mult decât un colţ micuţ şi ştia că avea dreptate.

Era foarte bine că el plecase. Acum avea suficient spaţiu pentru a-şi redobândi echilibrul şi a-şi stabili pri-orităţile. Viaţa ei era îndeajuns de complicată acum şi fără să se pună şi mai mult în dezavantaj devenind una dintre cuceririle uşoare ale lui Dean Robillard.

Riley se întinse către farfuria cu prăjituri făcute de Blue singură, apoi se opri.

- Femeia aceea avea dreptate, spuse ea încet. Chiar sunt grasă.

April îşi lăsă jos furculiţa cu zgomot.

- Oamenii trebuie să se concentreze la ceea ce e bun în ei. Dacă te gândeşti doar la ce e greşit sau la greşelile făcute, vei fi paralizat. îţi vei umple capul numai cu prostii – cu tot ceea ce nu îţi place la tine – sau vei fi mândră de cine eşti?

Intensitatea lui April făcu să tremure buza lui Riley.

- Eu am doar 11 ani, rosti ea cu o voce slabă.

April se concentră să mototolească şervetul.

-Aşa e. îmi pare rău. Cred că mă gândeam la altcineva. îi aruncă lui Blue un zâmbet mult prea larg. Eu şi Riley vom strânge aici cât timp tu te relaxezi.

Ajunseră să facă totul împreună. April încercă să o distragă pe Riley cu discuţii despre filme şi staruri de ci-nema. Una dintre remarcile

întâmplătoare ale lui Riley dezvălui faptul că Marii cumpărase intenţionat haine prea mici pentru Riley, sperând că aceasta se va jena aşa mult, încât să slăbească. Imediat după aceea, April se i uză ca să meargă la cabană. încercase să o convingă pe Riley să vină cu ea până când ajungea asistentul tatălui ei, dar Riley încă spera că Dean se va întoarce.
Blue o aşează pe Riley la masa din bucătărie cu nişte acuarele. Riley se uită cu atenţie la foaia albă.
- Nu vrei să desenezi nişte căţeluşi pentru mine ca eu sâ-i pot colora?
- N-ai prefera să-i desenezi chiar tu?
- Nu cred că am destul timp pentru asta.

Blue îi strânse braţul şi desenă patru căţei diferiţi, (n timp ce Riley începu să picteze, Blue luă nişte haine

de la etaj şi le duse în caravană. Pe drumul de întoarcere, se opri în sufragerie şi privi la cei patru pereţi albi. 1 Şi-i imaginase acoperiţi cu picturi murale de vis, acel gen de lucrare pentru care profesorii ei de artă o critica- I seră cu atât de mult tact.
„Puţin cam pastiş, nu crezi, Blue?"
„Trebuie să începi să te extinzi. Să-ţi împingi limitele." 1
„Sunt sigură că un decorator de interioare ar aprecia ce-ai făcut", îi spusese singura ei profesoară, mai direct. 1 „Dar pictura de canapea nu e o artă apreciată. Nu ex- j primă cu adevărat ceva. Este o tâmpenie sentimentală, 1 o fată nesigură care caută o lume romantică în care să 1 se ascundă."
Cuvintele ei o făcuseră pe Blue să se simtă total dez- 1 brăcată. Renunţase la picturile murale cu peisaje roman-tice şi începuse să facă piese îndrăzneţe din materiale j diferite folosind ulei de motor şi plexiglas, latex şi sticle de bere sparte, ceară fierbinte şi chiar păr de-al ei. Profe- | sorii erau încântaţi, dar Blue ştia că lucrarea era falsă şi j abandonase şcoala la începutul primului an.
Acum pereţii albi din sufragerie voiau să o ademe-nească din nou în acele locuri de vis unde viaţa era sim- § plă, unde oamenii stăteau pe loc, unde se întâmplau >: numai lucruri bune şi unde ea s-ar simţi în sfârşit în siguranţă. Dezgustată de ea însăşi, ieşi afară să se aşeze fl pe treptele de la verandă şi să privească apusul. Poate j că pictatul portretelor de copii nu o inspira, dar se pri- 1 cepea la asta şi putea să îşi clădească o afacere respecta- I bilă în oricare dintre oraşele în care locuise. Totuşi, nu o făcuse niciodată. Mai devreme sau mai târziu, începea 1 să se panicheze şi ştia că venise momentul să se mute.

Simţea cald sub obraz stâlpul verandei. Soarele îi amintea de un glob sclipitor de aramă care stătea agăţat jos, deasupra dealurilor. Se gândea la Dean şi la sărutul lor. Dacă ar fi fost un alt moment... dacă ar fi avut un serviciu, un apartament, bani în bancă... dacă el ar fi fost mai obişnuit... Dar nimic din toate astea nu era adevărat, şi ea petrecuse prea mulţi ani trăind din mila altora

pentru a rămâne mai departe sub controlul lui. Cât timp rezista, avea putere. Dacă cedează, nu va avea nimic.
Zgomotul unui motor îi tulbură gândurile. Protejăm du'şi ochii cu mâna, văzu două maşini apropiindu-se pe alee. Nici una din ele nu era Vanquish-ul lui Dean.
capitolul 11
Cele două SUV-uri cu geamuri fumurii opriră în faţa lermei. Se deschise uşa din spate a maşinii din faţă, şi un bărbat îmbrăcat în întregime în negru păşi afară.
Părul lui lânos şi negru avea fire albe, faţa lui marcată de vreme era ridată de la prea multe nopţi lungi pe dru-mul gloriei. Când se îndepărtă de maşină, braţele lui de pistolar atârnau lejer pe lângă trup, pregătite să apuce – nu un pistol, ci chitara Fender Custom Telecaster pe care o folosea pentru a cuceri lumea. Dacă Blue nu ar fi lost deja aşezată, probabil că genunchii i-ar fi cedat. Dar cum era, nu mai putu să tragă nici măcar o particulă de aer în plămâni.
Jack Patriot.
Portierele maşinilor începură să se deschidă în urma lui şi se revărsară afară bărbaţi cu ochelari de soare, îm-preună cu o femeie cu părul lung, care avea în mâini o poşetă de firmă şi o sticlă de apă. Rămaseră lângă maşini. Talpa bocancilor atinse drumul de cărămidă, şi blue se transformă în fiecare fan care ţipa cu degetele prinse în gardul de sârmă, cu trupul strivit în baricada poliţiei, urmărind o limuzină lungă sau stând de pază în faţa unui hotel de cinci stele rugându-se să îl zărească măcar puţin pe idolul său rock. Cu toate astea, în loc să ppe, Blue nu putu să scoată un sunet.
El se opri la mai puţin de trei metri. Micuţe cranii mantii îi împodobeau lobul urechilor. Sub manşeta ' imăşii lui negre cu gulerul deschis, Blue văzu o bră- (.iră de piele cu un manşon de argint bătut. El dădu ilin cap.

- O caut pe Riley.

„Dumnezeule mare!” Jack Patriot stătea chiar în faţa ei. Jack Patriot vorbea cu ea! Blue se ridică în picioare, încercând să respire, se înecă fără motiv şi începu să tuşească. El aştepta răbdător, craniile argintii părând ruginii în lumina apusului. Ochii ei începură să lă-crimeze. îşi apăsă gâtul cu degetele, încercând să-şi elibereze traheea.
Starurile legendare ale rockului înţelegeau femeile su-rescitate, aşa că el aşteptă studiind casa. Blue îşi strânse pumnul şi se lovi în piept. El vorbi în sfârşit cu celebra voce răguşită care încă păstra urme din accentul nativ din Dakota de Nord.
- Poţi s-o aduci pe Riley pentru mine?
Pe când Blue se chinuia să se adune, uşa din faţă se deschise, şi Riley ieşi.
- Bună, mormăi ea.
Doar buzele lui se mişcară.
- Despre ce-i vorba aici?
Riley se uită înspre însoţitorii tăcuţi care erau adunaţi în jurul SUV-ului.
-Nu ştiu.
El se trase de lobul urechii, iar craniul argintiu dispăru după degete.
- Ai idee cât de îngrijorată a fost toată lumea?
Riley îşi ridică uşor capul.
- Cine?
-Toată lumea. Eu.
Ea îşi studie cu atenţie vârful tenişilor. Nu credea asta.
- Cine mai este acolo? întrebă el, privind către casă.
- Nimeni. Dean a plecat cu maşina, şi April s-a întors la cabana ei.
-April... Rosti numele de parcă aducea vorba despre o amintire nu prea plăcută. Strânge-ţi lucrurile! Plecăm!
- Nu vreau să plec.
- îmi pare rău pentru asta, replică el sec.
-Mi-am lăsat jacheta la cabană.

-Atunci du'te so iei!
- Nu pot. E întuneric. Mi-e prea frică.
El ezită, apoi îşi frecă maxilarul cu mâna.
- Unde este cabana?
Riley îi spuse despre drumul prin pădure. El se în-toarse către Blue.
- Pot să conduc până acolo?
„Da, sigur că poţi. Mergi înapoi pe drumul spre autostradă, dar înainte să ajungi acolo, vei vedea un drum care duce în stânga ta. Nu-i decât un drumeag, de fapt, şi e uşor să-l ratezi, deci uită-te cu atenţie.”

Dar nici unul dintre aceste cuvinte nu ieşi din gura ei, aşa că el se uită către Riley, care ridică din umeri.

- Nu ştiu. Cred că da.

Blue trebuia să zică ceva. Orice. Dar nu putea să se obişnuiască cu gândul că îl avea în faţa ei pe bărbatul de care era îndrăgostită încă de când avea 10 ani. Mai târziu, avea să se gândească la faptul că el nu îşi sărutase, nici nu îşi îmbrăţişase fiica, dar în clipa aceea se concentra la dorinţa de a-şi deschide gura.

Era prea târziu. El le făcu semn atât lui Riley, cât şi însoţitorilor săi să stea pe loc şi se îndreptă spre cărarea pe care i-o arătase fiica lui. Blue aşteptă ca el să dispară, apoi se lăsă în jos pe prima treaptă.

- Sunt o idioată.

Riley se aşeză lângă ea.

- Nu-ţi face griji. E obişnuit cu asta.

La asfinţit, April termină de dat ultimul apel, îşi puse înapoi mobilul în buzunarul cu mărgele al blugilor şi începu să se plimbe pe malul lacului. Îi plăcea acolo noaptea, clipocitul liniştitor al apei, orăcăitul gutural al unei broaşte care atingea o notă de bas pe fondul unui mr de greieri. Lacul mirosea diferit noaptea, a mosc şi ademenitor, sălbatic.

- Bună, April.

Ea se întoarse.

Bărbatul care îi zdruncinase lumea stătea în faţa ei.

Trecuseră trei decenii de când nu îl mai văzuse în per-soană, dar chiar şi în lumina apusului, fiecare trăsătură de pe acea faţă unghiulară, cu prea multe riduri, îi era la fel de cunoscută ca a ei proprie: nasul lung, acvilin; ochii adânci, cu irisuri căprui-aurii; tenul său măsliniu şi maxilarul ca lama de cuţit. Şuviţe argintii vârstau părul întunecat care obişnuia să fluture ca un nor de furtună în jurul capului. Era mai scurt acum – chiar deasupra gulerului – şi mai sârmos, dar încă des. Nu era surprinsă că nu făcuse nici un efort să îşi acopere şuviţele gri. Avea puţină vanitate. Cu toate că mereu fusese înalt pentru un rocker, acum părea chiar mai înalt pentru că era atât de slab. Obrajii de sub pometii ascuţiţi erau mai scobiţi decât îşi amintea, iar ridurile din colţurile ochilor erau mai adânci. Arăta exact de 54 de ani, cât avea.

- Bună, micuţo. Mama ta e prin preajmă?

Vocea lui era răguşită ca înmuiată de whisky. Pentru un scurt moment, April simţi că nu poate respira, la fel ca în trecut. Bărbatul acesta fusese odată lumea ei. Ea zbura peste ocean anunţată numai cu o oră înainte doar ca să fie cu el. Londra, Tokio, Berlinul de Vest. Nu conta unde. Noapte de noapte după ce cobora de pe scenă, îl dezbrăca de costumul strâmt, ud de transpiraţie, îi mângâia părul lung şi umed cu degetele, îşi deschidea buzele, îşi desfăcea coapsele, îl făcea să se simtă ca un zeu.
Dar la final, totul fusese numai rock and roii.
Ultima lor comunicare faţă în faţă avusese loc în ziua în care April îi spusese că e însărcinată. De atunci, totul fusese rezolvat prin intermediar, inclusiv testul de sânge imediat de după naşterea lui Dean. Cât de amarnic îl dispreţuise pe Jack pentru asta!
Ea se adună.
- Doar eu şi broaştele. Cum mai eşti?
-Auzul meu este diminuat şi nu mi se mai scoală. Altfel...
Un cuceritor înnăscut
161
Ea crezu doar prima parte.
- Renunţă la băutură, ţigări şi adolescente. Vei fi uimit de cât de bine te poţi simţi.
Nu era nevoie să menţioneze şi drogurile. Jack se rea-bilitase cu ani înainte ca ea să o poată face.
O brăţară de piele şi argint îi alunecă pe încheietură în timp ce se apropia.
-Gata cu adolescentele, April. Şi cu ţigările. N-am mai fumat de câţiva ani. Şi a fost o misiune a naibii de grea. Cât despre băutură... Ridică din umeri.
- Cred că şi rockerii boşorogi trebuie să aibă măcar un viciu.
-Am ceva mai mult de-atât. Dar tu?
- Am luat o amendă pentru viteză când mergeam la grupul de studiu al Bibliei în urmă cu câteva luni, dar cam atât.
- Prostii! Te-ai schimbat, dar nu atât de mult.
Nu putuse mereu să vadă prin ea atât de uşor, dar acum era mai în vârstă şi, probabil, mai înţelept. April îşi dădu la o parte părul de pe faţă.
-Nu mă mai interesează viciile. Sunt prea ocupată ■ î-mi câştig existenţa.
- Arăţi minunat, April. Serios.
Mai bine decât el. În ultimul deceniu, ea lucrase din greu să repare stricăciunile pe care şi le făcuse singură, detoxifiindu-se cu nenumărate ceşti de ceai verde, ore de yoga, micuţe intervenţii.
El trase de un cercel mic cu craniu.
- îţi aminteşti cum obişnuiam să ne amuzăm de ide- t .1 unui rocker peste 40 de ani?

- Râdeam de ideea ca oricare să ajungă la 40 de ani.
jack îşi băgă o mână în buzunar.
- AARP1 vrea să pozez pentru coperta revistei lor nenorocite.
Blestemate fie inimile lor negre!
Vmerican Association of Retired People – Asociaţia Americană a IVnsionarilor

Zâmbetul lui strâmb nu se schimbase, dar April nu < avea intenţia să mai depene amintiri împreună cu el.
- Ai văzut-o pe Riley?
- Acum câteva minute.
- Este un copil dulce. Mie şi lui Blue chiar ne-a plăcut de ea.
- Blue?
- Logodnica lui Dean.
El îşi scoase mâna din buzunar.
- Riley a venit să-l vadă, nu-i aşa?
April încuviinţă din cap.
- Dean a încercat să stea departe, dar ea e insistentă. |
- N-am fost eu cel care i-a spus lui Marii despre el. Ea a avut o aventură cu fostul meu impresar anul trecut şi a obţinut informaţia. Până am primit mesajul tău, nici eu n-am ştiut că Riley a aflat.
- E un moment dificil pentru ea.
-Ştiu. Trebuia să mă ocup de nişte lucruri. Sora lui Marii trebuia să aibă grijă de ea. Aruncă o privire către cabană. Riley a spus că şi-a lăsat aici jacheta.
-Nu. Nu purta jacheta când a venit aici.
- înseamnă că trăgea de timp. îşi băgă mâna în buzunarul de la cămaşă ca şi cum ar fi căutat ţigările. Mi-ar prinde bine o bere.
- Cred că n-ai noroc. Sunt abstinentă în privinţa asta de multă vreme.
- Nu vorbeşti serios.
- Mi-am pierdut dorinţa de a muri.
-Nu-i deloc rău, cred. Avea un mod de a se uita la oameni ca şi cum îi vedea cu adevărat şi acum îşi îndreptă această intensitate către ea. Am auzit că te-ai descurcat bine.
-Nu mă plâng. îşi construise o carieră câştigând câte un client pe rând, fără să se poată baza pe altcineva în afară de ea însăşi şi era mândră de asta. Ce s-a mai în tâmplat cu Furiosul Jack? Acum că ai câştigat războaiele rock-ului, ce trebuie să faci pentru un bis?

-Războaiele rock-ului nu pot fi niciodată câştigate. Ştii asta. Există mereu un alt album, o altă încercare de a ajunge în topul hiturilor şi, dacă asta nu se întâmplă, inevitabila reinventare. El ajunse pe marginea lacului, ridică o piatră şi o aruncă departe pe lac unde se scufun-dă în tăcere. Aş vrea să-l văd pe Dean înainte să plec.

- Ca să vă amintiţi de vremurile bune? Mult succes! Te urăşte aproape la fel de tare cum mă urăşte pe mine.

-Atunci ce cauţi aici?

- E o poveste lungă.

Ceva despre care nu i-ar fi povestit lui. Jack se întoarse către ea.

- Suntem o familie mare şi fericită, nu e aşa?

Înainte să poată răspunde, o rază de lumină de la o lanternă ricoşă asupra lor, şi Blue strigă de pe drum.

- Riley a dispărut!

Ca să se ferească de riscul de a redeveni mută, Blue se prefăcu că Jack Patriot nu exista şi se concentră asupra lui April.

- Am căutat în casă, în caravană, în hambarul acela plin de şoareci.

Ridică din umeri. Nu putea să ajungă departe.

- De cât timp lipseşte? spuse April.

- Poate de o jumătate de oră. A zis că voia să termine desenul înainte să plece. M-am dus afară să ard gunoiul cum m-ai învăţat tu şi, când m-am întors, dispăruse.

1 e-am dat lanterne bărbaţilor care au venit cu – domnul Patriot suna ridicol şi Jack prea familiar – cu tatăl lui Riley, şi acum o caută şi ei.

-Cum a putut să facă asta? zise Jack. A fost mereu u.it de liniştită. N-a făcut niciodată probleme.

E speriată, spuse April. Ia maşina mea şi caută de-a lungul străzii.

|ack fu de acord. După ce plecă, Blue şi April căutară ui cabană, apoi se îndreptară spre fermă, unde îi găsiră pe oamenii lui Jack scotocind ineficient prin grădină,

în timp ce femeia singuratică stătea pe scara verandei, fumând o ţigară şi vorbind la telefon.

- Sunt o sută de locuri unde se putea ascunde, zise April.

Presupunând că încă este undeva pe proprietate.

- Unde în altă parte să fi plecat?

April căută iar prin casă, în timp ce Blue verifică din nou caravana şi şopronul. Se întâlniră în faţa verandei.
-Nimic.
- Şi-a luat rucsacul, zise April.
Jack apăru şi coborî din Saabul lui April. Blue se re-trase pentru a nu se face din nou de ruşine în faţa lui. Dean ar fi trebuit să se ocupe de asta, nu ea.
-Nici un semn de la Riley, zise Jack apropiindu-se de verandă.
- Pun pariu că supraveghează casa, rosti April încet. Aşteaptă să pleci înainte să apară.
El îşi trecu o mână prin părul sârmos şi apoi privi către bodyguarzii săi care ieşeau din hambar.
-Vom pleca. Şi apoi eu voi veni pe jos.
Doar după ce plecară maşinile, Blue apăru dintr-un colţ.
- Oriunde ar fi, sunt sigură că e speriată.
April îşi frecă tâmplele. '■
-Crezi că ar trebui să chemăm poliţia... şeriful... pe cineva?
-Nu ştiu. Riley se ascunde; n-a fost răpită şi dacă vede o maşină de poliţie oprindu-se...
- Asta mă îngrijorează şi pe mine.
Blue privi în întuneric.
- Haide să-i dăm puţin timp să se gândească la asta.
Dean încetini când farurile lui luminară un bărbat cai c mergea pe jos pe marginea drumului ce ducea spre fermă. Aprinse faza lungă. Bărbatul se întoarse protejându-şi ochii. Dean privi mai aproape. Furiosul Jack Patriot... Nu îi venea să creadă că Jack venise chiar el după Riley, dar iată-l aici. Dean nu mai vorbise cu el de câţi va ani şi era al naibii de sigur că nu voia să vorbească
Un cuceritor înnăscut

cu el acum. Se luptă cu instinctul de a apăsa acceleraţia şi de a trece pe lângă el. Cu ani în urmă, îşi stabilise stra- tegia de a se descurca cu tatăl său şi nu vedea acum nici un motiv să o schimbe. Opri şi coborî geamul maşinii. Păstrându-şi cu atenţie expresia cât mai neutră, scoase cotul pe fereastră.
-Jack.
Nenorocitul încuviinţă din cap.
- Dean. A trecut mult timp.
Dean încuviinţă înapoi. Fără mişţouri şi sarcasm. To-tală indiferenţă.
Jack îşi odihnea mâna pe capota maşinii.

- Am venit după Riley, dar a fugit după ce m-a văzut.
- Serios?

Asta tot nu explica în totalitate de ce el mergea singur pe drum, dar Dean nu voia să întrebe.

- Presupun că nu ai văzut-o.

-Nu.

Tăcerea dintre ei se prelungi. Dacă Dean nu se oferea să îl ducă cu maşina la casă, i-ar fi arătat ticălosului exact cât de mult îl urăşte. Totuşi, fu nevoit să scoată cu greu cuvintele.

- Ai nevoie să te duc cu maşina?

Jack se îndepărtă.

- Nu vreau ca ea să mă vadă. Voi merge pe jos.
- Cum vrei.

El ridică geamul şi porni încet. Fără să derapeze prea mult cu cauciucurile şi fără să facă pietrişul să zboare. Nimic care să îi trădeze profunzimea furiei. Când ajunse acasă, se îndreptă înăuntru. Electricianul terminase să Instaleze cele mai multe dintre corpurile de iluminat şi aveau în sfârşit lumină cum trebuie. Auzi paşi deasupra.

- Blue?
- La etaj.

Doar sunetul vocii ei îl făcu să se simtă mai bine. Ea îl distrăgea de la îngrijorarea privind-o pe Riley şi de la tensiunea provocată de Jack. îl făcea să zâmbească, il enerva, îl excita. Trebuia să o ţină aici.

O găsi în al doilea dormitor ca mărime, care era proaspăt zugrăvit într-un cafeniu-deschis, avea un pat şi o măsuţă de toaletă noi, dar nimic altceva, fără covoare, j fără perdele, fără scaune, cu toate că Blue găsise undeva j o lampă de birou stropită cu vopsea şi o aşezase pe mă- I suţa de toaletă. Ea netezi pătura peste aşternuturile pe 1 care abia le aranjase. Tricoul îi căzu larg pe corp când j se înclină în faţă şi şuviţe de păr ieşiră din coada de cal pe care şi-o prinsese, stându-i de-a lungul gâtului pre- 1 cum cerneala vărsată.

Blue îşi ridică privirea, cu două riduri de îngrijorare | între sprâncene.

- Riley a fugit.

-Am auzit. Am dat peste Jack pe drum.

- Cum a mers?
- A mers bine. Nu-i mare scofală. Nu înseamnă nimic J pentru mine.

-Sigur.

Ea nu îl credea, însă nu voia nici să îl provoace.

- Nu crezi că cineva ar trebui să fie afară să o caute? ; întrebă el.
- Ne-am uitat peste tot. Se va întoarce când va fi pregătită.
- Eşti sigură de asta?
- Optimistă în mod rezonabil. Planul B implica să-l 1 sunăm pe şerif, şi asta ar speria-o prea mult.

Dean se simţi obligat să se gândească şi la ceea ce 1 ezita să înfrunte. |
- Dacă a plecat pe autostradă şi a făcut autostopul?
- Riley nu e proastă. Are o mare frică de străini din cauza tuturor filmelor pe care n-ar fi trebuit să le vadă. De asemenea, eu şi April nu credem c-a renunţat de tot la tine.

Dean încercă să îşi mascheze vina ducându-se spre fereastră. Era prea întuneric pentru ca o fetiţă de 11 ani să fie singură acolo.

-Vrei să mai dai o tură în grădină? Este o lanternă în bucătărie. Ar putea să iasă dacă te vede. Blue privi

camera cu neplăcere. Mi-aş fi dorit să fie cel puţin un covor aici. Sunt sigură că el nu este obişnuit cu ceva atât de spartan.
- El? Dean îşi ridică brusc capul. Las-o baltă! Jack nu doarme aici. Ieşi pe coridor. Blue îl urmă.
- Care e alternativa? Se face târziu şi însoţitorii lui au plecat. Nu sunt hoteluri în Garrison şi nu pleacă nicăieri până când Riley nu e găsită.
- N-aş paria pe asta.

Dean voia ca toate astea să dispară. Dacă ar fi plecat dis-de-dimineaţă! Sună telefonul ei. II scoase din buzunarul de la blugi. El aşteptă.

-Ai găsit-o? întrebă ea. Unde era?

Dean inspiră adânc şi se sprijini de tocul uşii.
- Dar ne-am uitat acolo. Blue veni înapoi în dormitor şi se aşeză pe marginea patului. Da. în regulă. Da, voi tace asta. îşi închise telefonul şi îşi ridică privirea către el. Ochi de şoim a aterizat. April a găsit-o dormind în dulapul ei. Am căutat acolo, deci probabil că a aşteptat până am plecat ca să intre.

Uşa din faţă se deschise la parter şi în hol se auziră paşi măsuraţi. Blue îşi ridică brusc capul. Sări în picioare şi vorbi în grabă:

-April a spus să îi zici tatălui lui Riley că o va ţine pe Riley la cabană în seara asta şi că el poate rămâne aici În casă şi că ar trebui să aştepte până dimineaţă ca să vorbească cu ea.

-Tu să îi spui.

-Nu cred... chestia este că...

De jos se auziră mai mulţi paşi.

- E cineva aici? strigă Jack.
- Nu pot, şuieră ea.
- De ce nu?
- Pur şi simplu... nu pot.

Vocea lui Jack se auzi de pe scări.

- April?

- Rahat!

Blue îşi puse mâinile pe obraji şi se grăbi afară, dar în j loc să meargă la parter, năvăli în dormitorul principal. Câteva secunde mai târziu – un timp prea scurt pentru ca ea să se fi dezbrăcat – începu să curgă apa de la duş. Atunci Dean înţelese că neînfricatul castor începuse să se ascundă. Şi nu de el.

în baie, Blue trăgea de timp cât de mult putea, se spălă pe dinţi şi pe faţă, apoi se furişă afară ca să îşi înhaţe pantalonii de yoga şi tricoul cu TRUP DE BERE. în final, reuşi să se strecoare afară fără să fie detectată, j A doua zi dimineaţă, dacă Jack încă era aici, idioţenia asta avea să se sfârşească, şi ea se va comporta ca o fe- | meie adultă. Cel puţin apariţia lui Jack Patriot fusese I o diversiune de la problemele ei reale. Intră în carava- j na ţigănească şi încremeni. Problema ei reală venise să j o viziteze.

Un prinţ ţigan morocănos era tolănit pe patul din spate, iar lampa cu ulei de pe masă revărsa o strălucire aurie deasupra lui. El se rezemase cu umerii de perete- | le caravanei, îşi îndoise un genunchi şi legăna cealaltă gambă pe marginea patului. Când duse sticla de bere | la gură, tricoul i se ridică dezvăluind un set de muşchi 1 încordaţi deasupra blugilor cu talie joasă.

-Tu, dintre toţi oamenii, zise el cu un rânjet ironic. 1

Să se prefacă a nu pricepe ar fi fost un efort zadar- j nic. Cum putea cineva care o cunoscuse abia cu patru zile în urmă să vadă prin ea atât de rapid? Blue îşi ridică bărbia.

- Am nevoie de puţin timp să mă acomodez, atâta tot. j

-Jur pe Dumnezeu, dacă îi ceri un autograf...

-Ar trebui să vorbesc cu el pentru asta. Până acum, acest lucru n-a fost posibil.

El pufni şi luă o înghiţitură de bere.

- Mă voi aduna până mâine. împinse scaunul înapoi sub masa pictată. Ai ajuns aici mult prea repede. Măcar ai vorbit cu el?

- I-am spus despre Riley, i-am arătat drumul spre dor- mitor şi apoi m-am scuzat politicos că mă duc să-mi caut logodnica.
ll fixă bănuitor cu privirea.
- Nu dormi aici.
-Nici tu. Blestemat să fiu dacă îi dau satisfacţia de a mă scoate din casa mea.
- Şi totuşi, eşti aici.
- Am venit după tine. În caz că ai uitat, acele dormi-toare n-au uşi şi în nici un caz nu-l las să vadă că iubita meanu doarme cu mine.
- În caz că ai uitat, nu sunt iubita ta.
- Pentru moment, eşti.
- încă o dată, se pare că ai uitat de jurământul meu de virginitate.
- La dracu' cu jurământul tău de virginitate. Lucrezi pentru mine sau nu?
- Sunt bucătăreasa ta. Nu te preface că nu mănânci. Am văzut ce ai făcut cu resturile de mâncare de aseară.
- Da, păi, n-am nevoie de o bucătăreasă. Ceea ce îmi trebuie este cineva care să se culce cu mine în seara asta. O privi peste marginea sticlei de bere. Te plătesc.
Blue clipi surprinsă.
-Vrei să mă plăteşti ca să mă culc cu tine?
-Nimeni nu m-a acuzat vreodată că sunt zgârcit, să ştii.
Ea îşi apăsă palma pe piept.
-Stai aşa! Acesta este un moment glorios pe care vreau să îl savurez.
- Care-i problema ta? întrebă el cu inocenţă.
-Un bărbat pe care odată l-am respectat îmi oferă acum bani ca să mă culc cu el. Haide să începem cu asta!
- Să dormi, castorule. Ia-ţi mintea de la prostii!
- Sigur. Aşa cum am dormit data trecută?
- Nu ştiu despre ce vorbeşti.
- Erai peste mine.

- Ai vrea tu.
- Aveai mâinile în blugii mei.
- Imaginaţia supraîncălzită a unei femei lipsite de via- j ţă sexuală.
Ea nu voia să îl lase să o manipuleze.
- Dormi de unul singur.
El lăsă sticla de bere pe podea, îşi mută greutatea pe un şold şi îşi scoase portofelul. Fără nici un cuvânt, scoase două bancnote şi le ţinu între degete.

Două de cincizeci.
capitolul 12
Prin mintea lui Blue trecură vreo şase răspunsuri indignate înainte să ajungă la o concluzie evidentă. Putea fi cumpărată. Da, se punea în calea pericolului, dar nu era asta o parte din jocul pe care îl jucau? În sfârşit, a avea bani în portofel justifica riscul. Pe lângă asta, astfel i se dădea ocazia să-i arate exact cât de imună era la farmecul lui.
Ea înşfacă bancnotele.
- în regulă, ticălosule, ai câştigat. îşi îndesă banii în buzunarul de la spate. Dar îi iau numai pentru că sunt lacomă şi disperată. Şi pentru că nu e nici o uşă la camera aia, deci nu poţi să devii prea jucăuş.
- Destul de corect.
- Vorbesc serios, Dean. Dacă încerci să mă pipăi măcar o dată...
- Eu? Dar tu? Privirea lui alunecă asupra ei ca gheaţa rece pe o prăjitură fierbinte condimentată. Ce zici despre asta? Dublu sau nimic.
- Despre ce vorbeşti?
- Dacă tu mă atingi prima, păstrez suta. Dacă eu te ating primul, obţii două sute. Dacă nimeni nu atinge pe nimeni, afacerea rămâne cum a fost stabilită.
Ea reflectă la asta, însă nu vedea nici o capcană evidentă în afară de ameninţarea ca uşuratica din
Un cuceritor înnăscut
171
ea să apară, dar putea să o controleze teribil de bine pe depravata aia.
- De acord. înainte, totuşi... Nu avea de gând să pe-treacă mai mult timp decât trebuia în acel dormitor, aşa că îi luă berea şi se aşeză la celălalt capăt al patului. Eşti teribil de înverşunat pe părinţii tăi. încep să cred că copilăria ta a fost la fel de complicată ca a mea.
Dean îşi atinse degetul mare de la picior de golul de sub osul gleznei ei.
- Diferenţa este că eu mi-am revenit, dar tu încă eşti dusă cu pluta.
Ea îşi mută piciorul.
-Totuşi, dintre toate femeile de pe planetă, tu ai ales să te căsătoreşti cu mine.
- Chiar aşa. El se sprijini iar pe un şold şi îşi puse por-tofelul înapoi în buzunar. înainte să uit... aparent, acum ai decis să mergem la Paris în loc de Hawaii pentru a ne pune pirostriile.
- Şi de ce?
- Hei, nu eu sunt cel care nu se poate decide.

- Săracul Dean! Să te aperi de toate femeile pe care le cunoşti în baruri noaptea e o slujbă cu normă întreagă, nu? Gamba lui îi atinse o latură a piciorului. Din curio-zitate, de ce le alungi?
- Nu sunt interesat.
însemna că erau măritate sau bătrâne.
- Şi cum a fost să creşti în modul acela?
Cu siguranţă, ea strică atmosfera, şi el se încruntă.
- A fost în regulă. Am avut o serie de bone care aveau erijă de mine până când am plecat la un internat foarte bun. Vei fi dezamăgită să afli că n-am fost bătut sau în-fometat acolo şi chiar am învăţat să joc fotbal.
- L-ai văzut vreodată?
Dean îşi luă înapoi berea, lucru care implica să îşi mişte şi piciorul.
-Chiar nu vreau să vorbesc despre asta.
Blue începu să-l manipuleze subtil.
- Dacă este prea dureros...

- Chiar deloc.^Nici măcar n-am ştiut că e tatăl meu până la 13 ani. înainte de asta, credeam că Boss făcuse asta.
-Ai crezut că Bruce Springsteen era tatăl tău?
- Fantezia la beţie a lui April. Păcat că n-a fost adevărat.
El goli sticla şi o puse cu zgomot pe podea.
-Nu mi-o pot imagina beată. E atât de controlată acum. Jack a ştiut de tine de la început?
- Oh, da.
- E o porcărie. Dacă April era dependentă, n-ar fi tre-buit să fie măcar puţin îngrijorat în privinţa sarcinii?
- Ea s-a potolit cât a fost însărcinată. Probabil spera că o va lua de nevastă. Slabe şanse ca asta să se întâmple. Dean se ridică şi îşi puse piciorul înapoi în pantofi. Nu mai trage de timp. Hai să mergem!
Blue se ridică ezitând.
-Vorbesc serios, Dean. Fără contact.
- încep să mă simt ofensat.
- Nu, n-o faci. Doar vrei să-mi faci viaţa mai complicată.
-Vorbind de viaţa complicată...
îi puse mâna în partea de jos a spatelui, exact unde era mai sensibilă.
Ea se îndepărtă un pas şi se uită la fereastra dormito-rului din faţă.
- Lumina e stinsă.
- Furiosul Jack în pat înainte de miezul nopţii. Tre-buie să fie o premieră.

Şlapii ei scârţâiau pe iarba udă.
- Nu semeni deloc cu el.
- Mulţumesc pentru compliment, dar au fost făcute teste de sânge.
- Nu insinuam...
- Putem vorbi despre altceva? Ţinu deschisă uşa laterală pentru ea. De ce te temi atât de tare de sex, de exemplu?
- Numai cu tine. Am alergie la crema ta de faţă.

Râsul lui răguşit răsună în noaptea călduţă din Tennessee.
Când Dean veni în dormitor, ea era deja băgată în pat. Blue îşi luă ochii de la umflătura evidentă din boxerii End Zone de un verde ca pădurea, dar numai până la abdomenul cu pătrăţele şi la săgeata de păr auriu care arăta calea către Armagedon înainte ca el să vadă zidul enorm de perne pe care Blue le aranjase în mijlocul patului.
- Nu crezi că e cam copilăresc?
Ea îşi luă privirea de la Grădina de Delicii Pământeşti.
-Stai pe partea ta de pat şi îmi voi cere scuze dimineaţă.
- Dacă îţi închipui că o să-l las să vadă cât de juvenilă eşti, te înşeli.
Vorbea într-o şoaptă joasă ca să nu îl trezească pe oaspetele său nedorit.
- Mă voi trezi devreme şi îl voi dărâma, zise ea gândi ndu-se la suta de dolari.
- Aşa cum ai făcut ieri-dimineaţă?
Doar cu o dimineaţă în urmă îşi băgase mâna în blugii ei? închisese lampa alb cu arămiu ciobită pe care o adusese April din cabană. Razele lunii se strecurau în cameră, pictându-i trupul în lumini şi umbre. Când el se apropie de pat, Blue îşi reaminti că el era un jucător şi că acesta era un joc pentru el. Spunând nu, ea ar li fluturat un steag verde.
- Nu eşti chiar atât de irezistibilă. Trase aşternutul şi se băgă în pat. Ştii ce cred? Se sprijini în cot şi se uită la ea peste zidul de perne. Cred că de tine ţi-e frică. Te temi că nu vei putea să-ţi ţii mâinile departe de mine.
Dean voia să se lupte. Dar lupta lor părea un preludiu, şi ea îşi reţinu toate replicile deştepte care îi veniră În minte.
El se întinse... şi se ridică din nou.
-Nu trebuie să suport aşa ceva!
Cu o singură mişcare a braţului, el făcu pernele să dxtare, şi zidul se dărâmă.

-Stai!

încercă să se ridice doar cât să fie împinsă de greu-tatea lui pe saltea. Ea se pregătise pentru atac, dar ar fi trebuit să se gândească mai bine. Gura i-o mângâie încet pe a ei şi, pentru a doua oară în ziua aceea, începu să îi tachineze buzele.
Blue decise să îl lase să o sărute puţin – era atât de bun la asta –, dar numai pentru câteva minute.
Mâna lui îi alunecă sub tricou, şi degetul mare îi găsi sfârcul. Blue simţi gust de pastă de dinţi şi de păcat. în corpul ei începu să se răspândească fierbinţeala. Erecţia lui o apăsa pe picior.
„Un joc. Acesta e doar un joc."
El îşi lăsă capul în jos şi începu să îi sugă sfârcurile prin tricou. Cât timp încă avea hainele pe ea... O tachina cu bumbacul fierbinte, umed, apoi îşi apăsă mâna între coapsele ei, pe material. Genunchii ei se deschiseră încet. Se juca şi tărăgăna, de parcă aveau tot timpul din lume. Dar se jucă prea mult. Capul ei căzu înapoi pe pernă. Lumina lunii sclipi şi apoi se împrăştie întro mie de raze argintii. Prin strigătul ei cu greu înăbuşit, auzi un geamăt moale care îi răspundea şi îl simţi cutre- murându-se împreună cu ea. Abia când îşi reveni, Blue simţi ceva umed pe picior.
înjurând, el se rostogoli de pe ea, sări din pat şi dis-păru în baie. Blue rămase acolo – satisfăcută, furioasă, autodistructivă. Cam atât despre stăpânirea ei de sine.
în cele din urmă, Dean apăru din baie. Dezbrăcat. Mormăitul lui jos străbătu camera.
-Nu spune nici măcar un cuvânt. Vorbesc serios. Acesta este cel mai ruşinos lucru care mi s-a întâmplat de când aveam 15 ani.
Ea aşteptă până când Dean se puse înapoi în pat şi se ridică în cot, privindu-l.
- Hei, Speedy Gonzales... Se înclină în faţă şi îi dădu un sărut rapid, obişnuit pe buze, care să îi transmită că acest contact nu însemnase nimic pentru ea. îmi datorezi încă o sută de dolari.
lin cuceritor înnăscut
175
★
în dimineaţa următoare, o treziră păsările. Ea dor- mise cât de departe putea de el pentru a se apăra de orice fel de apropiere din timpul nopţii, şi piciorul îi atârna la marginea patului. Se strecură din pat fără să îl trezească. Pielea lui părea aurie pe aşternuturile de un alb imaculat. Se uita la gaura micuţă din lobul urechii şi îşi aminti de craniile argintii pe care le purta Jack. Putea să şi-l imagineze pe Dean făcând acelaşi lucru. Privirea i se mută mai jos şi

se opri la dâmbul care se vedea prin cearceaf. Totul putea fi al ei... dacă ar putea doar să îşi lase creierul în urmă.
Dean nu se foi când ea se îndreptă către duş. Blue îşi băgă capul sub jetul de apă pentru a-şi limpezi mintea. Era o nouă zi şi, cât timp nu făcea mare caz din pricina evenimentelor relativ inocente care se petrecuseră seara i recută, el nu putea să adune puncte pe tabela de marcaj pe care o purta deasupra capului. Era adevărat că ea încă nu avea nici un serviciu, dar avea o monedă de schimb temporară până îşi va găsi de lucru. El voia să o păstreze aici la fermă, între el şi oamenii care îi invadau lumea.
Pe când îşi usca părul, Blue auzi apa de la baia din co-ridor. Când ieşi, patul era gol. îşi scoase în grabă un tricou negru fără mâneci din geantă şi o pereche de blugi pe care îi tăiase la jumătatea coapsei. Simţi o denivelare în buzunar şi descoperi rimelul şi glossul de buze pe care nu le găsea. Le folosi pe amândouă, dar numai pentru că era foarte probabil să îl vadă pe Jack Patriot înainte de a pleca spre Nashville.
în drum spre parter, simţi miros de cafea şi, când intră în bucătărie, îl văzu pe Furiosul Jack stând la masă, sorbind din una dintre cănile albe de porţelan decorate cu cireşe. O lovi aceeaşi ameţeală care o făcuse mută i ind îl întâlnise cu o seară în urmă.
Jack purta hainele din ziua anterioară, şi barba nera- • j a rockerilor. Şuviţele cenuşii din părul lui îl făceau chiar mai sexy. El o privi cu ochii familiari, cu pleoape

grele, pe care Blue îi memorase de pe o duzină de co- j
perţi de albume.
- Bună dimineaţa.
Cumva, Blue reuşi să scoată un şuierat:
- B-bună dimineaţa.
- Tu trebuie să fii Blue.
- B-Bailey. B-Blue Bailey.
- Seamănă cu melodia aceea veche.
Ea ştia la ce se referă, dar faţa ei încremeni, aşa că
el preciză:
- „Nu vii acasă, Bill Bailey?" Probabil eşti prea tânără.
April mi-a spus că tu şi Dean vă căsătoriţi.
Nu încercă să îşi ascundă curiozitatea. Blue se între-
bă dacă Jack se uitase la ei doi când dormeau sau dacă l

Dean tocmai îşi irosise două sute de dolari.
-Aţi stabilit o dată? întrebă el.
- încă nu, chiţăi ea ca Minnie Mouse.
Cercetarea lui calmă continuă:
- Cum v-aţi cunoscut?
-Eu făceam, ăă, nişte... reclame pentru o fabrică de cherestea.
Secundele treceau. Când îşi dădu seama că se holba, Blue se poticni spre plasele cu cumpărături din cămară.
-Voi dace fătite. Face! Voi face clătite.
- Bine.
Ea avusese fantezii sexuale în adolescenţă cu bărbatul acesta. în timp ce colegele de clasă se certau în legătură cu cine are prioritate asupra lui Kirk Cameron, ea îşi imagina că îşi pierde virginitatea cu tatăl lui Dean. Bleah!
Totuşi...
Blue îi mai aruncă o privire pe furiş când ieşi din cămară cu amestecul pentru clătite. în ciuda tenului său măsliniu, Jack era palid ca şi cum nu ar fi petrecut prea mult timp afară în ultima perioadă. Chiar şi aşa, emana acelaşi tip de magnetism sexual ca fiul lui, dar atracţia lui Jack se simţea mult mai sigură. în timp ce deschidea

cutia, îşi reaminti să îi facă ziua lui Dean cât mai com-plicată posibil.
Se concentră să amestece ingredientele fără să greşeas-că măsurile. De obicei, făcea amestecul pentru clătite chiar ea, dar asta nu era dimineaţa potrivită să încerce. Lui Jack i se făcuse milă de ea şi nu mai pusese alte întrebări. În timp ce turna prima porţie în noua tigaie, Dean intră vioi, tot ciufulit şi la modă, barba lui nerasă de sportiv fiind la fel de aspră ca barba nerasă de rocker a tatălui său. Poate era ceva genetic. Un număr perfect de cute strângeau tricoul lui indigo şi pantalonii scurţi căzeau pe şoldurile lui exact la locul potrivit. Nu se uită la Jack. În schimb, o privi pe ea din cap până în picioare înainte de a se opri cu privirea pe chipul ei.
-Machiaj? Ce s-a întâmplat? Arăţi aproape ca o femeie.
- Mulţumesc. Tu arăţi aproape a heterosexual.
în spatele lor, Jack chicoti. Dumnezeule mare, îl făcuse pe Jack Patriot să râdă.

Dean se aplecă în jos şi o sărută – prelung, rece şi atât de premeditat, încât ea abia putu să simtă vreo emoţie. Era mişcarea lui de deschidere a unui alt joc, cel pe care îl juca cu părinţii pe care îi ura. O făcea şi pe ea coechipier, astfel încât Jack să ştie că acum sunt doi contra unu.
Numai după ce se îndepărtă, Dean conştientiza pre-zenţa tatălui său cu o încuviinţare scurtă din cap. Jack îl salută la fel şi îşi înclină capul către ferestrele din nişa pentru luat masa.
- Este un loc drăguţ. Nu mi te-aş fi imaginat niciodată ca fermier.
Când Dean nu se deranjă să răspundă, Blue întrerupse tăcerea apăsătoare.
-Prima serie de clătite vine acum. Dean, vezi dacă poţi să găseşti sirop în plasele acelea din cămară. Şi ia şi nişte unt, bine?
- Cu drag, iubito.
El depuse strategic un alt sărut scurt pe fruntea ei.

în timp ce se întindea după farfurii, Blue se întrebă dacă viaţa ei putea să devină chiar mai ciudată de atât. Economiile sale de-o viaţă fuseseră date unei bande de guerilă din America de Sud, avea o logodnă falsă cu un jucător faimos de fotbal, nu avea casă şi nici serviciu şi pregătea micul dejun pentru Furiosul Jack Patriot.
Când ieşi din cămară, Jack făcu un gest către Blue.
- Unde este inelul de logodnă?
- Nu i-a plăcut primul inel pe care i l-am dat, replică Dean. Pietrele erau prea mici. Avu tupeul să o ciupească de bărbie. Nimic altceva în afară de tot ce este mai bun pentru iubita mea.
Ea fredona melodia tematică din Speedy Gonzales.
Evitând să se uite la Jack, reuşi să îi servească clătitele fără să le facă să îi alunece în poală. Dean mânca din picioare, cu şoldurile rezemate de blat. Vorbea cu ea în timp ce mânca, asigurându-se că arunca câte o replică ocazională şi lui Jack pentru ca el să nu suspecteze că îl ignoră. Blue folosise de prea multe ori această strategie ca să nu o recunoască. „Nu lăsa pe nimeni să vadă dure- rea.” Nu îi plăcea cât de bine îl înţelegea.
Cum nu se putea imagina mâncând clătite stând la masă cu Jack Patriot, mâncă şi ea stând în picioare. Uşa din spate se deschise, şi April îşi făcu apariţia. Purta pan-taloni sport, un top corai cu o fundă şi sandale cu toc curcubeu. Riley o urmă, cu părul şaten umed despărţit pe mijloc şi strâns la spate de pe frunte cu câteva agrafe albastre fosforescente pe care probabil April le aranjase. Cu buclele îmblânzite, ochii ei frumoşi ca zahărul cara-mel deveneau mai vizibili. îşi schimbase tricoul de ieri pe care scria FOXY cu unul negru la fel de strâmt, imprimat cu buzele cărnoase şi roşii ale unei

femei. Dean se întoarse pentru a merge către cămară. De îndată ce Riley îl văzu pe tatăl ei, se opri pe loc.
Jack se ridică şi, de îndată ce fu în picioare, nu păru să ştie ce să facă, aşa că sublinie ce era deja evident.
- Iată-te!
Un cuceritor înnăscut
179
Riley îşi desprinse ce mai rămăsese din oja de pe unghii.
- Am făcut clătite, zise Blue veselă.
April evită să se uite atât la Jack, cât şi la fiul ei.
- Noi am mâncat cereale la cabană.
-Sper că i-ai mulţumit lui April, spuse omul care odată luase la şuturi un set de tobe pe scenă şi trimisese la origini un poliţist.
Dean ieşi din cămară cu un borcan de unt de arahi- de care nu îi trebuia. Probabil era prima dată când se afla în aceeaşi încăpere cu amândoi părinţii. Rămase tăcut, ca de piatră. Cu toate că nu avea nevoie de protecţia nimănui, Blue merse către el şi îşi puse braţul în jurul lui.
Jack îşi duse mâna la buzunar.
- II sun pe Frankie să vină să ne ia.
- Nu vreau să plec, mormăi Riley. Şi apoi, când el îşi scoase telefonul. Eu... nu plec.
El îşi ridică privirea din telefon.
- Despre ce vorbeşti? Deja ai pierdut o săptămână de şcoală. Trebuie să te întorci.
Riley îşi ridică bărbia.
- Vacanţa de vară începe săptămâna viitoare şi mi-am terminat lucrările. Le are Ava.
Jack evident că uitase, dar încercă să acopere acest lucru.
- Mătuşa Gayle te aşteaptă. A aranjat ca tu şi verişoara t a să mergeţi în tabăra aceea pentru două săptămâni.
- Nu vreau să merg în tabără! E idioată, şi Trinity îi va lace pe toţi să râdă de mine. îşi aruncă pe jos jacheta roz şi rucsacul. Pete roşii îi apărură în obraji. Dacă încerci să mă obligi, voi... voi fugi din nou. Şi ştiu cum să o fac.
Demonstraţia de rebeliune a lui Riley îl şocă pe Jack, ilar Blue nu fu surprinsă. Era acelaşi copil care reuşise să ajungă din Nashville la ferma fratelui ei vitreg în miez de noapte. Muşchii lui Dean se încordaseră sub tricou. I'lue îi mângâie spatele cu vârful degetelor.
Jack palmă telefonul.
180

-Uite, Riley, înţeleg că a fost foarte dificil pentru tine, dar lucrurile se vor îmbunătăţi.
-Cum?
El nu se simţea în elementul lui, dar făcu un efort considerabil.
- Cu timpul, se vor îmbunătăţi. După o perioadă nu va mai durea atât de mult. Ştiu că ai iubit-o pe mama ta şi...
-N-am iubito! strigă Riley. Credea că sunt urâtă şi proastă, şi singura persoană pe care o plăcea era Trinity!
-Asta nu-i adevărat, zise Jack. Te-a iubit foarte mult.
- De unde ştii?
Jack şovăi.
-Eu... ştiu, atâta tot. Acum nu mai vreau să aud nimic. Ai provocat destule probleme şi vei face ceea ce-ţi spun.
- Nu, n-o să fac! Cu ochii uscaţi şi furioasă, îşi strânse pumnii. Mă sinucid dacă mă faci să mă întorc! O fac! Ştiu cum. Pot găsi pastilele mamei. Şi pe ale mătuşii Gayle. Le voi înghiţi pe toate. Şi – şi o să mă tai ca sora mai mare a lui Mackenzie. Şi atunci voi muri!
Furiosul Jack era evident şocat. Dean deveni palid, şi April se trăgea de cerceii de argint. Riley începu să plângă şi fugi spre ea.
- Te rog, April! Te rog, lasă-mă să stau cu tine!
Braţele lui April o cuprinseră instinctiv.
-April nu poate avea grijă de tine, zise Jack brusc. Are lucruri de făcut.
Lacrimile se rostogoleau pe obrajii lui Riley. Ea privea fix către funda de pe bluza lui April, dar vorbea cu tatăl ei.
-Atunci rămâi tu. Rămâi şi ai grijă de mine!
-Nu pot face asta.
- De ce nu? Ai putea să rămâi vreo două săptămâni. Demonstrând un curaj tineresc, ea o privi pe April cu ochi rugători. Ar fi în regulă, nu-i aşa, April? Dacă ar sta pentru două săptămâni? Făcu un pas nesigur către tatăl ei. N-ai spectacole sau altceva până în septembrie.

Am auzit că trebuie să pleci undeva ca să lucrezi la nişte melodii noi. Ai putea să evadezi aici. Sau la cabană. Cabana lui April este foarte, foarte liniştită. Ai putea să scrii noile tale piese acolo.
- Nu e cabana mea, Riley, zise April cu blândeţe. Este a lui Dean. La fel este şi casa asta.
Bărbia lui Riley tremură. îşi mută privirea de la April şi se concentra asupra pieptului lui Dean. Blue simţi cum pielea lui ardea sub tricou.

-Ştiu că sunt grasă şi toate celelalte, rosti Riley cu o voce slabă. Şi ştiu că nu mă placi, dar voi fi tăcută, şi tata va fi la fel. îşi ridică ochii aceia care îţi frângeau inima şi se uită direct la Dean. El nu e atent la nimeni când scrie cântece. Nu te va deranja sau ceva. Şi chiar şi eu aş putea ajuta poate. De exempîu, aş putea... aş putea să mătur şi să spăl vasele poate. Dean stătea nemişcat, în timp ce lacrimile lui Riley făceau neclare următoarele cuvinte. Sau... dacă tu... dacă ai nevoie de cineva care să arunce mingea ca să te poţi antrena şi toate celelalte – aş putea poate să încerc.
Dean îşi strânse ochii închişi. Părea că abia mai respi-ră. Jack îşi deschise furios telefonul.
-Nu mai vreau să mai aud nimic. Vii cu mine!
-Nu, nu vin!
Dean se smuci de lângă Blue, şi vocea lui lovi ca un dig de gheaţă care se sparge.
- Nu-i poţi oferi copilului două săptămâni nenorocite din programul tău mare şi ocupat?
Riley rămase nemişcată. Capul lui April se ridică incet în sus. Jack nu se mai mişca.
- Mama ei abia a murit, pentru Dumnezeu! Are nevoie de tine. Sau o să fugi şi de lângă ea?
Dean îşi dădu seama ce spusese şi se îndreptă către uşă. Fereastra de lângă chiuvetă zăngăni când trânti uşa Jupă el.
Un muşchi micuţ din maxilarul lui Jack se zbătea. îşi drese glasul şi îşi mută greutatea.
- Bine, Riley, ai o săptămână. Una, nu două.

Ochii lui Riley se deschiseră larg.
- Serios? Pot să rămân? Vei sta aici cu mine?
- înainte, ne întoarcem în Nashville să împachetăm.
Şi trebuie să-mi promiţi că nu vei mai încerca niciodată să fugi din nou.
- Promit!
- Ne vom întoarce luni. Şi ar fi bine să te ţii de pro- j misiunea asta, pentru că, dacă mai încerci vreodată ceva j de genul ăsta, te trimit la şcoală în Europa, într-un loc de unde nu va fi atât de uşor să fugi. Vorbesc serios, Riley. 1
- N-o voi face! Promit!
Jack îşi băgă înapoi celularul în buzunar. Riley privi ; prin bucătărie ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată. j April se duse către Blue.
-Vezi dacă el este bine, zise ea încet.

capitolul 13
Blue dădu în sfârşit de Dean în bălăriile din spatele hambarului. Ţinea mâinile în şolduri şi se uita la caro- j seria ruginită a unei camionete roşii. Prin gaura mare unde fusese odată uşa pasagerului, ea putea vedea ar-curile care treceau printre ce mai rămăsese din tapiţe- \ rie. Două libelule zburau deasupra lemnului putrezit, a cauciucurilor uzate şi a pieselor neidentificate ale maşi-nilor agricole care umpleau bena camionetei. Ea urmă : cărarea pe care o făcuse Dean prin buruieni. Când se apropie, zări rămăşiţele unui cuib de păsări sub coloana de direcţie.

- Ştiu că este tentant să dai la schimb Vanquish-ul tău acum că ai văzut asta, spuse ea, dar nu sunt de acord.

Dean îşi desprinse mâinile din şold. Avea ochii goi.

- Devine din ce în ce mai bine, nu-i aşa?

-Nimic nu se compară cu puţină dramă care să-ţi pună adrenalina în mişcare. Ea rezistă dorinţei de a-şi pune din nou braţele în jurul lui. Jack i-a spus lui Riley că va rămâne pentru o săptămână, zise ea încet. Dai

o duce în Nashville pe weekend. Vom vedea dacă se mai întoarce.

Faţa lui se strâmbă.

- Cum naiba s-a întâmplat asta? În toţi aceşti ani, l-am ţinut departe de mine şi acum, în câteva secunde, am stricat totul.

- Cred că ai fost minunat, spuse ea. Şi asta vine din partea unei persoane căreia îi place să te găsească vinovat.

Blue nu putu să smulgă nici măcar o urmă de zâm- bet. El dădu cu şutul în bara ruginită a maşinii.

-Crezi că i-am făcut lui Riley o favoare, acolo, înăuntru?

- Da. I-ai luat apărarea.

- Doar i-am provocat mai multe probleme. Lui Jack nu-i pasă de nimic altceva în afară de cariera lui, şi tot ce-am făcut a fost s-o pregătesc pe Riley pentru încă o dezamăgire.

- Ea şi-a petrecut mult mai mult timp cu el decât tine, deci probabil îl cunoaşte destul de bine. Mă îndoiesc că are aşteptări prea mari.

Dean înşfăcă o bucată de lemn putred şi o azvârli către camionetă.

-Ticălosul ăla ar face bine să nu stea la vedere. Nu vreau nici o legătură între noi.

- Sunt sigură că ultimul lucru pe care îl va face este să-şi facă publică prezenţa aici.

Blue ezită, încercând să îşi dea seama cum să pună problema, dar Dean deja înţelese.

-N-o spune. Crezi că nu mi-am dat seama că eu sunt cel pentru care vrea ea cu adevărat să stea aici? Riley a renunţat la Jack acum mult timp. Ar fi trebuit să plec în clipa când am văzut că April apare de la uşa din faţă.
Blue nu voia ca el să rememoreze partea pe care o jucase ea pentru a-l ţine aici. Se uită către o pată ile rugină.
Haide să privim partea pozitivă!

- Oh, bine. Să ne grăbim să facem asta.
- Este prima dată când i-ai avut pe mama şi pe tatăl tău împreună. Este magnific.
- Doar nu te gândeşti că va avea loc o mare reconci-liere, nu?
-Nu. Dar poate poţi să scapi de câteva fantome din trecut. Adevărul brutal e că ei sunt familia ta, la bine şi la greu.
-Te înşeli amarnic. Dean începu să adune nişte gu-noaie care căzuseră între lemne şi să le aşeze într-o grămadă. Echipa e familia mea. Aşa a fost de când am început să joc fotbal. Dacă iau telefonul şi zic un cuvânt, cunosc o duzină de băieţi care ar sări în avion, fără să pună întrebări. Câţi oameni pot spune asta despre rudele lor?
-Nu vei juca fotbal mereu. Ce se va întâmpla atunci?
- Nu contează. Ei vor fi în continuare acolo. Dădu un şut în osia camionetei. Şi în plus, mai e până atunci.
„Nu prea mult", se gândi ea. Pentru cariera de fotba-list, Dean era pe cale să devină pensionar.
Un câine începu să latre cu un sunet foarte ascuţit. Blue se uită peste umăr şi zări un ghem alb de blană, murdar ce alerga printre buruieni. Vietatea se opri brusc când îi văzu. Urechile lui micuţe se traseră pe spate şi lătratul deveni mai feroce. Părul încâlcit atârna pe faţa micuţă a câinelui, şi picioarele îi erau pline de mărăcini. Pentru ochiul antrenat al lui Blue, se părea că era o cor-ciură de bichon maltez, genul de căţel care ar trebui să se numească Bonbon şi să aibă o fundă roz în moţ. Dar această micuţă creatură nu mai fusese răsfăţată de foarte mult timp.
Dean se aşeză într-un genunchi.
- De unde ai apărut, uriaşule?
Lătratul se opri, şi câinele îl privi suspicios. Dean în-tinse mâna cu palma în sus.
- E o minune că nu te-a mâncat un coiot.
Căţelul îşi înclină capul, apoi înaintă cu atenţie ca să-l miroasă.

- Nu-i chiar cățelul tipic de fermă, zise Blue.
- Pun pariu că l-a abandonat cineva. L-a aruncat din maşină şi a plecat. Căută în blana murdară. Nu are zgardă. Asta s-a întâmplat, periculosule? începu să mân-gâie cățelul. 1 se văd coastele. De când n-ai mai mâncat? Aş vrea să petrec cinci minute în stradă cu cel care te-a abandonat.

Cățeluşa se rostogoli pe spate cu picioarele în sus. Blue se uită în jos la micuţa uşuratică.
- Măcar lasă-l pe Dean să depună un efort pentru asta.
- Ignor-o pe Bo Peep! Este ahtiată după sex şi asta o face o acritură.

Dean mângâia burtica goală şi murdară a animalului. Haide, periculosule! Haide să-ţi dau ceva de mâncare!

Şi cu o ultimă mângâiere, el se ridică în picioare. Blue porni în urma celor doi.
- De îndată ce hrăneşti cățelul, e al tău.
- Şi ce? Fermele au nevoie de căței.
- Ciobăneşti şi collie. Acela nu este un cățel de ţară.
- Blândul fermier Dean crede că toată lumea merită

0 şansă.

-Te avertizez, strigă ea în urma lui. Acela este un câine pentru bărbaţi gay, deci dacă vrei să ţii asta secret...

-Te predau poliţiei corectitudinii politice.

Cel puţin cățelul mic şi murdar îi distrăsese lui Dean gândul de la drama ce se petrecea în casă, şi Blue conti-nuă distracţia ciondănindu-se cu el până când ajunseră în curtea din faţă.

Camionetele care ar fi trebuit să blocheze aleea nu erau nicăieri. Nici o zarvă de la ciocane sau de la maşinile de găurit care să deranjeze cântecul păsărilor. Dean se încruntă.
- Mă întreb ce se întâmplă.

April ieşi din casă, cu mobilul în mână. Cățelul o întâmpină cu lătraturi furioase.
- Linişte! zise Dean. Animalul recunoscu şeful şi tăcu.

1 lean se uită prin curte. Unde-i toată lumea?

April coborî de pe verandă.

- Se pare că s-au îmbolnăvit misterios.

-Toţi?
- Aparent, da.

Blue începu să pună totul cap la cap şi nu îi plăcu ce descoperi.

-Nu este din cauză că... nu, sunt sigură că nu este.

- Am fost boicotaţi. April aruncă o mână în sus. Cum ai reuşit s-o enervezi atât de tare pe femeia aceea?
- Blue a făcut ce trebuia să facă, rosti Dean aspru.

Riley zbură de pe verandă.
- Am auzit un căţel!

Potaia înnebuni când o văzu. Riley coborî scările în grabă, dar apoi încetini când se apropie. îngenunchind, îşi întinse mâna la fel cum o făcuse şi Dean.
- Bună, căţeluş.

Ghemul murdar de blană o privi bănuitor, dar binevoi să se lase mângâiat. Riley se uită către Dean, iar linia permanentă de îngrijorare se adânci tot mai mult pe fruntea ei.
- E al tău?

Dean se gândi pentru un moment.
- De ce nu? Va fi un paznic care să aibă grijă de împrejurimi când nu sunt eu aici.
- Cum se numeşte?
- Este vagaboandă. Nu are un nume.
- Pot să... o numesc... Se uită la căţel.... poate Puffy* 1?
- Eu, ăăă, mă gândeam la ceva mai mult gen Killer2.

Riley se uită cu atenţie la căţel.

-Arată mai mult a Puffy.

Blue nu îşi putu ţine inima împietrită nici o clipă în plus în ceea ce priveşte animăluţul de pripas.

-Hai să mergem să căutăm ceva de mâncare pentru Puffy!
- Sună-l pe contractor, îi ceru Dean lui April. Vreau să vorbesc cu el.

1 Pufoasa

1 Ucigaşa

Un cuceritor înnăscut

-Am încercat. Nu răspunde.
- Atunci poate ar trebui să-l vizitez personal.

April voia ca Puffy să fie deparazitată de un veterinar, şi cumva îl convinse pe Jack să ia căţelul când el şi Riley aveau să plece spre Nashville. Blue se îndoia în secret că va fi o problemă dacă va ţine căţelul în casă. în ciuda promisiunii lui Jack, nu credea că se va ţine de cuvânt şi că o va aduce pe Riley înapoi. Blue îi dădu copilei de 11 ani o îmbrăţişare în plus înainte să plece.

-Să nu accepţi porcării de la nimeni, bine?
- Voi încerca? răspunse Riley uşor întrebător.

Blue intenţiona să facă autostopul până în oraş şi

să îşi caute de lucru, dar April avea nevoie de ajutor, deci îşi petrecu restul zilei încercând să îşi îndeplinească sarcinile curăţând dulapurile din bucătărie, aranjând vasele şi pregătind un dulap de aşternuturi. Dean îi trimise un e-mail lui April prin care îi spunea că con-tractorul dispăruse. O „urgenţă de familie*1, potrivit unui vecin.
Mai târziu în acea după-amiază, April îi spuse să '■* o pauză, şi Blue se duse afară să exploreze. Ea hoinări prin pădure şi urmă pârâul care ducea la lac, stând afară mai mult decât plănuise. Când se întoarse, găsi un bileţel de la Dean, care o aştepta pe blatul din bucătărie.
Iubito,
Mă voi întoarce duminică noaptea. Ţine patul cald
pentru mine.
18 7
Logodnicul tău iubitor.
P.S. De ce l-ai lăsat pe Jack să-mi ia căţelul?
Blue aruncă biletul la gunoi. încă o persoană la care începuse să ţină şi care plecase fără să o avertizeze. Şi ce dacă? Nu îi păsa prea mult.

Era abia vineri după-amiază. Unde se dusese? Avea o presimţire de rău augur. Urcă în grabă treptele, îşi apucă geanta şi scoase portofelul. Desigur, cei o sută de dolari pe care i-i dăduse în seara de dinainte dispăruseră. Logodnicul ei iubitor voia să se asigure că ea nu va pleca nicăieri.
Annabelle Granger Champion se uita la Dean de pe partea cealaltă a livingului din apartamentul spaţios mo-dern situat în Chicago Lincoln Park, pe care îl împărţea cu soţul ei şi cu cei doi copii. Dean era încă tolănit pe podea după hârjoneala de mai devreme cu Trevor, fiul ei de 3 ani, care acum trăgea un pui de somn.
- Este ceva ce nu-mi spui, zise Annabelle cocoţată pe canapeaua spaţioasă.
-Sunt multe lucruri pe care nu ţi le spun, răspunse el, şi intenţionez să rămână la fel.
- Sunt o peţitoare profesionistă. Am auzit de toate.
- Bine. Atunci nu trebuie să mai auzi nimic.
Dean se ridică şi merse către colţul cu ferestre care dădeau înspre stradă. Avea un zbor pe seară către Nashville şi să fie al naibii dacă nu urma să fie în acel avion. Nu avea de gând să fie alungat din propria casă şi, cât timp o ţinea pe Blue acolo pe post de amortizor, putea să facă lucrurile să funcţioneze.

Dar Blue era mai mult decât amortizorul lui. Ea era...
Nu ştia ce era. Nu chiar o prietenă, cu toate că îl în-ţelegea mai bine decât oamenii care îl cunoşteau de ani întregi şi îl distra la fel de mult ca ei, poate chiar mtii mult. De asemenea, nu voia să le-o tragă prietenilor lui, dar cu siguranţă voia să i-o tragă ei.
Da, era un adevărat armăsar, într-adevăr. Dar aminti rea performanţei lui umilitoare de joi seară îl făcea să se crispeze. Dean se jucase cu ea, se înfierbântaseră amân doi, iar apoi o auzise gemând, o simţise tremurând şi se scăpase şi el. Literal vorbind. Blue îl făcuse să îşi iasă din ritm încă din momentul în care se întâlniseră,
Un cuceritor înnăscut

Speedy Gonzales, chiar aşa. Cu următoarea ocazie, o va face să îşi înghită acele cuvinte.
Annabelle se uită fix la el.
- Se întâmplă ceva cu tine, spuse ea, şi asta implică o femeie. Am simţit asta toată după-amiaza. Ceva mai mult decât încă una dintre escapadele tare sexuale, fără însemnătate. Ai fost foarte distras.
El îşi arcui o sprânceană către ea.
- Dintr-odată eşti o mare ghicitoare?
- Peţitoarele trebuie să fie ghicitoare. Se întoarse către soţul ei. Heath, pleacă de aici! Nu o să-mi spună nici un cuvânt cât timp eşti şi tu prin preajmă.
Annabelle îl cunoscuse pe agentul lui Dean la scurt timp după ce preluase afacerea de peţitoare a bunicii ei, când Heath o angajase accidental pentru a-i găsi o soţie frumoasă, sofisticată, de societate. Annabelle nu era nici unul dintre acele lucruri. Dar ochii ei mari, personalitatea bătăioasă şi nebunia de păr roşcat şi ondulat il captivaseră, şi ei doi aveau una dintre cele mai reuşite căsnicii pe care Dean le văzuse vreodată.
Heath, care era poreclit Pitonul pentru obiceiul lui de a-şi devora duşmanii cu totul, îşi rotunji buzele într-un zâmbet de şarpe. Era un bărbat care arăta bine, cam de înălţimea lui Dean, cu o diplomă Ivy League şi cu o mentalitate de scandalagiu de stradă.
- Boo îmi spune totul, Annabelle. Cu excepţia ta, el este cel mai apropiat prieten al meu.
Dean pufni.
- Profunzimea prieteniei tale, Heathcliff, este bazată pur şi simplu pe încasările pe care le aduc pentru Cham-pion Sports Management.
- Te-a prins cu asta, Heath, zise Annabelle voioasă. Şi apoi, către Dean: În privat, să ştii că îl înnebuneşti. Eşti prea imprevizibil.

Heath îşi puse fiica adormită pe umăr.
-Acum, Annabelle, fără bârfe în faţa clienţilor mei ir ir de nesiguri.

Dean îi iubea pe oamenii ăştia. Da, o iubea pe Annabelle, dar, totodată, ştia că viaţa lui profesională nu putea fi pe mâini mai bune decât ale lui Heath. Annabelle era ca un câine de vânătoare când simţea că este pe urmele a ceva interesant.
-Tu nu eşti niciodată distras, Dean. Am slăbit trei kilograme şi nici nu ai observat. Ce s-a întâmplat? Cine este ea?
-Nu s-a întâmplat nimic. Dacă vrei să cicăleşti pe ci-neva, cicăleşte-l pe Bozo de acolo. Ştiai că are de gând să ia cincisprezece la sută din acea afacere cu parfumuri?
- Eu vreau o maşină nouă, zise ea. Acum nu mai evita subiectul. Ai cunoscut pe cineva.
-Annabelle, am plecat din Chicago de mai puţin de două săptămâni şi, până am ajuns la fermă, cea mai mare parte a timpului meu am petrecut-o în maşină. Cum aş fi putut cunoaşte pe cineva?
-Nu ştiu, dar cred că ai făcut-o. Annabelle îşi lăsă pi-ciorul gol pe podea. Asta n-ar trebui să se întâmple când nu sunt eu prin preajmă să supraveghez. Tu te iei prea mult după aparenţe. Nu zic că eşti superficial, pentru că nu eşti. Doar că mereu ai fost atras de femeile superficiale şi apoi eşti dezamăgit când o femeie nu se ridică la înălţimea aşteptărilor tale. Cu toate că am făcut câteva perechi excelente din cele pe care le-ai respins tu.
Dean văzu exact unde duce discuţia şi voia să îi pună capăt.
-Deci, Heath, a semnat Phoebe cu Gary Candliss? Când am vorbit cu Kevin, părea o afacere deja încheiată.
Dar Annabelle prinse şi mai multă putere.
- Apoi, când te cuplez cu cineva care este perfect pen-tru tine, nu-i dai nici o şansă. Uite ce s-a întâmplat cu Julie Sherwin.
- Iar o luăm de la capăt, murmură Heath.
Annabelle îl ignoră.
-Julie era deşteaptă, de succes, frumoasă – una dintre cele mai dulci femei pe care le-am cunoscut eu vreodată –, dar i-ai dat papucii după două întâlniri.

- I-am dat papucii pentru că lua de-a dreptul tot ceea ce ziceam. Trebuie să recunoşti, Annabelle, este deranjant. O făceam atât de agitată că

nu mai putea să mănânce, nu că ar fi făcut-o prea des oricum. A fost un act de milă.
- Le faci asta femeilor. Ştiu că încerci să n-o faci, dar se întâmplă. Este din cauza înfăţişării tale. Cu excepţia lui Heatb, tu eşti clientul cel mai dificil.
- Nu sunt clientul tău, Annabelle, răspunse el. Nu-ţi plătesc nici un cent.
-Servicii pro bono, ciripi ea, arătând atât de mulţumită de sine, că Dean şi Heath izbucniră în râs.
Dean luă cheile de la maşina pe care o închiriase, de pe măsuţa de cafea.
-Uite, Annabelle! M-am întors în oraş pentru weekend pentru a împacheta nişte lucruri pe care vreau să le trimit la fermă şi să mă pun la curent cu toate afacerile pe care mi le-a propus soţul tău. Nu-i nimic cutremurător în viaţa mea.
Asta era o minciună.
În timp ce conducea către aeroport, se gândi la Blue şi la cât de uşor trecuse de partea întunecată. Şi pentru ce? Dacă îi golise portofelul, nu i se garanta că Blue va rămâne pe loc. Dacă Blue decidea să părăsească Icrma, ar fi făcut-o, chiar dacă asta însemna să doarmă pe o bancă în parc. Rămăsese prin preajmă atât de mult iloar pentru că se întâmplaseră atât de multe lucruri. El spera ca April să o târască în weekend cu ea pe la acele vânzări de vechituri din Knoxville, pentru că nu voia să sc gândească că se va întoarce la fermă şi nu o va mai găsi.
Blue stătea pe scara verandei, cu a doua ceaşcă de . iţea dintr-o dimineaţă de luni încercând să pară relaxa- u în timp ce îl privea pe Dean apropiindu-se cu bicicle- 11 pe alee. De dimineaţă, văzuse cheile de la maşina lui pe hiatul de bucătărie, dar nu venise la caravană şi acum â vedea pentru prima dată de când plecase vineri.

Era pe o bicicletă gri metalizat, de ultimă generaţie, care l-ar fi putut duce pe Lance Armstrong pe Champs-Elysees. Arăta magnific, aproape futurist, ca şi cum ar fi apărut dintr-un film SF cu buget mare. Razele soarelui îi luminau casca argintie aerodinamică şi muşchii picioarelor puternice se reliefau de sub o pereche de pantaloni scurţi de un albastru electric, strâmţi pe corp. Muşchii picioarelor ei tremurau doar privindu-l şi simţi în inimă un junghi de dorinţă inacceptabilă.
Dean ajunse la capătul cărării de cărămidă veche. Era abia ora opt, dar judecând după picăturile de transpiraţie care străluceau pe gâtul lui şi după

cum se lipea de pieptul lui uluitor tricoul verde umed, el mersese mult cu bicicleta. Blue se forţă să se controleze. înclină capul înspre bicicletă.

- Drăguţ. De cât timp ai scos roţile ajutătoare?

-Cam multă vorbărie pentru cineva care arată de
parcă ar locui într-o cutie de jucărie. El îşi trecu piciorul peste cadru şi veni alături de bicicletă spre ea. Am decis că e momentul să nu mă mai prostesc şi să îmi reintru în formă.

Ea nu putu să se abţină să nu caşte gura.

- Nu erai în formă?

- Să spunem doar că m-am înmuiat mai mult decât trebuia de când s-a încheiat sezonul. îşi scoase casca şi o agăţă de ghidon. Voi transforma dormitorul din spate într-o sală de forţă. Nu vreau să apar în tabăra de antre-nament fleşcăit şi supraponderal.

- Nu te îngrijora în privinţa asta.

El zâmbi şi îşi strecură degetele prin părul transpirat şi lipit de cap, care se rearanjă instantaneu într-o ciufuleală sexy. 1

-April mi-a trimis pe e-mail fotografii cu tablourile şi antichităţile pe care le-aţi cumpărat amândouă din Knoxville weekendul acesta. Mulţumesc că ai mers cu ea. Piesele vor arăta bine cu noua mobilă pe care am comandat-o.

Blue luase serios în considerare să lase mândria la o parte şi să îi ceară lui April un mic împrumut. Cu toate cartierele minunate din Knoxville, nu ar fi avut probleme să îşi găsească clienţi şi putea să îi dea curând banii înapoi. Dar nu îi ceruse. Ca un copil care se joacă cu chibriturile, ea trebuia să se întoarcă. Trebuia să vadă ce urmează să se întâmple.

- Şi cum a fost weekendul tău.7 Reuşi să pună deopar-te ceaşca fără să verse cafeaua.

-Numai cu alcool şi sex în exces. Al tău?

- Cam la fel.

El zâmbi din nou.

-Am zburat la Chicago. Trebuia să mă ocup de nişte afaceri. Şi Annabelle a fost singura femeie cu care mi-am petrecut timpul cât am fost acolo, în caz că te interesează.

Blue era foarte interesată. îşi încreţi buzele.

- De parcă mi-ar păsa.

Dean luă o sticlă de apă de pe bicicletă şi înclină capul spre hambar.

-Am cerut ca magazinul să-mi livreze două biciclete. A doua este un hibrid mai mic. Poţi s-o foloseşti când vrei.

Ea se ridică ca să îi poată arunca cea mai dură privire.
-Ţi-aş mulţumi pentru asta, dar mi-am pierdut grati-tudinea când am descoperit că banii mei de prostituată ,iu dispărut din portofel. Nu ştii nimic despre asta, nu?
- Da, scuze. El îşi propti piciorul pe prima treaptă şi luă o gură de apă. Aveam nevoie de nişte mărunţiş.
- Bancnotele de cincizeci de dolari nu sunt mărunţiş.
- în lumea mea, sunt. Puse capacul înapoi.
- Eşti atât de nesuferit! Ar fi trebuit să rămân în knoxville.
- De ce n-ai rămas?
Blue coborî vioi treptele sau cel puţin aşa voia vi pară.

- Pentru că mă rog ca Jack să se întoarcă. Vorbim des-pre o şansă unică în viaţă. Sunt aproape sigură că voi putea să-mi fac curaj să-i cer un autograf.
- Mă tem că vei fi prea ocupată pentru asta. Dean se uită lung la ea, cu o privire ştrengară. Să mă ţii satisfăcut în pat este o slujbă cu normă întreagă.
Prin mintea ei trecu o imagine atât de fierbinte încât el şi bicicleta lui ajunseseră deja la jumătatea drumului către hambar înainte să îşi regăsească vocea.
- Hei, Dean!
El privi peste umăr. Blue îşi proteja ochii de soare.
- Dacă vorbeşti serios şi vrei să ne facem de cap, fii sigur că mă anunţi dinainte ca să pot lua calendarul cu programări şi să-ţi rezerv trei minute.
Dean nu râse. Ea nici nu s-ar fi aşteptat la asta. Dar nici nu se aştepta să-l vadă privind-o de parcă imnul naţional tocmai se terminase şi acum începea un joc nou-nouţ.
Puţin mai târziu, în timp ce curăţa bucătăria, Blue îl auzi pe Dean plecând. April intră îmbrăcată în haine vechi şi cărând o grămadă de huse de protecţie.
-Se pare că Dean n-a reuşit să dea de contractor vineri, spuse ea, pentru că nimeni n-a apărut de dimineaţă, şi eu n-o să stau toată ziua să-i aştept să se apuce de bucătărie. Mă apuc de zugrăvit. Vrei să mă ajuţi?
- Sigur.

Abia se pregătiră, că April dispăru ca să preia un alt apel misterios de-al ei. Când se întoarse, puse Gwen Şte-fani şi, în timp ce Gwen cânta Hollaback Girl, devem evident că abilităţile ei de dansatoare depăşeau cu mult experienţa sa în zugrăvit, deci Blue era cea care condu cea treaba.
Pe când terminară pregătirile, auziră o maşină şt, după câteva minute, Jack Patriot intră purtând blui;i uzaţi şi un tricou strâmt cu inscripţia PÂRJOLIT, din ultimul său turneu. Blue nu se aştepta să se întoarc.i şi se împiedică de nimic. El o prinse exact când CM

să calce în tăviţa trafaletului. April care făcea nişte miş-cări lascive pe melodia Baby Got Back, se opri imediat din dansat. Jack o puse înapoi pe Blue pe picioare.
- Ai vreo idee cât va dura până vei trece peste asta?
0 întrebă.
- Eu... da... eu , oh, Dumnezeule... Blue se înroşi din cap până-n picioare. Scuze! Sunt sigură că mulţi îţi spun că sunt fânul tău numărul unu, dar eu chiar sunt. îşi atinse mâna de obrazul fierbinte. Eu... păi... am avut o copilărie cam itinerantă, dar melodiile tale erau mereu acolo, nu contează unde eram şi cu cine locuiam. Acum că se pornise, nu se mai putea opri, în timp ce el se îndreptă spre cafetieră. Am fiecare album. Toate, chiar şi Outta My Way pe care ştiu că l-au făcut praf criticii, dar se înşală pentru că este minunat, şi Screams este una dintre piesele mele preferate, de parcă vede exact ce era în inima mea atunci şi, oh, rahat, ştiu că bat câmpii ca o fraieră, dar în lumea reală Jack Patriot nu apare pur şi simplu în viaţa ta. Vreau să zic, cum se poate pregăti cineva pentru asta?
Jack îşi puse o linguriţă de zahăr.
- Poate îţi dau un autograf pe braţ.
- Pe bune?
El începu să râdă.
- Nu, nu chiar. Nu cred că lui Dean i-ar pica prea bine.
- Oh! Blue îşi umezi buzele. Cred că nu.
Jack îşi înclină capul către April.
- Ajută-ne puţin aici!
April îşi răvăşi părul.
- Culcă-te cu el, Blue! Asta te va aduce rapid cu pi-
1 marele pe pământ. E o dezamăgire uriaşă.
Un rânjet lent îi ridică colţurile gurii lui Jack.
-Sunt de acord cu partea cu uriaşă...
April îşi aruncă privirea între picioarele lui.

-Sunt unele lucruri pe care un bărbat nu le poate > nmpăra, indiferent de cât e de bogat.
Jack se sprijini cu umărul de tocul uşii şi îşi lăsă ochii ■o alunece lasciv peste corpul ei.

196
Susan Elizaberh Phillips
- încă mă inspiră femeile cu limba ascuţită. Dă-mi o bucată de hârtie, April. Simt că îmi vine inspiraţia.
Sexul plutea în aerul dintre ei. Aveau ei în jur de 50 de ani, dar dorinţe adolescentine fierbeau în acea bucătărie. Blue aproape că se aştepta ca pereţii să înceapă să transpire şi se pregăti să părăsească încăperea doar cât să se împiedice de husa de protecţie de pe jos.
Mişcarea strică vraja, şi April se întoarse. Jack inspecta tavanul unde văruise Blue.
- Lasă-mă să îmi descarc lucrurile şi vin să te ajut.
- Ştii să zugrăveşti? întrebă Blue.
- Tata a fost tâmplar. Am muncit mult în construcţii când eram copil.
- Mă duc să văd ce face Riley.
April trecu pe lângă el şi se îndreptă către uşa laterală.
Blue înghiţi în sec. Se pregătea să zugrăvească bucă-tăria cu Jack Patriot. Viaţa ei devenea din ce în ce mai bizară, cu fiecare minut.
capitolul 14
Când Dean se întoarse în acea dupâ-amiază, îi desco-peri pe Jack şi pe April văruind în tăcere doi pereţi opuşi din bucătăria lui, cu Coldplay cântând la maximum pe fundal. Vopseaua galbenă o stropise pe April din cap până în picioare, dar Jack avea doar câteva pete pe mâini. Până în urmă cu o zi, Dean nu îi văzuse niciodată pe amândoi împreună. Şi acum zugrăveau afurisita lui de bucătărie.
El ieşi ca să o găsească pe Blue. Pe drum, îşi scoase Black-Berry-ul ca să-şi verifice mesajele. April îi trimisese ultimul mesaj cu zece minute în urmă. A mai rămas doar un galon de vopsea galbenă.
Du-te să mai cumperi!
Un cuceritor înnăscut
197
Dean o găsi pe Blue în sufragerie, lucrând la tavan. Arăta ca o ciobăniţă miniaturală cu un trafalet în mână. Tricoul ei verde stropit atârna pe şolduri, acoperindu-i corpul tonificat pe care era hotărâtă să îl ascundă de el. Nu pentru mult timp, oricum. El arătă cu degetul înspre bucătărie.

- Ce se întâmplă acolo?
-Exact ceea ce pare. Husa de protecţie din plastic foşni sub picioarele ei în timp ce Blue se mută în lateral cu câţiva paşi. Din fericire, Jack se pricepe la văruit, dar a trebuit s-o supraveghez pe April ca un şoim.
- De ce nu i-ai oprit?
- Până când n-am verigheta pe deget, n-am vreo auto-ritate aici.
Aşeză trafaletul jos şi cercetă peretele cel mai lung. April vrea să fac o pictură murală.
Nu părea entuziasmată, dar lui îi plăcea mult mai mult ideea ca Blue să facă o pictură murală în loc ca părinţii să îi zugrăvească bucătăria. De asemenea, ar fi reţinut-o acolo ceva mai mult.
- Îi voi pune pe cei din echipa mea de PR să-ţi trimită o duzină cu cele mai bune fotografii ale mele în acţiune, zise el. Poţi s-o alegi pe cea mai flatantă.
Ea zâmbi aşa cum spera el să o facă, dar cuta dintre sprâncene i se adânci.
- Nu mai fac peisaje.
-Păcat! Dean îşi deschise portofelul şi scoase două sute de dolari în numerar. Aici sunt cei o sută de dolari pe care i-am împrumutat plus cealaltă sută de pe urma .icelui nefericit pariu. Eu îmi achit datoriile.
Aşa cum se şi aştepta, ea nu sări să ia banii, ci în schimb începu să îi observe cu atenţie.
- înţelegerea este înţelegere, zise el cu inocenţă. I-ai câştigat.
Când ea tot nu îi luă, Dean îi puse bancnotele în buzunarul tricoului larg, stăruind doar un moment mai mult decât era necesar. Poate că nu avea prea mult acolo, dar avea de ajuns pentru el. Acum tot ce îi mai trebu- i.\ era acces nelimitat.

-Un pact cu diavolul, zise ea încruntată. Dean îşi ascunse triumful când Blue luă banii, se uită la ei un moment, apoi îi îndesă în buzunarul lui, din nefericire fără să stăruie deloc. Dă-i unei organizaţii de caritate care ajută femeile fără adăpost!
Săracul castor! bar fi putut spune când făcuseră pariul că principiile ei o vor împiedica să păstreze banii, dar nu ajunsese în liga de profesionişti fiind prost.
- Păi, dacă eşti sigură de asta...
Ea se întoarse să examineze pereţii.
- Dacă tu îţi închipui că aş putea să relev o viziune artistică revoluţionară aici, vei avea parte de o mare dezamăgire. Peisajele mele sunt de departe obişnuite.

-Atâta vreme cât nu pictezi ceva prea feminin, eu sunt mulţumit. Fără balerine sau femei din vremuri străvechi care se plimbă cu umbreluţe. Şi nimic cu ie- I puri morţi aşezaţi pe farfurii. 1

- Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Balerinele şi iepurii morţi ar fi prea inovativi pentru mine. Ea se ; întoarse. Viaţa este prea scurtă. Nu am de gând să < o fac.

Acum că îi băgase ideea aceasta în cap, Dean nu era pregătit să o lase deoparte, dar avea de gând să aştepte puţin înainte să mai insiste.

- Unde este căţelul meu?

Blue îşi roti un umăr, unde i se pusese un cârcel.

-Cred că prietenul tău Puffy face un picnic în curtea din spate cu Riley.

Dean se prefăcu că pleacă, dar se întoarse înainte să iasă în hol.

- Ar fi trebuit să-mi amintesc să îţi zic asta, mai ales că ştiu cât eşti de nerăbdătoare să punem uşile alea înapoi. | El locuieşte în districtul vecin – dincolo de aria de boicotare –, deci am putut să-l conving să grăbească puţin lucrurile. Vor fi gata cât de curând.

Ochii ei străluciră.

- L-ai mituit.

-Numai un bonus pentru încurajare.

-Viaţa este cu siguranţă mai uşoară când eşti bogat.

- Şi un cuceritor înnăscut. Nu uita partea asta!

-Cum aş putea? răspunse ea. Este singurul lucru pe care îl avem în comun.

El zâmbi.

- Uşa aia de la dormitor ar fi bine să se potrivească la fix. Exact cum îmi place mie.

Când Dean se întoarse după ce cumpărase vopsea, era trecut bine de ora cinci. Casa era liniştită şi cu excepţia nişei pentru luat masa, bucătăria avea un strat proaspăt de vopsea galbenă. SUV-ul negru al lui Jack lipsea, deci el şi Riley probabil că ieşiseră să cineze. Până atunci, Dean reuşise să îi evite pe toţi şi intenţiona să facă la fel în continuare. Inspiră aerul cu miros de vopsea proaspătă şi de lemn nou. Se imaginase având o casă cu palmieri şi cu vedere spre Pacific, dar iubea ferma asta şi fiecare hectar al ei. De îndată ce va scăpa de oaspeţii săi, va fi perfect. Cu excepţia lui Blue. îi fusese dor de ea în acest weekend şi nu era pregătit încă s-o vadă plecată.

Când lăsă vopseaua în bucătărie, auzi curgând apa de la duş. Recuperă pachetele pe care le lăsase în maşină şi se duse la etaj unde puse sacii pe podea lângă valize. Privi spre uşa de la baie. Hainele stropite cu vopsea ale

lui Blue stăteau într-o grămadă pe podea. Doar un adevărat pervers ar fi împins acel plastic pe care ea insista să îl agaţe pe uşă, şi nimeni nu îl acuzase vreodată că ar fi un pervers. în schimb, va lăsa plasticul în pace şi va aştepta ca un gentleman ce era ca ea să iasă ilin baie.

Spera el, dezbrăcată.
Apa se opri. El îşi dădu jos tricoul şi îl aruncă deoparte – o mişcare ieftină, dar ei îi plăcea pieptul lui.
I Van se uită la plasticul care se flutura şi îşi spuse să nu îşi facă prea multe speranţe. Exista posibilitatea ca ea să iasă în bocanci de luptă şi costum de camuflaj.

Avu noroc. Blue purta doar un prosop alb prins la subsuoară. Nu era nici pe departe la fel de bine ca dez-brăcată, dar cel puţin putea să îi vadă picioarele. Privirea lui urmări un strop de apă care aluneca pe una din coapsele ei ferme.
- Afară!
Arătând ca o sirenă provocată, ea îndreptă violent degetul către hol.
- E camera mea, replică el.
-Am prioritate.
- Cum aşa?
- Posesie. Nouă zecimi din lege. Afară.
- Am nevoie de un duş.
Ea făcu un gest către uşa de la baie.
- Promit să nu te deranjez.
Dean se apropie. |
- încep serios să mă îngrijorez în privinţa ta. Când ajunse lângă ea, simţi mirosul şamponului lui preferat. Mirosea mai bine pe ea. Părul ei ud era lipit de cap şi sclipirea din ochii ei îi spuse că o tulbura. Excelent! Dean o măsură încet încă o dată. Pe bune, Blue! Încep serios să cred că ai putea fi frigidă.
- Chiar?
El se învârti în jurul ei, observându-i ceafa umedă unde părul i se despărţea de-o parte şi de alta, rotunjimea blândă a umerilor înguşti.
-Nu ştiu... te-ai gândit să consulţi un sexolog? La nai-ba, am putea merge împreună.
Ea rânji.

- Nu mi s-a mai întâmplat de la 15 ani ca un tip să în-cerce să-mi intre în chiloţi spunându-mi că sunt frigidă. Mă simt din nou ca o adolescentă. Nu, stai! Adolescentul eşti tu.

-Ai dreptate. îi atinse umărul cu vârful degetului arătător şi avu satisfacţia de a vedea că i se face pielea de găină. De ce să mergem la un terapeut când putem rezolva această disfuncţie aici şi acum?

Un cuceritor înnăscut

201

- Diferenţa. Tot uiţi de diferenţa dintre noi. Ţi-aduci aminte? Tu, superb şi nefolositor? Eu, deşteaptă şi muncitoare?
- Se numeşte chimie.

Pufnetul ei batjocoritor îi spuse că o făcuse lată din nou. În loc să se concentreze la linia de sosire, el nu pu-tuse rezista să nu se lupte cu ea. Fusese o greşeală tactică pe care nu o ar fi făcut-o niciodată dacă ar fi avut o reală experienţă în a seduce femei. La naiba! Până acum, doar să spună „bună" era de ajuns. Se încruntă.

- Ce zici dacă încetezi s-o mai faci pe deşteaptă şi te pregăteşti pentru întâlnirea noastră?

-Avem întâlnire?

El arătă către saci.

-Alege orice vechitură pe care s-o porţi.

- Mi-ai cumpărat haine?
- Doar nu crezi că te las să-ţi cumperi singură.

Blue îşi dădu ochii peste cap.

- Eşti aşa o fetiţă!
- Poate vrei să-l întrebi pe apărătorul de la Packers despre asta. Era şi momentul să îi reamintească cine de-ţine controlul. îşi lăsă mâinile în jos către betelia panta-lonilor scurţi. Sau poate vrei să tragi cu ochiul în duş şi să vezi chiar tu. îşi deschise nasturele.

Ochii ei se duseră direct la ţintă. Dean se juca cu che- iţa fermoarului. Blue părea să nu-şi poată înălţa capul şi, i and o făcu în final, el îi aruncă acelaşi zâmbet superior pe care îl folosea cu începătorii care nu puteau să nu vorbească vulgar. Apoi păşi în baie.

Blue privea cum plasticul căzu la loc după ce Dean intră în baie. Bărbatul era un diavol. Degetele ei începură să zvâcnească. Voia să îşi arunce prosopul, să meargă acolo şi să se apuce de treabă. Era şansa ei uni- . .1 în viaţă de a juca cu profesioniştii şi, dacă mama ei IUI ar fi ales chiar acel moment să-i golească conturile, l'lue poate că şi-ar fi depăşit aversiunea pentru sexul

202

fără însemnătate şi şi-ar fi găsit justificarea pentru o aventură de vestiar. Ea dădu sacii mai încolo cu piciorul, rezistând tentaţiei de a trage cu ochiul înăuntru şi de a vedea ce adusese Dean. în schimb, îşi luă pe ea nişte blugi curaţi şi tricoul negru proaspăt spălat. îşi uscâ puţin părul în baia din hol, îl strânse într-o coadă de cal, se gândi pentru un moment şi apoi aplică nişte rimei şi gloss de buze.

Coborî la parter ca să-l aştepte pe veranda din faţă. Dacă ar fi fost un cuplu adevărat, s-ar fi întins pe pat şi l-ar fi privit cum se îmbracă. Şi ce priveliştе superbă ar fi fost! Cu un suspin de regret, se uită către pajiştea neîngrijită. Anul viitor pe vremea asta, acolo vor paşte cai, şi ea nu va fi prin preajmă să îi vadă.

El fu gata în timp-record, dar când veni afară pe ve-randă, Blue observă un top subţire de culoarea lavandei atârnând de degetele lui. Dean îl trecu dintr-o mână în cealaltă, fără să spună un cuvânt, lăsându-l să vorbească de la sine. Soarele de după-amiază târzie dezvăluia o pulbere de mărgeluţe argintii, ca bulele pe o mare spu- megândă de lavandă. Materialul se legăna de degetele lui precum ceasul unui hipnotizator.

- Chestia este că, spuse el în final, probabil nu ai su-tienul potrivit. Am văzut fete prin cluburi cu topuri ca ăsta şi purtau un sutien cu bretele de dantelă. Poate de o culoare contrastantă. Mă gândesc că roz ar fi drăguţ.

Scutură din cap. Ah, drăcie, te-am făcut să te ruşinezi şi pe tine, şi pe mine. Fără să pară câtuşi de puţin ruşinat, flutură topul de lavandă cu câţiva centimetri mai aproa-pe. Am încercat să-ţi cumpăr ceva cu ţepi şi piele, dar, jur, dacă e vreun magazin sado-maso prin împrejurimi, sunt al naibii de sigur că nu l-am putut găsi.

Blue intrase în grădina raiului, exceptând faptul că de data asta Adam era cel care ţinea mărul periculos.

- Pleacă!
- Dacă te temi să-ţi revendici feminitatea, te înţeleg.

Blue era obosită, flămândă şi se compătimea, altfel
nu l-ar fi lăsat să o momească.
Un cuceritor înnăscut

- Bine! înşfăcă tentaţia de culoarea levănţicii. Dar ai renunţat la un cromozom Y ca să faci asta!

Când ajunse la etaj, Blue îşi aruncă tricoul şi trase peste cap haina lui Satan. Un volănaş cădea moale la tiv, unde atingea betelia blugilor. Fundiţe delicate i se buclau pe umeri. I se vedeau bretelele de la sutien; avusese dreptate în legătură cu asta. Desigur, avusese dreptate. Era un expert în

lenjeria pe care o purtau femeile. Din fericire, sutienul ei era de un albastru-deschis şi cu toate că bretelele nu erau din dantelă, nu erau nici albe, ceea ce, chiar şi ea ştia, ar fi fost o greşeală de neiertat în modă conform reprezentantului revistei Vogue de la parter.

- E şi o fustă în sacii ăia, strigă el către scări, în cazul în care vrei să scapi de blugi.

Ignorându-l, îşi aruncă sandalele, îşi trase ghetele ne-gre zgâriate de motociclist şi se îndreptă către parter.

-E juvenil, zise el uitându-se la încălţămintea lui Blue.

- Eşti gata sau nu?

- Nu cred c-am mai cunoscut vreodată o femeie mai înspăimântată să fie femeie. Când o să te duci la psiho-logul acela...

- Nu începe! Este rândul meu să conduc.

întinse mâna, cu palma în sus, şi aproape se înecă atunci când Dean îi dădu cheile fără să protesteze.

- înţeleg, zise el. Trebuie să-ţi afirmi masculinitatea.

Astăzi, Dean punctase cu prea multe replici aluzive,
dar ea era atât de vrăjită de ideea de a conduce Van- quish-ul, încât le trecu cu vederea.

Maşina era de vis. îl privise manevrând padelele pe volan, iar Dean se strâmbă doar de câteva ori până când blue învăţă să schimbe vitezele.

- îndreaptă-te spre oraş, zise el când intrară pe auto- stradă. înainte să mâncăm, aş vrea să-i fac o vizită neprie-tenoasă Niţei Garrison.

Acum? 204

- Doar nu îţi închipui că am de gând s-o las să scape cu asta? Nu-i stilul meu, Clopoţico.

-S-ar putea să-mi scape ceva, dar nu cred că sunt exact cea mai potrivită persoană care să meargă la Nita Garrison împreună cu tine.

-Tocmai de aceea tu vei aştepta în maşină în timp ce eu îl voi fermeca pe liliacul acela bătrân. Fără avertisment, se întinse şi începu să se joace cu lobul urechii ei. Urechile îi erau incredibil de sensibile, şi ea aproape ieşi de pe carosabil. Exact când deschise gura să îi spună să îşi ţină mâinile acasă, Dean strecură ceva în găurica din lobul urechii. Blue se uită în oglinda retrovizoare. O picătură violetă îi făcea cu ochiul.

-Totul ţine de accesorii, spuse el. Ti-l voi pune pe celălalt când oprim.

- Mi-ai cumpărat cercei?

-Am fost nevoit să o fac. Mă temeam că o să apari purtând piuliţe.

Brusc, Blue avea propriul stilist de modă, şi nu era April. Se întreba dacă şi el vedea legătura. Contradicţiile lui o fascinau. Un bărbat cu o

masculinitate atât de exagerată nu ar fi trebuit să iubească lucrurile frumoase atât de mult. Lui ar fi trebuit să îi placă lucrurile demo-date. Blue ura când oamenii refuzau să se încadreze în tipare. Făcea ca viaţa să fie neclară.

- Din nefericire, acelea nu sunt pietre adevărate, spuse el. Opţiunile mele de cumpărături au fost limitate.

Adevărate sau nu, ea le iubea.

Casa impunătoare a Niţei Garrison era pe o alee um-broasă, la două străzi de zona centrală. Construită din aceeaşi piatră cafenie folosită la banca şi biserica catolică, locuinţa avea un acoperiş jos, înclinat, şi o faţadă formidabilă, în stil italienesc. Frontoane de piatră erau deasupra ferestrelor mari, duble – patru la parter şi cinci deasupra, cu una în mijloc mai largă decât restul. Tere-nurile erau aproape prea bine menţinute, cu straturi de flori sever delimitate şi cu tufişuri tăiate fără milă.

Blue opri în faţă.

Un cuceritor înnăscut

205

- Primitor ca un penitenciar.
- Am oprit aici mai devreme, dar nu era acasă.

El îi mângâie ceafa cu braţul, şi degetul lui mare îi atinse obrazul în timp ce îi puse şi celălalt cercel în ure-che. Ea se cutremură. Gestul era mai intim decât sexul. Se forţă să rupă vraja.

-Îi voi împărţi cu tine dacă vrei să-i porţi şi tu în seara aceasta.

În loc să îi dea o replică de acelaşi fel, el îi mângâie cercelul şi lobul urechii între degete.

- Foarte drăguţ.

Blue mai avea puţin şi leşina de dorinţă când Dean îşi retrase mâna. Deschise portiera şi ieşi, apoi se întoarse să o privească.

-Maşina asta ar fi bine să fie aici când ies.

Ea se trase de cercelul mov.

- Nu aveam de gând să te las baltă. Doar o tură rapidă în jurul străzii ca să nu mă plictisesc.

-Sau nu.

îi făcu semn că o împuşcă cu degetul arătător.

Blue se lăsă pe spate în scaunul confortabil şi îl privi cum merge pe alee spre uşa din faţă. O perdea flutura la fereastra din colţ. El apăsă pe sonerie şi aşteptă. Când nu primi nici un răspuns, sună din nou. Tot nimic. Bătu în uşă. Ea se încruntă. Nita Garrison nu va primi prea bine acest gest. Uitase de arestarea lui Blue de acum patru zile?

Dean coborî treptele, dar uşurarea ei nu dură prea mult pentru că, în loc să renunţe, porni în jurul casei. Doar pentru că Nita era mai în vârstă şi era femeie, credea că o putea bate la cap. Probabil că deja îşi chemase poliţia privată. Garrison nu era Chicago. Garrison era coşmarul lui Yankee, un orăşel din sud cu propriul set de reguli. Dean va ajunge în închisoare, iar Blue nu va mai avea cum să cineze. îi trecu prin minte un gând la fel de alarmant. îi vor confisca maşina cea frumoasă.

Ea sări din maşină. Dacă nu îl oprea, Vanquish-ul va ajunge la una dintre acele licitaţii de îa poliţie. Dean

era atât de obişnuit ca numele lui faimos să deschidă orice uşă, încât se credea invincibil. Subestimase total autoritatea acestei femei.

Blue urmă aleea de cărămidă către partea laterală a casei şi îl găsi uitându-se pe o fereastră.

- Nu face asta!
- Este acolo, zise el. Pot simţi mirosul de pucioasă.
- Evident, nu vrea să vorbească cu tine.
- Păcat! Eu vreau să vorbesc cu ea. Dădu ocol casei.

Scrâşnind din dinţi, Blue îl urmă.

Un petic pătrat de iarbă tunsă şi un rând de arbuşti rigid tunşi creşteau în faţa garajului, care era făcut din acelaşi tip de piatră cafenie precum casa. Nu se vedea nici o floare, doar un bazin gol din ciment pentru păsări.

Ignorându-i protestele, Dean urcă patru trepte spre uşa din spate, care se afla sub o mică marchiză susţinută de aceleaşi console sculptate ce ornamentau cornişele. Când apăsă pe clanţă şi împinse uşa ca să o deschidă, Blue începu să şuiere ca o pisică udă.

-Nita Garrison va pune poliţia pe urmele tale! Dă-mi portofelul înainte să fii arestat!

El îi aruncă o privire peste umăr.

- Ce vrei să faci cu portofelul meu?
- Cina.

-Asta este prea crud, chiar şi pentru tine.

Dean îşi băgă capul înăuntru. Un câine lătră încet, ca un scârţâit, apoi tăcu.

- Doamnă Garrison! Sunt Dean Robillard. Aţi lăsat uşa din spate descuiată.

Şi intră imediat.

Blue se holbă către uşa deschisă şi apoi se aşeză pe scara din spate. Nici măcar poliţia din Garrison nu o putea aresta dacă nu intra, nu? îşi sprijini coatele pe ge-nunchi, pregătită să îl aştepte.

O voce de femeie pusă pe ceartă rupse tăcerea serii.
- Ce crezi că faci? Pleacă de aici!
Un cuceritor înnăscut
207
-Ştiu că este un oraş mic, doamnă Garrison, spu- se Dean din interior, dar chiar ar trebui să ţineţi uşile încuiate.
În loc să se retragă, vocea ei deveni mai sonoră şi mai ascuţită. Din nou, Blue simţi accentul de Brooklyn.
- M-ai auzit. Dispari!
- De îndată ce discutăm.
- Nu vorbesc cu tine. Ce cauţi acolo, fetiţo?
Blue se întoarse şi o văzu pe doamna Garrison apropiindu-se de ea în prag. Era perfect machiată, purta o perucă platinată, pantaloni largi albaştri din jerseu şi o tunică la baza gâtului asortată, pe care o accesorizase cu pandantive de aur. În această seară, gleznele ei se revărsau deasupra unei perechi uzate de pantofi purpurii.
Blue trecu direct la subiect:
- Ceea ce nu fac este să intru prin efracţie.
- Ea se teme de dumneata, zise Dean de undeva di-năuntru. Eu, nu.
Doamna Garrison îşi puse ambele mâini pe baston şi o privi pe Blue de parcă ar fi fost un gândac. Blue se ridică ezitant în picioare.
- Nu mă tem de dumneata, spuse ea, dar n-am mân-cat de la micul dejun şi tot ce am văzut în închisoare a fost un automat de mâncare şi... Nu contează.
Doamna Garrison pufni dispreţuitor şi se întoarse către Dean.
- Ai făcut o mare greşeală, domnule şmecher.
Blue aruncă o privire în interior.
- Nu-i vina lui. S-a lovit de prea multe ori la cap.
Cedând curiozităţii, Blue trecu pragul.
Spre deosebire de exteriorul sobru, interiorul casei era aglomerat şi neîngrijit. Teancuri de ziare stăteau lângă uşa din spate şi gresia aurită de ceramică avea nevoie de o curăţare temeinică. Corespondenţa stătea împrăştiată de-a lungul unei mese provinciale franţuzeşti pe care se mai găseau şi un bol gol de cereale, o cană de cafea şi o coajă de banană. Cu toate că locuinţa
208
Susan Elizaberh Phillips
nu era îngrozitor de murdară, avea un miros de mucegai şi un aspect acru, neglijat. Un labrador foarte bătrân, obez, cu un bot cărunt stătea lungit în colţul unde câteva margini ale tapetului cu dungi aurii începură să se

onduleze. Scaunele de bucătărie aurite şi candelabrul micuţ de cristal dădeau bucătăriei un aspect excentric de Las Vegas.
Nita îşi ridică bastonul.
- Sun la poliţie.
Blue nu mai putu suporta.
-Un avertisment, doamnă Garrison. Dean pare la prima vedere un tip drăguţ, dar adevărul gol-goluţ este că nu există nici un jucător la NFL care să nu fie pe jumătate animal. Doar că el se ascunde mai bine decât majoritatea dintre ei.
-Chiar crezi că mă sperii, se strâmbă Nita. Am crescut pe străzi, scumpo.
- Eu doar subliniez realitatea situaţiei. L-aţi supărat, şi asta nu este bine.
-Ăsta e oraşul meu. Nu-mi poate face nimic.
-Asta îţi închipui dumneata. Blue trecu de Dean, care se aplecase să mângâie labradorul negru bătrân. Jucătorii de fotbal folosesc legea în interesul lor. Ştiu că eşti obişnuită să ai poliţia la degetul mic – şi a fost un şiretlic urât cel pe care l-ai făcut săptămâna trecută –, dar în momentul în care Dean începe să dea autografe şi să fluture un pumn de bilete la meci, acei poliţişti nici nu-şi vor mai aminti numele dumitale.
Blue trebuia să i-o întoarcă bătrânului liliac. în loc să dea înapoi, ea rânji la Dean.
- Crezi că aşa va merge, nu?
Dean ridică din umeri şi se ridică.
- îmi plac poliţiştii, deci s-ar putea să trec pe la secţie să le fac o vizită. Dar, sincer, sunt mult mai interesat de ceea ce are de spus avocatul meu în legătură cu micuţul dumitale boicot.
- Avocaţii! Ea scuipă cuvântul, apoi se luă iar de Blue, ceea ce era foarte nedrept de vreme ce ea era cea care

încerca să medieze. Eşti pregătită să-ţi ceri scuze pentru cum mi-ai vorbit săptămâna trecută?
- Eşti pregătită să-i ceri scuze lui Riley?
-Pentru că am zis adevărul? Nu cred că trebuie să cocoloşeşti copiii. Oamenii ca tine vor să rezolve fiecare mică problemă de-a lor, încât ei nu învaţă niciodată cum să aibă grijă de ei.
- Acel copil abia şi-a pierdut mama, rosti Dean cu o blândeţe înşelătoare.
- De când viaţa este corectă? Ochii ei răutăcioşi se îngustară, încreţindu-i fardul albastru sclipitor. E mai bine să înţeleagă cum stau

lucrurile când sunt mici. Când eram de vârsta ei, îmi petreceam nopţile pe scara de incendiu ca să scap de tatăl meu vitreg. Se lovi cu şoldul de masă, şi cana de cafea se rostogoli pe podea, urmată de un teanc de corespondenţă veche. Nita făcu un gest vag spre dezordine. Nimeni din oraşul ăsta nu vrea să mai facă treburi casnice. Acum toate negresele se duc la facultate.

Dean îşi frecă urechea.
- Blestematul de Abe Lincoln!
Blue abia îşi stăpâni un zâmbet. Nita îl măsură din priviri.
- Eşti un tip tare înţelept, nu-i aşa?
- Da, doamnă.
Maniera cunoscătoare în care îl privea pe Dean sugera că avusese partea ei binemeritată de bărbaţi chipeşi. În acelaşi timp, nu era nimic cochet în comportamentul ei.
- Dansezi?
-Nu ştiu, nu cred că ne înţelegem destul de bine pentru asta.
Buzele ei se subţiară.
-Am predat la Arthur Murray în Manhattan timp de mulţi ani. Dans de societate. Eram foarte frumoasă. Se uită la Blue, dezgustul ei sugerând clar faptul că ea nu era. Îţi pierzi timpul tânjind după el. Eşti prea fadă.
Dean ridică o sprânceană.

-Nu e...
-Asta-i ceea ce îi place la mine, spuse Blue. Nu-i fur lumina reflectoarelor.
Dean oftă.
-Eşti o fraieră, şuieră Nita. Am cunoscut bărbaţi ca el toată viaţa. La final, ei mereu aleg femei ca mine – cum eram eu. Sâni mari, păr blond şi picioare lungi.
Nita pusese degetul pe rană, dar Blue nu avea de gând să renunţe fără luptă.
-Dacă nu le plac travestiţii. Atunci totul depinde de femeia cu cea mai frumoasă lenjerie.
- Mă anunţaţi când aţi terminat, interveni Dean.
- Cine eşti tu, oricum?
Bătrâna îi puse întrebarea lui Blue de parcă ar fi fost o bombă fumigenă.
- Sunt un pictor de portrete. Căţei şi copii.
-Serios? Ochii ei licăriră de interes. Bine, atunci.
Poate te angajez să-l pictezi pe Tango. înclină capul către căţelul bătrân.
Da, cred că o voi face. Poţi să începi de mâine.
-Are deja o slujbă, doamnă Garrison, spuse Dean. Lucrează pentru mine.

- Ai spus tuturor în oraş că este logodnica ta.
- Este. Şi ştiu că va fi prima care spune că eu sunt o slujbă cu normă întreagă.
- Prostii! Doar umbli cu ea ca să continue să se culce cu tine. în clipa în care te plictiseşti de ea, îi vei da papucii.
Lui Dean nu îi plăcu asta.
- Din respect pentru vârsta dumitale, doamnă Garri-son, voi trece peste asta. Acum ai douăzeci şi patru de ore să-ţi chemi câinii înapoi.
Ignorându-l, ea se întoarse către Blue.
-Te vreau aici la ora unu mâine ca să începi să pictezi portretul lui Tango. De îndată ce apari, le spun bărbaţi- îor să se întoarcă la lucru.
-Şantajul ar trebui să fie puţin mai subtil, spuse Blue.
Un cuceritor înnăscut
211
- Sunt prea bătrână pentru a fi subtilă. Ştiu ce vreau şi mă asigur că obţin.
-Nu înţelegi, doamnă Garrison, spuse Dean. Ceea ce vei obţine vor fi o mulţime de probleme. El o apucă pe Blue de cot şi o conduse la uşă.
Când ajunseră înapoi în maşină, Dean nu spuse multe în afară de a-i ordona lui Blue să nu se mai apropie niciodată de doamna Garrison. întrucât Blue ura ordinele, fu tentată să se certe cu el din principiu, dar nu avea nici o intenţie să o lase pe bătrână să o deranjeze mai mult de-atât. Pe lângă asta, voia să se bucure de acea seară.
Opriră în faţa unei clădiri albastre cu un etaj, cu un semn galben deasupra intrării pe care scria Barn Grill.
- Credeam că locul acesta este un hambar adevărat, spuse ea în timp ce se îndreptau spre uşă.
- Şi eu la fel, când am venit prima dată aici. Apoi am aflat că era o glumă de-a proprietarului actual. în anii ’80, se numea Walt’s Bar and Grill, dar în limbajul local din Tennessee s-a scurtat denumirea.
- în Barn Grill. Am înţeles.
Prin uşă se auzea Tim McGraw cântând Don’t Take the Girl, în timp ce intrară într-o zonă cu pereţi din şipci maro-închis şi cu un acvariu care avea un castel porto-caliu, aşezat pe un strat de pietre albastre fluorescente. Restaurantul spaţios era împărţit în două secţiuni, cu un bar în faţă. Sub două abajururi false Tiffany, un barman care semăna cu Chris Rock umplea nişte halbe de bere. El îi strigă un salut când îl văzu pe Dean. Clienţii barului îşi întoarseră scaunele şi imediat prinseră viaţă.
- Hei, Boo, unde ai fost tot weekendul?
-Ai un tricou super.

-Vorbeam despre următorul sezon şi...
- Charlie crede că ar trebui să alergi şi să înscrii.
Se comportau ca şi cum l-ar fi cunoscut dintotdea- una, cu toate că Dean îi spusese că mâncase aici doar

de două ori. Familiaritatea instantanee cu care îl tratau oamenii o făcea pe Blue să se bucure că nu era faimoasă.
-în mod normal, mi-ar plăcea să vorbesc despre sport cu voi, dar în seara asta i-am promis logodnicei mele că n-o voi face. Dean îşi aşează braţul peste umerii ei. Este aniversarea noastră, şi ştiţi cât de sentimentale devin femeile.
-Ce aniversare este? întrebă cel care semăna cu Chris Rock.
- Şase luni întregi de când draga mea cea mică m-a vânat şi m-a târât acasă....
Bărbaţii începură să râdă. Dean trecu pe lângă bar şi se îndreptă către secţiunea din spate a restaurantului.
-Te-am târât acasă? întrebă ea. De când ai renunţat să te consideri a fi din Yankee?
- De când am devenit proprietar de terenuri în sud. Automat, asta m-a făcut bivalent.
O jumătate de perete decorat cu mai multe grilaje maro şi un rând de sticle de Chianti separa restaurantul de bar. El o conduse pe Blue la o masă liberă şi îi trase un scaun.
-Tipii de la bar? Unul este judecătorul districtului, bărbatul solid este directorul liceului şi tipul chel este un frizer homosexual, care nu ascunde asta. Iubesc sudul.
- E un loc potrivit să fii o ciudăţenie, sunt de acord cu asta. Se întinse peste faţa de masă de vinii roşu după coşuleţ şi apucă un pachet de sărăţele. Sunt surprinsă că te servesc. Niţei Garrison trebuie să îi fi scăpat asta.
- Suntem în afara oraşului, şi asta este o proprietate pe care nu o deţine. Pare să fie şi o idee generală că „ce nu ştie nu îi va înrăutăţi atitudinea11.
- Chiar ai de gând să-ţi asmuţi avocaţii contra ei?
- Nu sunt sigur. Vestea bună este că aş câştiga. Vestea proastă este că ar dura luni în şir.
- Nu-l pictez pe Tango.
- Al naibii să fiu, n-o s-o faci.
Un cuceritor înnăscut

Blue abandonă sărăţelele învechite. Cu toate că era luni seară, trei sferturi dintre mese erau pline şi cei mai mulţi dintre ocupanţi o studiau. Nu era greu să îşi dea seama de ce.

- Pare o mulţime numeroasă pentru o zi de luni.

-Nu există alt loc în care să mergi. Luni seara este ori Barn Grill, ori studiul Bibliei la adunarea baptistă. Sau poate joi este adunarea baptistă. Programul pentru studiul Bibliei în acest oraş este mai complicat decât cas-cadori ile liniei ofensive de la Stars.

- Îţi place aici, nu-i aşa? Nu doar ferma. Viaţa într-un oraş mic.
- Este diferit.

Chelneriţa îşi făcu apariţia cu meniurile. Pe faţa ei sla-bă şi acră imediat apăru un zâmbet umil pentru Dean.

-Numele meu este Mărie şi vă voi servi în seara asta.

Blue şi-ar fi dorit să se facă o lege care să interzică faptul ca o persoană care lucrează într-un loc cu sticle de ketchup pe masă să se prezinte.

- îmi face plăcere să te cunosc, Mărie, zise Dean cu accent ţărănesc. Ce-i bun în seara asta?

Mărie o ignoră pe Blue şi îi spuse specialităţile doar lui Dean. El se decise să aleagă pui la grătar cu salată. Blue alese somn prăjit, împreună cu ceva numit „cartofi murdari11 care se dovediră a fi un amestec de piure de cartofi, smântână şi ciuperci înăbuşite în sos. în timp ce ea înfuleca, Dean mâncă puiul fără piele, adăugă doar un pic de unt la cartoful copt şi refuză desertul, în timp ce discuta amiabil cu diverşii localnici care îi intrerupeau masa. O prezentă tuturor pe Blue ca fiind logodnica lui. Când în sfârşit avură un moment singuri, ea i se adresă în vreme ce savura o porţie mare de plăcintă cu ciocolată.

-Cum vei explica ruperea logodnei noastre după ce plec?

- N-o voi face. în acest oraş, rămân logodit până când apare un motiv întemeiat să nu mai fiu logodit.

_ Care va veni în momentul în care îţi ia ochii o fe- meie de douăzeci de ani frumoasă de îţi taie respiraţia, incredibil de bine dotată şi cu o inteligenţă limitată.

El privi la desertul ei.

- Unde pui toată mâncarea aia?

-N-am mai mâncat de la micul dejun. Fără glumă, Dean. Vorbesc serios. Nu poţi să rupi logodna noastră spunând că am o boală fatală sau că nvai prins cu un alt bărbat. Sau femeie, adăugă ea repede. Promite-mi!

-Doar din pură curiozitate, ai fost vreodată cu o femeie?

- Nu te mai prosti! Vreau cuvântul tău.
- Bine. Voi spune că mi-ai dat papucii.
- De parcă cineva va crede asta. Luă cu linguriţa încă o îmbucătură de plăcintă cu ciocolată. Şi ţi s-a întâmplat vreodată asta?
- Ce? Să mi se dea papucii? Sigur.
- Când?
- Odată. Nu-mi aduc aminte când.
-Niciodată. Pun pariu că n-ai fost niciodată părăsit.
- Sigur că am fost. Sunt destul de sigur. Sorbi din bere şi se gândi. îmi aduc aminte. Annabelle mi-a dat papucii.
- Soţia agentului tău? Credeam că ai zis că n-ai ieşit niciodată la întâlnire cu ea.
- N-am făcut-o. A zis că sunt imatur, lucru care admit că atunci era adevărat, şi a refuzat să ieşim la întâlnire.
-Nu văd cum asta înseamnă că ţi-a dat papucii.
- Hei, colaborează cu mine!

Ea rânji, şi Dean zâmbi înapoi, iar ceva în interiorul ei se topi, chiar odată cu ultima ei înghiţitură de plăcintă cu ciocolată. Se scuză rapid şi se îndreptă spre toaletă.

Atunci începură problemele.

capitolul 15

O observase mai devreme pe femeie, osoasă şi cu faţa ursuză, cu un machiaj strident şi cu părul vopsit negru.

Un cuceritor înnăscut

215

Ea şi un bărbat care arăta ca un urs grizzly stătuseră la masă şi băuseră zdravăn toată seara. Spre deosebire de mulţi alţi clienţi din restaurant, nici unul din ei nu se apropie de Dean. În schimb, femeia se holbase des la Blue. În momentul când Blue trecu pe lângă masa ei, o strigă bolborosind din cauza băuturii.

-Vino aici ca să pot vorbi cu tine, Pee Wee1.

Blue o ignoră şi intră în toaletă. Abia încuiase cabina când uşa exterioară se trânti şi aceeaşi voce beligerantă o întrerupse.

- Ce s-a întâmplat, Pee Wee? Crezi că eşti prea bună ca să vorbeşti cu mine?

Blue tocmai voia să-i spună femeii că nu vorbeşte cu beţivii, când o voce masculină familiară o întrerupse:

- Las-o în pace!

Dean cel şarmant fusese înlocuit de fundaşul de pe teren care cerea imperios ascultare.

- Atinge-mă, cretinule, şi voi striga că mă agresezi.
- Oh, nu, n-o vei face. Blue ieşi în grabă din cabină. Care-i problema ta?
Femeia stătea în lumina galbenă puternică de lângă chiuvete, în timp ce trupul mare, cu umerii laţi ai lui Dean ocupa uşa deschisă din stânga ei. Rânjetul ei, şoldurile ascuţite, părul negru vopsit şi deteriorat răsucit în coc, toate indicau o persoană înveninată pe lume şi decisă să dea vina pe Blue pentru eşecurile sale.
- Ai trecut pe lângă mine, asta-i problema mea.
Blue îşi puse o mână pe şold.
- Cucoană, eşti beată.
- Şi ce? Toată seara ai stat acolo arătând de parcă eşti mai bună decât oricare femeie de aici doar pentru că ţi-o fragi cu domnul mare şi tare.
Blue păşi înainte, când Dean o prinse cu braţul de talie şi o trase înapoi.
- N-o face. Nu merită.
1 Personaj comic interpretat de comediantul american Paul Reubens (n.red.)

Blue nu intenţiona să se bată cu ea, doar să o lumi-neze puţin.
- Dă-mi drumul, Dean!
- Te ascunzi în spatele iubitului tău mare şi rău?
Femeia o lua peste picior, în timp ce Dean o trase pe
Blue către uşă.
- Nu trebuie să mă ascund în spatele nimănui.
Blue se înfipse pe picioare şi încercă să îi dea mâna la
o parte. Nu se clinti din loc.
Apăru în uşă şi Ursul Grizzly cu care stătea femeia. Avea pieptul ca un butoi, o falcă pătrăţoasă şi bicepşi care arătau ca nişte butoiaşe de bere tatuate. Femeia era prea concentrată la Blue ca să îl observe.
- Iubitul tău mare şi bogat vrea să se asigure că nu ieşi prea tăvălită pentru el ca să ţi-o tragă la noapte.
Dean se încruntă în oglindă.
- Cucoană, ai o gură prea spurcată pentru specia umană.
Cineva din mulţimea adunată în spatele Ursului Grizzly blocase uşa ca să rămână deschisă, aşa încât nimeni să nu piardă nimic. Grizzly intră şi el.
- Ce faci aici, Karen Ann?
-Îţi spun eu ce face, răspunse Blue. încearcă să se certe cu mine pentru că şi-a ratat viaţa şi vrea să pună toată supărarea ei în spinarea altcuiva.
Femeia apucă marginea chiuvetei ca să se sprijine.

- Eu muncesc ca să mă întreţin, stricato. Nu primesc pomeni de la nimeni. De câte ori a trebuit să i-o sugi marelui şmecher ca să-ţi plătească cina?
Dean îşi retrase mâna.
- Pe ea, Blue.
Pe ea?
Karen Ann sări în faţă. Era cu un cap mai înaltă şi cu cel puţin cincisprezece kilograme mai grea decât Blue, dar totodată era beată moartă.
- Haide, Pee Wee, rânji ea. Să vedem dacă baţi la fel de bine cum o sugi.

- Până aici a fost! Blue nu ştia de ce Karen Ann îi declarase război şi nici nu îi păsa. Ea se repezi din celălalt capăt al podelei cu gresie. Te sfătuiesc serios să-ţi ceri scuze, cucoană!
- Du-te dracu'!
Incleştându-şi degetele ca nişte gheare, Karen Ann încercă să o prindă pe Blue de păr. Ea se aplecă şi o izbi cu umărul.
Cu un icnet de durere, femeia îşi pierdu echilibrul şi căzu lată.
- La dracu', Karen Ann! Ridică-ţi fundul!
Grizzly încerca să înainteze, dar Dean îl blocă.
- Nu te băga!
- Cine mă opreşte?
Buzele lui Dean se strâmbară într-o imitaţie de zâmbet.
- Doar nu îţi închipui c-o să treci de mine, nu-i aşa? Nu-i de ajuns că Pee Wee aici de faţă tocmai â făcut-o knock-out pe prietena ta?
Asta nu era chiar adevărat. „Pee Wee aici de faţă" doar o îmbrâncise pe femeia beată, dar fusese o lovitură excepţional de bine plasată, nimerind-o pe Karen Ann exact în plexul solar. Acum Karen Ann se chircise şi se chinuia să respire.
- O ceri, cretinule! Grizzly se repezi.
Dean îi blocă pumnul fără ca măcar să îşi mişte picioarele. Mulţimea fluieră, inclusiv, observă Blue, bărbatul despre care Dean spusese că era judecătorul districtului. Grizzly se clătină înapoi şi se lovi de tocul uşii. Cu ochii îngustaţi făcu o nouă încercare. Dean păşi în lateral, lucru care îl făcu pe Grizzly să se lovească de suportul de prosoape de hârtie. Se îndreptă şi se repezi din nou la Dean. De data asta, avu noroc şi se atinse de umărul rănit al lui Dean, lucru care nu îi plăcu deloc lui Dean. Blue se dădu din drum imediat ce falsul ei logodnic încetă să se mai joace şi deveni serios.

O bucurie oribilă se furişă în ea când văzu contra-atacul lui de o eficienţă chirurgicală. Puţine lucruri

în viaţă erau în alb şi negru precum acesta, şi să vadă cum dreptatea se făcea atât de repede o umplea de bucurie. Ce bine ar fi fost dacă Dean, cu puterea lui remarcabilă, reflexele rapide şi cavalerismul lui ciudat, ar fi putut să îndrepte toate relele lumii, atunci Virginia Bailey nu ar mai fi trebuit să o facă.
Pe când Grizzly zăcea întins pe podea, bărbatul cu chelie despre care Dean spusese că era director de liceu, îşi făcu loc prin mulţime.
- Ronnie Archer, ai creierul în continuare cât al unei muşte. Adună-te şi ieşi de aici!
Grizzly încercă să se întoarcă pe spate, dar nu reuşi să ajungă prea departe. Karen Ann, între timp, se târâse într-o cabină ca să vomite.
Frizerul şi barmanul îl ajutară pe Grizzly să se pună pe picioare. Judecând după expresiile lor, acesta nu era cel mai popular om din oraş. Unul din bărbaţi îi întinse un prosop de hârtie ca să-şi oprească sângerarea, în timp ce celălalt îl conducea către uşă. Blue se duse la Dean, dar în afară de un cot zgâriat şi de nişte praf pe blugii lui de firmă, nu părea să se simtă prea rău.
- A fost amuzant. îi aruncă lui Blue o privire. Eşti în regulă?
Lupta ei se terminase înainte de a începe, dar aprecie grija lui.
-Sunt bine.
Zgomotul vărsăturilor se opri în sfârşit, şi directorul de şcoală dispăru în toaletă. Apăru cu Karen Ann care avea faţa palidă, clătinându-se lângă el.
-Nouă, celorlalţi, nu ne place ca voi doi să ne faceţi să părem nişte ţărănoi beţi în faţa străinilor. O conduse către mulţime. Ai de gând să-ţi petreci restul vieţii tale căutând ceartă cu fiecare femeie mai scundă care îţi aduce aminte de sora ta?
Blue şi Dean se priviră cu subînţeles.
După ce scăpară de beţivi, judecătorul districtului, Gary frizerul, directorul şcolii şi o femeie pe care toată lumea o striga Syl, care se dovedi a fi proprietara

magazinului second-hand local, insistară să le facă cinste lui Dean şi Blue cu o băutură. Astfel aflară că Ronnie era prost, dar nu rău. Karen Ann era pur şi simplu rea – la fel cum o dovedea o privire aruncată asupra vârfurilor ei despicate şi părului prost vopsit – şi că fusese rea chiar şi înainte ca sora

ei mai mică, Lyla, drăguţă şi minionă, să fugă atât cu soţul lui Karen Ann, cât şi cu, mai grav, Pontiacul Firebird Trans Am roşu al lui Karen Ann.
-Cu siguranţă iubea maşina aia, spuse judecătorul Pete Haskins.
Lyla se pare că avea cam statura lui Blue şi părul brunet ca ea, cu toate că al ei avea o coafură cu mai multă formă, evidenţiase Gary cu tact.
-Mie-mi spui, mormăi Dean.
- Karen Ann s-a luat şi de Margo Gilbert cu câteva săptămâni în urmă, sublinie Syl, şi ea nu seamănă nici pe departe aşa de tare cu Lyla ca Blue.
Chiar înainte ca Blue şi Dean să plece, barmanul care semăna cu Chris Rock, al cărui nume real era Jason, fu de acord să nu le mai servească lui Ronnie sau lui Karen Ann mai mult de o băutură pe noapte, nici măcar în miercurile cu bufet italian cu mâncare şi băutură la discreţie, care era preferatul lui Ronnie.
Mirosul de scotch îi gâdilă nările lui April pe când se aşează la bar. Avea nevoie de o băutură şi de o ţigară, exact în această ordine.
„Doar astăzi."
-Un suc cu lămâie, îi ceru ea barmanului tânăr şi chipeş în timp ce se delecta cu fumatul pasiv. Fă-mi plăcerea şi serveşte-mi-l într-un pahar de martini.
El zâmbi şi o măsură din priviri cu ochii lui de băieţel.
- Aşa o să fac.
Se uită în jos la balerinii ei Marc Jacobs de culoarea somonului. I se forma un mont. „Viaţa mea în pantofi", se gândi ea. Platforme de treisprezece centimetri; cizme

de fiecare mărime şi formă; pantofi cu toc cui, şi mai mulţi pantofi cu toc cui. Şi acum, balerini.
Trebuise să plece de la fermă în seara aceea, depar-te de dispreţul lui Dean, dar, mai ales, departe de Jack. Veni cu maşina în districtul învecinat ca să găsească solitudinea în acest restaurant de lux. Cu toate că nu plănuise să se oprească în barul pe jumătate gol înainte să mănânce, vechile obiceiuri o atrăseseră înăuntru.
Toată ziua se simţise ca un pulover împletit care se destrăma centimetru cu centimetru. Nu îşi imaginase că putea exista ceva mai dificil decât apariţia lui Dean, dar faptul că petrecuse ore zugrăvind bucătăria împre-ună cu Jack scosese la iveală prea multe emoţii urâte care se chinuiau să îi tulbure liniştea cu greu obţinută. Din fericire, şi Jack fusese la fel de puţin dornic

ca ea să vorbească, şi ţinuseră muzica dată destul de tare, încât să facă orice conversaţie imposibilă.
Fiecare bărbat din bar observase sosirea ei. în timp ce se auzea muzica proastă de fundal, doi oameni de afaceri japonezi o cercetau. „Scuze, băieţi! Nu mai fac faţă la doi acum." Un bărbat de aproape 50 de ani cu mai mulţi bani decât gust se dădea în spectacol pentru ea. „Nu-i ziua ta norocoasă."
Ce ar fi dacă, după cât se străduise, după ce în sfârşit se vindecase, Jack Patriot ar fi reuşit încă o dată să o învăluie în vraja lui? El fusese slăbiciunea ei, nebunia ei, începutul ruinării sale. Dacă s-ar întâmpla din nou? Dar nu putea. Acum ea îi controla pe bărbaţi. Nu ei o controlau pe ea.
- Sigur nu vrei o tărie? o întrebă barmanul chipeş.
-Nu pot. Conduc.
El rânji şi adăugă încă o porţie de suc de lămâie.
- Dacă mai ai nevoie de ceva, să-mi spui.
- Aşa voi face.
Barurile şi cluburile erau locurile unde ea îşi irosise viaţa şi uneori trebuia să-şi reamintească faptul
Un cuceritor înnăscut
221
că petrecăreaţă drogată dornică să se dăruiască oricărui bărbat care îi atrăgea atenţia nu mai exista. Totuşi, era o obişnuinţă periculoasă. Luminile difuze, clinchetul cuburilor de gheaţă, mirosul ispititor de lichior. Din fericire, acesta nu era chiar un bar, şi versiunea instrumentală siropoasă a melodiei Start Me Up scârţâia atât de rău, încât April nu era tentată să mai zăbovească. Cine înregistrase asemenea muzică de rahat ar fi trebuit să fie aruncat în închisoare.
Mobilul ei vibră în buzunar. Verifică ID-ul apelantului şi răspunse rapid.
- Mark!
- Dumnezeule, April, am atâta nevoie de tine...
April se întoarse la cabană cu puţin înainte de miezul nopţii. Pe vremuri, petrecerea abia ar fi început. Acum tot ceea ce voia era să doarmă. Dar când ieşi din maşină, auzi muzică venind din curtea din spate. O chitară sin-guratică şi baritonul acela familiar şi răguşit.
Când eşti singură în noapte,
Te gândeşti vreodată la mine, draga mea,
Aşa cum mă gândesc eu la tine7.
Răguşeala avea mai multă profunzime acum, şi el ţi-nea cuvintele mai adânc în gât, ca şi cum nu se putea indura să le dea drumul. April intră în cabană şi îşi lăsă poşeta. Pentru moment, rămase pe loc, cu ochii închişi,

ascultând, încercând să se stăpânească. Apoi făcu aşa cum făcea mereu şi urmă muzica.
El stătea cu faţa spre lacul întunecat. În locul unui scaun de grădină cu braţe de metal, Jack trăsese un scaun de bucătărie fără braţe cu speteaza dreaptă. O lumânare groasă stătea pe o farfurioară în iarbă, nu departe de picioarele lui, ca să poată vedea să scrie versurile pe carneţelul aşezat alături.

Iubito, dacă ai afla vreodată
Durerea din inimă pe care mi-ai provocat-o,
Ai plânge,
La fel cum fac şi eu.
Anii dispărură. Era aplecat peste chitară exact aşa cum îşi aducea April aminte – mângâind-o, convingând, încingând spiritele. Lumina lumânării sclipea într-o pereche de ochelari de citit aflaţi pe carneţel. Rebelul sălbatic, cu părul lung, rock and rollul tinereţii ei devenise un politician mai în vârstă. Ea putea – trebuia – să meargă înapoi înăuntru, dar muzica era prea dulce.
Îţi doreşti vreodată ploaie Ca să nu te simţi singură iar?
Îţi doreşti vreodată ca soarele să dispară?
Jack o văzu, dar nu se opri. În schimb, începu să cânte pentru ea aşa cum obişnuia să o facă, şi muzica se unduia peste pielea ei ca uleiul cald şi tămăduitor. Când ultima notă dispăru în sfârşit în noapte, el îşi lăsă mâna să îi cadă pe genunchi.
- Ce părere ai?
Fata sălbatică de pe vremuri s-ar fi ghemuit la picioa-rele lui şi i-ar fi cerut să cânte piesa din nou. I-ar fi zis că trebuia să schimbe acordul la finalul primului vers şi că ar fi trebuit să audă o orgă electrică la refren. Femeia adultă de acum ridică indiferentă din umeri.
-Jack Patriot de epocă.
Era cel mai crud lucru pe care i-l putea spune. Ob-sesia lui Jack de a explora noi căi muzicale era la fel de legendară ca dispreţul lui pentru idolii rock leneşi care nu făceau altceva decât să repete vechile lor şmecherii.
-Aşa crezi?
- Este o piesă bună, Jack. Ştii asta.
El se aplecă să îşi aşeze chitara înapoi în cutie. Lumi-na lumânării evidenţie nasul acela tăios.

-îţi aduci aminte cum era? o întrebă. Ascultai o melodie o dată şi ştiai dacă este bună sau proastă. Tu înţelegeai muzica mea mai bine decât o făceam eu.
April îşi încrucişă braţele pe trup şi aruncă o privire către lac.
-Nu mai pot asculta acele melodii. îmi amintesc de prea multe lucruri pe care le-am lăsat în urmă.
Vocea lui pluti spre ea ca fumul de ţigară.
- Toată nebunia aceea a dispărut, April?
- Fiecare bucăţică din ea. Acum sunt o femeie de afa-ceri plictisitoare din L.A.
-N-ai putea să fii plictisitoare nici dacă ai încerca, spuse el.
O oboseală profundă o copleşi.
- De ce nu eşti în casă?
- îmi place să scriu lângă apă.
- Nu este chiar Coasta de Azur. Am auzit că ai o lo-cuinţă acolo.
- Printre altele.
Ea nu putea să facă asta. îşi desprinse braţele.
- Pleacă, Jack! Nu te vreau aici. Nu te vreau nicăieri aproape de mine.
- Eu sunt cel care ar trebui să zică asta.
-Tu poţi să ai grijă de tine. Amărăciunea veche ieşi la suprafaţă. Este atât de ironic. în toate dăţile când aveam nevoie să vorbesc cu tine, tu nu rni-ai răspuns la telefon nici măcar o singură dată. Acum, când eşti ultima persoană din lume cu care vreau să...
-Nu puteam, April. Nu puteam să vorbesc cu tine. Erai toxică pentru mine.
- Atât de toxică încât ai scris cea mai bună muzică cât am fost împreună?
- Am scris-o şi pe cea mai proastă, de asemenea. El se opri. îţi aminteşti zilele acelea? Luam pastile cu vodcă.
- Te drogai dinainte să te cunosc.
- Nu dau vina pe tine. Spun doar că să trăiesc într-o gelozie nebunească a înrăutăţit situaţia. Nu contează

cu cine eram – chiar şi cu trupa mea continuam să mă întreb dacă ai ajuns La ei înainte.
Ea îşi încleştă pumnii.
- Te-am iubit!
-Tu i-ai iubit pe toţi, April. Atât timp cât cântau rock.

Nu era adevărat. El era singurul pe care April îl iubise cu adevărat, dar nu avea de gând să mai apere acele sen-timente vechi şi nepotrivite. De asemenea, nu avea de gând să îl lase să o facă să se ruşineze de ea însăşi. Cuce-ririle lui sexuale erau la fel de numeroase ca ale ei.
-Mă luptam cu demonii mei, zise el. Nu puteam să mă lupt şi cu ai tăi. Îţi aduci aminte de certurile acelea urâte? Nu doar ale noastre. Îi îmbrânceam pe fani, pe fotografi. Mă consumam.
Şi o lua cu el.
El trecu pe lângă ea, spre malul lacului. Doar după felul în care se mişca, cu aceeaşi eleganţă, cu graţia pi-cioarelor lui lungi ca ale fiului lui, oricine ar fi putut să ghicească că sunt înrudiţi. Nu semănau. Dean semăna cu strămoşii ei blonzi nordici. Jack era noapte, întunecat ca un păcat. Ea înghiţi în sec şi îi spuse încet:
- Avem un fiu împreună. Trebuia să vorbesc cu tine despre el.
-Ştiu. Dar supravieţuirea depindea de distanţarea mea de tine.
-Poate la început, dar mai târziu? Ce s-a întâmplat mai târziu?
El îi întâlni direct privirea.
- Câtă vreme semnam cecurile la timp, mi-am permis să mă distanţez.
- Nu te-am iertat niciodată pentru testul de paternitate.
El râse ascuţit şi amar.
- Scuteşte-mă! De câte ori nu te-am prins cu minciu-na? Erai nebună, fără control.
- Şi Dean a fost cel care a plătit pentru asta.
- Da, el a fost cel care a plătit.
Un cuceritor înnăscut
225
Ea îşi frecă braţele. Era atât de sătulă să lase trecutul să îi definească prezentul. „Prefă-te până reuşeşti.11 Era timpul să îşi urmeze propriul sfat.
- Unde-i Riley?
- Doarme.
Ea privi către ferestrele de la cabană.
- Înăuntru?
- Nu. La fermă.
- Credeam că Dean şi Blue au ieşit în oraş.
-Aşa e.
El luă scaunul de bucătărie ca să îl ducă înăuntru.
-Ai lăsat-o singură?
Jack se îndreptă către uşa din spate.
-Ţi-am zis. Dormea.

- Dacă se trezeşte?
El crescu ritmul paşilor.
- N-o va face.
-N-ai de unde să ştii asta. Se duse după el. Jack, nu laşi singur un copil sperios de 11 ani într-o casă mare ca aceea, noaptea.
Lui nu îi plăcuse niciodată să fie pus în situaţia de a se apăra şi lăsă jos scaunul cu putere, în iarbă.
- Nu se va întâmpla nimic. Este mai în siguranţă aici decât la oraş.
- Ea nu simte la fel.
- Cred că îmi cunosc mai bine copilul decât tine.
- N-ai nici o idee ce să faci cu ea.
- îmi voi da eu seama.
- Fă-o rapid! Poate că acum are doar 11 ani, dar cre- de-mă când îţi zic că timpul zboară repede.
-Acum eşti mare expertă în creşterea copiilor?
Un val de furie produse din nou o ruptură în peisajul stâncos al liniştii ei.
-Da, Jack. Sunt. Nimeni nu e un expert mai bun decât cineva care a făcut fiecare greşeală din carte.
- Ai dreptate în legătură cu asta.
El apucă scaunul şi merse înăuntru.

Ruptura deveni o prăpastie. Doar o singură persoană avea dreptul să o condamne, şi aceea era Dean. Se repezi după el.
-Să nu îndrăzneşti să mă judeci. Tu, dintre toţi oamenii.
El nu dădu înapoi.
-Nu trebuie să-mi spui tu cum să am grijă de fiica mea.
- S-o crezi tu. Riley mişcase ceva în interiorul ei şi nu putea să treacă peste asta, nu când viitorul micuţei era în joc şi nu când Jack clar nu înţelegea că greşise. Viaţa nu-ţi dă multe şanse de două ori, dar tu ai o a doua şansă cu ea. Excepţie face faptul că o să-i dai cu piciorul. Deja parcă pot să văd asta. Domnul rock star are cincizeci şi patru de ani şi este încă prea egoist pentru a permite ca viaţa lui să fie perturbată de un copil neajutorat.
- Nu încerca să mă pictezi pe mine cu pensula păca-telor tale.
Cuvintele lui erau dure, dar lipsa de convingere din voce îi arătă lui April că atinsese un punct sensibil. El împinse scaunul sub masă şi trecu pe lângă ea. Uşa se trânti. April privi pe fereastră cum Jack îşi apucă chitara şi se aplecă peste flacăra lumânării. Câteva clipe mai târziu, curtea din spate se cufundă în întuneric.

Lui Dean îi plăcea să o privească pe Blue cum se bu-cură de Vanquish. Era tot ea la volan când se întorceau la fermă.
-Explică-mi încă o dată, zise ea. Explică-mi cum ai ştiut că la final nu voi ajunge să fiu paralizată pe viaţă de o femeie psihopată care era cu jumătate de metru mai înaltă decât mine şi cu douăzeci de kilograme mai grea.
- Nu mai exagera, spuse el. Ea avea un avantaj poate de zece centimetri şi de vreo cincisprezece kilograme în plus. Şi te-am mai văzut luptând. În afară de asta, nu era psihopată. Era atât de beată, încât abia putea merge.
-Totuşi...

- Cineva trebuia s-o înveţe manierele. Eu n-o puteam face. Şi ăsta e lucrul în echipă. El rânji. Trebuie să recu-noşti că ţi-a plăcut.
- Urăsc asta.
-Nu poţi face nimic în legătură cu asta, Blue. Eşti o dură înnăscută.
Văzu că Blue apreciase complimentul.
Ieşi să deschidă uşa la hambar pentru ca ea să poată parca Vanquish-ul. Dean începea să înţeleagă mecanis-mul ei interior ciudat. Să crească neavând pe nimeni în afară de ea însăşi pe care să se poată baza o făcuse înverşunat de independentă, şi de aceea nu suporta să fie îndatorată faţă de el. Fostele lui iubite luau ca de la sine înţelese cinele la restaurante de lux şi cadourile scumpe. Dar chiar şi cerceii ieftini o enervau pe Blue. El o surprinsese de mai multe ori privindu-se în oglinda retrovizoare, aşa că îşi dădea seama că îi plăceau, dar ştia şi că Blue i-ar fi înapoiat într-o clipă dacă ar fi ştiut cum să o facă şi să îşi păstreze demnitatea. El nu avea nici o idee despre cum să te comporţi cu o femeie care voia atât de puţine de la el, mai ales când el voia atât de multe de la ea.
Blue parcă Vanquish-ul şi coborî. În acea zi el scosese câteva roabe de saci cu furaje şi alte resturi din hambar şi grajduri ca să facă loc pentru maşină. Nu prea avea ce face în legătură cu cuiburile de porumbei de pe grinzi decât să îşi ţină maşina acoperită, dar după ce va construi un garaj, asta nu va mai fi o problemă.
Dean închise uşa de la hambar. Blue veni lângă el, cu cerceii mov de sticlă sclipindu-i în urechi.
- Eşti obişnuit cu asta, nu e aşa? zise ea. Nu doar cu bătăile, dar cu străini care îţi cumpără băutură şi care încearcă să-ţi devină cei mai buni prieteni. Nici măcar lui pare să-ţi displacă.
- Luând în considerare suma imensă de bani cu care ei mă plătesc când eu practic nu fac nimic, nici nu aş avea dreptul.

Se aştepta ca ea să fie de acord, dar nu o făcu. în schimb, Blue îl studie atât de atentă, încât Dean avu sentimentul că ştia exact cât de multă durere îndurase el. Chiar şi în afara sezonului, Dean urmărea atât de multe filme ale meciurilor, încât juca şi în somn.
- Sportul profesionist este o distracţie, spuse el. Ori-cine pierde asta din vedere se înşală amarnic.
- Dar trebuie să fie şi o povară uneori.
Era.
- N-o să mă auzi plângându-mă.
-Unul dintre lucrurile care-mi plac la tine.
îi strânse braţul, ca de la un prieten la altul, lucru care îl făcu să strângă din dinţi.
-Are mai multe avantaje decât dezavantaje, rosti el puţin prea beligerant. Oamenii ştiu cine eşti. E greu să fii singuratic când eşti măcar oarecum faimos.
Ea îşi retrase mâna.
- Pentru că nu eşti niciodată un străin. Nu ştii cum este sentimentul, nu? Faţa ei se întristă. Scuză-mă! Modul în care ai crescut... Desigur, ştii. A fost un lucru de rahat să zic aşa. Ea îşi frecă obrazul. E din pricină că dorm de-a-n picioarelea. Ne vedem mâine-dimineaţă.
-Stai, eu...
Dar Blue se îndreptă deja către caravană, mărgelele de pe bluza ei de lavandă sclipind în întuneric ca nişte mici steluţe.
Dean voia să ţipe că nu are nevoie de mila nimănui. Dar nu alergase niciodată în viaţa lui după o femeie, şi nici măcar Blue Bailey nu îl va face să înceapă să o facă. Se îndreptă înăuntru.
în casă era linişte. Străbătu livingul, apoi păşi pe uşile franţuzeşti pe placa de beton care va susţine veranda după ce tâmplarii reveneau la muncă. O grămadă de cherestea îi aştepta. încercă să se bucure de stele, dar inima lui nu era acolo. Ferma trebuia să fie refugiul lui, locul unde se putea lăsa pe spate şi relaxa, dar acum Fu-riosul Jack şi Riley dormeau la etaj, iar el o avea numai
Un cuceritor înnăscut

pe Blue să îi apere spatele. Totul în viaţa lui îşi pierduse echilibrul şi nu ştia cum să îndrepte lucrurile.
Nu era obişnuit să se simtă nesigur pe el, aşa că se duse înapoi înăuntru şi se îndreptă către scări.

Ce văzu la capătul lor îl făcu să se oprească brusc.

capitolul 16

Riley stătea ghemuită pe treapta de sus, cu un cuţit de măcelărie strâns în pumnul ei micuţ, cu Puffy lângă ea. Cuţitul acela nu putea să pară mai nelalocul lui alături de pijamaua ei roz, cu bomboane în formă de inimioară şi de faţa sa rotundă de copil. Dean nu voia să se ocupe de aşa ceva. De ce nu era Blue aici? Ea ar şti exact cum să se descurce cu Riley. Ar zice doar lucrurile potrivite.

Trebui să se forţeze ca să urce scările. Când ajunse în capăt, înclină capul către cuţit.

- Ce vrei să faci cu ăla?

-Eu... am auzit zgomote. îşi aduse genunchii mai aproape de piept. Credeam că poate e... ca... un criminal sau ceva.

- Sunt doar eu.

Se aplecă şi îi luă cuţitul. Puffy, arătând considerabil mai curată şi mai bine hrănită decât vineri, suspină zgo-motos şi îşi închise ochii.

-Am auzit zgomote înainte să vii tu. Ea privi la cuţitul acela blestemat, de parcă se gândea că Dean l-ar putea folosi împotriva ei. La 10.32. Ava mi-a pus în bagaj ceasul.

- Stai aici de două ore?

- Cred că m-am trezit când a plecat tata.

-Nu-i aici?

- Cred că s-a dus so vadă pe April.

Nu era nevoie de prea multă imaginaţie ca să-şi dea seama ce puneau la cale Furiosul Jack şi mama lui dragă. El se repezi pe coridor către camera lui Jack şi aruncă

cuţitul pe pat. Lasă-l pe el să îşi dea seama cum ajunsese acolo.

Când se întoarse, Riley era exact unde o lăsase, încă ghemuită peste genunchi. Chiar şi câinele o abandonase.

- După ce a plecat tata, am auzit zgomote de parcă scârţâia ceva, spuse ea. De parcă cineva încerca să intre şi poate avea o armă sau ceva.

- E o casă veche. Totul scârţâie. De unde ai cuţitul?

- L-am ascuns în camera mea înainte să mă duc la culcare. Casa... casa mea are sistem de alarmă, dar nu credeam că sunt alarme şi aici.

Stătuse acolo înarmată cu un cuţit timp de două ore? Ideea asta îl înnebunea de furie.

- Du-te la culcare, zise el mai dur decât intenţionase. Acum sunt eu aici.

Ea încuviinţă din cap, dar nu se mişcă.

- Ce s-a întâmplat?

îşi rodea unghiile.

-Nimic.

El o găsise cu un cuţit de măcelar, era nervos pe Blue şi detesta să ştie că April era cu Furiosul Jack, deci se descărcă pe copil:

- Spune, Riley! Nu pot să-ţi citesc gândurile.
- N-am nimic de zis.

Dar nu se mişcă. De ce nu se ridica să meargă în pat? Dean avusese o răbdare infinită cu cei mai stângaci în-cepători, dar acum simţea că o pierde.

- Ba da, ai. Spune tot!
- Nu vreau nimic, răspunse ea rapid.
- în regulă. Atunci stai aici.
- Bine.

Ea îşi lăsă capul mai jos, părul creţ acoperindu-i faţa, şi neajutorarea ei era ca o funie care îl ţâra în cele mai întunecate colţuri ale copilăriei lui. I se contractară plămânii.

-Ştii, nu-i aşa, că nu te poţi baza pe Jack pentru nimic altceva în afară de bani. Nu va fi acolo pentru tine. Dacă vrei ceva, va trebui să ai tu grijă de asta pentru

că el nu va fi prin preajmă să-ţi poarte bătăliile. Dacă nu te descurci singură, lumea te va călca în picioare.

Nefericirea îi înăbuşi răspunsul rapid.

- Bine, aşa voi face.

Vineri dimineaţă în bucătărie ea reuşise să se impună chiar foarte bine. Spre deosebire de el, Riley îl convinsese pe tatăl ei să facă aşa cum îşi dorea ea, dar acum, văzând-o aşa, îl înnebunea.

- Spui doar ceea ce crezi că vreau eu să aud.
- îmi pare rău.
- Să nu-ţi pară rău. Doar spune-mi ce naiba vrei!

Umerii ei micuţi tremurau şi cuvintele ieşiră în

grabă:

- Vreau să verifici dacă este un criminal care se ascunde în dormitorul meu!

I se opri respiraţia.

O lacrimă îi căzu pe picior, pe pijama, lângă o bomboană în formă de inimioară pe care scria SĂRUTĂ-MÂ, PROSTULE.

Dean era cel mai mare cretin care trăise vreodată şi nu mai putea să facă asta în continuare. Nu putea să îşi împietrească inima împotriva ei doar

pentru că era incomodă. Se aşeză jos pe scară, lângă ea. Câinele veni la trap din dormitorul lui şi se băgă între ei.
Toată viaţa lui de adult, se ferise ca bagajul copilăriei să nu îl tragă în jos. Doar pe terenul de fotbal lăsa şuvoiul întunecat de emoţii rămase să erupă în interiorul lui. Dar acum permisese furiei lui să se reverse asupra persoanei care merita asta cel mai puţin. El îl pedepsise pe acest copil sensibil, fără apărare, pentru că îl readusese în acelaşi loc neajutorat.
- Sunt un ticălos, zise el blând. N-ar fi trebuit să ţip la tine.
- Este în regulă.
-Nu este. Nu eram furios pe tine. Eram furios pe mine. Furios pe Jack. Tu n-ai făcut absolut nimic greşit.
Simţea cum Riley îi asculta cuvintele, le procesa prin acel creier complex al ei, probabil căutând o cale
Un cuceritor înnăscut

prin care încă s-ar fi putut învinovăţi pe ea. Dean nu putea suporta asta.
- Haide, dă-mi un pumn, spuse el.
Ea îşi ridică bărbia cu ochii înlăcrimaţi larg deschişi de şoc.
- N-aş putea să fac asta niciodată.
-Sigur că ai putea. Este... ceea ce fac surorile când fraţii lor se comportă ca nişte ticăloşi.
Nu fusese uşor pentru el să spună aceste cuvinte, dar trebuia să înceteze să se mai comporte ca un idiot egoist şi să rezolve problema.
Buzele ei se deschiseră de uimire că Dean ar putea în sfârşit să o accepte. Speranţa îi licări în ochii umezi. Voia ca el să se ridice la înălţimea iluziilor ei.
- Nu eşti un ticălos.
Trebuia să îndrepte acest lucru sau nu ar mai fi putut să trăiască cu sine. îşi puse braţul peste umărul ei. Ea rămase cu spatele nemişcat de teama ca Dean să nu îşi retragă mâna. Deja începea să se bazeze pe el. Cu resemnare, o trase mai aproape.
-Nu ştiu cum să fiu frate mai mare, Riley. Inima mea este cam de copil.
- Şi a mea, spuse ea cu sinceritate. Şi inima mea este de copil.
-N-am vrut să ţip la tine. Eram doar... îngrijorat, înţeleg prin ce treci tu acum. Nu putu să spună mai multe, nu acum, aşa că se ridică şi o trase în picioare. Haide să verificăm camera ta să nu fie criminali, ca să poţi merge la culcare.
1 Mă simt mai bine. Nu cred că sunt criminali acolo.

-Nici eu, dar mai bine verificăm oricum. Îi veni o idee, o modalitate stupidă ca să se revanşeze puţin pentru durerea pe care i-o provocase. Trebuie să te avertizez... Fraţii mai mari ştiu că sunt destul de groaznici cu surorile lor.

- Ce vrei să zici?

Un cuceritor înnăscut

- Păi... ar putea să deschidă dulapul surorii şi să ţipe de parcă chiar ar fi văzut un monstru acolo numai ca să o sperie.

În ochii lui Riley se ivi un zâmbet care îi apăru şi în colţurile gurii.

- N-ai face asta.

El zâmbi înapoi.

-Aş putea s-o fac. Cu excepţia cazului în care mi-o iei tu înainte.

Şi Riley aşa făcu. Fugi înaintea lui în dormitor, ţipând tot drumul. El primise o soră, fie că voia, fie că nu.

Puffy se alătură întrecerii şi în toată zarva Dean nu auzi zgomotul picioarelor care alergau. Brusc, ceva îl lovi în spate, el îşi pierdu echilibrul şi căzu. Se rostogoli şi îl văzu pe Jack deasupra lui, cu faţa plină de furie.

- So laşi în pace!

Jack o apucase pe Riley, care acum ţipa de-adevărate- lea, în timp ce căţelul alerga înnebunit, făcând cercuri în jurul lor. Jack o trăsese la pieptul lui.

- E-n regulă. N-o să-l mai las să se apropie din nou de tine. Promit.

El o mângâie pe părul încâlcit. Plecăm de aici. Acum.

În interiorul lui Dean se acumulă un amestec dur de furie, ranchiună şi dezgust. Viaţa lui devenise tot acest haos. Se ridică în picioare. Riley strânse cămaşa lui Jack, încercând să respire şi să vorbească, dar era prea isterică pentru a forma cuvintele. Repulsia de pe faţa lui Jack îi dădu lui Dean o ciudată satisfacţie. „Era în regulă. Totul c scos la iveală acum. Şi fix la fel pentru tine. „

- Dispari de aici, zise Jack.

Dean voia să îi dea un pumn, dar Riley încă se ţinea strâns de cămaşa lui Jack. Ea îşi găsi în sfârşit vocea.

-Nu a fost... el nu... este numai vina mea! Dean a văzut... cuţitul.

Jack îi prinse capul în mâini.

- Ce cuţit?

- L-am luat... din bucătărie. Ea sughiţă.

-Ce făceai cu cuţitul? întrebă]ack ridicând vocea pentru a acoperi lătratul câinelui.

- Eu eram... eram...

- Era speriată. _ ,
Dean voia ca acele cuvinte să iasă cu picătura, uar
Riley le spuse de-a valma:
- M-am trezit şi nu era nimeni în casă şi mi-era toar- tc frică ♦
Dean nu stătu să asculte şi se îndreptă spre dormito-rul lui. Deja îl durea umărul de la bătaia cu Ronrue şi acum tocmai aterizase din nou pe el. Două lupte într-o singură noapte. Minunat! Lătratul se opri când el înghiţi două pastile de Tylenol. Se dezbrăcă, se băgă sub duş şi porni apa cât de fierbinte putea suporta.
Jack îl aştepta în dormitor când ieşi. În casă era linişte. Probabil că Riley şi Puffy fuseseră băgate la somn. Jack arătă cu capul către coridor.
-Vreau să vorbesc cu tine. Jos.
Fără să aştepte vreun răspuns, plecă.
Dean îşi aruncă prosopul şi îşi puse o pereche de blugi peste picioarele umede. Era şi timpul să spună lucrurilor pe nume.
îl găsi pe Jack în livingul gol, cu degetele băgate în buzunarele din spate. _
- Am auzit-o ţipând, zise el privind pe fereastră, i area ceva rău.
- La naiba, mă bucur că în sfârşit ţi-ai adus aminte că ai lăsat-o singură. Bună treabă, Jack.
-Ştiu când dau cu bâta în baltă. Jack se întoarse, lăsând mâinile să îi cadă pe lângă corp. încerc să mă obişnuiesc cu ea şi uneori o înţeleg greşit- ca în seara asta. Când se întâmplă asta, fac tot posibilul să rezolv problema.
- Admirabil. Foarte admirabil. Sunt copleşit.
- Tu n-ai făcut niciodată ceva greşit în viaţa ta?
-La dracu', da. Am ratat şaptesprezece pase sezonul trecut.
- Ştii la ce mă refer.
Un cuceritor înnăscut
Dean îşi băgă degetul mare în betelia blugilor.
- Păi, am un prost obicei de a lua amenzi pentru vite-ză şi pot fi un ticălos sarcastic, dar n-am lăsat însărcinată nici o fostă iubită, dacă la asta te referi. Nici un copil bastard nu umblă prin jur. Mă ruşinez să-ţi zic asta, Jack, dar se pare că eu nu mă compar cu tine. Jack tresări, dar Dean voia să îl distrugă şi avea nevoie de mai mult. Doar ca să mă asigur că înţelegi... singurul motiv pentru care te las să stai aici este Riley. Nu eşti nimic altceva decât un donator de spermă pentru mine, prietene, deci nu-mi sta în cale.
Jack nu voia să dea înapoi.

-Nici o problemă. Mă pricep la asta. Se apropie. Îţi voi spune asta o singură dată. Ai făcut o afacere proastă cu mine ca tată şi îmi pare mai rău pentru asta decât îţi poţi imagina. Când April mi-a spus că e însărcinată, am fugit cât de repede şi cât de departe am putut. Dacă era după mine, nu te-ai fi născut niciodată, deci să iei asta în considerare data viitoare când îi arăţi cât de mult o urăşti.
Dean se simţea rău, dar refuză să îşi întoarcă privirea, şi Jack rânji.
-Aveam douăzeci şi trei de ani, omule. Prea tânăr pentru responsabilităţi. îmi păsa doar de muzică, să mă droghez şi să mă culc cu femei. Avocatul meu era cel care avea grijă de tine când April nu putea. El era singurul care se asigura că aveai o bonă la dispoziţie în cazul în care mama ta trăgea pe nas prea multe droguri sau uita să vină acasă după ce petrecea noaptea distrând nişte rockeri la modă în pantaloni din lame. Avocatul meu era cel care îţi urmărea notele. El era cel pe care îl suna şcoala când tu te îmbolnăveai. Eu eram prea ocupat să uit că exişti.
Dean nu se putea mişca. Buzele lui Jack făcură o grimasă.
- Dar ai şi răsplata, prietene. A trebuit să-mi petrec res-tul vieţii văzând ce bărbat ai devenit şi ştiind că – dacă

era după mine – nu ai fi apucat niciodată să respiri. Cât de tare este asta?
Dean nu mai putu să mai suporte şi se întoarse, dar Jack mai avea un ultim proiectil de aruncat în urma lui.
- Îţi promit un singur lucru. Niciodată n-o să te rog să mă ierţi. Pot măcar asta să fac.
Dean se îndreptă grăbit către holul de la intrare şi ieşi pe uşă. Fără să îşi dea seama, ajunse la caravană.
Blue tocmai adormise când uşa habitatului ei liniştit se trânti deschizându-se. Ea bâjbâi căutând lanterna şi în final reuşi să o aprindă. Dean era cu pieptul gol, şi ochii îi licăreau ca gheaţa în miez de noapte.
-Nici un cuvânt, zise el izbind uşa atât de tare, încât şi caravana se cutremură. Nici un cuvânt.
în alte circumstanţe, Blue ar fi avut o problemă cu asta, dar Dean arăta atât de torturat – de magnific –, încât Blue fu pentru moment lăsată fără cuvinte. Se lăsă peste perne, simţind că raiul ei confortabil nu mai era chiar atât de lipsit de pericole. Ceva îl supărase profund, şi de data asta, nu credea că fusese ea. Dean dădu cu capul de acoperişul curbat al caravanei. O blasfemie usturătoare se răspândi în aer urmată de o rafală de vânt care scutură caravana.
Ea îşi umezi buzele.

- Hm, probabil nu este bine să iei numele Domnului în deşert până când nu se mai linişteşte vremea.
- Eşti dezbrăcată? întrebă el poruncitor.
-Nu chiar acum.
-Atunci dă încoace. Orice îmbrăcăminte oribilă pe care o porţi. Razele lunii care intrau pe fereastră îi sculptau chipul în planuri dure şi umbre enigmatice. Jocul a durat destul de mult. Dă-mi-o!
- Aşa, pur şi simplu?
-Chiar aşa, zise el sec. Dă-mi-o încoace sau vin eu
Un cuceritor înnăscut
237
Dacă orice bărbat i-ar fi vorbit în acest mod, s-ar fi isterizat, dar el nu era orice bărbat. Ceva îi crăpase armura strălucitoare şi acum suferea. Chiar dacă ea era cea fără serviciu, fără bani şi fără casă, Dean era cel neajutorat. Nu că ar fi recunoscut acest lucru. Nici unul dintre ei nu juca jocul acela astfel.
- Iei anticoncepţionale.
Săptămâna trecută, el iniţiase o discuţie despre teste de sânge şi sănătatea sexuală şi deja ştia asta.
- Da, dar...
încă o dată, ea trebui să se abţină să nu recunoască faptul că o făcea mai mult pentru ten decât pentru viaţa sa sexuală. între timp, Dean se duse către dulăpior, deschise sertarul de jos şi scoase un pachet de prezervative pe care nu ea îl pusese acolo. Lui Blue nu îi plăcu premeditarea lui. Dar în acelaşi timp, aprecie gestul raţional.
- Dă-mi aia! îi smulse lanterna din mână, lăsă prezer-vativele şi trase aşternuturile care o acopereau. Raza de lumină se opri asupra tricoului ei TRUP DE BERE. Ai fi crezut că mi-am coborât aşteptările până acum, dar eu încă sper.
- Fă o plângere la poliţia modei!
- Ce-ar fi dacă aş lua legea în propriile mâini?
Ea se pregătea – spera – că o să-i rupă tricoul de pe ea, dar Dean o dezamăgi mutând lumina lanternei pe picioarele ei goale.
- Foarte drăguţ, Blue. Ar trebui să le arăţi mai des.
- Sunt scurte.
- Şi dulci. îşi fac bine treaba.
Dean îi ridică tivul tricoului. Doar câţiva centimetri. Doar cât să descopere celălalt articol vestimentar pe care îl purta, nişte chiloţi lipsiţi de imaginaţie, bej, care ii acopereau şoldurile.
- îţi cumpăr tanga, zise el. Roşii.

- Pe care n-o să-i vezi niciodată.
- Cum aşa?

Mişcă lumina lanternei de pe un şold pe altul, apoi înapoi pe centru.

- Uh, o so taci mai mult ca sigur.
- Dacă fac asta, zise ea, va fi o singură dată. Şi stau deasupra.
- Deasupra, dedesubt, cu capul în jos. Te voi pune în mai multe feluri decât îţi poţi imagina.

Un fulger erotic îi străbătu corpul.

- Dar mai întâi...

Atinse cu capătul lanternei zona dintre picioarele ei, frecând carcasa dură peste nailonul chiloţilor pentru câteva secunde chinuitoare, şi apoi îl folosi pentru a-i ridica tivul tricoului. Plasticul rece se opri pe pielea de sub sâni, trimiţând fiori uşori spre pieptul ei gol. Dean îi prinse un sân prin bumbacul moale.

-Abia aştept să gust.

Lui Blue aproape îi scăpă un geamăt. Dorinţa din ea depăşea cu mult politicile ei sexuale.

- Care parte din tine o voi dezvălui pentru început?

Lumina lanternei se plimba peste ea. Privea de parcă
era hipnotizată, aşteptând să vadă unde se va opri. Se plimbă peste sânii ei acoperiţi, peste abdomenul desco-perit, peste chiloţi. Apoi îi veni brusc în ochi. Ea îşi feri privirea, salteaua se lăsă şi şoldul lui acoperit de blugi o atinse în timp ce Dean lăsă lanterna pe pat.

- Vom începe de aici.

Cuvintele lui îi atinseră obrazul în timp ce gura lui coborî pentru a o găsi pe a ei, iar ea se pierdu în cel mai nebunesc sărut pe care îl experimentase vreodată, blând pentru o clipă, pasional după aceea. El tachina şi chinu-ia, cerea şi seducea. Ea îşi întinse braţele către gâtul lui, dar el se îndepărtă.

-Să nu mai faci asta din nou, zise el răsuflând din greu. Îţi cunosc şmecheriile.

Blue avea şmecherii?

- Eşti decisă să mă distragi, dar nu va funcţiona.

El îi trase tricoul peste cap şi îl aruncă deoparte, lăsând-o numai în chiloţei. Luă lanterna şi o lăsă să îi lumineze sânii. Să porţi o cupă mai mică decât

D nu era mereu un lucru rău, decise ea. Sânii ei care aveau cu greu mărimea B stăteau fermi şi pregătiţi pentru orice avea să urmeze.

Adică gura lui.

Pieptul lui gol se freca de coastele ei în timp ce îi sugea sânii, făcând-o să îşi înfigă adânc degetele în saltea. Dean nu se grăbea, folosindu-şi buzele, limba. Muşcăturile uşoare o înnebuniră, până când nu mai putu să suporte şi îi împinse capul înapoi.
-Nu scapi aşa uşor, şopti el, respiraţia lui fierbinte tachinându-i pielea sa umedă.
Îi prinse cu degetele mari chiloţii şi îi dădu jos, apoi îi aruncă deoparte şi se ridică. Lanterna abandonată era sub aşternut, iar ea nu putea vedea ce se afla sub acei blugi. începu să se întindă după lanternă, dar se opri. Dean fusese mereu obiectul dorinţei, cel care era urmărit şi slujit. Lasă-l pe el acum să fie cel care o satisfăcea.
Băgă înapoi mâna sub pătură şi stinse lanterna, cu-fundând caravana în întuneric. Noutatea continuării acestui joc o lăsa la fel de imaterială precum mângâierile lui, dar întunericul însemna că ea trebuia să se asigure că Dean îşi va aminti că era cu Blue Bailey, nu cu o femeie fără chip.
-Succes, reuşi ea să spună. Sunt greu de satisfăcut fără o echipă de cel puţin doi bărbaţi.
- În visele tale obraznice. îşi aruncă blugii pe podea cu un foşnet uşor. Acum unde e lanterna? Mâna lui pipăi în jurul ei când o găsi. O aprinse, o scoase de sub aşternut, apoi lăsă lumina să se aşeze peste corpul ei gol, de la sâni până la abdomen şi mai jos. Apoi se opri. Deschide-te, iubito, ceru el blând. Lasă-mă să văd!
Era prea mult, şi ea aproape cedă chiar atunci. Dean ii despărţi picioarele care nu opuneau rezistenţă, şi plasticul rece al lanternei îi răcori pielea de pe interiorul coapsei.
- Perfect, şopti el arătându-se sedus.
După aceea, ea fu conştientă doar de senzaţii. Degetele care despărţeau şi explorau. Buze care căutau. Mâinile

ei explorând tot ceea ce dorise să atingă, să mângâie şi să cântărească de atâta vreme.
Micuţul ei trup îl primi pe al lui cu o contrapondere perfectă. Mosc tandru şi catifea aspră. Se mişcau împre-ună. Lanterna căzu pe podea. El se împingea adânc în ea, se retrăgea şi apoi se împingea din nou. Ea se arcuia, cerea, se duela cu el... şi în final, accepta.
Să faci dragoste fără să dispui de instalaţie de apă nu era nici pe departe atât de romantic cum părea.
- Cum se descurcau pionierii cu asta? se plânse Blue. Am nevoie de o baie.

-Vom folosi tricoul tău. Poţi să îl arzi mâine. Te rog, Doamne!
- Dacă mai spui un cuvânt despre tricoul meu...
- Dă-l aici!
- Hei, vezi unde îl...

I se opri respiraţia când văzu că Dean îi găseşte trico-ului ei cea mai inventivă utilizare.

Nu fusese deasupra nici a doua oară. A treia oară to-tuşi, ea reuşi să inverseze structura puterii. Sau, când fu în posesia lanternei, cel puţin crezu că o inversase. Dar adevărul era că Blue se simţea puţin confuză privind cine servea pe cine şi care erau exact ramificările politice. Un lucru era sigur. Niciodată nu îl va mai ironiza cu „Speedy Gonzales".

Aţipiră. Micuţul pat din spatele caravanei nu era în-deajuns de mare pentru trupul lui, dar el rămase acolo oricum, cu un braţ peste umerii ei.

Blue se trezi foarte devreme şi trecu peste el cât de gri-juliu putu să o facă. O copleşi o urmă de tandreţe când rămase pentru un moment cu privirea în jos către el. Lumina dimineţii se revărsa peste spatele lui, sculptând curbura muşchilor şi creasta tendoanelor. Toată viaţa ei fusese nevoită să se mulţumească cu locul doi. Dar nu în acea noapte.

îşi adună hainele şi se îndreptă spre casă unde făcu cel mai rapid duş din lume, îşi luă blugi şi un tricou

şi îşi transferă câteva lucruri utile în buzunar. în timp ce se întorcea afară, aruncă o privire către caravana ţigănească de sub copaci. Dean fusese iubitul deloc egoist, îndrăzneţ la care ea mereu visase. Nu regreta nici un moment din noaptea trecută, dar acum visul se terminase.

Scoase bicicleta mai mică din hambar şi pedală către autostradă. Fiecare deal părea un munte şi plămânii începură să îi ardă cu mult înainte să ajungă în oraş. Pe când trecu de ultima culme şi începu coborârea către Garrison, picioarele îi deveniseră ca nişte spaghete mult prea fierte.

Nita Garrison se părea că era şi ea matinală. Blue stătea în bucătăria ei dezordonată şi o privea cum împungea o vafă.

- Percep o taxă de patru sute de dolari pentru o pânză de un metru pe un metru, spuse Blue, cu un avans de două sute de dolari astăzi. Accepţi sau nu.

-Mărunţiş, zise Nita. Eram pregătită să plătesc mult mai mult.

- De asemenea, trebuie să-mi pui la dispoziţie o cameră şi o tablă pe care să lucrez. Blue alungă amintirile din caravana ţigănească. Trebuie să îl cunosc mai bine pe Tango pentru a-i surprinde adevărata personalitate.

Tango deschise o pleoapă căzută şi se uită fix la ea cu un ochi urduros. Nita îşi întoarse capul atât de rapid, încât Blue se temu că îi va cădea peruca.
-Vrei să stai aici? în casa mea?
Era ultimul lucru pe care Blue şi-l dorea, dar era inevitabil după ce se întâmplase.
-Este cea mai bună cale de a realiza un portret de calitate.
Un inel de diamant şi rubin sclipi pe degetul noduros al Niţei pe când arătă către aragaz.
- Să nu crezi că poţi să laşi mizerie după tine în toată bucătăria.
- Poţi să presupui cu încredere că bucătăria dumitale va arăta mai bine cu mine aici.

Nita îi aruncă o privire calculată care nu era de bun augur.
- Du-te să-mi aduci puloverul roz. Este pe patul meu la etaj. Şi stai departe de bijuteriile mele! Dacă atingi ceva, voi şti.
Blue înfipse un cuţit de metal în inima neagră a Niţei şi părăsi livingul mult prea decorată al bătrânei pentru a ajunge la etaj. Putea să termine portretul şi să plece într-o săptămână. Supravieţuise unor lucruri mult mai rele decât să petreacă vreo câteva zile cu Nita Garri- son. Acesta era biletul ei cel mai rapid pentru plecarea din oraş.
Toate uşile în afară de una singură erau închise sus, lăsând holul oarecum mai ordonat decât camerele de jos, cu toate că mocheta roz luxoasă trebuia să fie aspirată şi în ciuda colecţiei de gândaci morţi de pe fundul aplicelor de sticlă de pe tavan. Camera Niţei, cu tapetul roz şi auriu, cu mobilă albă şi cu ferestre mari decorate cu draperii roz elaborate, îi aminti lui Blue de o casă funerară din Las Vegas. Luă puloverul roz de pe un scaun de catifea aurie şi îl duse la parter printr-un living alb cu auriu, care avea o canapea de velur, lămpi cu prisme de cristal ce atârnau şi un covor roz dintr-un capăt în altul al camerei.
Nita îşi târşâi picioarele către uşă, cu gleznele umflate revărsându-se peste perechea ei de pantofi Oxford orto-pedic şi îi întinse nişte chei lui Blue.
- înainte să începi lucrul, vreau să mă duci cu maşina la...
-Te rog, nu spune Piggly Wiggly.
Aparent, Nita nu văzuse niciodată Şoferul doamnei Daisy pentru că nu înţelese aluzia.
-Nu avem un Piggly Wiggly în Garrison. Nu dau voie nici unui lanţ comercial să se mute aici. Dacă vrei banii, trebuie să mă duci cu maşina la bancă.
- înainte să te duc undeva, zise Blue, sună-ţi dulăii. Spune-le să se întoarcă la lucru la casa lui Dean.

- Mai târziu.

- Acum. Te ajut să cauţi numerele de telefon.
Nita o surprinse că abia opuse rezistenţă, cu toate că îi luă încă o oră să sune, timp în care îi ordonă lui Blue să golească toate coşurile de gunoi din casă, să îi găsească medicamentul de stomac şi să ducă un teanc de cutii în subsolul sinistru. în sfârşit, cumva, Blue era la volanul unui Corvette Roadster sport, roşu, vechi de trei ani.
-Te aşteptai la o maşină de oraş, nu? Nita pufni din scaunul pasagerului. Sau la un Crown Victoria. O maşină de femeie în vârstă.
- Mă aşteptam la o mătură, mormăi Blue, uitându-se la bordul prăfuit al maşinii. De cât timp nu a mai fost scoasă din garaj?
- Nu mai pot să conduc din cauza şoldului, dar o mai pornesc o dată pe săptămână ca să nu-i moară bateria.
- E mai bine dacă ţii uşa de la garaj închisă în timp ce faci asta. în jur de treizeci de minute ar trebui să rezolve problema.
Nita îşi dezveli dinţii de parcă sugea venin.
- Şi cum te deplasezi peste tot? întrebă Blue.
-Cu prostul de Chauncey Crole. El conduce ceea ce se poate numi taxiul oraşului. Dar scuipă mereu pe fereastră şi asta îmi întoarce stomacul pe dos. Soţia lui conducea Clubul Femeilor din Garrison. Toate mă urau, încă de la început.
-Ce surpriză! Blue intră pe strada principală din oraş.
- M-am răzbunat.
-Spune-mi că nu le-ai mâncat copiii.
-Ai câte o glumă pentru toate, nu-i aşa? Opreşte la farmacie!
Blue şi-ar fi dorit să-şi poată ţine gura. Să audă mai multe despre relaţia Niţei cu toate femeile din Garrison ar fi fost o distracţie plăcută.
- Credeam că mergem la bancă.
- înainte trebuie să-mi iei reţeta.
- Sunt artist, nu fata care se ocupă de comisioane.

-Am nevoie de tratamentul meu. Sau este prea mare deranjul pentru tine să preiei medicamente pentru o bătrână?
Starea lui Blue se schimbă de la respingere la tristeţe.
După ce opriră la farmacie, care avea un semn cu „LIVRĂM LA DOMICILIU" expus vizibil în vitrină, Nita o puse să meargă la un magazin cu mâncare pentru căţei, apoi opriră la brutărie pentru o brioşă cu banane şi

nuci. în sfârşit, Blue trebui să aştepte în timp ce Nita îşi făcea manichiura la Barb's Tresses and Day Spa. Ea profită de acest timp pentru a-şi cumpăra şi ea o brioşă cu banane şi nuci şi o ceaşcă de cafea, cheltuind trei din ultimii ei doisprezece dolari.
Scoase folia de pe paharul cu capac şi aşteptă să trea-că o camionetă argintie Dodge Ram ca să poată traversa către maşină. Dar camioneta nu trecu. în schimb, frână, apoi opri în faţa unui hidrant. Portiera se deschise larg şi apărură o pereche de ghete gay familiare, urmate de nişte picioare la fel de cunoscute îmbrăcate în blugi.
Ea căzu pradă unui moment ridicol de ameţeală îna-inte de a se încrunta la camioneta strălucitoare.
-Nu-mi spune!
capitolul 17
- Unde naiba ai fost?
Dean purta o pălărie de cowboy bej şi o pereche de ochelari metalici de ultimă modă cu lentile galbene. Cu câteva ore mai devreme, era iubitul ei şi asta îl făcu să devină un pericol rutier care bloca autostrada ce repre-zenta viaţa ei. De la început, tot cedase câte un pic în faţa lui, dar noaptea trecută cedase cu totul, iar acum intenţiona să recupereze.
El trânti portiera.
Un cuceritor înnăscut
245
- Dacă voiai să mergi cu bicicleta de dimineaţă, ar fi trebuit să mă trezeşti. Şi eu plănuiam să fac asta, oricum.
- Camioneta e a ta, nu-i aşa?
- Nu poţi deţine o fermă fără o camionetă. Deja înce-peau să se ivească nişte capete în vitrinele magazinelor. El o apucă de braţ şi o conduse în dreptul unui panou lateral. Ce faci aici, Blue? Nici măcar n-ai lăsat un bilet. Am fost îngrijorat.
Ea se ridică pe vârfuri şi îi dădu un sărut rapid pe marginea maxilarului său supărat.
-Trebuia să ajung în oraş ca să încep noul serviciu, şi mijloacele mele de transport erau limitate, aşa că am împrumutat bicicleta ta. Ţi-o voi da înapoi.
Dean îşi smulse ochelarii.
- Ce nou serviciu? Ochii i se îngustară. Nu-mi spune!
Blue arătă cu paharul de cafea către Corvette-ul de
peste drum.
- Nu este chiar o veste rea. Are o maşină minunată.
- Nu pictezi câinele babei ăleia.

-Valoarea mea netă curentă nu acoperă nici măcar un bacşiş de-al tău la McDonald's.
-Niciodată n-am mai cunoscut pe cineva atât de ob-sedat de bani. îşi puse înapoi ochelarii. Treci peste asta, Blue. Oferi banilor o putere prea mare în viaţa ta.
- Da, păi, când voi fi un jucător multimilionar, voi înceta să mai fac asta.
El îşi scoase portofelul, scoase o rolă de bancnote pe care le puse în buzunarele blugilor ei.
-Valoarea ta netă tocmai a început să se îmbunătă-ţească. Acum, unde e bicicleta? Avem lucruri de făcut.
Ea scoase banii. Un teanc de bancnote de cincizeci de dolari. Chipul ei ostil o privea înapoi din lentilele ochelarilor lui.
- Mai precis, pentru ce sunt ăştia?
- Ce vrei să spui pentru ce? Pentru tine.
- Am înţeles asta, dar ce-am făcut ca să-i câştig?

Dean ştia exact unde bătea, dar era expert în a arunca pase decisive din poziţii dificile.
- Ai petrecut tot weekendul în Knoxville alegându-mi mobila.
-Am ajutat-o pe April să aleagă mobila. Şi am fost mai mult decât răsplătită adecvat cu mese bune, un hotel de primă clasă şi un masaj. Mulţumesc pentru asta, apropo. A fost minunat.
- Eşti bucătăreasa mea.
- Până acum, ai mâncat trei clătite şi diverse resturi de mâncare.
- Şi mi-ai zugrăvit bucătăria!
-Am zugrăvit o parte din bucătărie şi tavanul tău din sufragerie.
- Exact.
-Tu m-ai hrănit, găzduit şi transportat pentru mai mult de o săptămână, replică ea. Asta ne face aproape chit.
- Tu ţii un registru? Ce zici despre pictura murală pe care o vei realiza în sufrageria mea? Picturile. Vreau patru, câte una pe fiecare perete. Şi îl voi face pe Heath să redacteze un afurisit de contract azi.
Ea îi împinse bancnotele în buzunarul din faţă.
-încetează să încerci să mă mai manipulezi. Nu-ţi pasă de picturile murale. A fost ideea lui April.
-Ba îmi pasă. Mi-a plăcut ideea încă de la început şi-mi place chiar mai mult acum. Este de asemenea o soluţie perfectă pentru problema pe care tu ai creat-o. Din nu ştiu ce motiv, te temi să mergi mai departe cu ea.

Explică-mi asta! Explică-mi de ce te supără ideea de a picta nişte pereţi pentru un bărbat căruia îi eşti îndatorată!

- Pentru că nu vreau s-o fac.

- îţi ofer o slujbă legitimă. Trebuie să fie mai bună decât să lucrezi pentru liliacul ăla bătrân şi nebun.

-Nu te mai obosi, bine? Până în prezent, singurul serviciu real pe care ţi l-am oferit s-a întâmplat azi-noap- te, şi chiar şi un prostănac ca tine trebuie să-şi dea seama că nu-ţi pot lua banii după ce s-a întâmplat.

El avu tupeul să rânjească.

- Am fost amândoi în acelaşi pat? Pentru că, din câte îmi aduc aminte, eu am fost cel care a prestat afurisitul de serviciu. Vrei să reduci totul la comerţ? Bine. Atunci tu ar trebui să mă plăteşti. De fapt, îţi trimit o factură. De o mie de dolari! Chiar aşa. îmi datorezi o mie. Pentru serviciile oferite.

-O mie de dolari? Cum să nu. A trebuit să mă gândesc la foştii mei iubiţi doar ca să mă excit.

Nu era chiar replica de la finalul conversaţiei pe care ea spera să o arunce, pentru că Dean începu să râdă. Nu un râs răutăcios, care ar fi trebuit să îi ridice moralul, ci unul foarte amuzat.

- Fato!

Blue se strâmbă că Nita alesese tocmai acel moment pentru a se ivi din Barb's Tresses and Day Spa, cu ghearele ei purpurii proaspăt făcute strânse în jurul bastonului.

- Fato! Vino să mă ajuţi să trec strada!

Dean îi aruncă Niţei un zâmbet insuportabil de vesel.

- Bună dimineaţa, doamnă Garrison.

- Bună dimineaţa, Deke.

- Este Dean, doamnă.

- Nu prea cred. Ea îi dădu poşeta lui Blue. Ţine asta, fato. Este grea. Şi ai grijă la unghiile mele. Sper că nu mi-ai irosit benzina cât am fost înăuntru.

Dean îşi prinse degetul mare de buzunarul blugilor.

- Mă simt mult mai bine acum văzând cât de bine vă înţelegeţi voi două.

Blue o luă pe Nita de cot şi o conduse către stradă.

- Maşina e parcată acolo.

-Am ochi.

- O să trec pe acasă să iau bicicleta când mă întorc la fermă, strigă Dean. Să aveţi o zi frumoasă!
Blue se prefăcu că nu auzise.
- Du-mă acasă, spuse Nita în timp ce îşi punea centura.

- Cum rămâne cu banca?
- Sunt obosită. O să-ţi scriu un cec.
„Doar trei zile", îşi spuse Blue în timp ce aruncă o privire în spate către camionetă.
Dean stătea cu un picior sprijinit de hidrant şi cu una dintre frumuseţile locale atârnând de braţ.
Când ajunseră înapoi acasă, Nita insistă ca Blue să îl scoată pe Tango la o plimbare ca să se cunoască. Cum Tango era jalnic şi avea o mie de ani, Blue îl lăsă să moţăie sub o hortensie în timp ce ea stătea pe trotuar fără să poată fi văzută din casă şi încerca să nu se gândească la viitor.
Nita reuşi s-o facă să pregătească prânzul, dar înainte Blue fu nevoită să cureţe bucătăria. Pe când usca ultima tigaie, o camionetă argintie opri pe aleea din spatele casei. Ea îl privi pe Dean cum coboară şi ia bicicleta pe care ea o lăsase lângă uşa din spate. O aruncă în spatele camionului, apoi se întoarse către fereastra la care stătea Blue şi îşi ridică pălăria de cowboy.
înainte, Jack auzi muzica şi apoi o văzu pe April. Era întuneric, abia trecut de ora zece, şi ea stătea pe veranda lăsată din faţa cabanei sub o lampă strâmbă de metalj făcându-şi unghiile de la picioare. Anii se evaporară. În bluza ei neagră mulată şi în pantalonii scurţi roz, semăna aşa mult cu fata de douăzeci de ani pe care şi-o amintea, încât uită să privească cu atenţie pe unde merge şi se împiedică de o rădăcină de copac după gărduleţul stricat. April îşi ridică privirea. Şi imediat se uită din nou în jos. El se purtase mizerabil cu ea cu o seară în urmă, şi April nu uitase acest lucru.
Toată ziua, Jack fusese martorul eficienţei ei neobosite în timp ce îi îndruma pe zugravii care în sfârşit îşi făcuseră apariţia, se contrazicea cu un instalator, supra-veghea descărcarea mobilei din camion şi îl evita explicit pe el. Numai privirile bărbaţilor care o urmăreau îi erau familiare.

El se opri la capătul treptelor de lemn şi îşi înclină capul spre muzica zgomotoasă. April era cocoţată pe un scaun Adirondack vechi cu piciorul sprijinit pe el.
- Ce asculţi? întrebă el.
-Skullhead Julie.

îşi menţinu atenţia concentrată asupra degetelor de la picioare.
- Cine sunt?
- Un grup alternativ din L.A.
Părul lung şi filat îi căzu pe faţă în timp ce se întinse ca să dea mai încet. Cele mai multe femei de vârsta ei îşi tundeau părul, dar ea nu urma niciodată tendinţele. Când toată lumea purtase părul răvăşit ca Farrah, April adoptase o tunsoare brutală geometrică care îi evidenţi- ase acei ochi albaştri uimitori şi o făcuse să fie în centrul atenţiei.
-Mereu ai fost prima care observa un talent nou, zise el.
- Nu mai sunt la curent.
- Mă îndoiesc.
Ea suflă peste degete, încă o scuză pentru a-l bloca.
- Dacă ai venit s-o iei pe Riley, ai întârziat cam o oră. Era obosită şi a adormit în celălalt dormitor.
Jack abia o văzuse în acea zi pe Riley. Toată dimineaţa, ea umblase după April şi după-amiază plecase cu Dean pe o bicicletă mov pe care el o scosese din spatele camio-netei lui noi. Când se întorseseră, avea faţa roşie şi era transpirată, dar şi fericită. Jack ar fi trebuit să fie cei care să-i cumpere o bicicletă, dar nu se gândise la asta.
April băgă pensula în sticluţa cu ojă.
- Sunt surprinsă că ţi-a luat atâta vreme ca să ajungi aici. Puteam să îi pun amfetamine în lapte sau să-i umplu capul cu poveşti despre trecutul tău dubios.
-Acum eşti irascibilă. îşi puse piciorul pe treapta de jos. Am fost un adevărat cretin noaptea trecută. Am venit să-mi cer scuze.
- Continuă!
- Credeam că tocmai am făcut-o.

- Mai gândeşte-te o dată!
El merita tot ceea ce îi spunea ea şi chiar mai mult, dar nu putu să îşi oprească un zâmbet când păşi pe mar- ginea verandei.
- Vrei să mă umilesc?
- Pentru început.
- Aş face-o, dar nu ştiu cum. Prea mulţi ani toată lu-mea m-a pupat în fund.
- încearcă.
- Ce zici dacă încep prin a recunoaşte că ai avut drep-tate, spuse el. N-am nici o idee ce să fac cu ea. Asta mă face să mă simt prost şi vinovat

şi, întrucât nu ştiu cum să mă descurc cu nici un astfel de sentiment, m-am luat de tine.

- Promiţător. Acum spune şi restul.
- Dă-mi un indiciu!
- Ţi-ai ieşit din minţi de speriat ce eşti şi ai nevoie de mine săptămâna asta.
- Da, şi asta.

în ciuda agresivităţii ei, ştia că o rănise. în ultima perioadă, părea să rănească mulţi oameni. Privi către pă-dure unde începeau să apară licuricii. Când se sprijini de unul dintre stâlpii de pe verandă, vopseaua descojită îi zgârie cotul.

- Aş da orice pentru o ţigară acum.

Ea lăsă în jos un picior şi îl ridică pe celălalt.

- Mie nu-mi lipsesc atât de mult ţigările. Nici droguri-le, de fapt. Pentru mine, e alcoolul. Este înspăimântător să ştiu că voi trăi tot restul vieţii fără un pahar de vin sau o mărgărită.
- Poate acum poţi să te stăpâneşti.
- Sunt dependentă, spuse ea cu o sinceritate care îl tulbură. Nu mai pot bea niciodată.

Din interiorul cabanei, îi sună celularul. Punând re-pede capacul sticluţei de ojă, ea sări ca să răspundă. Pe când uşa de plasă se izbi în urma ei, Jack îşi băgă mâinile în buzunare. Astăzi găsise nişte schiţe pentru veranda din faţă. Tatăl lui fusese tâmplar şi el crescuse cu schiţe

Un cuceritor înnăscut

şi cu unelte prin casă, dar nu îşi aducea aminte când fusese ultima dată când ţinuse un ciocan în mână.

Privi prin uşa care dădea în livingul gol şi auzi sunetul înăbuşit al vocii lui April. La naiba cu asta! Se duse înăuntru. Stătea cu spatele la el şi cu fruntea odihnindu-se pe braţul sprijinit de unul din dulapurile de bucătărie.

- Ştii cât de mult îmi pasă, spuse ea atât de încet încât Jack abia putu să desluşească acele cuvinte. Sună-mă dimineaţă, bine.7

Trecuseră prea multe decenii de când nu mai simţise vechile junghiuri ale geloziei, deci se concentră pe broşura aflată pe blat. Când o ridică, ea închise telefonul şi făcu un gest către broşură.

- Acela este un grup la care fac voluntariat.
- Heart Gallery? N-am auzit niciodată de el.
- Este alcătuit din fotografi profesionişti care fac vo-luntariat în timpul lor liber ca să realizeze aceste portrete uimitoare pentru copiii adoptabili din sistemul de asistenţă maternală. Le expunem în galeriile

locale. Sunt cu mult mai personale decât fotografiile făcute de serviciile sociale, şi mulţi copii şi-au găsit familii prin intermediul acestor expoziţii.
- De cât timp faci asta?
- Cam de cinci ani. Ea se îndreptă înapoi către veran-dă. Am început asigurând garderoba la şedinţele unui fotograf pe care îl cunoşteam – îmbrăcam copiii în haine care le reflectau personalitatea, veneam cu accesorii, îi ajutam să se simtă confortabil. Acum fac şi eu nişte portrete. Sau cel puţin făceam până să vin aici. Ai fi şocat de cât de mult îmi place.
El puse broşura în buzunar şi o urmă afară pe veran-dă. Voia să o întrebe despre bărbatul de la telefon, dar nu o făcu.
- Sunt surprins că nu te-ai măritat niciodată.
Ea ridică sticluţa de ojă şi se cocoţă din nou pe scaunul Adirondack.
- Când am fost îndeajuns de sănătoasă pentru căsăto-rie, mi-am pierdut interesul.

- Nu mi te pot imagina fără un bărbat.
- Nu mă mai trage de limbă.
-N-o fac. Doar încerc să-mi dau seama cine eşti acum.
-Vrei să mă defineşti printr-o numărătoare, zise ea pe şleau.
- Presupun că da.
-Vrei să ştii dacă încă sunt fata rea, singura respon-sabilă pentru decăderea a nenumăraţi bărbaţi buni care erau prea slabi ca să-şi ţină încheiat fermoarul de la pantaloni.
- Dacă o spui aşa...
Ea suflă către degetul mare.
- Cine este bruneta pe care am zărit-o săptămâna tre-cută cu însoţitorii tăi. Valetul tău?
- O asistentă foarte eficientă pe care n-am văzut-o ni-ciodată dezbrăcată. Tu eşti implicată într-o relaţie seri-oasă cu cineva acum?
- Foarte serioasă. În ceea ce mă priveşte.
- Asta este bine.
Ea şterse o pată de ojă.
-Spune-mi despre tine şi Marii. Aţi fost căsătoriţi cât? Cinci minute?
- Un an şi jumătate. Poveste veche. Aveam patruzeci şi doi de ani şi mă gândeam că e momentul să mă aşez la casa mea. Ea era tânără, frumoasă şi dulce – sau cel puţin asta credeam atunci. Iubeam vocea ei. încă o fac. Demonii n-au ieşit la iveală decât după ce ne-am căsătorit şi am descoperit că uram totul unul la celălalt. Acelei femei nu-i plăcea sarcasmul. Dar nu a fost totul rău. O am pe Riley.

După Marii, el avusese două relaţii îndelungate care fuseseră amănunţit relatate de presă. Cu toate că ţinuse mult la ambele femei, ceva fundamental lipsea şi, cu o căsnicie ratată în palmares, nu mai era dornic să intre în alta.
April îşi termină unghiile, puse capacul la sticluţa cu ojă şi îşi întinse acele picioare lungi interminabile.

- N-o trimite pe Riley de lângă tine, Jack. Nu în tabăra de vară, nu la sora lui Marii şi mai ales nu la internat în toamnă. Ţine-o cu tine.
- Nu pot face asta. Am un turneu care urmează. Ce trebuie să fac? Să o încui într-o cameră de hotel?
- O să găseşti tu o soluţie.
-Ai prea multă încredere în mine. El se uită la găr- duleţul acela patetic. Ţi-a povestit Riley despre noaptea trecută? Cu Dean?
Ea îşi înălţă capul ca leoaica mamă care simte în aer pericol pentru puiul ei.
-Ce?
Jack se aşeză pe treapta de sus şi îi spuse exact ce se întâmplase.
-Nu încerc să caut scuze, zise el la final, dar Riley ţipa, şi el o urmărea.
April se ridică de pe scaun.
-Dean n-ar face nimic niciodată să o rănească. Nu-mi vine să cred că l-ai atacat. Eşti norocos că nu ţi-a rupt gâtul idiot.
April avea dreptate. Cu toate că era în formă ca să poată susţine concertele fascinante care erau semnul lui distinctiv, nu avea cum să se compare cu un atlet profe-sionist de treizeci şi unu de ani.
-Asta nu-i tot. Se ridică de pe treaptă. După aceea, eu şi Dean am vorbit, sau cel puţin eu am vorbit. I-am spus toate păcatele mele. Cu maximă sinceritate. Nu-i nevoie să spun că a fost încântat.
- Lasă-l în pace, Jack, spuse ea obosită. A avut parte de destule rahaturi din partea amândurora.
- Da. Privi către uşă. Mai bine n-o trezesc pe Riley. E-n regulă dacă doarme aici în noaptea asta?
- Sigur.
Se întoarse ca să meargă înăuntru şi el aproape coborî scările. Aproape, dar nu de tot.
-Nu eşti măcar un pic curioasă? o întrebă privind-o. Nu vrei să ştii cum ar fi acum pentru noi?

Mâna ei se opri pe clanţă. Pentru un moment nu zise nimic, dar când în sfârşit vorbi, vocea ei era de oţel.
-Nici măcar un pic.
Riley nu putu să audă ce vorbeau April şi tatăl ei, dar o treziră vocile lor. Se simţea confortabil aşezată în patul din cabană, ştiind că cei doi vorbeau unul cu altul. îl făcuseră pe Dean împreună, deci trebuie să se fi iubit cândva.
Se scărpină pe gambă cu degetul mare. Se distrase atât de mult în acea zi, încât uitase să fie tristă. April îi dăduse multe lucruri grozave de făcut, să caute flori pentru a face un buchet şi să aducă băuturi pentru zugravi. După-amiaza mersese cu bicicleta împreună cu Dean. Fusese greu să pedaleze pe pietriş, dar el nu îi spusese că este înceată sau ceva de genul ăsta şi îi zisese că poate să arunce mingea cu el mâine ca să-l ajute să se antreneze. Doar gândindu-se la asta devenea agitată, dar şi nerăbdă-toare. Lui Riley îi era dor de Blue, însă când îl întrebase pe Dean despre ea, el începuse să vorbească despre altceva. Ea spera ca el şi Blue să nu se despartă. Mama ei mereu se despărţea.
O auzi pe April prin casă şi îşi trase aşternutul până la bărbie şi rămase nemişcată, în caz că April decidea să o verifice. Riley observase deja că făcea asemenea lucruri.
După câteva zile, Blue începu să îşi spună că era un lucru bun că Dean stătea departe, pentru că ea avea ne-voie de toată înţelepciunea ca să se descurce cu Nita. Totuşi, îi era foarte dor de el. Voia să creadă că şi lui îi era dor de ea măcar la fel de mult, dar de ce ar face-o? Obţinuse ceea ce voia.
Fusese cuprinsă de un gen clasic de singurătate. Nita decisese că vrea să apară cu Tango în portret, dar voia ca Blue să o picteze aşa cum fusese odată, nu cum era acum. Acest lucru implica investigarea unui teanc de albume de fotografii şi de articole din ziare, cu unghiile

ascuţite purpurii ale Niţei care înţepau fiecare pagină una după alta, evidenţiind defectele fiecărei persoane cu care se fotografiase – o colegă instructor de dans, o colegă de cameră uşuratică, o serie lungă de bărbaţi care nu o_ mulţumiseră.
- Îţi place de cineva? o întrebă Blue frustrată duminică dimineaţă în timp ce stăteau pe canapeaua de velur albă din living, înconjurate de albume foto împrăştiate.
Njta întoarse pagina cu degetul ei noduros.

- îmi plăcea de toţi la acel moment. Eram naivă în ceea ce priveşte natura umană.

în ciuda frustrării lui Blue că nu putea să îşi înceapă tabloul, ea găsea o anumită fascinaţie în a vedea viaţa Niţei cum se dezvăluia începând cu anii adolescenţei când crescuse în Brooklyn în timpul războiului, până la des menţionaţii ani ’50, când preda dansuri de societate. Avusese o căsnicie scurtă cu un actor pe care îl etichetase ca fiind un beţiv, vânduse cosmetice, lucrase ca model la expoziţii şi fusese garderobieră la diferite restaurante luxoase din New York.

La începutul anilor ’70, îl cunoscuse şi se căsătorise cu Marshall Garrison. Fotografiile de nuntă arătau o blondă platinată voluptuoasă cu o coafură înaltă, cu un machiaj strident la ochi şi cu buze cărnoase privind adorator către un bărbat distins mai în vârstă în costum alb. Pe atunci, ea avea şoldurile înguste, picioare lungi, tenul ferm şi fără riduri, exact tipul de femeie care întorcea capetele bărbaţilor.

-Credea că am 32 de ani, zise Nita. El avea 50 şi mă agitam gândindu-mă ce va face când va afla că în realitate aveam 40. Dar era înnebunit după mine şi nu i-a păsat.

- Arăţi atât de fericită aici. Ce s-a întâmplat?
- Am venit în Garrison.

întorcând paginile albumului, Blue văzu cum zâmbe-tele nerăbdătoare să facă pe plac ale Niţei deveneau din ce în ce mai amare.

Când a fost făcută poza asta? 256

Susan Elizaberh Phillips

- La petrecerea noastră de Crăciun în al doilea an de căsnicie. Când mi-am pierdut iluzia că aş putea să-i fac pe toţi să mă placă.

Expresiile pline de resentiment ale femeilor invitate arătau exact ce părere aveau despre intrusa obraznică din Brooklyn cu cerceii ei mari şi cu fusta prea scurtă care îl furase pe cel mai important cetăţean al oraşului. Pe altă pagină, Blue studie o fotografie a Niţei stând singură la o petrecere în grădină, cu un zâmbet încordat întipărit pe faţă. Blue dădu peste o fotografie a lui Marshall.

- Soţul tău era foarte chipeş.
- Ştia şi el asta.

-Nici măcar nu-ţi plăcea de el?

- Credeam că are coloană vertebrală când m-am că-sătorit cu el.
- Probabil că i-ai supt-o tu în timp ce îi beai sângele.

Buza de jos a Niţei se răsuci şi îşi supse dinţii,

modul ei preferat de a-şi exprima dezaprobarea. Blue auzise acel sunet neplăcut de atât de multe ori încât pierduse numărul.

-Adu-mi lupa, ceru Nita poruncitor. Vreau să văd dacă aluniţa lui Bertie Johnson apare în poza asta. Cea mai banală femeie pe care am întâlnit-o vreodată, dar a avut tupeul să-mi critice hainele. Spunea tuturor că sunt ostentativă. Am aranjat-o eu.

- Cu cuţit sau cu armă?

Supt de dinţi.

- Când soţul ei şi-a pierdut slujba, am angajat-o să-mi facă curăţenie în casă. Doamnei Mari şi Tari nu i-a plăcut asta deloc, mai ales că eu o puneam mereu să cureţe toaleta de două ori.

Blue îşi putea cu uşurinţă imagina cum Nita o făcea pe şefa cu ghinionista de Bertie Johnson. Făcuse exact la fel cu Blue în ultimele patru zile. Cerea poruncitor prăjituri de casă, îi ordona să cureţe după Tango şi chiar o însărcinase să angajeze o nouă menajeră – o sarcină

descurajantă de vreme ce nimeni nu voia să lucreze pen-tru ea. Blue închise brusc albumul.

-Am văzut mai mult decât suficient ca să încep să lucrez. Am terminat schiţele şi dacă mă laşi în pace în după-amiaza asta, pot să termin ceva.

Nu doar că Nita declarase că vrea să fie în tablou, dar ea decisese şi că dorea ca portretul să fie realizat la scară mare ca să îl poată agăţa în hol. Blue făcu o comandă specială pentru pânză şi crescuse corespunzător şi preţul. Va avea bani mai mulţi decât suficient pentru un nou început într-un oraş nou... doar dacă putea să scape din Garrison, lucru pe care Nita făcea tot posibilul să îl împiedice.

- Cum ai de gând să pictezi ceva decent când tu visezi la jucătorul acela de fotbal tot timpul?

- N-o fac.

Blue nu-l mai văzuse de când se întâlnise cu el marţi pe stradă şi, când se dusese înapoi la fermă ca să îşi ia lucrurile, el era plecat.

Nita se întinse după baston.

-Recunoaşte, Domnişoară Vorbă-goală. Aşa-zisa ta logodnă s-a terminat. Un bărbat ca acela vrea mult mai mult de la o femeie decât ceea ce ai tu.

- După cum îmi reaminteşti mereu.

Nita o privi cu aroganţă.

- Tot ceea ce trebuie să faci e să te uiţi în oglindă.

-Ai de gând să mori vreodată?

Buza de jos a Niţei se răsfrânse şi îşi supse zgomotos dinţii din faţă.

- Ţi-a frânt inima şi nu recunoşti asta.

- Nu mi-a frânt inima. Dacă vrei să ştii, eu mă folosesc de bărbaţi. Nu-i las pe ei să mă folosească.
- Oh, da, eşti o adevărată Mata Harri.
Blue apucă două dintre albume.
- Mă duc sus în camera mea ca să mă pot apuca de i reabă. Nu mă întrerupe!

-Nu mergi nicăieri până nu-mi pregăteşti prânzul. Vreau un sendviş cu brânză la grătar. Pune Velveeta, nu porcăria aia pe care ai cumpărat-o.
- Se numeşte cheddar.
- Nu-mi place. ,
Blue oftă şi se îndreptă către bucătărie. Chiar când
deschise frigiderul, auzi o bătaie în uşa din spate. Inima începu să îi bată cu putere. Se grăbi şi le văzu pe April şi pe Riley. Oricât era de fericită să le vadă, nu putu să nu fie şi puţin dezamăgită.
- Intraţi! Mi-a fost dor de voi.
- Şi nouă ne-a fost dor de tine. April o mângâie pe obraz. în special de mâncarea ta. Am fi trecut pe aici ieri, dar am fost reţinută la casă.
Blue o îmbrăţişă pe Riley.
- Eşti frumoasă.
De când Blue o văzuse cu cinci zile în urmă, părul lung încâlcit şi fără formă fusese înlocuit de o tunsoare scurtă, ondulată care îi încadra faţa ovală. în schimbul hainelor strâmte, prea pretenţioase, ea purta o pereche de pantaloni scurţi sport care i se potriveau fiindu-i con-fortabili şi o bluză verde simplă ce îi evidenţia ochii şi îi complimenta tenul măsliniu, care deja îşi pierduse as-pectul bolnăvicios.
-Cine-i acolo? Bătrâna apăru în pragul uşu de la bucătărie şi îi aruncă lui April o privire dispreţuitoare. Cine eşti?
Blue se strâmbă.
- Sunt singura care aude un cazan fierbând.
April zâmbi.
-Sunt menajera lui Dean Robillard.
-Blue încă visează la şeful tău, zise Nita sigură pe sine. N-a venit să o vadă nici măcar o dată, dar ea nu vrea să recunoască că s-a terminat.
-Nu visez. Eu sunt...
-Ea trăieşte într-un tărâm de poveste, crezând că Făt-Frumos o va salva de viaţa ei patetică. Nita apucă

unul dintre cele trei lănţişoare de la gât şi o luă în vizor pe copila de 11 ani. Cum te cheamă? Ceva ciudat.
-Riley.
- Sună a nume de băiat.
înainte ca Blue să o poată pune pe Nita la punct, Riley răspunse:
- Poate. Dar este mult mai bine decât Trinity.
- în opinia ta. Dacă aş fi avut vreodată un copil, i-aş fi pus numele Jennifer. Arătă cu bastonul către uşă. Vino cu mine în living! Am nevoie de nişte ochi ca să-mi citească horoscopul. Altcineva nu a putut fi deranjat.
Se uită urât către Blue.
- Riley a venit să mă viziteze, zise ea, şi rămâne aici.
- Iar o cocoloşeşti. Se uită la Riley dezaprobator. Te tratează ca pe un copil.
Riley se uită în jos la sandalele ei.
- Nu-i chiar aşa.
- Ei? zise Nita imperios. Vii cu mine sau nu?
Riley îşi muşcă buza.
- Cred că da.
- Stai! Blue îşi puse braţul peste umerii lui Riley. Ră-mâi chiar aici cu mine.
Spre surprinderea ei, Riley se dădu la o parte după un moment de ezitare.
- Nu-mi este frică de ea.
Nările Niţei se lărgiră.
- De ce ar trebui să te temi de mine? îmi plac copiii.
- La cină, răspunse Blue.
Nita îşi supse dinţii, apoi îi zise lui Riley:
- Nu sta pur şi simplu acolo.
-Opreşte-te chiar acum! îi ceru Blue de îndată ce Riley începu să o urmeze pe Nita către living. Eşti oaspetele meu, Riley, nu al ei.
-Ştiu, dar cred că trebuie să merg cu ea, răspunse Riley cu resemnare.
Blue schimbă o privire cu April, care încuviinţă din cap aproape insesizabil. Blue îşi puse o mână în şold şi arătă către Nita.
Un cuceritor înnăscut

-Jur că dacă îi spui un singur lucru răutăcios, îţi dau foc la pat în noaptea asta după ce adormi. Vorbesc serios. Riley, să-mi spui ce zice.
Riley îşi frecă agitată braţul.
-Ăăă... bine.

Nita îşi strânse buzele către April.
- Ai auzit cum îmi vorbeşte? Eşti martoră. Dacă mi se întâmplă ceva, să suni la poliţie. Se uită către Riley. Sper că nu scuipi când citeşti. Nu pot suporta asta.
-Nu, doamnă.
- Vorbeşte mai tare. Şi îndreaptă umerii ăia. Trebuie să înveţi cum să mergi.
Blue se aştepta să vadă acea expresie înfrântă pe chipul lui Riley, dar copila de 11 ani inspiră adânc, îşi trase umerii în spate şi merse către living.
-Nu băga în seamă nimic din ce zice, strigă Blue după ea. Este rea până în măduva oaselor.
Zgomotul dinţilor supţi dispăru în sfârşit. Blue se uită fix la April.
- De ce s-a dus cu ea?
-Se testează. Aseară, după ce s-a întunecat, l-a dus pe Puffy la o plimbare care nu era necesară, şi azi-dimi- neaţă, când a văzut un şarpe lângă lac, a început să se plimbe pe lângă mal ca să se poată uita mai de aproape la el, cu toate că era palidă ca varul. îşi trase scaunul pe care i-l arătase Blue. Este frustrant. A avut curaj să fugă din Nashville – povestea din spatele acestei voinţe îţi face părul măciucă – şi s-a impus în faţa tatălui ei, dar ea se vede de parcă ar fi înspăimântată de orice.
-E un copil minunat. Blue aruncă o privire către living pentru a se asigura că Riley încă trăia, apoi scoase o cutie de fursecuri din dulap şi o aduse la masa din bucătărie.
- Cum poţi suporta să locuieşti cu femeia asta?
April luă un fursec de casă oferit de Blue.
- Sunt destul de adaptabilă. Blue înşfăcă şi ea o pră-jitură şi se aşează pe scaunul poleit de dincolo de masă. Riley e un copil uimitor.
Un cuceritor înnăscut
261
- Presupun că motivul care stă în spatele acestui test pe care îl face este Dean. L-am auzit vorbind cu ea despre rezistenţa psihică.
- În sfârşit a băgat-o în seamă?
April încuviinţă şi o puse pe Blue la curent cu ce se întâmplase în noaptea de marţi, în aceeaşi noapte în care Dean apăruse la caravană şi făcuseră dragoste. Blue ştiuse că Dean suferea, şi acum înţelegea ce anume provocase asta. Muşcă de marginea fursecului şi schimbă subiectul.
- Cum mai merg lucrurile în casă?
April îşi întinse trupul de felină.
-Zugravii au terminat şi începe să ajungă şi mobila. Dar tipii care trebuiau să construiască veranda au găsit altceva de lucru în timpul boicotului Niţei

şi nu se pot întoarce decât peste două săptămâni. N-o să-ţi vină să crezi, dar Jack a preluat controlul. A început să ridice miercuri cadrul verandei.
-Jack?
- Oricând are nevoie de o pereche în plus de mâini, latră la Dean să vină să-l ajute. Astăzi au lucrat toată după-amiaza şi abia şi-au spus un cuvânt unul altuia. Mai luă încă un fursec şi gemu. Doamne, ce bune! Nu ştiu de ce tu şi Dean vă certaţi, dar sper să vă împăcaţi ca să te întorci şi să găteşti. Eu şi Riley ne-am săturat de cereale şi sendvişuri.
Ce bine era să fie atât de simplu!
- De îndată ce termin portretul, plec din Garrison.
April păru dezamăgită, lucru care i se păru drăguţ.
- Deci aţi rupt oficial logodna?
- N-am fost niciodată logodiţi. Dean m-a agăţat acum două săptămâni pe o autostradă de lângă Denver.
Blue îi povesti despre Monty şi despre costumul de castor. April nu păru deloc surprinsă.
- Chiar ai o viaţă interesantă.
În living, Riley termină de citit horoscopul doamnei Garrison. Spunea că şi dragostea se întrevede la orizont,

lucru care o făcu pe Riley să se simtă atât de jenată, încât ar fi vrut să inventeze altceva, dar nu se putea gândi la nimic. Şi-ar fi dorit să fie în bucătărie cu April şi cu Blue, dar Dean zicea că trebuie să înceteze să îi lase pe oamenii din jurul ei să vadă că o sperie. Dean zisese că ar trebui să se uite la Blue cum are grijă de ea şi să facă acelaşi lucru – cu excepţia lovirii altor persoane, în afară de cazul în care era absolut necesar.
Doamna Garrison apucă ziarul de parcă credea că Riley l-ar putea fura.
- Femeia din bucătărie. Credeam că numele ei este Susan. Asta am auzit în oraş.
Nimeni cu excepţia lui Blue nu ştia că April era mama lui Dean.
- Cred că April este al doilea nume al ei.
- Sunteţi rude.7 Ce cauţi tu la fermă7
Riley se sprijini de canapea. Şi-ar fi dorit să îi spună doamnei Garrison că Dean Robillard era fratele ei.
-April este o prietenă de familie. Este ca... mama mea vitregă.
-Hm. Doamna Garrison se uită cu atenţie la ea. Arăţi mai bine acum decât săptămâna trecută.

Se referea la părul lui Riley. April o dusese la coafor şi îi cumpărase haine noi. Cu toate că trecuse numai o săptămână, burta lui Riley nu mai părea atât de evidentă, poate pentru că nu mai avea atât timp să se plictisească şi să mănânce. Oricând voia să ajungă la cabana lui April trebuia să meargă pe jos şi trebuia să aibă grijă de Puffy. Mersul pe bicicletă era dificil pe dealuri şi apoi Dean o punea să arunce mingea. Câteodată şi-ar fi dorit ca ei doi doar să stea şi să vorbească, dar lui îi plăcea să facă mereu câte ceva. Riley începu să se gândească că poate suferea de ADHD ca Benny Phaler sau poate era din cauză că era băiat şi jucător de fotbal.

- Mi-am tuns părul, zise ea. În plus, nu e prea multă mâncare nesănătoasă prin preajmă şi am mers mult cu bicicleta.

Buzele doamnei Garrison erau crăpate şi Riley văzu cum rujul roz se adunase în cutele lor.

- Blue a devenit obraznică în ziua aceea la Josie’s doar pentru că am zis că eşti grasă.

Riley îşi strânse mâinile în poală şi îşi aminti cum Dean îi spusese că trebuie să se impună ca să se apere.

-Ştiu că sunt. Dar ce ai zis mi-a cam rănit sentimentele.

-Atunci nu trebuie să mai fii aşa de sensibilă când este clar că cineva are o zi proastă. Pe lângă asta, acum nu arăţi atât de grasă. Este bine că faci ceva în privim ţa asta.

- Nu în mod special.
- Nu contează. Ar trebui să înveţi să dansezi ca să te poţi mişca mai bine. Eu predam cursuri de dansuri de societate.

-Am mers la balet pentru un timp, dar nu eram bună şi m-am lăsat.

-Ar fi trebuit să rămâi. Baletul te ajută să dobândeşti încredere.

- Profesoara i-a spus bonei mele că eram fără speranţă.
- Şi ai lăsato să scape cu asta? Unde ţi-e mândria?
- Nu cred că am prea multă.
- E timpul să ai mai multă. Ia cartea asta de aici, pu-ne-o pe cap şi mergi.

Riley nu voia, dar traversă camera către masa aurie în formă de lebădă şi îşi puse pe cap cartea pe care o găsi acolo. Alunecă imediat jos. Ea o ridică şi încercă din nou cu mai mult succes.

- Indreaptă-ţi degetele de la picioare drept în faţă, zise poruncitor doamna Garrison. Îţi va deschide pieptul şi îţi va trage umerii în spate.

Riley încercă şi ajunse la concluzia că se simţea mai înaltă, mai matură.

-Aşa. În sfârşit arăţi ca o persoană cu o părere bună despre sine. Vreau să mergi aşa de acum înainte, ne-am înţeles?
- Da, doamnă.

April îşi băgă capul înăuntru.
- Trebuie să plecăm, Riley.
Cartea îi alunecă de pe cap şi se aplecă să o ridice. Ochii doamnei Garrison se mijiră de parcă era gata să zică ceva cu adevărat răutăcios despte Riley, cum că ar fi grasă şi neîndemânatică, dar nu o făcu.
-Vrei un serviciu, fato?
- Un serviciu?
- Scoate-ţi ceara din urechi. întoarce-te săptămâna viitoare şi poţi să-l plimbi pe Tango pentru mine. Blue e inutilă'. Zice că îl plimbă, dar tot ce face este să-l ducă după colţ şi să-l lase să doarmă.
- Pentru că e prea bătrân ca să se mai plimbe, strigă Blue din bucătărie.
Ridurile dintre sprâncenele doamnei Garrison se adânciră, de parcă se gândea că şi ea era prea bătrână să se mai plimbe. Cumva o făcu pe Riley să se teamă mai puţin de ea. îi plăcuse când doamna Garrison spusese că în sfârşit arăta ca o persoană cu o părere bună despre sine. April, Dean şi tatăl ei mereu îi spuneau lucruri drăguţe, dar ei doar încercau să o facă să aibă încredere în ea, şi Riley nu îi credea. Doamnei Garrison nu îi păsa de lucruri ca încrederea în sine, deci dacă zicea ceva bun, probabil că era adevărat. Riley decise să exerseze mai mult cu cartea când va ajunge din nou la fermă.
- Blue, adu-mi poşeta!
-Ai o armă în ea? strigă Blue înapoi.
Lui Riley nu îi venea să creadă cum vorbea Blue cu doamna Garrison. Probabil că doamna Garrison chiar avea nevoie de ea sau ar fi dat-o afară. Se întrebă dacă Blue îşi dăduse deja seama de asta.
Când doamna Garrison luă poşeta, scoase o bancnotă de cinci dolari şi i-o întinse lui Riley.
- Să nu cumperi bomboane cu ăştia sau orice care
Tatăl lui Riley mereu îi dădea câte douăzeci de dolari şi nu avea nevoie de mai mulţi bani, dar ar fi fost nepo-liticos să refuze.
Un cuceritor înnăscut
- Mulţumesc, doamnă Garrison.
-Doar adu-ţi aminte ce ţi-am zis despre postura ta. închise geanta. Blue te va aduce cu maşina de la fermă săptămâna viitoare.

-Nu sunt sigură că voi mai fi acolo, zise Riley. Tatăl ei nu îi spusese în ce zi vor pleca şi se temea să îl întrebe pentru că, mai mult ca orice, ar fi vrut să rămână la fermă pentru toată viaţa.
în drum spre casă, April se întinse şi o mângâie pe Riley pe picior. Nu îi zise nimic, doar o mângâie. De ase-menea, o îmbrăţişa mult şi îi atingea lui Riley părul şi o făcea să danseze cu ea. Câteodată, April se comporta exact ca o mamă, cu excepţia faptului că nu vorbea de calorii şi de iubiţi.
Totodată, mama lui Riley nu rostise niciodată înjurăturile pe care Riley le auzise de la April. Cel mai mult, lui Riley îi plăcea modul în care April mirosea, a lemn, a flori şi a carneţele cu spirală. Nu ar fi zis asta cu voce tare niciodată, dar câteodată, să fie cu April era chiar mai bine decât să stea cu Dean, pentru că nu trebuia să alerge după o minge de fotbal tot timpul.
începu să zâmbească, chiar dacă avea o mulţime de lucruri în privinţa cărora să se îngrijoreze. Abia aştepta să îi spună lui Dean că stătuse singură cu doamna Garrison şi că nu fusese speriată aproape deloc.
capitolul 18
Poate că dormitorul lui Blue era cel mai mic de pe etaj, dar era şi cel mai îndepărtat de al patroanei sale şi avea un balcon micuţ, cu vedere spre curtea din spate. Stătea cu picioarele încrucişate pe covorul roz de pluş, cu spatele sprijinit de cuvertura înflorată pufoasă în timp ce studia desenul pe care tocmai îl terminase. Ochii Niţei arătau ca ai unui dihor. Va trebui să repare asta. Sau poate că nu.
Susan Elizaberh Phillips

Ceasul aurit de lângă pat arăta că era miezul nopţii, îşi aşeză blocul de desen deoparte, căscă şi închise ochii, în minte, vedea caravana cuibărită sub copaci. îşi imagină o lumină care sclipea la fereastră, chemând-o acasă. Dar caravana nu era acasă, şi ei va trebui să îi treacă acest dor la fel cum trecuse şi peste dorul de toate celelalte locuri pe care le lăsase în urmă. De toţi oamenii pe care îi lăsase în urmă. Ceva se izbi de uşa de la balcon, şi ea tresări. Când se răsuci, văzu o siluetă. Inima îi sări din piept. Un amestec de emoţii – nerăbdare, teamă, furie – toate o copleşiră deodată. Se ridică de pe covor, se repezi către uşă şi o deschise brusc.
- Ce crezi că faci? Aproape am făcut infarct.
- Am efectul ăsta asupra femeilor.

Dean intră. Mirosea a condimente şi a ceva exotic, în timp ce ea mirosea a chiftele. El se uită la tricoul ei Goodyear şifonat şi cu pete vechi de vopsea. Nici măcar nu îşi spălase părul de dimineaţă pentru că Nita tot bă- tea cu

bastonul în uşa de la baie, cerând micul dejun. Totuşi, Dean păru mai critic în ceea ce priveşte dormi- j torul ei roz cu roz decât în privinţa ei.

- Unde îţi ţii păpuşile Bărbie?

- Puteai să fi sunat, răspunse ea. Sau, chiar mai bine, să continui să mă ignori.

Blue părea o fostă iubită morocănoasă, dar o duruse < faptul că Dean stătuse la distanţă, cu toate că acesta era lucrul pe care Blue voia ca el să îl facă.

- Unde mai era distracţia dacă sunam?

Purta nişte blugi decoloraţi cu nasturi şi o cămaşă neagră mulată ce avea imprimat modelul unei cămăşi de smoching. Cine s-ar fi gândit să facă o asemenea combinaţie? Şi să îi reuşească perfect.

- Cum ai ştiut că asta e camera?

îşi băgă degetul sub o mânecă ridicată de la tricoul ei şi o îndreptă.

- Era singura cu lumina aprinsă.

Dacă nu ar fi fost atât de târziu, dacă Nita nu i-ar fi testat şi ultimul gram de răbdare, dacă lui Blue nu i-ar

fi fost atât de dor de el, ar fi reuşit mai bine să îşi ascundă sentimentele în legătură cu faptul că se simţea neîn-dreptăţită. Dar aşa cum era, îşi trase înapoi braţul.

- M-ai ignorat toată săptămâna şi acum decizi să apari în mijlocul nopţii.

- Ştiam că-mi vei simţi lipsa dacă îţi voi da jumătate de şansă.

- Pleacă!

El o privi cu acei ochi albaştri cenuşii visători şi îi mângâie obrazul cu degetul mare.

- Eşti epuizată. Ţi-a ajuns în sfârşit?

Blue îşi mută privirea de la V-ul bronzat al gulerului deschis al cămăşii lui.

- Mai mult decât suficient.

- Bine. Îţi dau voie să te întorci.

Ea nu putu să se abţină şi scrâşni din dinţi. Buzele lui se răsfrânseră.

-Ai de gând să fii la fel de încăpăţânată ca întot-deauna, nu?

-Nu ştiu cum să fiu altcineva. Apucă un teanc de rufe curate şi le băgă în dulap. Pleacă de aici! Nu te-am invitat şi nu am chef să discut cu tine.

-Asta e o premieră. El se înghesui pe un scaun de budoar roz cu tapiţerie umflată. Ar fi trebuit să arate caraghios, dar scaunul doar îl făcea să arate mai mascu-lin. Uite cum stă treaba, Blue! Nu spun că eşti egoistă, dar cred că ar trebui din când în când să te mai gândeşti şi la altcineva în afară de

tine. îşi întinse picioarele şi îşi încrucişă gleznele. Spre exemplu, la Riley. N-a mai mâncat ceva decent de când ai plecat.

- Angajează o bucătăreasă.

Blue îngenunche ca să ridice schiţele de pe mochetă.

- Ştii că nu pot face asta cât timp Furiosul Jack este prin preajmă. S-a decis că vrea să construiască blestemata aceea de verandă chiar el. Până acum, muncitorii uu l-au recunoscut, dar asta este doar pentru că el este retras, şi nimeni nu se aşteaptă să vadă un star rock pe o scară cu un ciocan în mână. Picioarele lungi îmbrăcate

în blugi se întinseră în faţa ei. Dar să angajezi un ajutor în gospodărie poate aduce probleme.

Ea smulse un creion pentru desen de sub călcâiul lui
Dean. ..

-Jack pleacă curând, la fel şi Riley. Scapi de problemă.

-Nu sunt sigur de asta. Dean îşi trase piciorul. Nu cer uşor favoruri, dar am avea nevoie de puţin ajutor.

Blue îşi luă ultimul desen şi se ridică.

- Deja am un serviciu.
- Şi te face nefericită.

El se ridică de pe scaunul feminin.

Cum se uita în sus către el, micuţul dormitor părea şi mai mic. Era o singură cale sigură de a scăpa de Dean.

- Cât de mult mă plăteşti?

Aştepta să scoată bancnote de o sută de dolari din buzunar ca să îl poată scoate afară în şuturi. În schimb, Dean îşi frecă degetul cel mare de un bandaj de la încheietură.

-Nimic. îţi cer să faci asta ca o favoare. O cină gătită în casă, duminica. Şi aşa, îi dărâmă avantajul moral.

- Ştiu că-ţi cer mult, zise el, dar toţi am aprecia foarte mult. Dacă îmi dai o listă, pot să cumpăr orice ai nevoie.

Blue fusese sigură că Dean îi va oferi bani, lucru care i-ar fi dat o scuză perfectă ca să-i arunce în faţă cina de duminică, dar el o manipulase, şi acum ea ar fi fost nepoliticoasă dacă ar refuza. Îşi aruncă schiţele pe pat şi se gândi la cât de mult îi lipsea ferma. Voia să vorbească cu Riley. Voia să vadă cum arăta noua mobilă şi să aibă grijă de Puffy şi să se facă de râs în faţa lui Jack. Voia să fie din nou parte din toate astea. Vechea ei slăbiciune – să încerce să aparţină unui loc din care nu făcea parte.

- Va fi toată lumea acolo?

Gura lui se încleştă.
-Vrei încă o ocazie să te porţi ca o idioată în faţa Furiosului Jack, nu?

- Sunt mai matură acum.
- Sigur că eşti. Dean îi ridică schiţele de pe pat. Da, toţi vor fi acolo. Spune-mi de ce ai nevoie.
Cât timp stătea cu grupul, ea putea să meargă. Doar de data asta. Blue revizui în minte conţinutul cămării şi îi dădu o scurtă listă pe care el nu se obosi să o scrie. Dean ridică schiţa ei finală.
-Asta este grozavă, dar am crezut că îi pictezi câinele.
-Nita a decis că trebuie să apară şi ea în portret. Ea voia mai mult să o ţină pe Blue prin preajmă ca servitoare decât îi păsa de tablou. Eşti pregătit să pleci acasă acum?
Privirea lui se îndreptă spre pat.
- Cu siguranţă nu.
Ea îşi puse o mână în şold.
-Ar trebui să-mi scot hainele doar pentru că tu te-ai plictisit şi ai decis să sari peste balustrada de la balcon în seara asta? Nu prea cred.
Dean se încruntă.
-Chiar te deranjează, nu-i aşa, că am stat deoparte, împunse cu degetul către faţa ei. Nu eşti singura căreia îi e permis să fie enervată.
- Nu ţi-am făcut nimic! Aveam nevoie de o slujbă, şi nu-mi spune că aveai tu una, pentru că nu-i aşa.
- Contam pe tine, şi tu m-ai lăsat baltă. Evident, nu ţi-a păsat cum mă simţeam.
Părea cu adevărat furios, dar ea nu îl crezu.
- Eşti superprivilegiat, prea răsfăţat şi perfect capabil să te descurci cu toţi. Ceea ce chiar te deranjează este că nu-ţi iese aşa cum vrei tu. Blue se duse către uşa de la balcon ca să-l scoată afară, dar cum apăsă pe clanţă, îşi imagină corpul lui întins pe pământ cu picioarele rupte şi se îndepărtă.
- Ceea ce chiar mă deranjează, îi zise el din spate, e că am crezut că eşti cineva pe care mă pot baza.
Ea încercă să îşi ascundă un fior de vină şi traversă camera.

- Ieşi pe uşa din faţă. Să nu faci nici un zgomot sau o să mă cicălească la nesfârşit pe tema asta.
Dean îi aruncă o privire rece, păşi în faţa ei şi îşi deschise singur uşa. Ea îl urmă afară, pe coridorul cu mochetă roz, trecu pe lângă un tablou dureros

de urât reprezentând un canal veneţian şi pe scări în jos ca să încuie uşa după el. La coborâre, el se opri brusc şi se întoarse. Ea era cu o treaptă mai sus şi îşi întâlniră privirile. În lumina candelabrului prăfuit de cristal, faţa lui părea familiară şi misterioasă. Ea pretinsese că îl în-ţelegea, dar cum ar fi putut? El trăia în stele, iar ea era pe pământ bun, solid.
Blue rămase nemişcată când Dean îşi ridică braţele şi îşi trecu degetele prin părul ei. Elasticul larg care abia îi ţinea coada cedă.
Sărutul lui era dur şi incitant. Blue uită tot ce ştia despre ea şi îşi lăsă mâinile să alunece pe după gâtul lui. înclinându-şi capul, deschise buzele. El îi prinse fesele şi le strânse. Ea se trase mai aproape, frecându-şi şoldurile de ale lui.
Dean se îndepărtă atât de brusc, încât Blue ameţi şi fu nevoită să se apuce de balustradă. Desigur, Dean ob-servă. Blue îşi scutură părul, făcând ca elasticul de păr să zboare.
- Eşti atât de plictisit!
- Nu mă simt plictisit. Vocea lui joasă, aspră îi zgâria pielea ca şmirghelul. Ceea ce simt... Îi cuprinse cu braţul talia goală, chiar deasupra pantalonilor scurţi. Ceea ce simt... este un trup micuţ, sexy şi bun de... Simţi scântei în interiorul ei. îşi umezi buzele şi îl simţi pe Dean.
- îmi pare rău. Acum că te-am avut, curiozitatea mea e satisfăcută şi nu sunt interesată. Fără supărare.
Privirea lui rămase neclintită. El îi atinse intenţionat sânii cu degetele.
-Nu m-am supărat.

Când ei i se făcu pielea de găină, Dean îi aruncă un zâmbet mai puţin prietenesc, se întoarse şi ieşi din casă.
A doua zi dimineaţă, Blue se simţea mahmură în timp ce se ducea să ia ziarul de duminică al Niţei. Noaptea trecută, Dean încercase să schimbe regulile cu ea. El nu avea nici un drept să fie enervat doar pentru că Blue nu îl venera şi nu îl adora ca toţi ceilalţi. Când avea să meargă la fermă, trebuia să îi facă cât mai multe probleme posibil.
Pe când se apleca ca să ridice ziarul, auzi un şuierat din partea cealaltă a gardului. îşi ridică privirea şi o văzu pe Syl, proprietara magazinului local de second-hand, uitându-se la ea peste tufişuri printr-o pereche de ochelari roşii cu lentile ca ochii de pisică. Syl avea părul scurt şi grizonant şi buze subţiri pe care le mărise cu creion de contur roşu-închis. Lui Blue îi plăcea simţul ei al umorului încă de când se cunoscuseră la Barn Grill după lupta cea mare, dar Syl venise acum cu un scop, sâsâ- ind ca un furtun de grădină şi făcându-i semn lui Blue să se apropie.

-Vino aici! Trebuie să vorbim cu tine.
Blue îşi puse ziarul la subraţ şi o urmă după colţ. Un Impala auriu fusese parcat pe partea cealaltă de stradă, şi două femei coborâră: agentul imobiliar al lui Dean, Monica Doyle, şi o femeie zveltă, de vârstă mijlocie, afro-americană, pe care Syl o prezentă rapid ca fiind Penny Winters, proprietara magazinului de antichităţi al oraşului, Aunt Myrtle's Attic.
- Am încercat toată săptămâna să te prindem singură, zise Syl când se adunară toate laolaltă. Dar oricând apăreai în oraş, ea era mereu prin preajmă, deci am decis să pândim în faţa casei înainte să mergem la biserică.
-Toată lumea ştie că Nita face crize dacă nu primeşte ziarul de duminică dimineaţă la prima oră. Monica scoase un şerveţel din geanta bleumarin cu galben Vera Bradley, care se asorta cu costumul ei albastru

elegant. Eşti ultima noastră speranţă, Blue. Trebuie să-ţi foloseşti influenţa pe care o ai asupra ei.
-N-am nici o influenţă, zise Blue. Nu mă poate suporta.
Penny îşi atinse cruciuliţa de aur pe care o avea la decolteul rochiei roşii.
- Dacă acest lucru ar fi adevărat, ar fi scăpat de tine până acum, aşa cum a făcut cu toţi ceilalţi.
- Au trecut numai patru zile, răspunse Blue.
-Un record. Monica pufni delicat peste nas. N-ai idee cum calcă pe toată lumea în picioare.
Asta nu era adevărat.
-Trebuie s-o convingi pe Nita să sprijine Garrison Grows. Syl îşi ridică de pe nas ochelarii de pisică. E sin-gura modalitate prin care putem salva oraşul.
Garrison Grows, află Blue curând, era planul pe care conducătorii oraşului îl făcuseră ca să revitalize- ze oraşul.
-Mereu sunt turişti pe aici care trec cu maşina în drumul lor spre Smoky Mountains, zise Monica, dar nu există nici un restaurant decent, nici o cazare, cu greutate găseşti vreun magazin şi, din cauza asta, ei nu opresc niciodată. Dacă Nita ne-ar permite să continuăm cu Garrison Grows, putem schimba toate acestea.
Penny se prinse de micuţul nasture dintre sâni.
- Fără nici o franciză naţională aici, putem profita de factorul nostalgie şi să facem ca locul să arate aşa cum îşi aduce aminte toată lumea

că erau orăşelele americane înainte ca lanţuri precum KFC să se răspândească.
Monica îşi aşează poşeta pe umăr.
- Desigur, Nita refuză să coopereze.
- Ar fi atât de uşor să atragem turişti dacă ne-ar lăsa să facem câteva îmbunătăţiri, spuse Syl. Nita n-ar trebui să plătească nici măcar un ban.
-Syl încearcă să deschidă un magazin adevărat de suvenire lângă magazinul ei second-hand de cinci ani bătuţi pe muchie, spuse Penny, dar Nita o ura pe mama ei şi n-a vrut să-i închirieze spaţiul.

În timp ce sunau clopotele de la biserică, femeile începură să sublinieze alte părţi ale planului Garrison Grows, care includeau o pensiune cu mic dejun şi cazare, transformarea lui Josie's într-un restaurant decent şi să îi permită cuiva cu numele Andy Berillo să adauge o cafenea la brutărie.
-Nita spune că sunt numai pentru comunişti, zise Syl indignată. Ce ar face un comunist în Tennessee?
Monica îşi încrucişă braţele la piept.
-Şi oricum cine se mai îngrijorează din pricina comuniştilor în zilele noastre?
- Ea vrea doar să se asigure că fiecare persoană din oraş ştie ce părere are despre noi, continuă Penny. Nu-mi place să vorbesc rău pe nimeni, dar Nita lasă oraşul să moară, doar de ciudă.
Blue îşi aminti de expresia dornică să mulţumească pe toată lumea din acele fotografii de la începutul vieţii ei în Garrison şi se întrebă cât de diferit ar fi stat lucrurile dacă localnicele i-ar fi urat bun venit când ajunsese în loc să o excludă. Indiferent ce zicea Nita, Blue nu credea că avea vreo intenţie să vândă oraşul. Poate că ura Garrisonul, dar nu avea unde să meargă în altă parte.
Syl o strânse de braţ pe Blue.
-Tu eşti singura persoană pe care o ascultă acum. Convinge-o că aceste îmbunătăţiri îi vor aduce bani în buzunar. îi plac banii.
- Aş ajuta dacă aş putea, zise Blue, dar singurul motiv pentru care mă ţine prin preajmă este ca să mă tortureze. Nu ascultă nimic din ceea ce-i spun.
-Doar încearcă, spuse Penny. Asta e tot ceea ce-ţi cerem.
- încearcă din greu, zise Monica mai hotărât.
Nita făcu o criză în după-amiaza aceea când Blue anunţă că pleacă, dar ea nu dădu înapoi şi, în jurul orei patru, printre ameninţări cu poliţia, plecă spre fermă cu Roadsterul. De la ultima ei vizită, pajiştile fuseseră

tunse şi gardul care împrejmuia proprietatea fusese reparat. Parcă lângă hambar, lângă SUV-ul lui Jack. Vântul călduţ îi ciufulea coada de cal în timp ce traversa curtea.
Riley ieşi în goană. Pe faţă îi apăru zâmbetul larg care o făcea să pară un copil diferit faţă de fetiţa mică şi tristă pe care Blue o găsise dormind pe verandă cu o săptămână în urmă.
- Ghici ce, Blue? chiţăi ea. Nu mergem acasă mâine! Tata spune că putem să rămânem câteva zile în plus pentru că lucrează la verandă.
- Oh, Riley! E grozav. Mă bucur mult.
Riley o trase către uşa de la intrare.
-April vrea să mergi pe aici ca să-ţi arate totul. Şi ghici încă ceva? April i-a dat lui Puffy nişte brânză, şi Puffy a început să tragă pârţuri urât mirositoare, dar Dean tot dădea vina pe mine şi eu n-am făcut nimic.
- Da, sigur. Blue rânji. Dă vina pe câine!
-Nu, serios. Nici măcar nu-mi place brânza.
Blue râse şi o îmbrăţişă.
April şi Puffy o întâmpinară la uşa din faţă. în interior, holul strălucea în soarele după-amiezii târzii, cu vopseaua proaspătă de culoarea cojii de ou. De-a lungul coridorului era o mochetă cu model sub forma unor vârtejuri în culori pământii. April făcu un gest către tabloul abstract pe care Blue pusese ochii în galeria din Knoxville.
-Vezi ce grozav arată tabloul? Ai avut dreptate privind combinarea artei contemporane cu antichităţile.
Pe cufărul de dedesubt erau o tavă de lemn şi aramă pe care erau deja portofelul lui Dean şi un set de chei, împreună cu o fotografie de-a lui din frageda copilărie purtând pantaloni scurţi şi o cască de fotbal atât de mare încât se lăsa pe clavicule. Lângă cufăr, un cuier curbat de fier aştepta poate una dintre jachetele lui şi într-un coş rustic de răchită erau o pereche de tenişi şi o minge de fotbal. Un scaun zdravăn de mahon

cu un spătar sculptat era locul potrivit ca să te schimbi în încălţămintea de alergat sau să verifici corespondenţa.
-Ai gândit totul în funcţie de el. Crezi că a observat cât de personalizat e totul?
- Mă îndoiesc.
Blue se uită la oglinda ovală de pe perete cu ramă de lemn sculptată.

- Tot ce-ţi trebuie este un raft pentru crema lui hidra- tantă şi pentru ondulatorul de gene.
- Fii cuminte! Ai observat cât de rar se uită în oglindă?
- Am observat. Doar că am ales să nu-l las să ştie că am observat.

Blue iubea restul casei, mai ales livingul care fusese transformat cu o zugrăveală pală, de culoarea untului, şi cu un covor oriental. Peisajele vintage pe care Blue le descoperise în fundul unui magazin de antichităţi arătau minunat cu tabloul îndrăzneţ, contemporan pe care April îl agăţase deasupra şemineului. Fotoliile din piele pe care April le găsise se încadrau perfect în decor, împreună cu dulapul de nuc sculptat destinat să adăpostească echipamentul stereo şi cu o masă de cafea de dimensiuni mari cu sertare pentru telecomenzi şi pentru jocuri. Deasupra erau mai multe fotografii, unele de-ale lui cu prieteni din copilărie, altele din adolescenţă şi din anii de facultate. Cumva, Blue nu credea că acele fotografii fuseseră ideea lui.

Fără să vrea, Dean bătea cu ciocanul în ritmul muzicii celor de la Black Eyed Peas care se auzea din bucătărie. El şi Jack lucraseră la verandă cea mai mare parte din zi. Ridicaseră pereţii exteriori şi a doua zi urmau să înceapă să lucreze la acoperiş. Aruncă o privire către fereastra de la bucătărie. Blue dăduse din cap către el când ajunsese, dar nu venise afară să îl salute şi nici el nu intrase. Dean era nervos pe sine că îşi pierduse controlul cu Blue, cu o noapte în urmă pe scări, dar cel puţin el o avea acum pe terenul lui şi nimic nu putea să bată avantajul terenului de acasă. Blue iubea ferma

şi, dacă era prea încăpăţânată ca să se mute înapoi, el putea cel puţin să îi reamintească ce pierde. Într-un mod sau altul, era hotărât să obţină ce voia – aventura
pe care amândoi o meritau. ..
înăuntru, cineva dădu mai tare muzica. April şi Riley trebuiau să ajute cu cina, dar lui April nu îi plăcea să gătească, şi Dean o văzu distrăgând-o pe Riley de la curăţatul cartofilor ca să danseze. El o privi pe Blue lăsând deoparte un bol şi alăturându-se lor. Sărea în jur ca o zână, cu braţele în aer şi cu coada legănându-se. Dacă ar fi fost singură, poate că s-ar fi dus şi el să danseze cu ea, dar nu cu April şi cu]ack prin preajmă.
- Am crezut că tu şi Blue v-aţi despărţit.

Vocea lui]ack îl luă pentru moment prin surprindere. în afară de a-i cere să îi dea o unealtă sau să ţină o placă în loc, ei nu îşi vorbiseră toată după-amiaza.

- Nu chiar. Dean bătu încă un cui. Făcuse exerciţii cu umărul şi în sfârşit începea să îl mai slăbească. Suntem într-un moment de tranziţie, atâta tot.

-Tranziţie către ce?

- Urmează să ne dăm seama.

- Rahat. Jack îşi şterse faţa cu mâneca. Nu eşti serios în ceea ce o priveşte. Este doar o distracţie pentru tine.

Blue spunea acelaşi lucru practic din ziua în care se cunoscuseră, şi Dean fu nevoit să recunoască că exista ceva adevăr în asta. Dacă ar fi văzut-o pe stradă sau într-un club, nu ar fi remarcat-o niciodată, dar numai pentru că ea nu s-ar fi dat la el. Cu atât de multe femei frumoase încercând să îi atragă atenţia, cum ar fi putut el să le observe pe cele care nu o făceau?

-Ai grijă cu ea, continuă Jack. O face pe dura, dar
ochii aceia o dau de gol.

Dean îşi şterse fruntea cu mâneca de la tricou.

-Nu confunda realitatea cu versurile melodiilor tale, Jack. Blue ştie exact care este scorul.

Jack ridică din umeri.

- Presupun că tu o cunoşti mai bine decât mine.

Acesta fu ultimul lucru pe care şi-l spuseră până când Dean intră în casă ca să facă duş.

Jack îl privi pe Dean dispărând şi îşi şterse un strop de transpiraţie de pe frunte. Cu toate că intenţionase să stea la fermă doar o săptămână, nu mai pleca nicăieri o perioadă. April avea metoda ei de a-şi răscumpăra păcatele, şi el o avea pe-a lui – să construiască veranda cu Dean. În copilărie, Jack îşi petrecuse verile lucrând cu tatăl lui, şi acum el şi Dean făceau la fel. Nu că Dean ar fi dat doi bani pe orice ritual tată-fiu, dar Jack o făcea.

Îi plăcea cum ieşea veranda. Totul era solid. Bătrânul lui ar fi fost mândru de el.

Blue întredeschise fereastra de la bucătărie. Prin sticlă, el privi mişcările mlădioase şi senzuale ale lui April şi acele şuviţe de păr lung zburându-i în jurul capului ca nişte cuţite.

-Nimeni peste vârsta de treizeci de ani n-ar trebui să poată dansa ca tine, o auzi el spunând pe Blue când se termină melodia.

Se auzi glasul subţire al lui Riley, întretăiat de cum încercase să ţină pasul cu April.
-Tata are 54 de ani şi dansează minunat. Cel puţin pe scenă. Nu cred că dansează în altă parte.
- Obişnuia să o facă. April îşi trecu mâinile prin păr pentru a-l aranja şi a-l da la o parte de pe faţă. După concertele lui, găseam câte un club ferit şi dansam până când se închidea. De multe ori, ţineau deschis doar pentru el. Dintre toţi oamenii cu care am dansat vreodată, el era...
April se opri, apoi ridică din umeri şi se aplecă pentru a mângâia căţelul. Imediat după aceea, îi sună telefonul şi ieşi din bucătărie ca să răspundă.
Cu o zi în urmă, Jack o auzise vorbind cu unul dintre apelanţi care se numea Mark. înainte de asta, era Brad. Aceeaşi veche April. Aceeaşi veche excitare oricând se apropia de ea. Chiar şi aşa, ar fi vrut să facă din nou

dragoste cu ea. Voia să pătrundă sub ascunzişurile ei şi să descopere de unde îi venea puterea.
Jack avea întâlniri programate în New York şi voia să o roage să aibă grijă de Riley pentru câteva zile cât era plecat. Avea încredere în ea să îi lase copilul său. Persoana în care nu avea încredere era chiar el.
Cineva bătu la uşă în timp ce Dean se îndreptă spre parter după duş. El o deschise şi o văzu acolo pe Nita Garrison. În spatele ei, zări parcat un sedan negru pră-fuit. Se întoarse către bucătărie.
- Blue, ai musafiri.
Nita îl lovi în genunchi cu bastonul, şi Dean se dădu automat înapoi, făcându-i-se destul loc ca să se strecoare înăuntru. Blue apăru din bucătărie, urmată de un miros minunat de mâncare.
- Oh, Doamne, nu, gemu ea când o văzu pe Nita.
-Ţi-ai lăsat pantofii pe scări, zise Nita pe un ton acu-zator. M-am împiedicat de ei şi am căzut până jos. Sunt norocoasă că nu mi-am rupt gâtul.
- Nu mi-am lăsat pantofii pe scări şi n-ai căzut. Cum ai ajuns aici?
- Fraierul de Chauncey Crone. A scuipat pe fereastră tot drumul. Nita adulmecă aerul din bucătărie. Simt miros de pui prăjit. Niciodată nu mi-ai făcut pui prăjit.
-Asta este pentru că nu pot găsi un loc în care să ascund sticla pisată.
Nita îşi supse dinţii, apoi îl lovi în fluierul piciorului din nou doar de amuzament.
-Trebuie să mă aşez. Am vânătăi peste tot de la că-derea aceea.
Riley apăru din bucătărie, cu Puffy alergând în spa-tele ei.

-Bună, doamnă Garrison. Am exersat astăzi cu cartea.
- Du-te s-o aduci şi arată-mi! Dar înainte, găseşte-mi un scaun confortabil. Am avut o căzătură teribilă azi.
- Este unul în living. îţi arăt.
Riley o conduse în partea cealaltă.
Blue îşi frecă de obraz dosul mâinii murdar de făină. Nu se uită la el.
- Mai bine o rog pe April să pregătească încă un loc la masă.
- Femeia aceea nu mănâncă cu noi, zise el.
-Atunci gândeşte-te cum să scapi de ea. Crede-mă,
e mai dificil decât crezi.
Dean o urmă în bucătărie, continuând tot drumul să protesteze, dar Blue dădu din mână. Aruncă o privire în sufragerie şi văzu masa antică Duncan Phyfe aranjată cu suporturi pentru farfurii galbene cu franjuri, cu farfurii de modă veche albastru cu alb, un bol de pietre lucioase pe care Riley le colectase şi o vază cu flori galbene. Tot ce mai avea nevoie camera ca să fie completată erau picturile murale pe care Blue refuza să le realizeze. April îl ignoră şi începu să umple paharele cu ceai rece. El încercă să o ajute pe Blue, dar numai o încurca. Jack apăru înviorat după duş. Blue scăpă lingura de lemn.
- Mă bucur să te văd, Blue.
Se duse la frigider pentru o bere.
-Ăăă... bună.
Blue răsturnă punga de făină pe când bâjbâia să ridice lingura. Dean luă nişte şerveţele de hârtie.
-Avem companie neaşteptată în living, Jack, deci va trebui să te faci nevăzut. Arătă cu capul către Blue. Sunt sigur că fânul tău numărul unu de aici îţi va păstra nişte mâncare.
Ochii lui Jack o urmăreau pe April, dar ea nu păru să observe.
- Pot să mă ascund pentru mult timp, zise el. Ferma ta e proprietate privată. Chiar dacă oamenii îşi dau seama că sunt aici, nu vor putea să ajungă la mine.
Dar Dean petrecuse douăzeci de ani evitând tot ce l-ar putea lega de Jack Patriot şi nu voia ca Nita Garrison să le spună tuturor că Jack stătea aici.
Un cuceritor înnăscut

-Tata a mers la magazinul de bere azi, spuse Riley din prag. Era în hainele de lucru şi nu purta cercei, deci nu l-a recunoscut nimeni.
- Pe cine să recunoască? Nita apăru în spatele ei. Acel jucător de fotbal? Toată lumea ştie că este aici. Ea îl zări pe Jack. Cine eşti?
- Acela este tatăl meu, spuse Riley rapid. Numele lui este... domnul Weasley. Domnul Ron Weasley.
- Ce caută aici?
- El... el e iubitul lui April.
Ochii lui April se îngustară în timp ce făcu un gest către sufragerie.
- Sper că ni te alături la cină.
Blue pufni.
- De parcă ai putea s-o ţii departe.
- Nu mă deranjează să o fac. Dă-mi braţul tău, Riley, ca să nu cad din nou.
- Doamna Garrison crede că Riley este stupidă, anun-ţă Riley pe nimeni în mod special.
-Nu cred că tu eşti stupidă, zise Nita. Doar numele tău, şi asta chiar nu este din vina ta, nu?
Şi îi aruncă o privire acuzatoare lui Jack.
-A fost ideea mamei ei, spuse el. Eu voiam să-i pun numele Rachel.
-Jennifer e mai bine.
Nita o împinse pe Riley în faţă către sufragerie. Jack se întoarse spre Blue.
- Cine naiba e asta?
- Unii o numesc Satan. Alţii Belzebut. Răspunde la multe nume.
Dean zâmbi.
- Este angajatoarea lui Blue.
- Este şefa mea.
Blue aruncă o pulpă de pui pe platou.
-Norocoaso, zise Jack.
Blue scoase o tavă de sparanghel copt din cuptor. Toţi începură să ducă platouri. Ochii lui Blue se îngustară când văzu că Nita se aşază în capul mesei. Riley se aşeză

în stânga ei. Dean lăsă rapid coşul de pâine pe masă şi se duse spre un scaun exact la capătul opus, cât mai departe de bătrână. Jack scăpă aproape la fel de rapid de castronul cu salată caldă de cartofi şi se grăbi să se aşeze lângă Riley pe locul din faţa lui Dean. April şi Blue observară în acelaşi timp că rămăseseră doar două scaune libere, unul la capătul mesei şi celălalt chiar în dreapta Niţei. Amândouă se grăbiră către capătul mesei. April avea

un avans, dar Blue jucă murdar şi o lovi cu şoldul. Când April îşi pierdu echilibrul, Blue se aruncă pe scaun.
-Am înscris...
- Ai trişat, sâsâi April şoptit.
- Copii... zise Jack.
April îşi aruncă părul pe spate şi se îndreptă spre sca-unul de lângă Nita, care i se plângea lui Riley în legătură cu aerul autoritar al lui Blue şi care ratase toată scena. April stătea în stânga lui Dean. începură să îşi împartă mâncarea. După ce April îşi umplu farfuria, Dean fu surprins să o vadă cum îşi înclină capul deasupra buca-telor pentru câteva momente. Oare ce se întâmplase?
- Doar un biscuit, zise Nita către Riley, ea luând doi. Mai mulţi te vor îngrăşa din nou.
Blue deschise gura ca să sară în apărarea lui Riley, dar aceasta se descurcă şi singură.
- Ştiu. Nu-mi mai e atât de foame ca înainte.
Când Dean privi de-a lungul mesei, văzu o mascaradă
de familie americană. Era ca Norman Rockwell luând cocainã. O bunică ce nu era o bunică. Părinţi care nu fuseseră părinţi. Blue care nu avea nici un rol definit, exceptându-l pe cel de linguşitor al Furiosului Jack. Se asigură că Jack primeşte cea mai mare bucată de pui şi dădu fuga să îi aducă o furculiţă curată când Jack o scăpă accidental pe jos. Dean îşi aminti cum stătea la masa prietenilor lui în copilărie şi îşi dorea o familie .1 sa. Trebuia să aibă mai multă grijă la ce îşi doreşte.
Toţi o complimentară pe Blue pentru mâncare, cu ex-cepţia Niţei, care se plânse că sparanghelul avea nevoie de unt. Puiul era crocant şi moale. Deasupra salatei

calde de cartofi cu un dressing picant era crustă sărată de bacon crocant. Blue nu era mulţumită de biscuiţi, dar ceilalţi mâncară mai mulţi.
-Doamna Garrison obişnuia să predea dansuri de
societate, afirmă Riley.
-Ştim, rostiră Dean şi Blue în acelaşi timp.
Nita îl privi lung pe Jack.
- îmi pari cunoscut.
-Da?
Jack îşi şterse gura cu şervetul.
-Mai spune-mi care este numele tău?
-Ron Weasley, răspunse Riley cu gura în paharul ei

de lapte. ,x
începuse să fie foarte descurcăreaţă, şi Dean u tăcu pe furiş cu ochiul. Spera ca Nita să nu fie prea familiari-zată cu Harry Potter.
Aşteptă ca Nita să îşi reia interogatoriul, dar nu o făcu.
-Umerii, zise ea, şi Riley se îndreptă imediat pe scaun. Nita se uită de la April la Dean. Voi doi semănaţi.
- Crezi?
April îşi luă încă o bucată de sparanghel copt.
- Sunteţi rude, nu-i aşa? .
Dean simţi cum se încordează, dar sora lui mai mică
se autoproclamase paznicul secretelor familiei.
- Doamna Garrison mi-a dat lecţii privind postura, spuse ea. încep să mă pricep bine la mersul cu cartea.
Nita arătă cu al treilea biscuit către Blue.
- Ar mai fi cineva căreia i-ar fi folositoare nişte lecţii
de postură. ..
Blue se încruntă şi îşi trânti coatele pe masa. Nita n
aruncă un rânjet triumfător.
- Vedeţi şi voi cât este de copilăroasă.
Dean zâmbi. Blue se comporta cu siguranţă copilă-reşte, dar era atât de drăguţă când o făcea – o urmă de făină pe un obraz, o şuviţă de păr precum cerneala căzuta pe gât, o expresie încăpăţânată. Cum putea o femeie care era un asemenea dezastru să fie atât de atractivă.
Un cuceritor înnăscut
283
Nita îşi îndreptă atenţia către Dean.
-Jucătorii de fotbal fac o groază de bani şi nu fac nimic pentru asta.
- Cam aşa e, recunoscu Dean.
Blue se înfoie.
-Dean lucrează din greu pentru ceea ce face. Să fii fundaş nu e doar solicitant fizic. E şi o foarte mare pro-vocare mentală.
Riley sări ca să o susţină pe Blue.
- Dean a jucat trei ani la rând în Pro Bowl.
- Pun pariu că sunt mai bogată decât tine, zise Nita.
- S-ar putea. Dean o privi pe deasupra unei aripioare de pui. Cât ai?
Nita pufni indignată.
-N-am de gând să îţi spun asta.
Dean zâmbi.
-Atunci nu vom şti niciodată, nu?

Jack, care putea oricând să îi vândă şi să îi cumpere pe amândoi, scoase un pufnet amuzat. Doamna Garrison îşi scoase un rest de mâncare dintre dinţii din faţă şi îl luă pe el în vizor.

- Şi tu ce faci?

-Acum, construiesc veranda lui Dean.

-Vino să arunci o privire la pervazurile mele săptă-mâna viitoare. Lemnul putrezeşte.

-îmi pare rău, răspunse imperturbabil Jack. Nu mă pricep la ferestre.

April îi zâmbi, şi Jack îi zâmbi înapoi. Fu un moment de intimitate între ei care îi reduse pe toţi la tăcere. Durase numai un moment, dar nimeni de la masă nu îl rată.

capitolul 19

După cină, Nita anunţă că va aştepta în living până i ind Blue va termina de curăţat şi o va conduce acasă. April se ridică imediat.

- Fac eu curat. Tu poţi să mergi, Blue.

Dar Dean nu era pregătit so lase să plece. Până acum, toată această micuţă cină reuşise doar să îl facă să îşi aducă aminte cât de mult îi lipseşte să se plimbe prin împrejurimi în timpul nopţii şi să se afunde în noapte. Trebuia să remedieze asta.

-Ar trebui să ard gunoiul, zise el. Ce zici dacă mă ajuţi să îl car afară mai întâi?

Riley făcu tot posibilul sâ-i strice planul.

- Pot eu să te ajut.

-Nu atât de repede. April începu să adune farfuriile. Când am zis că voi curăţa eu bucătăria, mă refeream că toată lumea va ajuta cu excepţia lui Blue.

-Stai puţin, zise Jack. Am lucrat cu Dean la verandă toată ziua. Meritäm puţină relaxare.

Brusc el şi Jack erau o echipă? Nici într-un milion de ani. Dean înşfăcă platoul gol de pui.

- Desigur.

Riley sări în sus.

- Eu pot încărca maşina de spălat vase.

-Tu alegi muzica, spuse April. Şi ar fi foarte bine să fie rock.

Blue interveni:

- N-am de gând să ratez dacă va fi muzică. Vin şi eu să ajut.

Riley o însoţi pe Nita în living în timp ce restul curăţau masa. Ea veni înapoi cu iPod-ul şi îl conectă la unitatea centrală a lui April.

-Ar fi bine să n-aud muzică pop adolescentină venind de acolo, zise Jack. Radiohead este în regulă sau poate Wilco.
April îşi ridică privirea din chiuvetă.
-Sau Bon Jovi. Jack se uită fix la ea. Ea ridică din umeri. Una dintre plăcerile mele vinovate şi nu o să-mi cer scuze pentru asta.
- Plăcerea mea vinovată este Ricky Martin, mărturisi Blue.
Un cuceritor înnăscut

Ei se uitară la Dean, dar el refuza să participe la această confesiune familială tihnită, deci Blue decise să vorbească pentru el.
- Clay Aiken, aşa este?
Niţei nu îi plăcea să fie lăsată pe dinafară şi veni din living.
-Mereu mi-a plăcut de Bobby Vinton. Şi de Fabian. Era sexy.
Ea se aşeză la masa din bucătărie. Riley se duse către maşina de vase.
- Mie îmi place Patsy Cline – mama avea toate discu-rile ei –, dar copiii îşi băteau joc de mine din cauză că nu ştiau cine e.
-Ai bun-gust, zise Jack.
-Şi tu? îl întrebă April pe Jack. Care e plăcerea ta vinovată?
- E simplu, se auzi Dean zicând. Tu eşti plăcerea lui vinovată, April. Nu este aşa, Jack?
Tăcerea apăsătoare care se aşternu peste bucătărie îl făcu pe Dean să se simtă necioplit. El era obişnuit să fie sufletul petrecerii, nu să strice atmosfera.
- Scuză-ne, spuse Blue. Eu şi Dean trebuie să ardem nişte gunoaie.
- înainte să pleci undeva, domnule jucător de fotbal, interveni Nita, vreau să ştiu exact care sunt intenţiile tale în ceea ce o priveşte pe Blue a mea.
Blue mormăi:
- Vă rog, să mă împuşte cineva.
- Relaţia mea cu Blue este privată, doamnă Garrison.
El scoase gunoiul de sub chiuvetă.
- Sunt sigură că asta îţi place să crezi, replică ea.
April şi Jack se opriră ca să privească, fiind mai mult
decât fericiţi să o lase pe Nita să facă treaba lor murdară. 1 Van o împinse pe Blue către uşa laterală.
- Ne scuzaţi.
Dar Nita nu renunţa atât de uşor.

_ Ştiu că nu mai sunteţi logodiţi. Nu cred că ai avut vreodată intenţia să te însori cu ea. Doar vrei să iei ce poţi obţine. Aşa-s bărbaţii, Riley. Fiecare dintre ei.

- Da, doamnă.

-Nu toţi bărbaţii sunt aşa, zise Jack către fiica lui. Dar doamna Garrison are dreptate.

Dean o prinse pe Blue de braţ cu mâna liberă.

- Blue poate să aibă grijă de ea.

-Fata asta e un dezastru ambulant, răspunse Nita. Cineva trebuie să aibă grijă de ea.

Era prea mult pentru Blue.

-Nu-ţi pasă absolut deloc de mine. Doar vrei să-mi faci probleme.

- Ascultă la gura aceea proaspătă.

- Logodna noastră nu s-a rupt, doamnă Garrison, zise el. Haide să mergem, Blue!

Riley sări înainte.

- Pot oare să fiu domnişoară de onoare sau ceva?

- Nu suntem logodiţi cu adevărat, se simţi Blue obli-gată să o informeze. Dean se amuză.

Logodna lor falsă era prea convenabilă ca să o lase pe Blue să o strice.

- Suntem logodiţi, afirmă el. Blue e doar bosumflată.

Nita îşi lovi bastonul de podea.

-Vino cu mine în living, Riley! Departe de anumite persoane. îţi voi arăta nişte exerciţii ca să-ţi întăreşti muş-chii de la picioare şi să poţi face din nou balet.

-Nu vreau să fac balet, mormăi Riley. Vreau să iau lecţii de chitară.

Jack puse jos tigaia pe care o usca.

-Vrei?

-Mama mereu zicea că mă va învăţa, dar n-a mai făcut-o.

- Dar ţi-a arătat nişte acorduri de bază, nu?

-Nu. Nu mă lăsa să-i ating chitarele.

Expresia lui Jack deveni sumbră.

- Chitara mea acustică e la cabană. Hai s-o luăm!

- Serios? Mă laşi să cânt la chitara ta?

- O să-ţi dau blestemata aia de chitară.

Riley arăta de parcă i-ar fi pus o tiara cu diamante pe cap. Jack aruncă deoparte prosopul pentru vase. Dean o trase afară pe Blue, fără să se simtă deloc vinovat că o lasă pe April la mila Niţei.

- Nu sunt bosumflată, spuse Blue de îndată ce păşiră pe veranda laterală. N-ar fi trebuit să zici asta. Şi nu-i corect să-i alimentezi speranţele lui Riley în legătură cu domnişoara de onoare.
-Va supravieţui cu bine acestui lucru. Dean se îndreptă spre butoiul unde ardeau gunoiul. Era plin. Aprinsese un chibrit din cutia pe care April o ţinuse într-o pungă autosigilantă şi îl aruncă înăuntru. De ce nu pleacă toţi? Jack încă este prin preajmă. April nu pleacă până când nu pleacă Riley. Vrăjitoarea aia bătrână e ultima picătură care a umplut paharul. Vreau să plece toţi de aici! Toţi în afară de tine.
- Doar că nu-i aşa de uşor, nu?
Nu, nu era aşa uşor. Când focul se înteţi, Dean se dădu înapoi ca să privească flăcările. În această ultimă săptămână văzuse cum încrederea lui Riley sporise. Pa-loarea ei dată de statul în spaţii închise dispăruse şi noile haine pe care i le cumpărase April începeau deja să-i fie largi. Şi lui îi plăcea să lucreze pe verandă, chiar dacă trebuia să o facă alături de Jack. De fiecare dată când bă- tea un cui, simţea că îşi lasă propria urmă asupra acestei terme vechi. Apoi era Blue.
Ea se mută în spatele lui. Dean ridică un ambalaj de celofan care căzuse în iarbă şi îl aruncă în foc.
Blue privi cum celofanul mototolit căzu lângă butoi, dar lui Dean nu păru să îi pese că ratase ţinta. Profilul lui gânditor se contura perfect pe fundalul luminii cre-pusculare. Ea se duse să se aşeze în iarbă lângă el. Apăru- se încă un bandaj pe mâna lui, acesta peste încheieturile degetelor. Ea îl atinse.
- Accident în construcţii?
El îşi sprijini cotul pe genunchi.

-Am şi un cucui de mărime considerabilă la cap.
- Cum te înţelegi cu colegul tău de lucru?
- El nu vorbeşte cu mine, şi eu nu vorbesc cu el.
Blue îşi încrucişă picioarele şi privi către foc.
- Jack ar trebui măcar să conştientizeze ce ţi-a făcut.
- A făcut-o. îşi întoarse capul către Blue. Deci ai purtat o conversaţie mai specială cu mama ta?
Ea smulse un fir de iarbă.
-E altceva cu ea. Focul se înteţi. Ea este cam ca lisus. Ar avea fiica lui Iisus dreptul să se plângă că i-a distrus copilăria pentru că el mereu fugea ca să salveze sufletele oamenilor?
- Mama ta nu e Iisus şi, dacă oamenii au copii, ar trebui să fie prin preajmă şi să-i crească sau să-i dea spre adopţie.

Ea se întrebă dacă Dean intenţiona să fie prin preajmă ca să-şi crească propriii copii, dar ideea de a-l vedea pe el acasă cu familia în timp ce Blue străbătea lumea, o deprimă.
Dean îşi puse braţul peste umerii ei, şi Blue nu zise nimic despre asta. Flăcările se înălţară mai mult. Sângele îi vâjâia. Se săturase să se mulţumească cu locul doi. Măcar o dată în viaţă, voia să se răsfeţe cu această extravaganţă periculoasă. Vântul nopţii îi trecea prin păr. Se ridică în genunchi şi îl sărută. Mai târziu, îl va pune la locul lui. Pentru moment, voia numai să trăiască clipa.
El nu avu nevoie de încurajări ca să o sărute înapoi şi, nu peste mult timp, se poticneau în spatele hambarului în iarba înaltă, fără să poată fi văzuţi din casă.
Dean nu ştia de ce Blue îşi schimbase părerea, dar cum degetele ei se aflau sub betelia pantalonilor lui, nu avea de gând să întrebe.
-Nu vreau să fac asta, zise ea în timp ce îi deschidea fermoarul de la blugi.
- Câteodată trebuie să te sacrifici pentru echipă.
El îi trase pantalonii scurţi şi chiloţii până la glezne, se puse în genunchi şi o atinse cu buzele. Blue era dulce,
Un cuceritor înnăscut

picantă, o poţiune ameţitoare pentru simţurile lui. înainte să apuce să se sature de ea, Blue se prăbuşi satisfăcută. Dean o prinse şi o trase în jos, ţinând-o deasupra ca să o protejeze de iarba care îl înţepa în fund. Era un mic sacrificiu pentru răsplata de a se cufunda în sfârşit în corpul cald care se zbătea de dorinţă.
Blue îi luă capul în mâini, strânse din dinţi şi zise cu ferocitate:
- Să nu îndrăzneşti să mă grăbeşti!
înţelese punctul ei de vedere, dar era atât de strâmtă, de udă şi el fusese împins prea departe... îşi înfipse degetele în şoldurile ei, o trase în jos cu putere şi se lăsă dus de val.
După aceea, temându-se că Blue îi va da una, o întinse deasupra lui şi îi blocă un picior peste şoldul lui. Sărutând-o adânc, Dean ajunse şi la porţiunea dintre corpurile lor. Ea se arcui şi tremură. îl copleşi o dorinţă ciudată de a o proteja. Apoi îşi mută mâna şi o eliberă.
Când terminară, Dean îi mângâie părul care ieşi din codiţa dezordonată.
- Doar ca să-ţi reîmprospătez memoria... îi urmări li-nia spatelui pe sub tricou. Ai zis că nu te excit.
Ea îşi înfipse dinţii în clavicula lui.
-Nu mă exciţi – nu partea raţională din mine. Din păcate, am şi părţi uşuratice. Pe acelea cu siguranţă le exciţi.

El nu terminase nici pe departe cu ea şi începu să atingă din nou acele părţi uşuratice din ea, dar Blue se rostogoli de pe el în iarbă.
- Nu putem sta aici să ne destrăbălăm toată noaptea.
Dean rânji. Destrăbălaţi, chiar aşa.
Blue încă purta tricoul, dar în rest era goală. Se întinase după chiloţi, oferindu-i o privelişte extraordinară a hmdului său în timp ce vorbea.
-Riley este singura persoană care nu-şi va da seama ce-am făcut. îşi găsi chiloţeii, se ridică ca să-i pună

pe ea şi avu tupeul să rânjească. Uite cum vor sta lucru-rile, Boo. Am decis ca noi doi să avem o aventură – scurtă şi obraznică. Te voi folosi, pur şi simplu, deci să nu devii prea tandru cu mine. Nu-mi pasă ce crezi despre asta. Nu-mi pasă de sentimentele tale. Mă interesează doar corpul tău. Acum, îţi convine asta sau nu?
Era cea mai afurisită femeie pe care o întâlnise vreo-dată. Dean îi înşfăcă pantalonii scurţi înainte ca ea să apuce să îi ia.
-Ce primesc în schimb pentru umilinţa de a fi folosit?
Râjnetul ei reapăru.
- Mă ai pe mine. Obiectul dorinţei tale.
El se prefăcu că se gândeşte.
- Mai adaugă câteva mese ca asta de azi şi mă bag. îşi strecură un deget în elasticul chiloţeilor ei. Cu totul.
Jack îşi împinse înapoi scaunul de la masa din bu-cătărie din cabană şi începu să îşi acordeze Martinul cel vechi. înregistrase Born în Sin cu el şi acum şi-ar fi dorit să nu fi fost atât de impulsiv în ceea ce priveşte generozitatea lui. Acele crestături şi zgârieturi reprezen-tau ultimii douăzeci şi cinci de ani din viaţa lui. Dar când aflase că Marii nu o lăsase pe Riley nici măcar să se apropie de chitarele ei, înnebunise. Ar fi trebuit să ştie ceva atât de important, dar îşi menţinuse ignoranţa în
mod deliberat. A)
Riley trase un scaun, ţinându-şi genunchii atât de aproape de ai lui încât mai că se atingeau. Ochii i se umplură de uimire în timp ce se uita la instrumentul uzat.
- Chiar e a mea?
Lui Jack îi dispăru orice urmă de regret.
- E a ta.
-Este cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată.
Expresia ei visătoare îi puse un nod în gât lui Jack.

- Ar fi trebuit să-mi spui că vrei o chitară. Ţi-aş fi tri-mis una.
Ea mormăi ceva de nedesluşit.
- Poftim?
-Ţi-am spus, zise ea. Dar erai pe drum şi probabil n-ai auzit.
Jack nu îşi amintea ca Riley să fi pomenit ceva despre chitară, dar rareori acorda atenţie conversaţiilor lor în-cordate. Cu toate că îi trimitea frecvent lui Riley cadouri – computere, jocuri, cărţi şi CD-uri –, niciodată nu alesese el însuşi ceva.
- îmi pare rău, Riley. Cred că mi-a scăpat.
- E-n regulă.
Riley avea un obicei de a spune că lucrurile erau în regulă chiar şi când nu erau, o practică pe care nu o observase decât în ultimele zece zile. Jack nu observase multe la ea şi ar fi trebuit să o facă. Cât timp îi plătea cheltuielile şi se asigura că mergea la o şcoală bună, se gândise că îşi făcea datoria. Nu dorise să privească din-colo de asta pentru că, dacă s-ar fi implicat mai mult, asta ar fi interferat cu viaţa lui.
-Ştiu o mare parte din acorduri, zise ea. Mai puţin în gama F, care mi se pare grea. îl privi cu atenţie pe Jack în timp ce acorda instrumentul, asimilând tot ceea ce făcea. M-am uitat la chestii pe internet şi, un timp, Trinity m-a lăsat să exersez la chitara ei. Dar apoi m-a obligat să i-o înapoiez.
-Trinity are chitară?
- Un Larrivee. A făcut doar cinci lecţii înainte de a renunţa. Crede că e plictisitor. Dar pot paria că mătuşa tîayle o va obliga să reînceapă. Acum că mama a murit, mătuşa Gayle are nevoie de un nou partener şi i-a • pus lui Trinity că vor fi ca The Judds1 într-o zi, doar că mai frumoase.
Jack o văzuse pe Trinity la înmormântarea lui Marii. Chiar şi copil fiind, ea era irezistibilă, un îngeraş
' I \iet de muzică country, format din mamă şi fiică (n.red.)

cu obraji roşii, bucle blonde şi cu ochii mari şi albaştri. După cum şi-o amintea el, Trinity rareori plângea, dor- mea când trebuia şi îşi ţinea laptele în stomac în loc să îl transforme într-un proiectil aşa cum făcea Riley. Când Riley avea o lună, Jack plecase în turneu, mulţumit că avusese o scuză ca să plece departe de copilul cu faţa ca o lună, care ţipa şi pe care nu ştia cum să îl aline şi de o căsnicie despre care deja descoperise că era o mare greşeală. Peste ani, se gândea uneori că ar fi fost un tată mai bun pentru o copilă fermecătoare ca Trinity, dar ultimele zece zile îl luminaseră.

- A fost drăguţ că ţi-a împrumutat chitara ei, zise el, dar pun pariu că acea cooperare n-a venit gratis.
- Am făcut o înţelegere.
- Să aud.
-Nu vreau să-ţi spun.
- Spune-mi oricum.
- Trebuie?
- Depinde de cât de mult vrei să-ţi arăt un mod mai simplu de a cânta în gama F.
Ea privi fix către orificiul pentru sunet peste care treceau degetele lui.
- I-am spus mătuşii Gayle că Trinity a fost cu mine, când de fapt era cu iubitul ei. Şi a trebuit să le cumpăr ţigări.
-Are 11 ani!
- Dar iubitul ei are 14, şi Trinity este foarte matură pentru vârsta ei.
- Oh, da, e foarte matură. Gayle trebuie să-l încuie pe copilul acela, şi eu îi voi spune s-o facă.
- Nu poţi. Trinity mă va urî chiar mai mult.
- Bine. Atunci va sta departe de tine.
întrucât nu se gândise la toate detaliile, se abţinu să-i spună că nu o va mai vedea des pe prinţesa Trinity. Acum ştia că nu o va lăsa pe Riley niciodată sub supravegherea dubioasă a lui Gayle. Lui Riley nu i-ar plăcea să meargă la internat, dar el îşi făcuse planul de călătorii

În funcţie de datele ei de vacanţă, astfel încât să nu se simtă abandonată.
- Cum ai obţinut ţigările? întrebă el.
- Tipul acela care lucra acasă. El le-a cumpărat pen-tru mine.
Riley, aflase Jack, făcuse din mită o tehnică de supra-viețuire. Acest lucru îl făcu să se ruşineze.
- A avut vreodată cineva grijă de tine?
- Eu ştiu cum să am grijă de mine.
- N-ar trebui să fii nevoită s-o faci. Nu îi venea să creadă că el şi Marii îi refuzaseră ceva atât de simplu precum propria chitară. I-ai spus mamei tale cât de mult vrei să cânţi?
-Am încercat.
în acelaşi mod bâjbâit în care încercase să îi spună şi lui. Cum putea el să dea vina pe Marii că nu avusese mai multă grijă când el fusese chiar mai rău?
- Ai putea să îmi arăţi gama F acum? îl întrebă ea.
Jack îi arătă cum să atingă doar cele două corzi de

sus, care erau mai uşor de atins pentru mâinile ei micuţe. în final, îi întinse chitara. Ea îşi şterse mâinile de pantalonii scurţi.
- Chiar e a mea?
-Chiar e, şi nu puteam să găsesc o persoană mai bună căreia să i-o dau.
Brusc, rostea serios fiecare cuvânt.
Riley îşi sprijini chitara de corp. El îi dădu o pană.
- Haide! încearc-o!
El zâmbi în timp ce Riley îşi puse pana între dinţi, la fel cum făcea şi el când îşi repoziţiona instrumen- tul. Când fu satisfăcută, o scoase dintre dinţi şi privin- du-şi intens mâna stângă, cântă pe F exact aşa cum îi arătase el. O luă imediat de la capăt, apoi exersă celelalte acorduri.
- Te descurci destul de bine, zise el.
Ea radie.
- Am exersat.

- Cum? Am crezut că a trebuit să-i dai înapoi chitara lui Trinity.
-Aşa este. Dar am făcut una din carton pentru a putea lucra la poziţiile degetelor.
Jack simţi că rămâne fără aer şi se ridică de pe scaun.
- Mă întorc într-un minut.
Când ajunse în baie, se aşeză pe marginea căzii şi îşi prinse capul în mâini. Avea bani, maşini, case, camere pline cu discuri de platină. Avea toate acele lucruri şi fiica lui fusese nevoită să exerseze la o chitară de carton. Voia să vorbească cu April despre asta. Femeia care odată îl înnebunea acum părea singura femeie la care se putea duce pentru un sfat.
capitolul 20
Iunie, cu toată căldura şi umiditatea ei, începu să se reverse peste Tennessee-ul de Est. în fiecare noapte, Blue îl lăsa pe Dean să intre pe balcon pentru întâlnirile lor secrete, uneori apărând doar la câteva minute după ce o escorta politicos după cină de la Barn Grill la uşa de la intrarea casei. Să îi reziste lui Dean se dovedise fără speranţă, chiar dacă ştia că se joacă cu focul. Dar acum că nu mai depindea de el pentru serviciu, bani sau un acoperiş deasupra capului, decisese să îşi asume acest risc. în definitiv, urma să plece peste câteva săptămâni. Blue îl privea stând dezbrăcat sprijinit de o grămadă de perne.
- Arăţi de parcă ai fi pregătit să vorbeşti iar.
-Voiam doar să spun...

- Fără să vorbim, îţi aminteşti? Tot ce vreau de la tine e sex. Se întoarse pe partea ei, luând cu ea cearşaful. Sunt femeia ideală a oricărui bărbat.
- Eşti un coşmar de proporţii mitice. Cu o mişcare bruscă, el smulse cearşaful de pe amândoi, o puse cu faţa în jos în poală şi îi dădu o palmă hotărâtă la fund. Tot uiţi că sunt mai mare şi mai puternic decât tine.

încă o palmă urmată de o atingere tandră. Şi că mănânc fetiţe mici ca tine la micul dejun.
Ea îl privi în sus peste umăr.
- Micul dejun nu e decât peste cel puţin opt ore.
Dean o întoarse din nou pe spate.
-Atunci ce spui de o gustare târzie în noapte?
- Să te gândeşti de două ori dacă vrei să mă enervezi, domnişoară Blue Bailey, zise Nita câteva zile mai târziu, când Blue o anunţă că avea de gând să termine portretul în loc să facă prăjitura cu ciocolată pe care i-o ceruse an- gajatoarea ei. Acel aşa-zis tâmplar? Crezi că sunt proastă? Am ştiut cine e din clipa în care l-am văzut. Jack Patriot, el e. Cât despre menajera lui Dean... orice prost poate să vadă că e mama lui. Dacă nu vrei să-mi sun prietenii din presă, îţi sugerez să treci în bucătărie şi să începi să îmi faci prăjitura.
-N-ai prieteni în presă, zise Blue, sau în altă parte, cu excepţia lui Riley, şi numai Dumnezeu ştie despre ce este vorba acolo. Şantajul are două tăişuri. Dacă nu-ţi ţii gura, voi spune tuturor despre acele hârtii peste care am dat când m-ai pus să îţi fac ordine în birou.
- Despre ce hârtii vorbeşti?
- Evidenţe despre bani anonimi pe care i-ai trimis fa-miliei Olson după ce au pierdut totul în acel incendiu, noua maşină care a apărut în mod misterios acasă la o femeie după moartea soţului ei şi care trebuia să aibă gi ijă de toţi acei copii, facturile de la medicamente care Mint plătite în mod misterios pentru cel puţin o duzină de familii nevoiaşe. Pot continua, dar n-o voi face. Chiar vrei ca toată lumea să ştie că acea vrăjitoare rea din Gar- i ison, Tennessee, are inima unei bezele prăjite?
- N-am idee despre ce vorbeşti.
Nita ieşi din cameră, pedepsind podeaua cu bastonul la fiecare pas.
Blue câştigă încă o bătălie cu acel liliac bătrân, dar lacu oricum prăjitura.
Dintre toate femeile cu care

stătuse de-a lungul timpului, Nita era prima care voia să o păstreze în preajma ei.
în noaptea aceea, Dean stătea cu picioarele încrucişate jos la capătul patului lui Blue, iar ea era cu gamba peste coapsa lui dezgolită. în timp ce se recuperau după o partidă de amor deosebit de nebunatică, el îi masa talpa care ieşea de sub cearşaful cu care ea se acoperise. Blue gemu în timp ce îi masa talpa.
Dean se opri.
- N-ai de gând să vomiţi din nou, nu?
-Asta a fost acum trei zile. Ea îşi mişcă piciorul, în- demnându-l să continue. Am ştiut că e ceva în neregulă cu creveţii de la Josie's, dar Nita tot insista că erau în regulă.
El apăsă puţin prea tare cu degetul mare pe talpa ei.
- Şi ai ajuns să-ţi petreci noaptea alternând între a sta cu capul în toaletă şi a te târî pe coridor pentru a avea grijă de baba aia. Măcar o dată, mi-ar plăcea să văd că ridici telefonul şi că-mi ceri ajutorul.
Blue nu păru să îşi dea seama de muşcătura din spa-tele cuvintelor lui.
-Situaţia era sub control. Nu era nevoie să te deranjez.
- Te temi că va trebui să renunţi la suspensor dacă ceri ajutorul?
Dean se concentră pe călcâi. Viaţa nu trebuie să fie un sport individual, Blue. Uneori trebuie să te bazezi pe echipă.
Nu şi în viaţa ei. Acela era un joc solo de la început până la final. Se lupta cu un amestec greu de presimţiri, disperare şi panică. Trecuse aproape o lună de când ea şi Dean se cunoscură şi era timpul să meargă mai departe. Tabloul Niţei era aproape gata şi nu era ca şi cum Blue o lăsa fără nici un ajutor. Cu câteva zile în urmă, angajase o menajeră grozavă, o femeie care crescuse şase copii şi era imună chiar şi la cele mai ostentative insulte. Blue nu avea nici un motiv să rămână în Garrison, cu excepţia faptului că nu era pregătită să îl părăsească
Un cuceritor înnăscut

pe Dean. El era iubitul visurilor ei: imaginativ, generos, desfrânat. Nu se putea sătura de el şi, pentru seara asta, nu mai voia să se gândească la nimic altceva.
Blue îi văzu boxerii End Zone de un negru profund.
- De ce ţi-ai pus ăia pe tine? îmi place să te văd dezbrăcat.
-Am observat. Atingerea lui deveni mai uşoară când descoperi un loc magic în zona sensibilă din spatele genunchiului ei. Eşti o femeie sălbatică.
Acesta este singurul mod în care pot să obţin nişte timp să mă recuperez.
Ea îşi aruncă ochii către zona care era într-adevăr de interes.

- Evident, Thor, Zeul Tunetului, s-a recuperat complet.
-Prima repriză s-a terminat cu siguranţă. Trase cear-şaful. Urmează cealaltă repriză.
Jack îşi scoase geanta de voiaj din portbagajul maşinii, care era parcată lângă hambar. Trecuse mult timp de când nu îşi mai cărase singur bagajul, dar o făcuse în ultimele câteva săptămâni atunci când pleca de la fermă pentru o călătorie rapidă către New York sau pentru una mai lungă către Coasta de Vest. Turneul căpăta formă. Cu o zi înainte aprobase planurile de marketing şi în acea zi făcuse nişte spoturi publicitare înainte de lansarea noului său album. Din fericire, aeroportul districtului era îndeajuns de mare ca să primească un avion privat, deci putea să plece şi să vină uşor. Cu ajutorul pilotului său, Jack reuşise chiar să meargă la maşină şi să iasă din ea fără să fie recunoscut.
Dean fusese de acord să o lase pe Riley să stea la fermă până pleca în cantonamentul Stars peste o lună. Asta însemna că April îşi va amâna plecarea în L.A., ceva în legătură cu care Dean nu era deloc mulţumit. Toţi, se pare, făceau sacrificii pentru fiica lui Jack.
Era aproape ora şapte, şi muncitorii terminaseră pe ziua aceea. Jack îşi lăsă lângă uşă bagajul şi merse în spate ca să vadă dacă electricianul terminase instalaţia

electrică pentru ventilatoarele de pe verandă. Pereţii erau ridicaţi, acoperişul, pus, şi mirosul de lemn nou îl întâmpină. De nicăieri, auzi o voce slabă de femeie, atât de inocentă, atât de dulce, atât de perfectă, încât pentru o clipă crezu că şi-o imaginează.
Îţi aminteşti când eram tineri,
Şi ne trezeam doar să vedem soarele.7
Iubire, de ce să nu zâmbeşti7
I se tăie respiraţia.
Ştiu că viaţa este crudă / Ştii asta mai bine decât mine.
Avea vocea unui înger care îşi pierduse strălucirea, de inocenţă proaspătă marcată de deziluzie. îşi imaginä aripa albă imaculată pătată la vârfuri, o aureolă uşor înclinată. Improviză la refrenul final, schimbând o octavă, cântând clar fiecare notă, gama ei depăşind baritonul lui răguşit de rocker. Jack urmă muzica către capătul verandei.
Stătea sprijinită de fundaţie, cu picioarele încrucişate, cu Martinul ei aşezat în poală, cu căţelul lângă ea. Rotunjimea de copil dispărea şi un cârlionţ castaniu lucios îi mângâia obrazul. La fel ca el, Riley se bronza uşor şi, în pofida cremei de protecţie solară pe care i-o dăduse April, pielea îi devenise

aproape la fel de cafenie ca a lui. Era concentrată numai la atingerea corzilor po-trivite, astfel încât cântecul ei sublim părea aproape în plan secund.
Se terminară şi ultimele note din Wfvy Not Smile! Neobservându-l încă pe Jack, ea vorbi cu căţelul.
- Bine, ce vrei să cânt acum?
Puffy căscă.
- Iubesc piesa asta!
Ea încercă să atingă notele de început din Down and Dirty, unul dintre cele mai mari hituri ale Moffatt Sisters. Dar în mâinile lui Riley, acel cântec country

copilăresc avea o nuanţă dură. Jack auzi urme din torsul de blues al lui Marii, precum şi din accentul lui, dar vocea lui Riley îi aparţinea numai ei. Luase cele mai bune calităţi de la fiecare dintre părinţii ei şi apoi şi le însuşise. Puffy în sfârşit veni să îl întâmpine cu un trio obligatoriu de mârâituri. Mâinile lui Riley căzură în mijlocul refrenului, şi el îi văzu groaza. Instinctele îl avertizau să fie precaut.
- Se pare că tot exersatul ăsta a dat roade.
El păşi în jurul unei grămezi de resturi de lemne pe care nimeni nu apucase să le adune.
Riley îşi strânse mai tare chitara la piept, ca şi cum încă se temea că i-o va lua înapoi.
- Nu credeam că te vei întoarce până diseară.
-Mi-a fost dor de tine, deci am venit înapoi mai devreme.
Ea nu îl credea, dar era adevărat. Lui Jack îi fusese dor şi de April, mai mult decât şi-ar fi dorit. Într-un mod pervers, îi era dor chiar şi de junghiul de durere pe care îl simţea când îl vedea pe Dean jucându-se cu Riley, râzând cu Blue sau chiar contrazicându-se cu bătrâna. Se aşeză lângă singurul copil pe care îl avea, fetiţa mică pe care începuse să o iubească atât de stângaci.
- Cum merge cu gama F?
- Bine.
Jack ridică un cui care căzuse în iarbă.
-Ai o voce deosebită. Ştii asta, nu?
Ea ridică din umeri.
De nicăieri, îi veniră în minte cuvintele lui Marii din- tr-o conversaţie telefonică de anul trecut. „Profesoara ei spune că are o voce minunată, dar

eu n-am auzit-o ni-ciodată. Şi ştii cum toată lumea te linguşeşte când eşti celebru. S-ar folosi chiar de copilul tău să se apropie dejtine."
încă o greşeală din partea lui. Crezuse orbeşte că lui Riley îi va fi mai bine cu fosta lui soţie decât cu el, cu roate că ştia exact cât de preocupată de propria persoană era Marii. Roti cuiul între degete.

- Riley, vorbeşte cu mine!
- Despre ce?
- Despre cântat.
- N-am nimic de spus.
- Nu începe cu asta. Ai o voce incredibilă, dar când ţi-am zis să cânţi cu mine, mi-ai zis că nu poţi. Nu ere- deai că voi fi interesat?
-Tot eu sunt, mormăi ea.
-Ce vrei să spui?
-Doar faptul că pot să cânt nu mă face cineva diferit.
-Nu înţeleg la ce te referi. Aruncă cuiul înspre grămada de resturi. Riley, nu înţeleg. Spune-mi la ce te gândeşti.
- La nimic.
- Sunt tatăl tău. Te iubesc. Poţi să vorbeşti cu mine.
Scepticismul pur întunecă acei ochi care semănau
atât de mult cu ai lui. Cuvintele nu erau de ajuns să o convingă de ceea ce simţea el. Ţinându-şi chitara aproa-pe, ea sări în picioare. Pantalonii scurţi pe care April i-i cumpărase îi căzură pe şolduri.
- Trebuie să-l hrănesc pe Puffy.
Când Riley fugi, Jack se sprijini de fundaţia verandei. Ea nu credea că o iubeşte. Şi de ce ar face-o?
Câteva minute mai târziu, April veni alergând din pădure într-un top purpuriu de sport şi o pereche de pantaloni scurţi, negri şi mulaţi. Se simţea confortabil în prezenţa lui doar când erau şi alţi oameni în jur, iar ritmul paşilor ei deveni şovăitor. Jack crezu că April va continua alergarea, dar ea încetini şi veni către el. Forţa corpului său, modul în care abdomenul ei gol strălucea îi făcea sângele să clocotească.
-Nu mă aşteptam să vii decât mai târziu, zise ea încercând să îşi recapete suflul.
Unul dintre genunchii lui pocni când se ridică în picioare.
-Obişnuiai să spui că antrenamentul era pentru fraieri care nu aveau moduri mai creative de a-şi pierde timpul.

- Obişnuiam să spun o grămadă de tâmpenii.

El îşi luă privirea de la stropii de transpiraţie care alunecau între sânii lui April.
- Nu vreau să-ţi întrerup alergarea.
- Mă pregăteam să mă răcoresc.
- Voi merge cu tine.
Jack intră în ritmul ei. April îl întrebă despre turneu. Pe vremuri, ar fi vrut să ştie ce femei călătoreau cu trupa şi unde se vor caza. Acum îi adresă întrebări de femeie de afaceri, despre cheltuieli şi despre vânzările anticipate de bilete. Se îndreptară spre gardul nou de lemn, vopsit în alb, care înconjura pajiştea tunsă.
- Am auzit că Dean vorbea cu Riley despre cumpăra-rea unor cai primăvara viitoare.
- Mereu i-au plăcut, zise ea.
Jack îşi propti piciorul pe balustrada de jos.
- Ştiai că Riley poate să cânte?
-Abia ai aflat, nu-i aşa?
Jack se săturase ca toată lumea să arate cu degetul către fiecare eşec de-al lui când era mai mult decât con-ştient de ele.
-Tu ce crezi?
April refuză să îi sară la jugulară.
-Am auzit-o săptămâna trecută pentru prima dată. îşi sprijini braţele pe gard. Riley se ascundea în spatele viei. Mi-a dat fiori.
-Ai vorbit cu ea despre asta?
-Nu mi-a dat ocazia. în clipa în care m-a zărit, s-a oprit din cântat şi m-a implorat să nu-ţi spun. Era greu să-mi imaginez o voce ca aceea venind de la cineva atât de tânăr.
Jack nu înţelegea.
- De ce încearcă să ascundă de mine acest lucru?
-Nu ştiu. Poate că i-a explicat motivele lui Dean.
- întreabă-l tu pentru mine, vrei?
- Fă-ţi singur treburile murdare!

- Ştii că nu vorbeşte cu mine, zise el. La naiba, am construit acea verandă blestemată fără să schimbăm mai mult de douăzeci de propoziţii.
- BlackBerry-ul meu este în bucătărie. Trimite-i un e-mail când intri.
El îşi luă piciorul de pe gard.
-Asta devine din ce în ce mai patetic, nu?
-Tu încerci, Jack. Asta contează.

Voia mai mult de atât. Voia mai mult de la Dean. Mai mult de la Riley. Mai mult de la April. Voia tot ceea ce ea obişnuia să îi ofere atât de liber, şi Jack îi atinse cu degetele obrazul moale.
-April...
Ea scutură din cap şi se îndepărtă.
Dean nu văzu e-mailul despre faptul că Riley cânta decât târziu în ziua aceea şi îi trebui un moment ca să-şi dea seama că venise de la Jack, nu de la April. II citi rapid şi apoi îi răspunse.
„Rezolvă singur problema."
în vreme ce se îndrepta spre ieşire, se gândea la Blue, lucru pe care îl făcea cu o frecvenţă din ce în ce mai mare. Atâtea femei credeau că trebuie să se comporte ca nişte staruri porno pentru a-l excita, şi totul devenea atât de fals. Dar Blue nu părea să se uite prea mult la filme porno. Ea era neîndemânatică, pământească, impulsivă, palpitantă şi era mereu ea însăşi – la fel de imprevizibilă în pat ca în afara lui. Dar nu avea încredere în ea şi era al naibii de sigur că nu se putea baza pe ea.
Scara se sprijinea de partea laterală a verandei. Umă-rul lui nu protestă când o mută ca să verifice acoperişul. Cu cantonamentul aflat la numai o lună distanţă, Dean nu putea să aibă în minte ceva mai mult decât o aventură pe termen scurt. Un lucru bun, pentru că Blue era în sinea ei o singuratică. Trebuia să o ia la echitaţie săptămâna viitoare, dar cine putea prezice dacă ea va mai

fi prin preajmă? Într-o noapte, el va merge la balcon şi va descoperi că ea dispăruse.
În timp ce îşi punea centura cu unelte şi urca pe scară, Dean ştia un singur lucru. Poate că Blue îi oferea trupul său, dar îi refuza orice altceva, şi lui nu îi plăcea asta.
Două seri mai târziu, Jack dădu peste April dansând desculţă pe marginea lacului şi i se ridică părul pe ceafă. Doar foşnetul trestiei şi cântecul greierilor o acompa- niau. îşi mişca braţele în aer, părul îi zbura în şuviţe aurii în jurul capului şi şoldurile ei, acele şolduri seducătoare, transmiteau un mesaj sexual... dă-mi-o, iubitule... dâ-mi-o, iubitule...
Sângele i se duse direct între picioare. Absenţa muzicii o făcea atât de fermecată, atât de tulburător de frumoasă, dar şi puţin nebună. April, cu ochii de zeiţă şi cu bosumflarea de pisică... fata care petrecuse anii '70 servindu-i pe zeii rock and raliului... Jack o cunoştea până în măduva oaselor pe această amazoană tulburătoare care dansa pe malul lacului. Excesele ei, cerinţele sale nebuneşti, nesăbuinţa ei sexuală fuseseră toxice

pentru un puşti de 23 de ani. Un puşti lăsat în urmă acum mult timp. Acum nu mai putea să şi-o imagineze supunându-se dorinţelor altcuiva în afară de ale ei.
în timp ce dansa pe un ritm imaginar, lumina care venea de la becul de deasupra uşii din spate a cabanei sclipi în firul de la nişte căşti. Muzica nu era imaginară, până la urmă. Dansa pe o melodie care venea de la iPod-ul ei. Nu era nimic mai mult decât o femeie de vârstă mijlocie care dădea din picioare. Dar faptul că ştia asta nu rupse vraja.
Şoldurile i se mişcară cu un ultim zvâcnet. Părul ei sclipi pentru o ultimă dată şi braţele îi căzură pe lângă corp. April îşi scoase căştile. Jack se întoarse între copaci.

capitolul 21
Blue privi portretul terminat înainte de a pleca din casă. Nita purta o rochie de bal albastră ca gheaţa dintr-un spectacol de dans din anii ’50 şi un păr tapat în stilul anilor ’60 care scotea în evidenţă cerceii de diamant pe care Marshall i-i dăruise cadou de nuntă în anii ’70. Era zveltă şi strălucitoare. Pielea îi era fără cusur şi machiajul spectaculos. Blue o pozase pe o scară mare imaginară cu Tango la picioare. Nita o făcu să îl şteargă pe Tango.
-Nu-i atât de rău cum mă aşteptam, zise Nita prima dată când văzu portretul agăţat pe tapetul auriu din hol.
Blue traduse corect acest lucru ca însemnând că îi place la nebunie şi, în ciuda strălucirii lui excesive, era fericită că surprinsese perfect viziunea Niţei despre ea însăşi: scânteia sexuală de felină din ochii ei, zâmbetul ademenitor de pe buzele roz şi nuanţa perfect platinată din părul tapat. Nu doar o dată, o găsise pe Nita în hol studiindu-l, având în ochii îmbătrâniţi o expresie de dor.
Acum, Blue avea bani în portofel. Putea oricând să plece din Garrison.
Nita apăru în spatele ei şi plecară la fermă pentru cina de duminică. Dean şi Riley făcură burgeri la grătar, şi Blue făcu fasole coaptă, însoţite de o salată cu pepene roşu aromată cu mentă proaspătă şi suc de lime. începând să-şi mănânce hamburgerul, Dean se porni să o tachineze că nu face picturile murale, acuzând-o de nerecunoştinţa, de laşitate artistică şi de înaltă trădare, toate acestea fiind uşor de ignorat. Până când April vorbi:
-Ştiu cât de mult iubeşti casa asta, Blue. Sunt surprinsă că nu vrei să-ţi laşi amprenta asupra ei.
Lui Blue i se făcu pielea de găină şi, în vreme ce toţi ceilalţi îşi puneau o a doua porţie, ea ştiu că trebuia să picteze pereţii – nu pentru a-şi lăsa amprenta asupra

casei, ci pentru a şi-o lăsa asupra lui Dean. Picturile murale rezistă ani şi ani. Oricând ar intra în camera aceea, va fi forţat să îşi aducă aminte de ea. Poate că va uita ce culoare aveau ochii ei, poate îi va uita numele, dar cât timp picturile vor fi pe pereţi, el nu o va putea uita. Se juca absentă cu mâncarea în farfurie, brusc lipsită de apetit.

- Bine. Le voi face.

Lui April îi căzu o felie de pepene roşu din furculiţă.

- Serios? Nu te vei răzgândi?

-Nu, dar adu-ţi aminte că te-am avertizat. Peisajele mele sunt...

-Nişte porcării siropoase. Dean rânji. Ştim. Bravo, Clopoţico!

Nita îşi ridică privirea din farfurie şi, spre uimirea lui Blue, nu protestă.

- Atâta vreme cât îmi pregăteşti micul dejun diminea-ţa şi te întorci la timp ca să-mi faci cina, nu mă intere-seazã ce faci.

-Blue va sta în caravană acum, rosti blând Dean. E mai uşor pentru ea.

- Mai uşor pentru tine, vrei să spui? replică Nita. Blue e fraieră, dar nu-i proastă.

Blue ar fi putut să o contrazică pe tema asta. Era şi proastă, şi fraieră. Cu cât stătea mai mult, cu atât mai greu îi va fi să plece. Ştia asta din experienţele dificile. Totuşi, avea ochii larg deschişi. îi va fi dor de Dean într-un mod disperat, dar avea experienţă de-o viaţă în a-şi lua rămas-bun de la oamenii pe care îi iubea, şi nu îi va lua mult timp să treacă şi peste asta.

- Nu există nici măcar un singur motiv să locuieşti în continuare la mausoleu, zise Dean în seara următoare în timpul cinei la Barn Grill, nu când vei lucra în fiecare zi la fermă. Ştiu cât de mult îţi place să stai în caravană. Voi pune chiar şi o toaletă mobilă acolo pentru tine.

Blue îşi dorea asta. Voia să asculte picăturile ploii de vară pe acoperişul caravanei în timp ce se ducea

la culcare, să îşi cufunde picioarele goale în iarba ume-dă când păşea afară dimineaţa, să petreacă o noapte în-treagă în braţele lui Dean. Voia tot ce ar urmări-o şi ar tortura-o după ce va pleca.

Blue îşi lăsă jos halba de bere fără să ia nici o înghiţitură.

- În nici un caz nu renunţ să-l văd pe Romeo căţărân- du-se peste balustrada balconului meu noaptea pentru a ajunge la bunătăţi.

- îmi voi rupe gâtul încercând să ajung la bunătăţi.

Puţin probabil. Fără ca Romeo să ştie, ea îl chemase

pe Chauncey Crole, care era şi meşterul oraşului, ca să consolideze balustrada.
Syl apăru la masă pentru a verifica lipsa totală de progres a lui Blue în a o face pe Nita să fie de acord cu proiectul de îmbunătăţire a oraşului. încă o dată, Blue încercă să o facă să înţeleagă cât de lipsit de speranţă era planul.
- Dacă spun că e dimineaţă, ea zice că e noapte. De fiecare dată când încerc să vorbesc cu ea despre asta, înrăutăţesc lucrurile.
Syl fură unul dintre cartofii prăjiţi ai lui Blue şi dădu din fund în timp ce Trace Adkins începu să cânte Honkytonk Badonkadonk.
-Trebuie să ai o atitudine pozitivă. Spune-i, Dean! Spune-i că nimeni nu reuşeşte ceva fără o atitudine pozitivă!
Dean îi aruncă lui Blue o privire lungă, fixă.
-Este adevărat, Syl. O atitudine pozitivă este cheia succesului.
Blue se gândea la picturile murale. Pictarea lor va fi ca jupuirea unui strat de piele – nu într-un sens bun, ca după o arsură solară, ci într-unui rău, în timp ce pielea încă era vie.
-Nu poţi renunţa, continuă Syl. Nu când tot oraşul depinde de tine. Eşti ultima noastră speranţă.
În timp ce Syl se îndepărta, Dean puse o bucată neîncepută de biban fript din farfuria lui pe cea a lui Blue.

-Partea bună e că oamenii sunt atât de ocupaţi să te deranjeze pe tine, încât au încetat să-mi mai acorde mie atâta atenţie, zise el. În sfârşit, apuc să-mi mănânc mesele în pace.
Nu peste mult timp, Karen Ann o încolţi pe Blue la toaletă. Barn Grill nu îi mai servea alcool, dar acest lucru îi îmbunătăţise personalitatea doar marginal.
- Domnul mare şi tare le-o trage tuturor din oraş pe la spatele tău, Blue. Sper că ştii asta.
- Sigur că ştiu. La fel cum sper că ştii şi tu că mi-o pun cu Ronnie pe la spatele tău.
- Cretino!
- încearcă se te concentrezi, Karen Ann! Blue luă un prosop de hârtie din distribuitor. Sora ta ţi-a furat maşina, nu eu. Eu sunt cea care te-a bătut, ţi-aduci aminte?
- Doar pentru că eram beată. Ea îşi puse o mână pe şoldul sfrijit. Acum ai de gând s-o faci pe ticăloasa aia bătrână să deschidă oraşul ăsta sau nu? Eu şi Ronnie vrem să înfiinţăm un magazin de pescuit.
- Nu pot face nimic. Mă urăşte!

-Şi ce? Şi eu te urăsc. Dar asta nu înseamnă că nu trebuie să treci peste asta şi să-i ajuţi pe alţii.
Blue puse prosopul umed de hârtie în mâinile lui Ka-ren Ann şi se întoarse la masă.
în ultima zi din iunie, Blue îşi puse instrumentele de pictură în spatele Vanquish-ului lui Dean, îl scoase din garajul Niţei şi se îndreptă către fermă. în loc să plece din Garrison, ea începu să lucreze la picturile murale din sufragerie. Era atât de agitată, că nu putu să mănânce nici măcar micul dejun şi, simţind că îi este greaţă, cără totul înăuntru. Doar uitându-se la pereţii goi mâinile i se făceau umede şi reci.
Toată lumea, cu excepţia lui Dean, îşi băgă capul, în timp ce ea îşi aranja lucrurile. Chiar şi Jack apăru.
I I văzuse în ultimele săptămâni de cel puţin şase ori, dar tot se împiedică de scăriţă.
Scuze, zise el. Credeam că m-ai auzit venind. 308
Susan Elizaberh Phillips
Ea suspină.
- N-ar fi ajutat la nimic. Mi-e menit să mă fac de râs când eşti prin preajmă.
El rânji şi o îmbrăţişă.
-Minunat, bombăni ea. Acum nu mai pot să spăl tricoul ăsta niciodată şi e preferatul meu.
După ce el plecă, Blue îşi scoase desenele ca să se uite la ele în timp ce lucra. Cu creionul de acuarelă gri, începu să schiţeze liniile principale pe pereţi: dealuri şi păduri, lacul, o parte din pajiştea tunsă. În timp ce desena o bucată de gard, auzi o maşină oprind şi se uită afară.
- Doamne, Dumnezeule din Ceruri!
Se grăbi spre verandă şi o privi pe Nita cum cobora greoi de pe scaunul şoferului din Corvette-ul ei roşu. Şi April probabil că auzise maşina, pentru că apăru în spa-tele lui Blue şi bombăni în barbă cuvântul cu „F .
-Ce cauţi aici? strigă Blue. Credeam că nu poţi conduce.
-Sigur că pot să conduc, izbucni Nita. De ce aş mai avea o maşină dacă n-o pot conduce? împunse cu bas-tonul spre trotuarul de cărămidă. Ce era în neregulă cu betonul? Cineva îşi va rupe gâtul. Unde este Riley? Ar trebui să mă ajute.
-Aici sunt, doamnă Garrison. Riley fugi afară, măcar o dată fără chitară după ea. Blue nu mi-a spus că veniţi.
- Blue nu ştie nimic. Ea doar crede că ştie.
- Sunt blestemată, bombăni Blue. Ce-am făcut să merit asta?

Riley o conduse pe Nita înăuntru şi o aşeză la masa din bucătărie după cum i se ceruse.
-Mi-am adus prânzul. Nita îşi scoase din geantă sendvişul pe care Blue i-l făcuse mai devreme. Nu vreau să deranjez.
-Nu deranjezi, zise Riley. După ce mănânci, îţi voi citi horoscopul şi îţi voi cânta la chitară.
- Trebuie să exersezi la balet.
- O voi face. După ce voi cânta la chitară pentru tine.
Un cuceritor înnăscut
309
Blue scrâşni din dinţi.
- Ce cauţi aici?
- Riley, ştii dacă aveţi sos Miracle Whip? Doar pentru că lui Blue nu-i place, crede că nimănui nu-i place. Dar asta-i Blue.
Riley scoase un borcan din frigider. Nita unse sendvi- şui şi îi ceru lui April ceai rece.
- Fără chestia aia instant. Şi cu mult zahăr.
îi oferi jumătate din sendviş lui Riley.
-Nu, mulţumesc. Nici mie nu-mi place Miracle Whip.
- Devii un om pretenţios la mâncare.
-April a zis că nu crede în mâncatul lucrurilor care nu-i plac.
-Asta-i bine pentru ea, dar uită-te la tine! Doar pentru că erai grasă nu înseamnă că ar trebui să te transformi acum într-o anorexică.
-Las-o în pace, doamnă Garrison, zise April ferm. Nu devine nici un fel de anorexică. Doar are grijă la ce mănâncă.
Nita se îmbufnă, dar când era vorba de April, îşi alegea disputele.
Blue se întoarse în sufragerie cu sentimentul clar că nu era singura zi în care Nita avea să aleagă să apară la fermă.
Mai târziu în acea după-amiază, Dean intră, murdar şi transpirat de la lucrul pe verandă. Blue observă că era o mare diferenţă între un bărbat transpirat care nu făcea baie regulat şi unul transpirat care făcuse duş de dimi-neaţă. Primul era respingător, al doilea... nu era. Deşi nu voia să se ghemuiască la pieptul lui ud, nici nu-i displăcea cu totul ideea.
-Umbra ta doarme în living, zise el, fără să ştie ce efect aveau el şi tricoul său umed asupra lui Blue. Femeia aia are mai mult tupeu decât tine.
- De aceea ne înţelegem atât de afurisit de bine.
310
Susan Elizaberh Phillips

Dean examinâ schiţele pe care le lipise pe uşă şi pe tocul de la fereastră, apoi îşi întoarse privirea către pere-tele lung, unde Blue începu să lucreze la cer.

- E un proiect mare. Cum ştii de unde să începi?
- De sus până jos, de la lumină la întuneric, din spate în faţă, de la contururile blânde la cele dure. Coborî de pe scară. Faptul că înţeleg tehnica nu înseamnă că nu vei regreta că m-ai împins să fac asta. Peisajele mele sunt...

-Nişte prostii drăguţe. Ştiu. Aş vrea să încetezi să te mai îngrijorezi atât. li dădu rola de bandă adezivă care îi căzuse şi studie cutiile aşezate pe căruciorul de metal. Câteva de aici sunt vopsele latex obişnuite.

- Mai lucrez cu email şi cu culori de ulei – răşini al- chidice, pentru că se usucă mai repede, direct din tub dacă vreau o culoare mai intensă.
- Cutia cu nisip pentru pisici pe care am cărat-o înă-untru de la maşină...

-E cel mai bun mod de a scăpa de terebentina în care îmi curăţ pensulele. Face cocoloaşe şi atunci pot...

Riley intră brusc în cameră cu chitara.

- Doamna Garrison mi-a spus că ziua ei este peste două săptămâni! Şi niciodată în viaţă n-a avut parte de o petrecere aniversară. Marshall îi dădea numai bijuterii. Putem să-i organizăm o petrecere-surpriză aici, Dean? Te rog, Blue! Ai putea să faci un tort şi să facem nişte hot- dogi şi chestii.

-Nu!

-Nu!

Fruntea i se încreţi, mustrându-i.

- Nu credeţi că sunteţi amândoi cam răutăcioşi?
- Da, zise Dean, şi nu-mi pasă. N-o să organizez o pe-trecere pentru ea.
- Atunci fă-o tu, Blue, zise Riley. Acasă la ea.
- Nu ar aprecia-o. Aprecierea nu face parte din voca-bularul ei.

Blue luă vopseaua pe care o turnase într-un pahar de plastic şi urcă pe scară.

- Poate că, dacă toată lumea n-ar fi atât de rea cu ea tot timpul, nici ea n-ar mai fi atât de rea. Riley ieşi afară în viteză. Blue privi după ea.
- Micuţa noastră fetiţă începe să se comporte ca un copil normal răsfăţat.
- Ştiu. Nu-i minunat?

Era grozav.
Dean plecă în sfârşit ca să vadă nişte cai. în timp ce Blue punea vopsea albă pe pensulă, Riley veni înăuntru, încă purtând chitara după ea.
- Pariez că nimeni nu-i trimite măcar o felicitare de ziua ei.
- li voi cumpăra o felicitare. îi voi face chiar şi un tort. îi vom organiza noi petrecerea.
- Ar fi mai bine dacă ar veni mai mulţi oameni. Când Riley se întoarse la Nita, o idee interesantă îi
veni lui Blue, o distragere bine-venită de la îngrijorarea privind ceea ce se contura şi ceea ce nu se contura pe pereţi. Se gândi la asta câteva clipe, şi apoi o sună pe Syl la magazinul second-hand.
-Vrei ca oraşul să-i organizeze Niţei o petrecere ani- versară surpriză? zise Syl, după ce Blue îi explică. Şi trebuie s-o organizăm în două săptămâni?
-Organizarea ei este ultima noastră problemă. Să-i facem pe toţi să vină este provocarea.
- Chiar crezi că organizarea unei petreceri o va îm-blânzi destul cât să fie de acord cu planul oraşului?
- Probabil că nu, răspunse Blue. Dar nimeni n-are o idee mai bună, şi miracolele chiar se întâmplă, deci cred că ar trebui să încercăm.
-Nu ştiu. Lasă-mă să vorbesc cu Penny şi Monica!
O jumătate de oră mai târziu, Syl sună înapoi.
- O vom face, zise ea cu o lipsă de entuziasm evidentă. Doar asigură-te că ea va fi acolo. Ar fi exact tipic ei să afle despre asta şi să refuze să apară.
-Va fi acolo chiar dacă va fi să o împuşc înainte şi să ii car trupul.

După alte şase întreruperi, unele dintre ele din cauza Niţei, Blue agăţă deasupra celor două uşi din sufragerie nişte folii grele de plastic, lăsate de constructori. După ce le fixă, adăugă un semn cu ACCESUL INTERZIS SUB PEDEAPSA CU MOARTEA. Era destul de agitată şi fără ca toţi ceilalţi să se uite peste umărul ei în timp ce lucra.
La finalul zilei, îi făcu pe toţi din casă să jure pe iPod-urile, chitarele, Tango, Puffy şi o anumită pereche de cizme Dolce & Gabbana că vor sta departe de sufragerie până când vor fi gata picturile murale.
în acea seară, intră în camera Niţei exact când bătrâna îşi dădea jos peruca, descoperind un cap cu păr gri subţire.
-Am primit un telefon interesant astăzi, zise Blue aşezându-se pe marginea patului ei. Nu aveam de gând să zic nimic, dar cumva o să afli de asta şi apoi o să te iei de mine că îţi ascund lucruri.

Nita îşi pieptăna părul. Nu îşi legase kimonoul, şi Blue văzu că purta cămaşa ei favorită de noapte, roşie, din satin.
- Ce fel de telefon?
Blue îşi aruncă mâinile în sus.
-Un grup de idioţi plănuiau să-ţi organizeze o pe-trecere aniversară surpriză. Dar nu te îngrijora. Am oprit-o. Luă ultimul număr din Star de la capătul patului şi se prefăcu că se uită prin el. Presupun că nişte oameni mai tineri din oraş au auzit poveştile mai vechi şi au decis că ai făcut o afacere proastă când ai venit aici la început. Voiau să se revanşeze pentru asta – de parcă asta s-ar putea întâmpla vreodată – cu o petrecere în parc, un tort mare, baloane şi nişte discursuri prosteşti ţinute de oameni pe care îi urăşti. Le-am spus-o pe şleau. Fără petrecere.
Pentru prima dată, Nita păru că rămase fără cuvinte. Blue dădea paginile inocent. Nita lăsă jos peria şi trase de cordonul kimonoului.
-Ar putea fi... interesant.
Un cuceritor înnăscut
313
Blue îşi ascunse un zâmbet.
- Ar fi ciudat, şi tu n-o faci. Aruncă revista. Doar pen-tru că în sfârşit şi-au dat seama că te-au tratat mizerabil nu înseamnă că nu poţi continua să-i ignori.
-Am crezut că eşti de partea lor, replică Nita. Mereu îmi spui câţi oameni răne sc. Că ar trebui să-i las să deschidă magazine unde nimeni niciodată nu va face cumpărături. Să deschidă o pensiune unde nu va sta nimeni niciodată.
- Aia este o afacere bună, dar evident că eşti prea bă-trână ca să înţelegi economia modernă.
Nita îşi supse dinţii, apoi se întoarse către Blue.
- Să-i suni înapoi chiar acum şi să le spui să organize-ze marea lor petrecere. Cu cât e mai mare, cu atât mai bine! O merit, şi era şi timpul ca ei să realizeze asta.
- Nu pot face asta. Ar trebui să fie o petrecere-surpriză.
- Crezi că nu mă pot preface surprinsă?
Blue mai zăbovi puţin certându-se şi, cu cât se certa mai mult, cu atât Nita se înverşuna mai tare. La urma urmei, era un lucru bine făcut.
Treaba ei cu picturile murale era însă o altă chestiune. Pe zi ce trecea, ea devie tot mai mult de la desenele ei, până când în final le smulse de tot de pe pereţi.
Dean sugeră ca ei doi să sărbătorească ziua de 4 Iulie în drumeţie pe Smoky Mountains. Cu picioarele lui lungi şi cu energia sa infinită, trebuia să se tot

întoarcă pe drumul extenuant ca să o aştepte, dar nu încercă ni-ciodată să o grăbească. În schimb, îi spuse că prefera ritmul mai lent pentru că îl împiedica să transpire prin părul dat cu gel. Blue nu văzu nici măcar o picătură de gel în acel păr aspru, dar el era prea drăguţ cu ea ca să-i atragă atenţia. Blue ura când Dean era drăguţ, deci în timp ce mâncau prânzul pe drum, încercă să pornească o ceartă. El o târî într-o zonă umbroasă în apropiere de o cascadă şi o sărută până când fu prea lipsită de suflu ca să mai gândească coerent. Apoi profită de situaţie într-un mod crud.

-Tu, zise el sever. La copac.
Lentilele argintii ale ultimei sale perechi de ochelari de soare de un miliard de dolari o împiedicau să îi vadă ochii, dar gura lui delicios de ameninţătoare o făcu să tremure.
- Despre ce vorbeşti?
- M-ai împins prea departe, doamnă. E timpul să ju-căm un joc obraznic din Prison Break.
Ea îşi umezi buzele.
- Uh, sună înspăimântător.
- Oh, este. Pentru tine, oricum. Şi nu-ţi va plăcea ce se întâmplă dacă încerci să fugi. Acum întoarce-te cu faţa la copac.
Blue fu tentată să fugă doar ca să îl testeze, dar ideea cu copacul era mult prea ispititoare. Jucaseră tot felul de jocuri de dominaţie şi supunere încă de la început. Păstra lucrurile uşoare, aşa cum voia ea.
- Care copac?
-Alegerea prizonierului. Ultima ta alegere până când preiau eu controlul.
Ea zăbovi prea mult admirând muşchii lui superbi de sub tricou. Dean îşi încrucişă braţele.
- Nu mă face să repet.
-Vreau să-mi sun avocatul.
j Aici eu sunt legea.
încă reuşea să o surprindă. Era singură cu un bărbat alfa de nouăzeci şi ceva de kilograme şi nu se simţise niciodată mai în siguranţă şi mai incitată.
- Nu mă răni.
El îşi scoase ochelarii de soare şi îi închise încet.
-Asta depinde de cât de bună eşti la urmat ordinele.
Cu genunchii înmuiaţi de atâta încărcătură sexuală, ea se duse către un arţar roşu solid înconjurat de un covor de muşchi. Nici măcar stropii de la cascada din apropiere nu o puteau răcori. Când se va termina asta, va trebui să îl răsplătească în schimb, dar acum pur şi simplu se va bucura.

Dean îşi aruncă deoparte ochelarii şi o împinse uşor ca să se aşeze cu faţa la copac.
- Pune-ţi mâinile pe trunchi şi nu le lua decât dacă îţi spun eu so faci.
Blue îşi întinse mâinile încet deasupra capului. Duritatea scoarţei pe pielea ei spori senzaţia de pericol erotic.
-Uh... despre ce este vorba, domnule?
- Evadarea recentă din închisoarea de maximă securi-tate de pe partea cealaltă a muntelui.
- Oh, aia. Cum putea să aibă un jucător supercelebru atât de multă imaginaţie? Dar eu nu sunt decât un drumeţ nevinovat.
-Atunci nu te deranjează dacă te percheziţionez.
- Păi... asta doar va dovedi cât de inocentă sunt.
- Rezonabil. Acum depărtează-le!
Blue îşi depărtă picioarele cu câţiva centimetri. El în- genunche în spatele ei şi le împinse mai departe unul de altul. Maxilarul lui nebărbierit îi zgârie coapsa interioară când îi dădu jos şosetele şi îi prinse gleznele cu degetele. îşi frecă degetul mare de golul de sub osul gleznei, atingând o zonă erogenă de care ea nici măcar nu ştia că există. îşi luă îndeajuns de mult timp ca să îi mângâie picioarele goale şi partea din spate a coapselor. Pielea i se făcu de găină. Aştepta ca Dean să ajungă la tivul pantalonilor ei scurţi, dar fu dezamăgită când el ocoli acele deschideri convenabile şi îi ridică în schimb tricoul de la spate.
- Un tatuaj din închisoare, mârâi el. Exact cum credeam.
- M-am îmbătat la un picnic la şcoala de duminică şi când m-am trezit...
El îşi trecu degetele peste curba delicată a şirei spină-rii, chiar deasupra beteliei pantalonilor scurţi.
- Nu te mai obosi. Ştii ce înseamnă asta, nu?
- Fără alte picnicuri la şcoala de duminică?
- Percheziţie corporală.
- Oh, te rog, nu asta!

-Nu te certa cu mine sau va trebui să devin dur. îşi strecură mâinile sub tricoul ei, îi ridică sutienul în faţă şi îşi trecu degetele mari peste sfârcurile ei. Ea gemu şi braţele îi căzură. Dean o pişcă de sfârcuri.
-Am zis eu că poţi să te mişti?
- S-scuze.

Blue simţi că moare de extaz sexual. Cumva, reuşi să îşi aducă braţele moi înapoi în poziţia iniţială. El îi desfăcu fermoarul şi îi dădu în jos până la glezne pantalonii scurţi şi chiloţii. Aerul rece îi atingea pielea goală. Blue îşi sprijini obrazul pe scoarţa dură a copacului în timp ce Dean se juca cu fesele ei, frământându-le, atingându-i uşor crăpătura cu degetele mari, testând cât de departe îl va lăsa ea să ducă acest joc dezmăţat.
Foarte departe, după cum se părea, în sfârşit, când Blue deveni atât de înnebunită de dorinţă încât abia se mai putea ţine pe picioare, ea auzi fermoarul lui. j
-încă un loc în care mai trebuie să caut, zise el răguşit.
Şi apoi o întoarse cu faţa către el, aruncându-i la o parte chiloţii şi pantalonii. Ochii lui erau deschişi pe jumătate, tulburi de dorinţă. De parcă ea nu ar fi cân- .< tărit nici un gram, Dean o ridică şi îi sprijini spatele de trunchiul copacului. Desfăcându-i picioarele, păşi între ele. Ea îşi înfăşură gambele peste şoldurile lui şi îşi în-colăci braţele în jurul gâtului puternic. El o deschise cu degetele, cercetă cât de excitată era şi în sfârşit revendică ceea ce era, pentru moment, indiscutabil, al lui.
Era atât de puternic încât, cu toate că alunecă adânc în ea, se asigură că scoarţa dură nu îi zgâria pielea spatelui. Blue îşi lipi faţa de gâtul lui, îi inspiră mirosul şi ajunse la orgasm cu mult înainte să îşi dorească să o facă. El se aştepta la mai mult de la ea. După ce o lăsă să se odihnească pentru un moment, începu din nou să se mişte în interiorul ei, umplând-o, ademenind-o, poruncindu-i să i se alăture.
Un cuceritor înnăscut
317
Cascada curgea lângă ei. Şopotul cristalin se amesteca cu respiraţia ei aspră, cu ordinele lui aspre şi cu alinturile lui răguşite. Gurile lor se uniră, înghiţind cuvintele. El îşi duse degetele între fesele ei. Un val... un iureş... şi ei, de asemenea, se alăturară şuvoiului.
După aceea, nu spuseră nimic. În timp ce se îndreptau înapoi spre potecă, Dean o luă înaintea ei, şi Blue se surprinse singură când începu să plângă. Vechile sen-timente de dorinţă şi apartenenţă prinseseră din nou rădăcini în interiorul ei.
Dean mergea mai repede, crescând distanţa dintre ei. Ea îl înţelegea prea bine. El aluneca în relaţii şi le termina la fel cum oamenii îşi schimbau hainele. Prietene, iubite... totul era prea uşor. Când o relaţie se termina, avea o lungă listă de oameni care aşteptau să umple golul.
El se întoarse şi strigă înapoi către ea – ceva despre faptul că-i revenise din nou apetitul. Ea se prefăcu a râde, dar plăcerea din întâlnirea lor dispăruse.

Ceea ce începuse ca nimic mai mult decât un joc sexual prostesc o făcuse să se simtă la fel de fragilă şi de neajutorată precum copilul de odinioară. în ziua următoare, ajunse o scrisoare de la Virginia care fusese retrimisă din Seattle. Când Blue o deschise, căzu o fotografie. Şase şcolăriţe cu haine murdare şi zâmbete înlăcrimate pozau în faţa unei clădiri simple de lemn, în junglă. Mama ei stătea în mijloc, părând epuizată şi triumfătoare. în josul fotografiei, Virginia scrisese un mesaj simplu: „Sunt în siguranţă. îţi mulţumesc." Blue se uită la fotografie pentru mult timp. în timp ce privea cu atenţie faţa fiecărei fete pe care banii ei o salvaseră, orice resentiment dispăru.

Joi după-amiază, la patru zile după traseul din Smoky Mountains şi cu două zile înainte de petrecerea Niţei, Blue lucra la ultimele detalii pe pereţi. Picturile murale nu mai aveau decât o asemănare de suprafaţă cu desenele originale, nici nu mai semănau cu peisajele siropoase

din anii ei de facultate. Erau cu totul altceva – ceva greşit dar nu putea să le repare.

Toată lumea onorase cererea ei de a nu intra în su-fragerie, şi Blue programă marea inaugurare pentru a doua zi dimineaţă. îşi şterse un strop de transpiraţie de pe frunte. Aerul condiţionat de la fermă se stricase în dimineaţa aceea şi chiar cu un ventilator portabil şi cu ferestrele deschise, simţea că îi este cald, se simţea ameţită şi destul de panicată. Cum ar fi dacă... Blue nici nu voia să se gândească la asta până după petrecerea Niţei, îşi flutură tricoul umed şi se dădu înapoi ca să observe opera ei dezastruoasă, greşită. Ea nu făcuse nimic niciodată care să îi placă mai mult.

Blue terminase de vernisat – folosind o bucată de pânză ca să amestece unele umbre cu o nuanţă mai blândă – şi începuse să strângă când auzi maşini în apro-piere. Trăgând cu ochiul prin fereastra deschisă, văzu două limuzine albe oprind. Se deschiseră portierele şi o varietate de oameni superbi începură să se răspândească. Bărbaţii erau cu toţii uriaşi, cu gâtul mare, cu bicepşii umflaţi şi cu trunchiurile masive. în ciuda diferenţelor de culoare a pielii femeilor şi a coafurilor lor, parcă toate erau dintr-o fabrică de donare pentru tinere superbe. Ochelari scumpi de soare stăteau cocoţaţi pe capul lor, poşete de firmă se legănau pe încheieturile lor şi haine revelatoare acopereau trupurile lor suple. Viaţa reală a lui Dean Robilîard tocmai sosise.

Dean era din nou plecat la ferma vecină de cai, April şi Riley se ocupau de cumpărături, Jack era reţinut la cabană lucrând la o melodie, şi Nita

rămăsese în sfârşit acasă. Blue îşi strânse din nou coada, îşi pieptănă părul transpirat cu degetele şi îl rearanjă într-o coafură oarecum mai aranjată. Când dădu la o parte plasticul şi ieşi din hol, auzi vocile femeilor prin uşă.

- Nu credeam că va fi atât de... rural.
- Este şi un hambar şi de toate.

-Ai grijă pe unde calci, fato! Nu văd vaci, dar asta nu înseamnă că nu sunt pe undeva.

- Boo chiar ştie să trăiască, zise unul dintre bărbaţi. Ar trebui să-mi iau şi eu un loc ca ăsta.

Când Blue ieşi pe verandă, femeile îi studiară aspectul neglijent: tricou murdar, pantaloni scurţi uzaţi şi ghete de lucru stropite cu vopsea. Un bărbat spătos ca un copac şi cu umerii mari cât casa se apropie.

- Dean e pe-aici?
- Este plecat cu bicicleta, dar ar trebui să se întoarcă în vreo o oră.

Blue îşi şterse palmele murdare de pantaloni. Mă tem că aerul condiţionat este momentan stricat, dar puteţi sta pe verandă în spate şi să-l aşteptaţi.

Ei o urmară prin casă. Veranda, cu podeaua gri de ardezie, cu pereţii proaspăt zugrăviţi în alb şi cu tavanul înalt, era răcoroasă şi spaţioasă, după sufrageria încinsă. Trei ferestre graţioase în stil Palladian luminau colţurile umbroase deasupra scaunelor de răchită şi a mesei negre de fier forjat care ajunsese cu câteva zile mai devreme. Pernuţe colorate în verde blând cu negru dădeau eleganţă unui spaţiu familiar.

Erau patru bărbaţi, dar cinci femei. Nici una dintre ele nu se deranjase să se prezinte, dar Blue auzi câte un nume pe aici, pe colo: Larry, Tyrell, Tamika... şi Courtney, o brunetă înaltă, uimitoare care nu părea să fie cu nici unul dintre bărbaţi. Blue îşi dădu imediat seama de ce.

- De îndată ce se termină cantonamentul, o să-l conving pe Dean să mă ducă la San Fran pentru un weekend, zise Courtney cu un foşnet al părului ei lucios. Ne-am simţit aşa de bine acolo de Ziua îndrăgostiţilor, şi merit puţină distracţie înainte să fiu nevoită să mă confrunt cu o altă clasă de elevi de-a patra.

Minunat! Courtney nici măcar nu era o pipiţă.

Femeile începură să se plângă de căldură, în ciuda adierii care venea de la ventilatoarele proaspăt instalate. Toţi presupuseseră că Blue fusese angajată ca menajeră şi începură să îi ceară bere, ceai rece, suc dietetic şi sticle reci de apă. Nu dură mult până când Blue făcea liotdogi, tăia brânză, prepara aperitive reci şi gustări

cu ce mai era prin frigider. Unul dintre bărbaţi voia pro-gramul la televizor; altul voia Tylenol. Ea o anunţă pe o roşcată superbă că mâncarea thailandeză nu ajunsese încă în Garrison.
April o sună când Blue căuta în cămară, încercând să găsească nişte chipsuri.
-Am văzut că Dean are companie, deci am făcut un ocol la cabană. Riley e cu mine. Vom sta aici până când coasta va fi liberă.
-Nu-i corect să te ascunzi, răspunse Blue.
-E realitatea. în afară de asta, Jack vrea să-i ascult noua melodie.
Blue şi-ar fi dorit să fie la cabană pentru a asculta noua piesă a lui Jack Patriot în loc să îi servească pe prietenii lui Dean.
Când Dean apăru în final, toţi de pe verandă săriră ca să îl întâmpine. Chiar dacă mirosea a cai şi a transpiraţie, Courtney, care se plângea de mirosul vag de balegă, se aruncă asupra lui.
-Dean, iubitule! Surpriză! Credeam că nu mai ajungi.
- Bună, Boo. Ai un loc drăguţ.
Dean nu aruncă nici măcar o privire în direcţia lui Blue. Ea se retrase în bucătărie, unde începu să pună alimentele perisabile în frigider. Câteva minute mai târ-ziu, el apăru.
- Hei, mulţumesc că ai ajutat. Voi face rapid un duş şi cobor imediat.
Când dispăru, Blue se întrebă dacă el se referea la faptul că va trebui să continue să îi servească pe prietenii lui sau dacă se aştepta ca ea să se alăture petrecerii. Blue închise frigiderul. La naiba cu asta! Se ducea înapoi la lucru.
Dar înainte să poată pleca, Roshaun apăru la uşă ca să ceară îngheţată. Blue mai aduse nişte vase şi le strânse pe celelalte. în timp ce încărca maşina de spălat vase, Dean, care abia făcuse duş, trecu pe lângă ea.
- îţi mulţumesc din nou, Blue. Eşti cea mai tare.

Câteva minute mai târziu, îl auzi pe verandă, râzând cu prietenii lui.
Blue rămase acolo, privind bucătăria pe care o iubea atât de mult. Asta era, aşadar. Sau nu? Trebuia să afle cu certitudine. Cu mâinile tremurând, puse câteva doze de sucuri dietetice calde pe o tavă, adăugă o ultimă sticlă de bere rece şi le duse pe verandă.
Courtney stătea lângă Dean, cu braţele de-a lungul taliei lui, cu o şuviţă din părul ei lucios pe mâneca trico-ului lui gri. Pe tocuri, era aproape de înălţimea lui.

-Dar, Boo, trebuie să te întorci la timp pentru pe-trecerea lui Andy şi a lui Sherilyn. Am promis că vom fi acolo.
„Este al meu!" voia Blue să zică. Dar nu era. Nimeni nu-i aparţinea ei şi nu o făcuse vreodată. Ea se duse cu tava spre el. Ochii lor se întâlniră – acei ochi albaştri familiari care îi bucuraseră atât de des pe ai ei. Blue se pregătea să zică că păstrase ultima bere rece pentru el, dar înainte să poată deschide gura, Dean îşi mută privirea ca şi cum ea ar fi fost invizibilă.
Un nod imens i se puse în gât. Lăsă uşor tava pe masă, merse înăuntru şi se îndreptă orbeşte spre sufragerie. Se auziră şi mai multe râsete. îşi luă pensulele şi începu să le cureţe. Lucra mecanic, strângând capace de la recipientele cu vopsea, aranjându-şi instrumentele, îm-păturind cârpele, decisă să cureţe totul ca să nu fie nevoită să se mai întoarcă aici. Plasticul de pe uşă foşni, şi Courtney îşi băgă capul în sufragerie. Cu toate afirmaţiile ei că era profesor, aparent nu putea să citească un semn cu accesul interzis.
- Am o micuţă urgenţă, zise ea fără măcar să arunce o privire către picturile murale. Şoferii noştri s-au dus să ia prânzul şi mie îmi apare un coş gigantic. N-am batonul corector la mine. Vrei să mergi până în oraş şi să-mi ici nişte Erace sau ceva? Şi poate să cumperi şi nişte apă minerală dacă tot eşti acolo? Courtney se întoarse. Stai să văd dacă vor ceva şi ceilalţi!

Blue împinse din drumul ei căruciorul cu vopsele şi îşi spuse să îi dea o şansă. Dar Courtney se întoarse, cu o bancnotă de o sută de dolari ţinută între degete.
-Baton corector, apă minerală şi trei pungi de Cheetos. Păstrează restul. împinse banii în mâna lui
Blue. Mulţumesc, dragă. -
O duzină de scenarii trecură prin mintea lui Blue. il alese pe cel care o lăsa să îşi păstreze demnitatea.
O oră mai târziu, se întoarse într-o casă goală şi lăsă batonul cosmetic, apa minerală, Cheetos şi restul pe blatul din bucătărie. Se simţea de parcă avea aşezată pe piept o grămadă de pietre. Termină de măturat sufrageria, puse scaunele înapoi la loc, încărcă maşina Niţei şi smulse plasticul de pe uşă. Nu exista un moment mai potrivit ca să pună capăt la ceva care nu ar ti trebuit j niciodată să înceapă.
După ce termină, aruncă o ultimă privire către pic-turile murale şi le văzu exact aşa cum erau. Porcării 1 sentimentale.
capitolul 22

Dean stătea la marginea cărării. Ei dansau. Toţi trei. I în spatele cabanei, sub stele, cu muzica pornită la un ca- setofon aşezat pe scările din spate. În timp ce îl privea pe tatăl luij observă sursa genetică a propriului său caracter j atletic. II văzuse pe Jack dansând în clipuri, precum şi într-un concert live la care fusese obligat să participe îm- 1 preună cu colegii săi de echipă din facultate. Dar obser- vându-l aşa era diferit. îşi aminti de un critic rock jalnic care compara dansul lui Jack cu cel al lui Mick Jagger, însă Jack nu avea nimic din acea furişare androgină şi mers ţanţoş. El era tot numai putere.

Riley, care ar fi trebuit să fie în pat acum, era în I jurul lui Jack, cu mişcări neîndemânatice, dar pline de energia unui pui de căţel, care l-ar fi făcut pe Dean să zâmbească dacă nu ar fi fost atât de nefericit.

Un cuceritor înnăscut

323

April dansa desculţă. O fustă lungă, străvezie i se răsu-cea pe şolduri. îşi arcui spatele şi îşi ridică părul. Când buzele ei formară un botic senzual, Dean văzu mama neglijentă, autodistructivă din copilăria lui, sclavă a zeilor rock and rollului.

Riley rămase fără aer şi se prăbuşi în iarbă lângă câine. Jack şi April îşi întâlniră privirile. Lumina de pe verandă sclipea pe brăţările ei. Continuară să danseze, mişcându-se de parcă ar fi dansat împreună timp de ani întregi. Dean nu ar fi venit aici în miezul nopţii dacă April nu ar fi încetat să îi răspundă la e-mailuri cu câteva zile în urmă. Acum îi privea pe oamenii care îl concepuseră făcându-şi de cap chiar în faţa ochilor săi. Ce mod perfect de a încheia o zi mizerabilă. Courtney fusese o belea sufocantă, şi Dean fusese bucuros că femeile o târâseră înapoi în Nashville ca să facă cumpărături. Băieţii mai rămăseseră un timp. Prea mult timp. Dean trebuia să dea de Blue, dar când ajunsese la casa Niţei Garrison, ferestrele erau întunecate. Urcase oricum pe balcon, dar uşile fuseseră blocate, iar patul lui Blue stătea gol dincolo de geamurile din sticlă. El simţi o durere mistuitoare înainte să îşi poată reveni. Blue nu ar fi plecat până la petrecerea Niţei de sâmbătă. A doua zi va pune lucrurile în ordine sau în atât de multă ordine cât era posibil.

Nimic nu mai fusese la fel după excursia din 4 Iulie. Ceva fusese greşit în acel joculeţ sexual stupid pe care îl jucaseră amândoi. La început, totul fusese distracţie sexy, privind încercările amuzante ale lui Blue de a se preface că este o femeie terorizată. Dar la final, când stăteau amândoi agăţaţi unul de altul, un val de tandreţe crescuse în interiorul lui şi ceva se schimbase^ Ceva la care el nu era pregătit să se uite îndeaproape.

Riley îşi recăpătase forţele şi începu din nou să dan-seze. Dean rămase departe de lumina care îl putea face vizibil. Separat de ei. Exact aşa cum voia.
Jack se apropie de Riley, şi ea începu să se dea în spec-tacol pentru el, scoţând întregul repertoriu de mişcări

nerăbdătoare, stângace. April zâmbi şi continuă să dan-seze. Fusta i se învârtea. îşi înclină capul. Se roti. Şi atunci îl văzu pe Dean.
Fără să piardă ritmul, ea îşi întinse mâna.
El rămase imobil. Ea dansă mai aproape, mişcându-şi braţul, ademenindu-l să vină în cerc.
Dean se simţea încremenit, ameţit, un prizonier al propriului ADN. Muzica, dansul îl târau într-un loc în care nu voia să fie. Cele două spirale ale materiei lui genetice incorporate în interiorul lui erau un pachet ereditar pe care el îl canalizase în sport, dar acum acele structuri ca o scară voiau să îl aducă înapoi la sursă. La dans.
Tatăl lui dansa.
Mama lui îi făcea semn.
Dean se întoarse cu spatele la amândoi şi se îndreptă către fermă.
Jack râse când văzu că April se opri dintr-odată din dans.
-Uite, Riley. Suntem prea mult pentru ea.
El nu îl văzuse pe Dean. April se forţă să zâmbească. Jack şi Riley învăţau să se distreze împreună şi nu avea de gând să strice asta cu propria tristeţe.
- Mi-e sete, zise ea. Voi aduce ceva de băut.
Când ajunse în bucătărie, închise ochii. Ceea ce văzuse pe faţa lui Dean era durere, nu dispreţ. Ar fi vrut să li se alăture – April simţise asta dar nu putuse să facă primul pas.
Ea îşi găsi de lucru turnând suc de portocale pentru ea şi Riley. Nu putea să controleze sentimentele lui Dean, doar pe ale ei. „Uită de asta şi lasă-l în plata Domnului.” Turnă ceai rece pentru Jack. Ar fi vrut o bere, dar nu avu noroc. April nu s-ar fi aşteptat ca el să apară la cabană în seara aceea. Ea şi Riley stăteau în curtea din spate vorbind despre băieţi şi ascultând un album vechi al lui Prince, când apăruse Jack. înainte să îşi dea seama, dansau cu toţii.

April şi Jack se potriveau perfect în această privinţă. Aveau acelaşi stil şi aceeaşi energie. Sub vraja muzicii, nu trebuia să se mai gândească la nebunia de a avea 52 de ani şi de a fi încă fascinată de Jack Patriot. Muzica

se schimbă într-o baladă. Ea duse afară băuturile şi se opri când Jack încercă să o ademenească pe Riley într-un dans lent.

- Dar nu ştiu cum, protestă ea.
- Stai pe picioarele mele.

-Nu pot face asta! Sunt prea mare. îţi voi strivi degetele.

- Un pui slăbănog ca tine? Degetele mele vor fi bine. Haide! Sus!

O trase în braţele lui, şi ea îşi puse picioarele cu mare grijă pe tenişii lui Jack. Părea atât de mică lângă el. Atât de drăguţă cu părul ei creţ, ochii luminoşi şi pielea aurie. April o iubea.

Se aşeză pe scări şi îi privi. Când era copil, văzuse o fetiţă de vârsta ei dansând aşa cu tatăl său. Tatăl lui April o tratase ca pe o bătaie de cap, şi îşi amintea cum se încuia în baie ca să nu o vadă nimeni plângând. Dar ea se răzbunase când crescuse. Găsise tot felul de băieţi care să îi dea dragostea pe care el i-o refuzase. Unul dintre aceştia fusese Jack Patriot.

Riley avea un simţ bun al ritmului şi în final se simţi destul de încrezătoare încât să coboare de pe picioarele lui şi să încerce să facă singură paşii de dans. Jack păstră dansul simplu. La final, o învârti şi îi zise că este o campioană, lăsând-o pe Riley ameţită şi mândră. April le servi băuturile. Când terminară, Jack anunţă că trecuse ora de culcare a lui Riley şi o duse înapoi la fermă. April era prea agitată ca să meargă înăuntru, aşa că îşi aduse afară o pătură şi se întinse ca să privească stelele. Blue plănuia să plece peste patru zile, Dean într-o săptămână şi jumătate, iar ea se va întoarce în L.A. imediat după aceea. De îndată ce avea să ajungă acolo, urma să se îngroape în muncă şi să îşi adune puterile gândindu-se că în sfârşit ştia să îşi menţină sufletul intact.

- Dean este acasă cu Riley, zise o voce familiară răgu-şită. N-am abandonat-o.

April îşi ridică privirea şi îl văzu pe Jack venind către ea pe iarbă.

- Credeam că te-ai dus la culcare.
- Nu sunt atât de bătrân. Se duse la casetofon şi căută printre CD-urile aflate lângă el, pe trepte. Lucinda Wil-liams începu să cânte Like a Rose. El se întoarse la pătură şi se întinse spre ea. Dansează cu mine!
- Proastă idee, Jack!
- Cele mai bune momente le-am trăit datorită unor idei proaste. Nu mai fi aşa o bătrână.

April detesta asta – el ştia asta – şi se ridică în picioare.

- Dacă încerci să mă pipăi...

Dinţii lui se dezveliră într-un rânjet de pirat şi el o trase în braţele lui.

- Furiosul Jack le pipăie numai dacă au sub treizeci de ani. Cu toate că, fiind întuneric...
-Taci şi dansează!
Jack obişnuia să miroasă a sex şi a ţigări. Acum miro-sea a stejar, bergamotă şi noapte. Corpul lui, de asemenea, era diferit faţă de băiatul slăbuţ pe care şi-l amintea. Era încă zvelt, dar avea muşchi. îşi pierduse înfăţişarea sfrijită care îi evidenţia obrajii scobiţi, pe care o avusese la început. Versurile Lucindei îi învăluiau. Se apropi- ară până când doar o fâşie de aer le separa corpurile. Curând, chiar şi aceea dispăru. Ea îşi puse braţele în jurul gâtului său. El le aşează pe ale lui în jurul taliei ei. April îşi sprijini trupul de al lui. Jack avea erecţie, dar era acolo pur şi simplu. Impunătoare, dar nu cerea nimic de la ea.
April se lăsă purtată de muzică. Era foarte excitată, plutind printr-o zonă alunecoasă. El îi dădu la o parte părul de pe gât şi îşi cufundă buzele în golul de sub urechea ei. April îşi întoarse capul şi îl lăsă să o sărute. Era un sărut profund şi dulce, mult mai incitant decât cele pe care le schimbaseră la beţie cu mult timp
Un cuceritor înnăscut
327
în urmă. Când în final se separară, întrebarea din ochii lui îi spulberă starea visătoare. Ea scutură din cap.
- De ce? şopti el, mângâindu-i părul.
-Nu mai am aventuri de-o noapte.
- Promit că va fi mai mult de o singură noapte. El îi mângâie tâmpla cu degetul mare. Probabil te întrebi cum ar fi.
Mai mult decât îşi putea Jack imagina.
- îmi pun întrebări în legătură cu multe lucruri care nu sunt bune pentru mine.
- Eşti sigură? Nu suntem copii.
April se trase deoparte.
-Nu mă mai las pe mâna rockerilor arătoşi.
- April...
îi sună telefonul de pe scara din spate. „îţi mulţumesc, Doamne!" Se duse să răspundă.
- Doar n-ai de gând chiar să răspunzi, nu? zise el.
-Trebuie să o fac. Mergând spre scară, îşi apăsă dosul
palmei pe buze, dar nu ştia dacă o făcea pentru a şterge sărutul sau pentru a-l păstra acolo. Alo?
-April, sunt Ed.
- Ed. Am aşteptat telefonul tău.

Se duse rapid înăuntru.
Trecu jumătate de oră până când termină apelul. Se duse afară ca să-şi aducă lucrurile şi fu surprinsă că Jack încă era acolo, întins pe pătură, uitându-se la stele. Stătea cu un genunchi îndoit şi cu un braţ sub cap. Era mult prea bucuroasă să vadă că el rămăsese.
Vorbi fără să se uite la ea:
- Povesteşte-mi despre el!
April simţi încordare în vocea lui şi îşi reaminti vechi-le lui izbucniri de gelozie. Dacă nu ar fi renunţat la jocuri, i-ar fi zis să se ducă la naiba, dar se aşeză pe pătură şi lăsă ca fusta să îi cadă în falduri uşoare pe genunchi.
- Despre ei.
- Câţi?
-Acum? Trei.

Ea se încorda în timp ce Jack îşi întoarse faţa către ea. Dar nu atacă.
-Atunci nu sunt iubiţi.
Fusese o afirmaţie, nu o întrebare.
- De unde ştii asta?
- Pentru că ştiu.
- Am bărbaţi care mă sună la orice oră.
- De ce?
April văzu doar curiozitate. Ori lui Jack nu îi păsa cu cine îşi petrece ea timpul, ori începuse să înţeleagă ce femeie devenise. Se întinse pe pătură.
- Sunt o fostă dependentă de droguri şi alcool. Fac parte din AA de ani în şir. Sunt sponsorul a trei bărbaţi şi o femeie acum, toţi din L.A. Nu e simplu să le fiu aproape de la distanţă, dar nu au vrut să schimbe sponsorul.
- îi înţeleg. Eşti foarte bună la ceea ce faci. Se sprijini în cot şi se uită în jos către ea. Niciodată nu te-am uitat complet. Ştii asta, nu?
April trebuia să spună lucrurilor pe nume, nu aşa cum şi-ar fi dorit să fie.
- Nu peste mine nu poţi să treci. Este vorba despre vina ta în ceea ce îl priveşte pe Dean.
- Ştiu diferenţa, şi tu eşti singura femeie pe care n-am putut niciodată să o uit.
în timp ce April îl privea în ochi, el îşi lăsă capul în jos şi o sărută din nou. Gura ei se făcu moale şi i se supuse. Dar când simţi mâna lui alunecându-i între picioare, îşi aduse aminte că sentimentele lui Jack pentru ea începeau şi se terminau mereu în pantalonii lui. Se rostogoli de sub el şi se ridică.
-Am vorbit serios cu ce-am zis. Nu mai fac asta.
- Vrei să cred că ai renunţat la sex?

- Doar cu rockeri. Se îndreptă către scară ca să închidă muzica şi să-şi adune lucrurile. Am avut trei relaţii de lungă durată după ce m-am reabilitat. Un poliţist, un producător de televiziune şi un fotograf care m-a implicat în Heart Gallery. Toţi bărbaţi minunaţi, şi nici unul nu cânta o notă. Nici măcar la karaoke.

Un cuceritor înnăscut

329

Prin întuneric, ea îi văzu zâmbetul ironic în timp ce se ridica în picioare.

- Biata April! Se lipseşte de toată acea iubire fierbinte de rocker.
- Mă respect. Probabil mai mult decât ai făcut-o tu.
- Ştiu că asta te va dezamăgi, April, dar am încetat să mai fiu un fustangiu cu ani în urmă. M-am obişnuit să am relaţii adevărate. Ridică pătura şi i-o aduse. Acesta este singurul lucru pe care noi doi nu l-am încercat nici-odată. Poate e momentul să încercăm.

Era atât de uimită, încât pur şi simplu se holbă la el. Jack îi pusese pătura în braţe, îi atinse obrazul cu un sărut şi o lăsă singură.

La ora şapte în dimineaţa următoare, Dean parcă în spatele casei Niţei. Ura să ştie că o rănise pe Blue cu o zi în urmă. Singurul motiv pentru care o ignorase fusese ca să nu fie nevoit să răspundă întrebărilor tuturor. Cum ar putea el să explice prezenţa lui Blue în viaţa lui, când nu putea să îşi ofere lui însuşi această explicaţie? Ştia cum să se raporteze la femei ca prietene sau ca iubite, dar nu ca amândouă.

Un porumbel zbură din fântâna pentru păsări a Niţei când se apropie de uşa din spate. Intră fără să bată la uşă. Nita stătea la masa din bucătărie cu peruca ei mare şi blondă şi cu un halat înflorat ţipător.

- Sun la poliţie, zise ea, mai mult enervată decât furi-oasă. Te arestez pentru violare de domiciliu.

Dean se aplecă ca să-l scarpine după urechi pe Tango, care stătea de parcă era în comă.

- Pot să beau o cafea înainte?
- Este abia ora şapte. Ar fi trebuit să baţi la uşă.
- Nu aveam chef. Exact la fel cum n-ai nici tu când vii în casa mea.
- Mincinosule! Eu mereu bat la uşă. Şi Blue doarme încă, deci pleacă şi n-o deranja.

Dean umplu două ceşti cu cafeaua neagră a Niţei.

- Ce face în pat aşa de târziu?

- Sunt sigură că nu-i problema ta. Indignarea ei ieşi în sfârşit la suprafaţă când împunse ameninţător cu de- getul arătător către el, un glonţ de culoare purpurie spre capul lui. îi frângi inima. Şi nici măcar nu-ţi pasă.
- Blue e furioasă, nu rănită. Dean trecu pe lângă Tan- go. Lasă-ne puţin singuri!
Scaunul ei scârţâi când se ridică de la masă.
- Un sfat, domnule şmecher. Dacă aş fi în locul tău, aş arunca o privire la ce are sub chiuveta din baie.
Ignorând-o, Dean urcă la etaj.
Blue nu fu total surprinsă să îl audă pe Dean vorbind cu Nita la parter. Soarele strălucea prin uşile de la balcon când ea îşi trase fermoarul la blugi. Nu se simţise în stare să aibă de-a face cu el când urcase pe balustradă, deci dormise în dormitorul de lângă Nita. Acum Dean intenţiona să îşi folosească farmecul pentru a-i intra din nou în graţii. Mult succes!
în timp ce stătea pe marginea patului ca să-şi pună sandalele, el apăru în prag. Blond, chipeş, irezistibil. Ea smuci o baretă de la sanda.
- Am un milion de treburi de făcut pentru petrecerea Niţei de mâine şi nu vreau să fac asta acum.
El aşeză o cană pe noptieră.
- Ştiu că eşti furioasă.
Furioasă era doar o parte din toate acestea, partea care nu ascundea secrete.
-Mai târziu, Deanna. Bărbaţii adevăraţi evită acest tip de discuţii.
- Lasă porcăriile! Vocea lui de fundaş mereu o sur-prindea. Ieri nu a fost personal. Nu în modul în care te gândeşti.
- Cu siguranţă am simţit-o personal.
- Tu crezi că eram jenat să te prezint prietenilor mei din cauza hainelor tale jerpelite şi a dispoziţiei generale de rahat, dar acest lucru nu poate fi mai departe de adevăr.
Blue se ridică brusc de pe pat.
Un cuceritor înnăscut
331
-Nu te obosi! Nu sunt genul de femeie cu care se aşteaptă prietenii tăi ca Malibu Dean să îşi petreacă timpul şi nu ai vrut să răspunzi la toate acele întrebări.
-Chiar crezi că sunt atât de îngust la minte?
-Nu. Cred că eşti în esenţă un gentleman, deci nu ai vrut să precizezi că eu sunt doar amica ta cu privilegii sexuale.
- Eşti mai mult decât o amică, Blue. Eşti una dintre cele mai bune prietene pe care le am.
- Lucru care mă face, ce? Ce zici de... o prietenă!

El îşi trecu o mână prin păr.
- N-am vrut să te rănesc. Am vrut numai să rămână privat ceea ce este între noi.
-Ca toate celelalte lucruri din viaţa ta care vrei să rămână private. Nu începi să le pierzi numărul?
-N-ai idee ce înseamnă să fii o persoană publică, îi strigă el. Trebuie să am grijă.
Ea îşi apucă ceaşca de cafea şi îşi trase geanta de la piciorul patului.
- În traducere, înseamnă că eu am devenit încă unul dintre micile tale secrete murdare.
- Este un lucru urât ceea ce-ai spus.
Blue nu mai putea să se ocupe acum de asta, nu cu un secret ca al ei.
-Am de gând să simplific lucrurile. Azi este vineri. Petrecerea Niţei e mâine. Am nişte treburi neterminate pe care trebuie să le rezolv pe aici duminică, dar primul lucru pe care îl fac luni dimineaţă este să plec pentru totdeauna către nişte locuri necunoscute.
Expresia lui deveni furtunoasă.
- Asta ar fi bine să fie o altă prostie de-a ta.
- De ce? Pentru că eu îi pun capăt în loc s-o faci tu? Toate emoţiile pe care nu voia ca el să le vadă – tristeţe, frică, durere – încercau să iasă din fata mândră şi puter-nică, dar ea le ascunse din nou. Viaţa este bună, Boo. Am făcut o afacere bună cu o maşină de închiriat şi am cumpărat un ghid rutier nou-nouţ. Ai fost o diversiune amuzantă, dar e timpul să merg mai departe.

Blue juca un joc la care Dean nu se aştepta, şi mâinile lui se strânseră în pumni.
-Se pare că ai nevoie de timp ca să te maturizezi. Cuvintele lui erau atât de reci, încât Blue aproape că se aştepta ca în jurul gurii lui să se formeze aburi. Ne vom lămuri la petrecerea de mâine a Niţei. Poate până atunci vei fi capabilă să gândeşti ca o fiinţă umană raţională.
Ieşi cu paşi mari din cameră.
Blue se aşeză pe pat, dorindu-şi prostește ca Dean să o fi luat în braţe şi să îi fi cerut iertare. îşi dorea ca măcar să fi zis ceva despre picturile murale înainte să iasă valvârtej din cameră. Trebuia să le fi văzut până acum. Cu o zi în urmă ea găsise un plic livrat personal în cutia poştală a Niţei cu un cec pe care îl scrisese April. Asta era tot. Nici un bilet personal. April şi Dean aveau gusturi pretenţioase. Urâseră picturile. Ea ştiuse că aşa se va întâmpla. Dar cumva sperase să se înşele.

Dean mărşălui pe holul cu mochetă roz. Cât timp se concentra să o strângă de gât pe Blue, nu trebuia să se gândească la ce ticălos fusese. Ura să ştie că o rănise. Ea credea cu adevărat că fusese jenat să o prezinte prietenilor lui, dar nu îi era ruşine. Dacă băieţii ar fi vorbit ieri cu ea în loc să o trateze ca pe o menajeră, ar fi început să o iubească. însă Dean nu voia ca nimeni – mai ales colegii lui de echipă – să se bage în ceva atât de personal ca povestea lui cu Blue, care era încă atât de nouă. La naiba, nici măcar el nu o cunoştea decât de două luni.
Şi acum, Blue plănuia să îl părăsească. El ştiuse tot timpul că nu se putea baza pe ea. Dar după cum o tratase cu o zi în urmă, nu era uşor să arunce vina.
Aproape ajunse pe palier când îşi aduse aminte de ce spusese Nita. Bătrânei îi plăcea să creeze probleme, dar îi păsa şi de Blue în modul ei ciudat. Se întoarse şi urcă scările la etaj.
Baia lui Blue avea pereţi roz, gresie roz şi o perdea de duş cu sticle de şampanie care dansează. Un prosop,

încă umed de la duşul ei, era agăţat strâmb pe bara de prosoape. Dean îngenunche în faţa chiuvetei, deschise uşa de la dulăpior şi se uită cu atenţie la cutia învelită în celofan care stătea în faţă.
Auzi paşi rapizi în spatele lui.
- Ce faci? întrebă ea în grabă.
Când creierul lui procesă ceea ce văzuse, i se scurse tot sângele din cap. Luă cutia şi cumva se ridică în picioare.
- Lasă aia! strigă ea.
-Ai zis că iei pastile.
- Iau.
Folosiseră şi prezervative. Cu excepţia câtorva dăţi... Dean se uită la ea. Blue îl privi înapoi, cu ochii mari şi cu tenul palid. Dean ridică testul de sarcină.
- Presupun că nu-i aparţine Niţei.
Ea încercă să îi arunce o privire încăpăţânată, dar nu o duse până la capăt. Genele îi atinseră obrajii când privi în jos.
- Cu câteva săptămâni în urmă când am făcut toxiin- fecţie alimentară de la creveţii lui Josie's... am vomitat şi pastila. Nu rn-am gândit la asta.
El se simţi de parcă un tren venea în viteză către el.
-Vrei să spui că, dacă elimini o singură pastilă, poţi rămâne însărcinată?

- E posibil, presupun. Menstruaţia trebuia să-mi vină săptămâna trecută şi nu înţelegeam de ce nu-mi mai vine. Apoi mi-am amintit ce s-a întâmplat cu pastila.
El răsuci cutia în mâini. Trenul îi şuiera prin craniu.
- N-ai deschis-o încă.
- Mâine. Trebuie să trec de petrecerea Niţei înainte.
- Nu. Nu trebuie. O trase de tot în baie şi închise uşa cu podul palmei. îşi simţea degetele moi. Azi. Acum.
Rupse cutia ca să o deschidă.
Blue îl ştia bine şi nu îi luă mult timp să îşi dea seama că era o luptă pe care nu o putea câştiga.
- Aşteaptă în hol, zise ea.
-Nici nu te gândi.

- Tocmai am făcut-o.
- Fă-o din nou.
Mâinile lui, de obicei atât de dibace, bâjbâiau cu în-strucţiunile în timp ce încerca să le desfacă.
- întoarce-te, zise ea.
- încetează, Blue! Terminăm cu asta chiar acum.
Fără să mai zică nici un cuvânt, ea luă cutia. El
rămase acolo privind-o. Aşteptând. în sfârşit, ea termină treaba.
Instrucţiunile spuneau să aştepţi trei minute. El veri-fică pe Rolexul său. Avea trei cadrane, unul dintre ele un tahometru, dar nu îi păsa decât de mişcarea lentă a limbii mari. O mulţime de gânduri pe care nu le putea pune în ordine – nu voia să o facă – se rostogoleau în capul lui.
- Nu s-a terminat timpul încă? întrebă ea în final.
El transpira. Clipi şi încuviinţă din cap.
-Uită-te tu, şopti ea.
Dean ridică testul cu mâinile transpirate şi îl studie, în sfârşit, îşi ridică ochii şi îi întâlni pe ai ei.
- Nu eşti însărcinată.
Blue încuviinţă, fără nici o expresie.
- Bine. Acum pleacă.
Dean condusese prin împrejurimi pentru câteva ore şi ajunse pe o stradă lăturalnică. Opri camioneta pe o margine a asfaltului care se fărâmiţa. Nu era nici măcar ora zece. Avea să fie o zi caniculară. Auzi sunetul unei ape curgătoare şi îl urmă în pădure până când ajunse la un pârâu. Un butoi de ulei ruginit stătea răsturnat în apă împreună cu nişte cauciucuri vechi, arcuri

de pat, un indicator de autostradă distrus şi alte gunoaie. Nu părea corect ca oamenii să îşi arunce aşa mizeriile.
Intră în apă şi începu să cureţe. Nu dură mult, şi tenişii lui fură îmbibaţi cu apă, iar el era plin de noroi şi unsoare. Alunecă pe nişte pietre acoperite cu muşchi şi îşi udă şi pantalonii scurţi, dar apa rece se simţea atât de bine. Şi-ar fi dorit ca munţi de deşeuri să înfunde pârâul

ca el să poată petrece toată ziua acolo, dar peste puţin timp, apa începu să curgă liber din nou.
Lumea lui se prăbuşise. De când urcase înapoi în camionetă, nu putea să respire adânc. Făcuse o lungă plimbare până la fermă ca să-şi limpezească mintea. Dar nu ajunse prea departe. În schimb, se trezi mergând pe cărarea îngustă care ducea la cabană.
Sunetul chitarei ajunse la el când coborî din camio-netă. Jack stătea pe un scaun de bucătărie pe verandă, cu gleznele încrucişate pe balustradă şi cu chitara cuibărită la piept. Avea o barbă nerasă de trei zile, un tricou cu Virgin Records şi pantaloni scurţi negri de atletism. Şosetele pline de noroi ale lui Dean îi căzuseră în jurul gleznelor, şi picioarele îi pleoscăiau în tenişi când se apropie de verandă. O prudenţă familiară întunecă ochii lui Jack, dar continuă să cânte.
-Arăţi de parcă ai pierdut un concurs de lupte cu porci.
- Mai e cineva aici?
Jack zăngăni câteva note.
- Riley e cu bicicleta, iar April a ieşit la alergat. Ar trebui să se întoarcă curând.
Dean nu venise să le vadă pe ele. Se opri la baza scărilor.
- Eu şi Blue nu suntem logodiţi. Am luat-o cu maşina de lângă Denver acum două luni.
-April mi-a spus. Păcat! îmi place mult de ea. Mă face să râd.
Dean scutură nişte noroi întărit dintre degete.
-Am văzut-o pe Blue azi-dimineaţă. Acum vreo două ore. Acum stomacul îi făcea probleme şi încercă să tragă cât mai mult aer în piept. A crezut că poate era însărcinată.
Jack se opri din cântat.
- Este?
O pasăre ţipă de pe acoperişul de tablă. Dean scutură din cap.
-Nu.

- Felicitări!
Dean îşi băgă mâinile în buzunarele lipicioase şi apoi le scoase din nou afară.
-Aceste teste de sarcină pe care le cumpără lumea... trebuie să... Poate deja ştii asta. Trebuie să aştepţi trei minute pentru a obţine rezultatele.
- În regulă.
-Chestia este că... în cele trei minute cât aşteptam... am avut... mi-au trecut prin minte toate aceste gânduri.
- Presupun că e de înţeles.
Scările scârţâiră când Dean urcă la marginea verandei.
-Despre cum voi asigura îngrijirea medicală pentru Blue. Dacă am încredere în avocatul meu ca să se ocupe de pensia alimentară sau dacă ar trebui să-l însărcinez pe agentul meu cu asta. Cum să feresc totul de ziare. Cunoşti procedura.
Jack se ridică şi îşi sprijini chitara de scaun.
- O reacţie de panică. îmi amintesc simptomele.
- Da, păi, când ai avut reacţia ta de panică, aveai – cât? – 24 de ani? Eu am 31.
-Aveam 23, dar concluzia e aceeaşi. Dacă nu aveai de gând să te căsătoreşti cu Blue, trebuia să faci un plan.
-Nu-i acelaşi lucru. April era nebună. Blue nu este. Este una dintre persoanele cele mai sănătoase la cap pe care le cunosc. Voia să se oprească acolo, dar nu putu. Mi-a spus că am transformat-o într-unul dintre micuţele mele secrete murdare.
- Oamenii care n-au trăit în lumina reflectoarelor nu înţeleg.
-Asta e ce i-am spus şi eu. îşi frecă stomacul acolo unde îl ardea. Dar acele trei minute... Tot la ce m-am gândit. Planul pe care îl făceam... avocatul, pensia alimentară...
- Tot felul de porcării îţi trec prin minte într-un ase-menea moment. Uită de asta.
- Cum să fac asta? Aşa tată, aşa fiu, nu?

Dean simţi că îşi deschisese sufletul cu totul, dar jack rânji.
-Nu te coborî la nivelul meu. Te-am văzut cu Riley. Dacă Blue ar fi fost însărcinată, în nici un caz n-ai fi întors spatele copilului tău. Ai fi fost acolo pentru el când creştea.
Dean ar fi trebuit să treacă peste asta, dar genunchii i se înmuiară şi se aşeză pe scară.
- De ce ai făcut-o, Jack?

- De ce naiba crezi? Jack se zbârli cu dispreţ. Aş putea să îndulcesc lucrurile pentru tine, dar ideea principală e că nu ştiam cum să mă descurc cu April şi nu voiam să mă deranjezi. Eram un star rock, dragule. Un idol american. Prea ocupat să dau interviuri şi să-i las pe toţi să mă pupe în fund. Ar fi trebuit să mă maturizez pentru a fi tată, şi unde era distracţia în asta?

Dean îşi lăsă mâinile să cadă între genunchi şi descoji vopseaua de pe treaptă.

- Dar s-a schimbat, nu e aşa?

-Niciodată.

Dean se ridică în picioare.

-Nu mă prosti. îmi amintesc acele întâlniri tată-fiu de când aveam 14, 15 ani. încercai să-ţi dai seama cum să te revanşezi pentru toţi acei ani pierduţi când eu te respingeam.

Jack îşi apucă chitara.

-Uite, lucrez la o melodie aici. Doar pentru că te-ai decis în sfârşit că vrei să sapi printre gunoaiele vechi nu înseamnă că trebuie să iau şi eu o lopată.

-Spune-mi doar atât. Dacă ar trebui să iei totul de la capăt...

- Nu pot să iau totul de la capăt, deci las-o baltă!

- Dar dacă ai putea...

- Dacă ar trebui să o iau de la capăt, te-aş fi luat de la ea! zise el înverşunat. Cum ţi se pare? Şi de îndată ce te-aş fi avut, mi-aş fi dat eu seama cum să fiu tată. Din fericire pentru tine, asta nu s-a întâmplat pentru că, din punctul meu de vedere, s-a dovedit că ai ajuns bine

şi de unul singur. Orice bărbat ar fi mândru să te aibă ca fiu. Acum, eşti mulţumit sau trebuie să ne dăm o blestemată de îmbrăţişare?

Nodurile din stomacul lui Dean în sfârşit se desfăcu- ră şi putu din nou să respire.

Jack îşi lăsă chitara deoparte.

-Nu te poţi împăca cu mine până nu faci pace cu mama ta. April merită asta.

Dean îşi frecă tenişii plini de noroi de marginea scării.

-Nu-i atât de uşor.

- Este mai uşor decât să ţii în tine atâta durere.

Dean se întoarse şi se îndreptă spre camionetă.

îşi lăsă tenişii plini de noroi şi şosetele pe verandă. Ca de obicei, nimeni nu îşi amintise să încuie uşa din faţă. înăuntru, casa era răcoroasă şi liniştită. în hol era un coş cu încălţămintea lui. Şepcile lui fuseseră agăţate în cuier.

Lângă tava de alamă unde îşi arunca cheile şi mărunţişul rămas era o fotografie cu el de când avea vreo opt sau nouă ani. Un piept osos, gol; genunchi noduroşi care ieşeau de sub pantalonii scurţi; o cască de fotbal îi înghiţea capul micuţ. April i-o făcuse într-o vară când locuiau în Venice Beach. Fotografiile lui din copilărie erau peste tot în casă, imagini pe care el nici măcar nu şi le amintea.
Seara trecută, Riley încercase să îl târască să vadă pic-turile murale ale lui Blue, dar el voia să le vadă pentru prima dată cu Blue şi refuzase. Acum, se întoarse cu spa-tele la sufragerie fără a se uita înăuntru şi intră în living. Canapelele joase se potriveau perfect cu trupul lui lung, şi televizorul fusese poziţionat în aşa fel încât să poată privi filmări cu meciuri fără ca lumina să se reflecte în ecran. Folia de sticlă tăiată cu precizie care proteja măsuţa de cafea din lemn făcea ca suporturile de pahare să nu fie necesare. în sertare putea pune orice avea nevoie: cărţi, telecomenzi, unghiere. La etaj, nici unul dintre paturi nu avea cadru şi hiaturile din băi erau mai înalte

decât era normal. Duşurile erau spaţioase, suporturile pentru prosoape extralungi ţineau prosoapele de baie uriaşe care îi plăceau lui. April făcuse toate acestea.
Ecourile suspinelor ei când era beată încă îi şopteau în urechi. „Nu fi supărat pe mine, dragul meu! Mă voi face bine. Promit! Spune-mi că mă iubeşti, dragul meu! Dacă îmi spui că mă iubeşti, promit că nu mai beau!”
Femeia care încercase să îl sufoce cu iubirea ei ciudată, imprevizibilă nu ar fi putut niciodată să creeze această oază care devenise casa lui.
Astăzi fusese prea mult. Avea nevoie de timp să se împace cu aceste sentimente confuze, însă avusese ani întregi şi cu ce îl ajutase?
Prin uşile franţuzeşti, o văzu pe April intrând pe veranda de afară. El şi Jack construiseră acea verandă, dar ea o concepuse: tavanul înalt, ferestrele arcuite, podeaua de ardezie care era răcoroasă chiar şi în cele mai călduroase zile.
îşi proptise podurile palmelor pe şale ca să se răcorească după alergare. Trupul îi strălucea de transpiraţie. Purta pantaloni scurţi negri, o bluză de alergare de un albastru aprins şi îşi prinsese părul într-o coadă răsucită, dar cu mult mai stilată decât aranjamentul haotic al lui Blue.
Dean trebuia să facă duş. Trebuia să fie cu el în-suşi. Trebuia să vorbească cu Blue, care înţelegea tot. în schimb, împinse clanţa de la uşile franţuzeşti şi ieşi pe verandă.
Temperatura ajunsese deja la 30°C, dar gresia era rece sub picioarele lui desculţe. April stătea cu spatele la el. El mutase scaunele noaptea trecută

când curăţase veranda şi acum ea le punea din nou sub masă. Dean se îndreptă către CD playerul aşezat pe raftul negru din fier forjat. Nu se strădui să verifice ce album de-al lui April era înăuntru. Dacă aparţinea mamei lui, era cel potrivit. Apăsă pe buton.
April se întoarse când se auzi muzica din boxele mici. Buzele i se întredeschiseră de uimire. Se uita la înfăţişarea

lui plină de noroi şi se pregătea să spună ceva, dar Dean vorbi primul:
- Vrei să dansezi?
Ea se holbă la el. Trecură secunde agonizante. El nu ştia ce altceva să zică, deci începu să se mişte pe ritm. Picioarele, şoldurile, umerii. April stătea încremenită. Dean îi întinse mâna, dar mama lui – femeia care trăia pentru a dansa în timp ce oamenii de rând puteau numai să meargă – mama lui uitase cum să se mişte.
- Poţi s-o faci, şopti el.
Ea inspiră nesigur, un sunet care semăna a ceva între suspin şi râs. Apoi îşi arcui spatele, îşi ridică braţele şi se predă muzicii.
Dansară până când transpiraţia începu să le curgă pe trup. De la rock, la hip-hop, îşi arătau mişcările unul al-tuia, fiecare încercând să îl depăşească pe celălalt. Şuviţe de păr se lipiseră de gâtul lui April şi pe gresie se vedeau urme de noroi de la tălpile lui goale. În timp ce dansau, el îşi aduse aminte că asta nu era prima dată. Dansaseră şi când era Dean copil. Ea îl lua de la jocurile video sau de la televizor, uneori chiar şi de la micul dejun dacă ajungea târziu. Uitase că fuseseră şi vremuri bune.
Chiar în mijlocul unei melodii, muzica se opri brusc, în tăcere răsună o cioară. Se întoarseră şi o văzură pe Riley ţâfnoasă, stând lângă CD player, cu mâinile în şolduri.
- E prea tare!
- Hei, deschide-l înapoi, zise April.
- Ce faceţi? Este ora prânzului, nu ora dansului.
-Fiecare oră este ora dansului, zise Dean. Ce crezi,
April? Ar trebui s-o lăsăm pe sora mea mai mică să dan-seze cu noi?
April îşi ridică nasul.
- Mă îndoiesc că va putea ţine pasul.
- Pot ţine pasul, zise Riley. Dar vreau să mănânc prânzul. Şi voi mirosiţi.
Dean ridică din umeri către April.
- Nu poate ţine pasul.

Fruntea lui Riley se încruntă de revoltă.
- Cine zice?
Dean şi April o priviră fix. Riley se uită furioasă la ei. Apoi dădu iar drumul la muzică şi începură să danseze cu toţii împreună.
capitolul 23
Blue îşi dădu cu fard pe obraji. Rozul pal se asorta cu rujul ei lucios nou şi cu rimelul negru. Folosi şi puţin creion negru de-a lungul liniei genelor şi nişte fard fu- muriu de ochi. Arăta minunat.
Mare brânză! Era vorba de mândrie, nu de frumuseţe. Avea ceva să îi demonstreze lui Dean înainte să plece din Garrison.
Când ieşi din baie, zări cutia goală de la testul de sarcină pe care o băgase în coşul de gunoi ieri dimineaţă după ce Dean plecase. Nu era însărcinată. Excelent! Foarte, foarte bine. Nu putea fi responsabilă pentru un copil, nu cu stilul ei de viaţă hoinar. Probabil că nu va avea niciodată copii, şi asta era în regulă. Cel puţin nici-odată nu va face un copil să treacă prin ceea ce trecuse ea. Totuşi, simţea un gol în interior. încă un lucru peste care va trebui să treacă.
Se îndreptă spre camera Niţei. Tivul de la rochia de vară pe care o cumpărase pentru petrecere îi atingea genunchii. Era galbenă ca un răsărit de soare, cu un tiv cu volan şi un corset care îi evidenţia pieptul. Noile sandale mov aveau panglici de satin, legate pe glezne în fundiţe delicate. Accentele mov aprins de pe sandale şi cerceii de culoarea ametistului pe care Dean i-i dăruise ofereau un plus de feminitate rochiei cu aer urban.
Nita făcea ultimele pregătiri în faţa oglinzii. Cu peruca ei mare blondă, cerceii candelabru de diamant şi un caftan pastelat larg, arăta ca un car alegoric sponsorizat de bordelul pensionarilor oraşului, dar cumva reuşea să i se potrivească.

- Hai să mergem, rază de soare, zise Blue din prag. Şi adu-ţi aminte să pari surprinsă.
-Tot ce trebuie să fac este să mă uit la tine, zise Nita măsurând-o pe Blue din cap până în picioare.
- Era şi timpul, asta-i tot.
- Chiar trecuse timpul. Când Blue se apropie, Nita se întinse şi ciufuli o şuviţă din părul lui Blue. Dacă m-ai fi ascultat, l-ai fi lăsat pe Gary să-l tundă aşa cu mult timp în urmă.
- Dacă te-aş fi ascultat, aş fi fost blondă.
Nita pufni.
- Era doar o idee.

Gary dorise să îşi pună mâinile în părul lui Blue din seara în care se cunoscuseră la Bam Grill. De îndată ce o avu pe scaunul lui, îi scurtase drastic din lungime până puţin peste lobul urechii, îi filase bretonul strâmb evidenţiindu-i ochii şi îi tunsese restul părului în şuviţe de diferite lungimi care îi încadrau chipul. Tunsoarea era mult prea drăgălaşă pentru confortul lui Blue, dar era şi necesară în acelaşi timp.
-Ar fi trebuit să te aranjezi pentru jucătorul acela de fotbal de la început, zise Nita. Atunci ar fi putut să vă ia pe amândoi în serios.
- Mă ia în serios.
- Ştii bine despre ce vorbesc. Ar fi putut să se îndră-gostească şi el de tine. La fel cum ai făcut-o şi tu.
- Sunt înnebunită după el, dar nu sunt îndrăgostită. E o mare diferenţă. Eu nu mă îndrăgostesc.
Nita nu înţelegea. Era vorba de Blue care pleca de acolo cu capul sus. Trebuia să fie sigură că Dean nu se va uita niciodată înapoi către ea nici măcar cu cea mai vagă urmă de milă.
O grăbi afară pe bătrână. Nita îşi verifică rujul în oglinda retrovizoare în timp ce Blue dădea cu spatele ca să iasă din garaj.
-Ar trebui să-ţi fie ruşine că îl laşi pe acel jucător de fotbal să te gonească din oraş. Aparţii aici în Garrison, nu să alergi de colo-colo.

- Nu pot să-mi câştig existenţa în Garrison.
- Deja ţi-am spus cu cât te-aş plăti dacă rămâi. Mult mai mult decât poţi tu să faci pictând tablouaşele tale prosteşti.
- îmi place să pictez tablouaşele mele prosteşti. Ceea ce nu-mi place este să trăiesc în sclavie.
-Eu sunt cea care trăieşte în sclavie, replică Nita, cu modul în care o faci pe şefa cu mine. Eşti atât de încăpă-ţânată încât nu vezi că întorci spatele unei oportunităţi de aur. Nu voi trăi pentru totdeauna şi ştii că n-am cui altcuiva să-i las toţi banii mei.
- Eşti unul dintre nemuritori. Vei trăi mai mult decât noi toţi.
- Fă ce glume vrei tu, dar valorez milioane, şi fiecare dintre ele poate fi al tău într-o zi.
- Nu vreau milioanele tale. Dacă ai mai avea o urmă de decenţă, ai lăsa totul oraşului. Ceea ce vreau este să plec din Garrison. Ea frână la indicatorul stop înainte de a intra pe Church Street. Ajunsese exact la timp. Adu-ţi aminte, zise ea. Fii graţioasă!
-Am lucrat la Arthur Murray. Ştiu cum să fiu graţioasă.

- Dacă mă gândesc mai bine, doar mişcă-ţi buzele şi lasă-mă pe mine să vorbesc. E mai sigur aşa.
Pufnetul Niţei sună aproape ca un râs, şi Blue îşi dădu seama cât de dor îi va fi de acel liliac bătrân. Cu Nita, Blue putea fi capricioasă, aşa cum avea chef.
Exact aşa cum era şi cu Dean.
Pe bannerul cu balonaşe care era agăţat peste Church Street scria „La mulţi ani, doamnă G., la cei 73 de ani!" Dean ştia sigur că Nita avea 76 şi nu avea nici un dubiu că Blue era în spatele acestei înşelătorii.
În jur de o sută de oameni se adunaseră ascultători în parc. Mai multe baloane fluturau în bătaia vântului, împreună cu steagurile roşii, albe şi albastre rămase de la celebrarea zilei de 4 Iulie din săptămâna anterioară. O trupă de adolescenţi neîngrijiţi, îmbrăcaţi

în tricouri negre şi daţi cu tuş la ochi, termină de cântat o versiune punk rock a cântecului „La mulţi ani". Riley îi zisese lui Dean că era trupa din garaj a nepotului lui Syl, singurii muzicieni care fuseseră de acord să cânte în acea zi.
în partea din faţă a parcului, lângă o mică grădină de trandafiri, Nita începu să taie un tort de mărimea unui teren de golf. Dean ratase discursurile pentru sărbătorită, dar din câte observa pe expresia fiecăruia, nu fuseseră memorabile. Feţe de masă în culorile drapelului acopereau mese lungi pe care erau carafe de punci şi de ceai rece. Le zări pe April şi pe Riley stând lângă masa cu tortul, vorbind cu o femeie în rochie galbenă. Câţiva localnici strigară către el, şi Dean le făcu cu mâna, dar o căuta necontenit pe Blue.
Ziua anterioară fusese una dintre cele mai rele zile din viaţa lui. Prima dată, întâlnirea urâtă cu Blue; apoi conversaţia dureroasă, dar eliberatoare cu Jack; şi, în final, maratonul de dans cu April. El şi April nu vorbiseră mult după aceea şi nu fusese vreo „blestemată de îmbrăţişare", după cum zisese Jack, dar amândoi înţelese- seră că lucrurile se schimbaseră. Dean nu ştia exact cum va fi noua lor relaţie, doar că era momentul ca el să se maturizeze şi să se obişnuiască cu femeia care devenise mama lui.
încă o dată, scană parcul cu privirea, dar încă nu o văzu pe Blue şi voia să o facă. Cumva trebuia să rezolve lucrurile. Nita îşi duse farfuria la un scaun rezervat doar pentru ea, în timp ce Syl şi Penny Winters începură să împartă tortul mulţimii. Nita începu să arunce săgeţi către liderul trupei din garaj, care cânta o variantă dementă a melodiei lui Paul McCartney Birthday. Atât Riley, cât şi femeia în galben erau cu spatele la el. April

gesticula către trupă, iar Riley se desprinse de grup ca să se ducă mai aproape.
Syl îl zări când punea o felie de tort pe o farfurie de plastic.
Un cuceritor înnăscut
345
-Vino aici, Dean! Glazura de trandafiri se termină repede. Blue, adu-l aici! Am o bucată cu numele lui pe ea.
Dean se uită în jur, dar nu o văzu nicăieri pe Blue. Apoi femeia micuţă în rochie galbenă se întoarse, şi el avu parte de primul şoc al sezonului.
- Blue?
Pentru un moment, ea păru la fel de vulnerabilă pre-cum copilul care el o acuzase că e. îşi ridică bărbia.
-Ştiu. Sunt al naibii de drăguţă. Fă-mi o favoare şi hai să nu vorbim despre asta!
Era mai mult decât drăguţă. April o transformase pe Miss Muffet într-un etalon în modă. Rochia i se potrivea perfect. Era exact de lungimea potrivită şi o acoperea exact atât cât cerea silueta micuţă a lui Blue. Corsetul i se lipea pe forme şi sandalele mov la modă îi evidenţi- au gleznele subţiri. El şi-o imaginase aşa. Acea tunsoare ciufulită sublinia structura ei osoasă delicată. Machiajul o avantaja şi era ultrafeminin. Ştiuse că nu îi trebuia mult ca să arate incredibil. Şi aşa era. Frumoasă, stilată, sexy. Cam la fel ca toate celelalte femei frumoase, stilate, sexy pe care le cunoştea. O ura aşa. O voia înapoi pe Blue a lui. Când în sfârşit se apropie de ea ca să-i vorbească, spuse un lucru nepotrivit:
- De ce?
- M-am săturat să zică toată lumea că tu eşti cel drăguţ.
Dean nu putu nici măcar să se prefacă a zâmbi. Voia să o bage înapoi în hainele ei neglijente, să arunce acele sandale micuţe şi fragile la gunoi. Blue era Blue, unică. Nu avea nevoie de toate astea. Dar va crede că a înnebunit dacă îi spunea toate astea, aşa că îşi trecu degetul mare de-a lungul bretelei ei subţiri de pe umăr.
- April cu siguranţă ştie să îşi facă treaba.
-Amuzant. Asta a zis şi ea despre tine când m-a văzut. Credea că tu m-ai aranjat.
-Tu singură ai făcut asta?
346
Susan Elizaberh Phillips
- Sunt un artist, Boo. Asta este doar o altă pânză pen- tru mine şi nu este una foarte interesantă. Acum du-te şi linguşeşte-o pe Nita! Până acum, a evitat să înjunghie pe cineva, dar după-amiaza abia a început.

- înainte, noi doi trebuie să vorbim. Despre ieri.
Ea încremeni.
-N-o pot lăsa singură. Ştii cum e.
- O oră şi apoi mă întorc după tine.
Dar Blue deja se îndepărta.
April îi făcu semn cu mâna pe deasupra capului lui Riley. Bagajul familiar de vechi resentimente se deschise, dar când privi înăuntru, Dean văzu doar praf. Dacă voia, putea să meargă la mama lui doar ca să pălăvrăgească. Şi exact asta făcu.
April decisese să poarte blugi la petrecere, împreună cu o pălărie de cowboy de paie şi o bluză care părea un Pucci vintage. Dădu din cap către trupă.
-Cu mult exerciţiu, basistul poate fi mediocru.
Riley apăru lângă ea.
-Ai văzut-o pe Blue? La început nu mi-am dat seama că e ea. Arată ca un adevărat adult şi toate cele.
- O iluzie, răspunse Dean încordat.
-Nu şi din punctul meu de vedere. April se uită la el pe sub marginea pălăriei de cowboy. Şi mă îndoiesc că acei bărbaţi care au încercat să îi atragă atenţia ar fi de acord. Ea pare să nu bage de seamă, dar lui Blue a noastră nu-i scapă prea multe.
- Blue a mea, se auzi el zicând.
April găsi acest lucru interesant.
- Blue a ta? Aceeaşi femeie care se pregăteşte să plece din oraş peste două zile?
- Nu pleacă nicăieri.
April păru îngrijorată.
-Atunci trebuie să munceşti pentru asta.
Un bărbat cu o şapcă cu cozoroc trasă pe ochi şi cu ochelari mari argintii de aviator, care îi acopereau ochii, se apropie. Riley făcu un mic salt.
- Tată! Nu credeam că o să vii.
Un cuceritor înnăscut

- Ţi-am zis că vin.
-Ştiu, dar...
- Dar te-am dezamăgit de atâtea ori încât nu mă mai crezi.
Jack îşi scosese cerceii şi brăţările şi se îmbrăcase dis-cret într-un tricou măsliniu şi pantaloni scurţi din de- nim, dar nimic nu putea să deghizeze acel faimos profil, iar o femeie cu un copil în braţe se uită curioasă la el.

April arătă un brusc interes pentru trupă. Capul lui Dean nu era acum suficient de limpede ca să-şi dea sea-ma de ce se întâmpla între ei.

- O văd pe Blue venind înspre noi? întrebă Jack.

-Nu arată grozav? zise Riley cu sinceritate. Este cea mai bună artistă. Ştiai că Dean încă nu s-a uitat la pic-turile ei din sufragerie? Spune-i, tată! Spune-i cât sunt de frumoase!

-Sunt... diferite.

Blue apăru înainte ca Dean să poată întreba ce a vrut să zică.

- Uau! exclamă Jack. Eşti femeie.

Blue se zăpăci aşa cum o făcea mereu când Jack i se adresa direct.

- Este ceva temporar. Prea multă bătaie de cap. Jack rânji, şi Blue se întoarse către Riley. îmi pare rău că aduc veşti proaste, dar Nita te-a chemat.

Printr-o fantă în mulţime, Dean o văzu pe Nita cum îi făcea semne furioase din scaunul ei. Blue se încruntă.

-Va face infarct dacă nu se calmează. Votez să nu ne grăbim cu primul ajutor.

- Blue mereu zice lucruri de astea, le spuse Riley ce-lorlalţi, dar o iubeşte pe doamna Garrison.

- Iar ai băut, tinerico? Credeam că am mai discutat despre asta.

Blue o luă de braţ pe Riley şi plecă împreună cu ea.

- Se pare că ai companie, zise Jack. Mai bine mă fac dispărut.

în timp ce el plecă, judecătorul Haskins şi Tim Tay- lor, directorul liceului, se apropiară de Dean.

-Salut, Boo. Judecătorul nu îşi putea lua ochii de la April. Mă bucur să te văd aici făcându-ţi datoria civică.

- Oricât de neplăcut ar putea fi, zise Tim. A trebuit să renunţ la partida în patru de sâmbătă dimineaţa. Ambii bărbaţi o priveau pe April. Cum nimeni nu zicea nimic, Tim îşi întinse mâna.

- Tim Taylor.

Dean ar fi trebuit să prevadă asta. Cum April nu se apropiase de locuri ca Barn Grill, ea nu îl cunoscuse pe nici unul dintre ei. Ea îşi întinse mâna.

-Bună. Eu sunt Susan...

- E mama mea, zise Dean. April Robillard.

Degetele lui April tresăriră. Ea dădu mâna cu amân-doi bărbaţii, dar pe sub marginea pălăriei de cowboy, ochii începură să î se umple de lacrimi.

-Scuze! îşi făcu vânt cu degetele. Alergiile de sezon.

Dean îşi aşează mâna pe umărul ei. Nu plănuise să facă asta – nu se gândise atât de departe –, dar se simţea de parcă tocmai câştigase cel mai mare joc al sezonului.
-Mama a făcut muncă sub acoperire pentru mine, folosind numele Susan O'Elara.
Asta necesita câteva explicaţii, pe care Dean le inventă pe loc în timp ce April clipea şi tuşea prefăcut din cauza alergiei. Când bărbaţii în sfârşit plecară, April se întoarse spre el.
- Nu-mi spune nici măcar un singur lucru sentimen-tal, că o să mă pierd complet.
-Bine, răspunse el. Haide să luăm nişte tort!
Să ia tort, decise el, depăşea cu mult să fii nevoit să te prefaci că tuşeşti din cauza alergiei.
April reuşi în sfârşit să se separe de grup. Găsi un loc adăpostit în spatele unui şir de tufişuri într-un colţ înde-părtat al parcului, se aşeză în iarbă cu spatele la gard şi începu să plângă. îşi recăpătase fiul. Trebuiau să testeze

apele pentru o perioadă, dar erau amândoi încăpăţânaţi, şi avea încredere că vor reuşi.
La distanţă, liderul trupei de garaj începu o melodie rap dureroasă, de băiat alb. Jack veni din colţul tufărişului în sanctuarul ei ascuns.
-Opreşte-l pe acel puşti înainte să rănească copiii inocenţi.
Se prefăcu a nu observa ochii ei roşii şi se aşeză lângă ea.
- Promite-mi că nu vei cânta niciodată rap, zise ea.
- Doar la duş. Cu toate că...
- Promite-mi!
- Bine. O luă de mână, iar ea nu încercă să se înde-părteze. Te-am văzut cu Dean.
Ochii ei începură din nou să lăcrimeze.
-M-a prezentat drept mama lui. A fost... minunat.
Jack zâmbi.
- Aşa a făcut? Mă bucur.
- Sper că într-o zi voi doi...
- Lucrăm la asta. Îi mângâie mijlocul palmei cu dege-tul mare. Mă gândeam la aversiunea ta privind aventurile de-o noapte. Pe scurt, va trebui să ieşim la întâlniri ca adulţii normali.
-Vrei să ieşi la întâlnire?
-Ţi-am zis seara trecută că m-am obişnuit cu relaţiile adevărate. Am nevoie de o casă permanentă, acum că o am pe Riley, şi ar putea la fel de bine să

fie în L.A. Se juca cu degetele ei, umplând-o cu o tensiune dulce, chinuitoare. Apropo, consider că asta e prima noastră întâlnire. Astfel, am o şansă mai bună să dau lovitura data viitoare când ieşim.

- Subtil.

Ea nu ar fi trebuit să zâmbească.

-N-aş putea fi subtil cu tine nici dacă aş încerca. Amuzamentul din privire îi dispăru. Te vreau, April. Fiecare centimetru din tine. Vreau să te văd şi să te ating. Vreau să te gust. Vreau să fiu în interiorul tău. Vreau tot. 350 Susan Elizaberh Phillips

Ea îşi trase în sfârşit mâna.

- Şi apoi, ce?
- O vom lua de la capăt.
- De asta a făcut Dumnezeu admiratoarele, Jack. Per-sonal, mie îmi place ceva mai multă structură.

-April...

Ea se ridică în picioare şi porni să o caute pe Riley.

Dean reuşi în sfârşit să o ia pe Blue din mulţime şi să o tragă într-un colţ din vechiul cimitir de lângă Biserica Baptistă. O aduse către umbra unuia dintre cele mai impresionante monumente din cimitir, o lespede elegantă, neagră, de granit, aparţinându-i lui Marshall Garrison. Putea să vadă că era agitată, dar încerca să o ascundă.

- Cum de a aflat toată lumea că April este mama ta. îl întrebă. Tot oraşul vuieşte.

-Nu vorbim despre April. Vorbim despre ce s-a în-tâmplat ieri.

Ea îşi feri privirea.

- Da, ce uşurare, nu-i aşa? Îţi poţi imagina cum aş fi eu cu un copil?

Destul de ciudat, putea. Blue ar fi o mamă grozavă, şi ca protector neînfricat, şi ca tovarăş de joacă nemaipo-menit. El alungă imaginea din minte.

-Vorbesc despre planul tău prostesc de a pleca din oraş luni.

-Ce e prostesc? Nimeni nu crede că este prostesc că tu pleci în cantonament vinerea viitoare. De ce ar fi în regulă ca tu să pleci, dar eu, nu? ■

Arăta prea mult ca un adult. O voia pe Miss Muffet înapoi.

- Pentru că noi doi n-am terminat, de asta, zise el, şi nu ai nici un motiv să te grăbeşti să pui capăt la ceva ce ne place amândurora.

-Am terminat definitiv. Sunt o călătoare, şi e mo-mentul să plec.

Un cuceritor înnăscut 351

- Bine. îmi poţi ţine companie cât conduc înapoi în Chicago. îţi va plăcea acolo.

Blue îşi trecu mâna peste colţul monumentului lui Marshall.
- E prea frig toamna acolo.
-Nici o problemă. Ambele mele locuinţe au şe- mineu şi cuptoare care funcţionează bine. Poţi să te muţi acolo.
Dean nu ştia care din ei fu mai surprins de cuvintele lui. Blue rămase total nemişcată, şi atunci îi sclipiră cer-ceii mov de sticlă în buclele negre.
- Vrei să mă mut cu tine?
- De ce nu?
- Vrei să locuim împreună?
El nu lăsase niciodată o femeie să locuiască cu el, dar se gândea că ar fi în regulă să împartă spaţiul său cu Blue.
- Sigur. Ce mare brânză?
-Acum două zile, nici măcar nu m-ai prezentat prietenilor tăi. Acum vrei să locuim împreună? Ea nu părea la fel de dură ca de obicei. Poate era rochia sau acele bucle lejere care îi încadrau faţa micuţă şi ascuţită. Sau poate era nefericirea care sclipea în ochii ei de Bo Peep.
Dean îi dădu după ureche o şuviţă de păr.
-Acum două zile, eram confuz. Acum nu mai sunt.
Blue se trase înapoi.
- înţeleg. în sfârşit, arăt îndeajuns de respectabil ca să mă poţi arăta în public.
El se zbârli.
- Modul în care arăţi n-are nimic de-a face cu asta.
- Doar o coincidenţă? Ea îl privi direct în ochi. Asta e cam greu de crezut.
- Ce fel de ticălos crezi că sunt? Se grăbi să continue înainte ca ea să poată răspunde: Vreau să-ţi arăt Chicago, atâta tot. Tot ceea ce vreau e o şansă să mă gândesc la locul în care suntem fără să fie un ceas care continuă să ticăie.

-Aşteaptă! Eu sunt gânditorul, îţi aminteşti? Tu eşti cel care stă în raioanele din magazine şi împarte mostre de parfumuri.
- încetează! Nu te mai abate de la tot ceea ce e impor-tant cu o glumă.
- Uite cine vorbeşte!
Tacticile lui curente nu funcţionau şi simţea cum îşi pierde răbdarea, deci luă o decizie de ultim moment.
-Şi, de asemenea, avem nişte afaceri de rezolvat. Te-am plătit pentru nişte picturi murale, dar încă nu le-am aprobat.

Ea îşi frecă tâmplele.
- Ştiam că o să le urăşti. Te-am avertizat.
- Cum aş putea să le urăsc? Nu le-am văzut.
Blue clipi.
-Am luat plasticul de pe uşă acum două zile.
-Nu m-am uitat. Tu trebuia să mi le arăţi, îţi aminteşti? Era parte din înţelegerea noastră. Pentru cât am investit în pereţii aceia, merit să îi văd pentru prima dată împreună cu artistul care i-a pictat.
- încerci să mă manipulezi.
-Afacerile sunt afaceri, Blue. învaţă să faci diferenţa.
- Bine! izbucni ea. Voi trece mâine pe acolo.
- în seara asta. Am aşteptat îndeajuns.
-Trebuie să le vezi la lumină.
- De ce? zise el. Cel mai des voi mânca acolo seara.
Blue se întoarse cu spatele la monument, la el, şi se
îndreptă către poartă.
-Trebuie s-o duc pe Nita acasă. N-am timp de asta.
-Vin să te iau la opt.
- Voi veni singură cu maşina.
El se uită pe la pietrele de mormânt o vreme, încercând să se adune, li oferise ceva ce nu mai oferise nici unei alte femei, şi ea îi aruncase totul înapoi de parcă nu ar fi însemnat nimic. Blue tot încerca să o facă pe fundaşul, dar era un lider jalnic. Nu doar că nu ştia cum să aibă grijă de echipă, dar ea nu putea nici măcar

să aibă grijă de ea însăşi. Cumva, Dean trebuia să schim-be asta şi nu avea mult timp.
Riley aruncă un teanc de farfurii de plastic la gunoi şi se întoarse să stea lângă doamna Garrison. Mulţi oameni plecau, dar petrecerea fusese reuşită, şi doamna Garrison fusese destul de politicoasă cu toată lumea. Riley ştia că era fericită că apăruseră atâţia oameni şi că vorbiseră cu ea.
- Ai observat cât de drăguţă a fost toată lumea cu tine astăzi? întrebă ea, doar ca să se asigure.
- Ei ştiu pe ce parte le e unsă cu unt pâinea.
Doamna Garrison avea ruj pe dinţi, dar Riley avea
ceva în minte şi nu voia să îi spună despre asta.
-Blue mi-a explicat ce se întâmplă în oraş. Asta e America, şi cred că ar trebui să îi laşi pe oameni să facă ce vor cu magazinele şi cu toate. Făcu o

pauză. Şi mai cred că ar trebui să începi să predai lecţii gratuite de balet copiilor care nu şi le permit.
- Lecţii de balet? Cine ar veni? Toţi copiii din ziua de azi sunt preocupaţi numai de hip-hop.
- Unora dintre ei le-ar plăcea şi baletul.
Riley întâlnise astăzi două fetiţe la şcoala generală care erau drăguţe şi de aici îi venise ideea.
-Ai multe păreri despre ce-ar trebui eu să fac, dar cum rămâne cu ceea ce vreau eu ca tu să faci? Este ziua mea şi am cerut numai un lucru.
Riley şi-ar fi dorit să nu fi deschis niciodată subiectul.
- Nu pot cânta în public, zise ea. Modul cum cânt la chitară încă nu e îndeajuns de bun.
- Prostii! Ţi-am dat toate acele lecţii de balet şi tu nu faci un singur lucru micuţ pentru mine.
- Nu este micuţ!
- Cânţi mai bine decât oricare dintre acei golani din trupă. Niciodată n-am mai auzit atâta gălăgie în toată viaţa mea.
- Voi cânta pentru tine acasă. Doar noi două.

- Crezi că eu nu eram speriată când am dansat pen-tru prima dată în public? Eram atât de speriată încât aproape am leşinat. Dar n-am lăsat asta să mă oprească.
- N-am chitara cu mine.
- Ei au chitare.
Arătă cu bastonul către trupă.
- Sunt electrice.
- Una dintre ele nu e.
Riley nu credea că Nita observase când liderul grupu-lui îşi schimbase chitara electrică cu una acustică când încercau să cânte Time of Om Life de Green Day.
-Nu pot să împrumut chitara altcuiva. Nu mi-o va da.
- Vom vedea.
Spre groaza lui Riley, Nita se ridică de pe bancă şi se îndreptă către trupă. Mai puţin de jumătate din mulţime plecase, rămăseseră mai mult familiile care îşi lăsaseră copiii să se joace şi nişte adolescenţi care zăboveau împreună. Dean intră prin intrarea laterală a parcului, şi Riley se grăbi să ajungă la el.
- Doamna Garrison încearcă să mă facă să cânt. Spu-ne că este cadoul ei.

Lui Dean nu îi plăcea de doamna Garrison şi s-ar fi aşteptat ca el să se înfurie, dar părea să se gândească la altceva.
- Ai de gând s-o faci?
- Nu! Ştiu că nu pot. Sunt încă mulţi oameni în jur.
El privi pe deasupra capului lui Riley, de parcă încer-ca să găsească pe cineva.
- Nu atât de mulţi.
-Nu pot cânta în faţa oamenilor.
- Cânţi pentru mine şi pentru doamna Garrison.
- Este diferit. Era privat. Nu pot cânta în faţa străinilor.
În sfârşit, el păru că îi acordă atenţie.
- Nu poţi cânta în faţa străinilor sau nu vrei să cânţi în faţa lui Jack?
Un cuceritor înnăscut
355
Când ea îi explicase ce simţea, îl făcuse să promită că nu va spune niciodată nimic despre asta. Acum o folosea împotriva ei.
- Nu înţelegi.
- înţeleg. îşi puse mâinile pe umerii ei. îmi pare rău, Riley. Va trebui să te descurci singură cu asta.
- Tu nu te-ai fi dus pe scenă să cânţi la vârsta mea.
- Eu nu pot cânta ca tine.
- Cânţi destul de bine.
-Jack chiar încearcă, zise el. Dacă o să cânţi, asta nu va schimba sentimentele lui faţă de tine.
- N-ai de unde să ştii asta.
-Nici tu. Poate e timpul să afli cu certitudine.
- Deja ştiu sigur.
Zâmbetul lui părea puţin prefăcut, şi ea se gândi că poate Dean era puţin dezamăgit de ea.
- în regulă, zise el. Lasă-mă să văd dacă pot să-l fac pe liliacul bătrân să te lase în pace.
în timp ce Dean se îndrepta către doamna Garri- son, Riley începu să se simtă ameţită. înainte de a veni la fermă, mereu trebuia să îşi ia singură apărarea, dar acum Dean îi lua apărarea, exact ca atunci când tatăl ei voia să o ducă înapoi în Nashville. Şi el nu era singurul. April şi Blue îi luau apărarea în preajma doamnei Garrison, chiar şi când nu avea nevoie. Şi tatăl ei îi luase apărarea în noaptea când crezuse că Dean o urmăreşte cu adevărat.
Doamna Garrison vorbea cu liderul chitarist când Dean ajunse lângă ea. Riley îşi rodea unghiile. Tatăl ei stătea singur lângă gard, dar Riley văzu

câţiva oameni uitându-se ciudat la el. April ajuta la curăţenie, şi Blue tocmai împachetase nişte tort care rămăsese pentru ca doamna Garrison să îl ducă acasă. Doamna Garrison spunea că dacă oamenii îşi ţin lumina interioară sub obroc, aceasta se va stinge, iar Riley se va ofili devenind un nimeni dacă nu începea să fie sinceră cu ea însăşi.
356
Susan Elizaberh Phillips
Era udă la subsuori şi simţea că îi vine să vomite. Ce dacă va începe să cânte şi va fi îngrozitoare? Se uită la ta-tăl ei. Chiar mai rău, dacă nu va fi deloc îngrozitoare?
Jack se îndreptă când o văzu pe fiica lui mergând către microfonul trupei, cu o chitară în braţe. Chiar şi din partea cealaltă a parcului, putea să vadă cât este de înspăimântată. Chiar avea de gând să cânte?
- Numele meu este Riley, şopti ea în microfon.
Părea mică şi neajutorată. Jack nu ştia de ce face asta, ştia doar că nu o va lăsa să fie rănită. începu să se mişte, dar Riley deja începuse să cânte.
Nimeni nu se deranjase să îi conecteze chitara acustică la un amplificator şi, la început, mulţimea o ignoră. Dar Jack putu să audă şi, deşi era partea de început, abia se auzea, însă el recunoscu Why Not Smile? Stomacul i se contractă atunci când Riley începu să cânte.
îţi aminteşti când eram tineri,
Şi fiecare vis era ca prima oară?
Nu îi păsa dacă va face praf coverul lui. Trebuia să ajungă pe scenă. Asta nu era o piesă pentru un copil de 11 ani şi el nu o va lăsa să se facă de ruşine.
Nu mă aştept să înţelegi
Cu tot ce ai văzut. Nu cer asta.
Vocea ei blândă, melodioasă era într-un contrast atât de mare cu urletele false ale trupei, încât mulţimea începu să tacă. Riley ar fi fost dărâmată dacă lumea ar fi râs. Jack îşi grăbi paşii doar cat să o vadă pe April apărând lângă el şi întinzând mâna să îl oprească.
-Ascultă, Jack! Ascult-o!
O făcu.
Ştiu că viaţa este crudă.
Ştii asta mai bine ca mine.
Un cuceritor înnăscut
357
Riley rată un acord, dar vocea nu îi ezită deloc.
Iubire, de ce să nu zâmbeşti?

Mulţimea deveni tăcută, şi rânjetul adolescentin al membrilor trupei dispăru. Să asculţi o fată micuţă cân-tând acele cuvinte de adult ar fi trebuit să fie amuzant, dar nimeni nu râdea. Când Jack cânta Why Not Smile?, transforma melodia într-un asalt furios, agresiv. Riley era durere pură pe note muzicale.
Ea termină piesa cu un fa în loc de un mi. Fusese atât de concentrată pe acorduri încât nu se uitase la mulţime şi păru luată prin surprindere când ei începură să apla-ude. Jack se aştepta ca ea să fugă de acolo. în schimb, se apropie mai mult de microfon şi zise încet:
-Acest cântec este pentru prietena mea, doamna Garrison.
Oamenii din public începură să strige pentru un bis. Dean zâmbi, şi aşa făcu şi Blue. Riley îşi puse pana de la chitară între buze şi reacordă chitara. Fără să o intereseze drepturile de autor sau confidenţialitatea care mereu acompania lansarea unui nou cântec al lui Patriot, Riley începu lent cu Cry Like I Do, unul dintre cântecele la care lucrase el la cabană. Jack nu putea să fie mai mândru de atât. La final, mulţimea aplaudă, şi ea începu cu piesa Moffatt Sisters Down and Dirty. Jack realiză că alegerile ei muzicale erau bazate mai mult pe părerea ei dacă poate să se descurce cu acordurile decât cu melodia în sine. De data asta când termină, ea spuse un simplu „mulţumesc" şi dădu înapoi chitara, ignorând cererea publicului pentru un bis. Ca fiecare artist minunat, fusese îndeajuns de deşteaptă să iasă cât încă ei voiau mai mult.
Dean ajunse primul la Riley şi stătu lângă ea în timp ce oamenii se adunau ca să o felicite. Riley se uita cu greu în ochii oricui. Doamna Garrison părea atât de înfumurată de parcă ea ar fi cântat. Blue era toată radi-oasă, şi April râdea.

Riley nu se uita la el. Jack îşi aminti e-mailul pe care i-l trimisese lui Dean când încerca să înţeleagă de ce era atât de secretoasă în ceea ce priveşte cântatul ei.
x,Dă'ţi singur seama", zisese Dean.
În acel moment, el crezuse că Riley se temea că el nu o va mai iubi dacă nu cânta îndeajuns de bine, dar acum o înţelesese mai bine pe fiica lui. Ştia exact cât de bine cânta şi voia ceva total diferit.
În timp ce mulţimea se risipea, mai mulţi oameni se holbau deschis la el. Cineva îi făcu o poză. O femeie de vârstă mijlocie se apropie de el.
- S-scuzaţi-mă, dar... nu sunteţi Jack Patriot?
Dean văzuse derularea evenimentelor şi apăru imediat lângă ea.
- Ce-ar fi să-l lăsaţi în pace?

Femeia se înroşi.
- Nu pot să cred că este el. Aici în Garrison. Ce faceţi aici, domnule Patriot?
- Este un oraş drăguţ.
Se uită în spatele ei şi le văzu pe Nita şi pe Blue ve-ghind asupra lui Riley.
-Jack e un prieten de-al meu. Stă la ferma mea, răs-punse Dean. Ştiu că ceea ce îi place cel mai mult la Gar-rison este că are intimitate.
- Sigur, înţeleg.
Cumva, Dean reuşi să ţină departe restul curioşilor care se uitau. Blue şi April o conduseră pe Nita către maşina ei. Dean o împinse uşor pe Riley către tatăl ei şi apoi dispăru, nelăsându-i altă opţiune decât să se apro-pie.
Ea părea atât de neliniştită încât îi frânse inima lui Jack. Ce se va întâmpla dacă greşea în legătură cu asta? Dar nu avea timp de îndoieli. O sărută rapid pe creştetul capului. Riley mirosea a tort.
- Ai fost minunată acolo sus, zise el. Dar vreau o fiică, nu un rock star adolescent.
Ea îşi înălţă capul. Jack îşi ţinu respiraţia. Ochii ei erau plini de uimire şi neîncredere.
- Serios? rosti ea expirând o dată lung.
Un cuceritor înnăscut

Jack făcuse atâtea progrese cu Riley vara aceea, încât şi cea mai mică greşeală putea să strice totul.
- Nu spun că nu vreau ca tu să cânţi – asta depinde numai de tine dar trebuie să îţi păstrezi mintea limpede. Ai o voce uimitoare, dar prietenii tăi adevăraţi sunt oamenii care te-ar iubi şi dacă n-ai putea să cânţi o notă.
Făcu o pauză. Ca mine.
Ochii ei căprui-închis, atât de asemănători cu ai lui, se deschiseră larg.
- Şi Dean, şi April, continuă el. Blue. Chiar şi doamna Garrison.
Poate că exagera puţin, dar trebuia să se asigure că ea înţelegea. Nu trebuie să cânţi ca să câştigi prietenia cuiva. Sau iubirea lor.
-Tu ştii, şopti ea.
El se prefăcu că nu înţelese.
- Am fost mulţi ani în afacerea asta. Le-am văzut cam pe toate.
Acum ea începu să se îngrijoreze.
- Dar încă mai pot cânta pentru oameni, nu? După ce nu mai sunt atât de nasoală la chitară.
- Doar dacă vrei s-o faci. Şi doar dacă nu laşi pe ni-meni să judece cine eşti doar în funcţie de vocea ta.

- Promit!
Jack o cuprinse cu braţele şi o trase mai aproape.
-Te iubesc, Riley.
Obrazul i se lipi de pieptul lui.
- Şi eu te iubesc, tată.
Era prima dată când rostea aceste cuvinte.
Se îndreptară îmbrăţişaţi către maşină. Chiar înainte să ajungă acolo, Riley zise:
- Putem să vorbim despre viitorul meu? Nu cântatul, ci şcoala şi unde voi locui şi toate cele.
Chiar atunci, Jack ştiu exact cum avea de gând să ges-tioneze lucrurile.
- Prea târziu, zise el. Deja m-am decis.
Vechea privire precaută era din nou în ochii ei.
-Asta nu-i corect.

- Eu sunt tatăl şi eu iau deciziile. Urăsc să fiu eu cel care îţi aduce veştile proaste, copil celebru, dar nu te mai apropii de mătuşa Gayle şi de Trinity indiferent de cât de mult mă implori.
- Serios? Cuvintele ieşiră ca un suspin blând.
-N-am stabilit încă toate detaliile, dar mergem în
L.A. împreună. Vom găsi o şcoală bună pentru tine acolo. Nu un internat. Vreau să fii prin preajma mea ca să pot fi cu ochii pe tine. Vom angaja o menajeră care ne va plăcea amândurora, ca tu să ai pe cineva să-ţi ţină companie când eu va trebui să călătoresc. O vei putea vedea pe April uneori – încă lucrez la partea aceea. Ce părere ai?
- Cred... cred că este cel mai bun lucru!
-Aşa cred şi eu.
Când urcă în maşină, zâmbi pentru sine. Rock and roll-ul poate că te menţine tânăr, dar să te maturizezi în sfârşit chiar este ceva demn de menţionat.
capitolul 24
Blue ajunse la fermă cu o oră mai târziu. Îşi schimbase rochia galbenă de vară din după-amiaza aceea cu un top alb simplu şi o pereche nouă de pantaloni scurţi, amândouă de mărimea ei. Dean spera că Jack şi Riley vor sta departe aşa cum trebuiau să o facă.
-Nu vreau să fac asta, zise Blue când intră în hol.
Dean se abţinu să nu o sărute şi închise uşa de la intrare.
-Sfatul meu este să treci repede peste asta. Mergi în sufragerie înaintea mea şi aprinde toate luminile, ca efectul groaznic să fie complet când intru.

Nu putu să scoată nici măcar o umbră de zâmbet de la Blue. Era ciudat să o vadă atât de tulburată.

- Ai dreptate.

Ea şi noile ei sandale mov trecură pe lângă el spre sufragerie. Dean ar fi vrut să arunce acele încălţări

la gunoi şi să o facă să poarte ghetele urâte, negre, de motociclist. Luminile din sufragerie se aprinseră.

- O să le urăşti, zise ea din interior.
- Cred că ai pomenit asta înainte. El zâmbi. Poate ar trebui să mă îmbăt înainte.

Intră în sufragerie. Zâmbetul îi dispăru. Era pregătit pentru multe lucruri, dar nu pentru ceea ce văzu.

Blue crease o pădure de ceaţă şi fantezie. Raze de lu-mină slabă, alburie, pătrundeau printre frunzele copacilor diafani. Un leagăn făcut din viţe înflorite se legăna pe o ramură curbată. Flori niciodată întâlnite în natură formau un covor luminos în jurul caravanei ţigăneşti aşezate lângă un lac fantastic. Dean nu putu să se gândească nici măcar la un lucru pe care să îl spună. Cu excepţia unuia nepotrivit:

- Acolo e o zână?
- D-doar una mică. Blue privi în sus la creatura micu-ţă care se uita către ei din partea de sus a ferestrei. Apoi îşi acoperi faţa cu mâinile. Ştiu! E îngrozitor! N-ar fi trebuit niciodată s-o fac, dar pensula a avut propria voinţă. Ar fi trebuit să o acopăr. Şi... pe celelalte, la fel.
- Sunt mai multe?
- Durează un timp până le vezi pe toate. Blue se cu-fundă într-un scaun dintre ferestre şi vorbi cu o voce slabă, rănită: îmi pare foarte rău. N-am vrut s-o fac. Asta e o sufragerie. Picturile murale pe care le-am făcut îşi au locul într-un... într-un dormitor de copil sau o... o grădiniţă. Dar pereţii erau atât de perfecţi şi lumina era excelentă şi n-am ştiut cât de mult voiam să pictez aşa.

Dean nu părea să poată cuprinde totul cu privirea. Oriunde se uita, vedea ceva nou. O pasăre având în cioc un coş împodobit cu funde zbura pe cer. Un curcubeu lângă uşă şi un nor cu faţa unei bătrâne cu obrajii ca merele privea în jos către caravana ţigănească. Pe cel mai lung perete, un unicorn îşi băga nasul în apa de la mar-ginea lacului. Nu era de mirare că lui Riley îi plăceau aceste picturi atât de mult. Şi nu este de mirare că April

părusе îngrijorată când el o întrebase despre ele. Cum putuse Blue a lui cea dură, cu limba ascuţită, să creeze ceva atât de blând, atât de magic?
Pentru că ea nu era dură deloc. Asprimea lui Blue fusese armura pe care o ţinea în jurul ei ca să răzbată în viaţă. în interior, era la fel de fragilă ca picăturile de rouă pe care le desenase pe întinderea de flori în formă de clopoţei.
îşi trecu degetele printre bucle şi îşi lăsă fruntea în mâini.
- Este îngrozitor. Ştiam cât sunt de greşite în timp ce le pictam, dar nu m-am putut opri. Era ca şi cum ceva scăpase de sub control în interiorul meu şi toate astea au ieşit la suprafaţă. îţi voi returna cecul şi, dacă îmi dai câteva luni, îţi voi rambursa oricât e nevoie ca să zugrăveşti camera.
Dean îngenunche în faţa ei şi îi dădu la o parte mâi- nile care îi acopereau faţa.
-Nimeni nu zugrăveşte nimic din nou, zise el, pri-vind-o în ochi. Le iubesc.
„Şi te iubesc."
Îşi dădu seama de asta atât de uşor, de parcă luase o gură de aer. îşi întâlnise destinul când oprise pe acea autostradă de lângă Denver. Blue îl provoca, îl fascina, îl excita – Dumnezeule, cât îl excita. Ea îl înţelegea, şi el o înţelegea pe ea. Aceste picturi murale îl lăsaseră să vadă visătoarea din interior, femeia care era hotărâtă să plece departe de el luni dimineaţă.
-Nu trebuie să te prefaci, zise ea. Ţi-am zis cât de mult urăsc când eşti drăguţ. Dacă prietenii tăi vedeau asta...
- Când prietenii mei o să vadă asta, cu siguranţă nu va trebui să mă îngrijorez că vor exista pauze în conversaţia de la cină.
-Vor crede că ţi-ai pierdut minţile.
„Nu după ce te vor cunoaşte."
Arătând mai serioasă decât o văzuse el vreodată, Blue îşi trecu mâinile prin părul lui.
Un cuceritor înnăscut
363
-Ai un simţ al esteticului fără cusur, Dean. Casa aceasta e masculină. Totul în ea. Ştii cât de nepotrivite sunt aceste picturi murale.
-Sunt complet greşite. Şi incredibil de frumoase. „Exact ca tine." Ţi-am spus cât eşti de uimitoare?
Blue îi cercetă chipul. Mereu putuse să vadă prin el, şi expresia îi deveni treptat tot mai mirată.
- Chiar îţi plac, nu? N-o spui numai ca să fii drăguţ.
- Nu te-aş minţi niciodată în legătură cu ceva impor-tant. Sunt minunate. Tu eşti minunată.

începu să o sărute – în colţul ochilor, pe rotunjimea obrazului, pe buza de sus. Camera arunca o vrajă asupra lor, şi ea era curând în braţele lui. Dean o ridică şi o duse afară, schimbând o lume magică cu o alta – refugiul caravanei ţigăneşti. Sub viţele pictate şi florile fanteziste, făcură dragoste. în linişte. Tandru. Perfect. Blue era în sfârşit a lui.
Perna goală de lângă el din dimineaţa următoare era din vina lui pentru că nu comandase acea toaletă por-tabilă. îşi trase pantalonii scurţi şi tricoul. Ar fi bine ca Blue să pregătească cafeaua. Voia să stea cu ea pe verandă, bând cafea şi discutând despre restul vieţii lor. Dar când merse în curte, văzu că maşina roşie dispăruse. Se grăbi înăuntru şi fu întâmpinat de sunetul unui telefon.
-Treci aici acum! exclamă Nita când Dean răspunse. Blue pleacă.
- Despre ce vorbeşti?
- Ne-a păcălit, zicând că pleacă luni. în tot acest timp, plănuia să plece azi. Chauncey Crole a mers cu ea să îşi ridice maşina închiriată şi acum se îndreaptă către garaj să o încarce. Ştiam că ceva e-n neregulă. Ea a fost...
Dean nu mai aşteptă să audă restul.
Un sfert de oră mai târziu, intră pe aleea din spatele casei Niţei şi opri derapând lângă nişte tomberoane. Blue stătea lângă portbagajul deschis al unui model nou de Corolla. în ciuda căldurii, purta un tricou fără

mâneci negru, blugi şi ghetele ei de motociclist. Dean nu ar fi fost surprins să vadă şi o zgardă de piele cu ţinte în jurul gâtului. Singurul lucru delicat la ea era tunsoarea pufoasă. Dean ieşi din camionetă.
- Mulţumesc pentru nimic.
Ea lăsă o cutie cu instrumente pentru pictură în port' bagaj. Bancheta din spate era deja încărcată.
-Am avut parte de suficiente momente de „ră- mas-bun" când eram copil, zise ea împietrită. Nu mai vreau să trec prin asta. Apropo, o să fii fericit să afli că mi-a venit ciclul.
Dean nu rănise niciodată în viaţa lui o femeie, dar pe ea ar fi vrut să o scuture până când îi scrâşneau dinţii.
- Eşti nebună, ştii asta? Merse spre ea. Te iubesc!
- Da, da, şi eu te iubesc. îşi aruncă geanta de pânză înăuntru.
-Vorbesc serios, Blue. Ne aparţinem unul altuia. Ar fi trebuit să-ţi spun aseară ce simt, dar tu eşti atât de afurisit de sperioasă încât am vrut să lucrez la asta ca să nu te sperii.
Ea îşi puse o mână în şold, făcând-o pe dura, dar fără să îi reuşească.

- Fii serios! Nu mă iubeşti.
- Este atât de greu de crezut?
- Da. Tu eşti Dean Robillard, şi eu sunt Blue Bailey. Tu porţi etichete de firmă, şi eu mă mulţumesc cu un chilipir de la Wal-Mart. Eu sunt un hoinar, şi tu ai o carieră care luminează cerul. Trebuie să auzi mai multe?

Trânti uşa portbagajului ca să o închidă.

- Astea-s porcării superficiale.
- Deloc. îşi scoase o pereche de ochelari de soare ieftini din poşeta pe care o lăsase pe capotă şi îi puse la ochi. Fanfaronada ei dispărea, şi buza de jos îi tremura. Ţi s-a dat viaţa peste cap vara asta, Boo, şi eu am fost fata la care mergeai ca să te ajute să treci peste asta. Am iubit fiecare minut din aceste şapte săptămâni, dar n-a fost o viaţă reală. Am fost Alice din ţara ta a minunilor.

Dean ura să se simtă neajutorat şi sări la atac.

- Crede-mă, ştiu diferenţa dintre realitate şi fantezie mai bine decât tine, judecând după sufrageria mea. Nu ţi-ai dat seama cât de supertalentată eşti!
- Mulţumesc.
- Mă iubeşti, Blue.

Maxilarul îi ieşi în afară.

- Sunt nebună după tine, dar eu nu mă îndrăgostesc.
- Ba da, o faci. Dar n-ai curajul să mergi până la capăt. Blue Bailey cea cu gura mare şi-a pierdut curajul cu ani în urmă.

Dean aşteptă contraatacul ei, dar Blue îşi lăsă capul în jos şi frecă cu gheata pietrişul.

- Sunt realistă. Într-o zi îmi vei mulţumi.

Toată obrăznicia şi aroganţa sa dispăruseră. Puterea ei era prefăcută. Era falsă – blândă, plină de durere şi de frică, în interior. Dean se strădui să îşi recapete cumpătul, dar nu reuşi.

- Eu nu pot face asta pentru tine, Blue. Fie ai curajul să-ţi asumi un risc, fie nu.
- îmi pare rău.
- Dacă pleci, nu vin după tine.
- înţeleg.

Lui nu îi venea să creadă că Blue face asta. Chiar şi când o privi urcându-se în maşină, aştepta ca ea să îşi găsească curajul. Dar motorul porni. Un câine lătră în depărtare. Ea dădu cu spatele pe alee. O albină bâzâi lângă el spre o

tufă de nalbe, şi Blue se îndepărtă. Dean aştepta ca ea să oprească. Să se întoarcă. Nu o făcu.
Uşa din spate se trânti, şi Nita coborî scările, cu ha-latul fluturând peste cămaşa de noapte stacojie. Dean sări în camioneta lui înainte ca ea să îl ajungă. Ceva de neimaginat începu să îi treacă prin minte. încerca să nu se gândească la asta, dar când acceleră pe alee, gândul prinse mai multă putere. Dacă Blue îi spusese adevărul? Dacă doar el se îndrăgostise?
„Era adevărat?11 Blue se tot întreba când conducea pe Church Street pentru ultima oară. Era o laşă? îşi scoase

ochelarii şi îşi şterse ochii cu dosul palmei. Dean credea că o iubeşte, altfel nu ar fi rostit cuvintele. Dar lumea îi mai spusese că o iubeşte şi înainte, şi fiecare dintre ei o lăsase să plece. Dean nu putea fi cu nimic diferit. Bărbaţii ca el nu erau sortiţi femeilor ca ea.
Blue ştiuse de la început că această aventură o va pune în pericol, dar chiar dacă se chinuise să îşi contro-leze emoţiile, îşi dăruise inima. Poate că într-o zi cuvintele lui de iubire vor fi o dulce amintire, dar acum erau un cuţit ruginit care se răsucea în inima ei.
Lacrimile i se rostogoleau necontenit peste obraji. Nu putea să treacă peste cuvintele lui dureroase. „Blue Bailey cea cu gura mare şi-a pierdut curajul cu ani în urmă."
Dean nu înţelegea. În ciuda a cât de mult încerca, nimeni nu o iubise vreodată îndeajuns încât să o ţină prin preajmă. Nimeni niciodată...
Trase aer în piept. Se vedea indicatorul de la ieşirea din oraş. Scotoci în poşetă ca să caute un şervеţel. În timp ce îşi sufla nasul, aruncă o privire atentă în interiorul ei şi văzu o femeie care lăsa frica să îi dicteze cursul vieţii.
Luă piciorul de pe accelerаţie. Nu putea să plece aşa din oraş. Dean nu era prost. Nu şi-ar fi dăruit inima oricui. Era ea chiar atât de defectă încât să nu poată recunoaşte dragostea sau era doar o realistă?
Căuta un loc pe drum ca să întoarcă, dar înainte de a găsi unul, auzi sirena.
O oră mai târziu, privea peste biroul cenuşiu metalic al şefului poliţiei, Byron Wesley.
- N-am furat lănţişorul ei cu diamante, zise ea pentru a suta oară. Nita mi l-a pus în poşetă.
Şeful se uita la televizor deasupra ei, unde rula Meet the Press.
- De ce-ar face una ca asta?
- Ca să mă ţină în Garrison. Ţi-am zis. Dădu cu pum-nul în birou. Vreau un avocat.

Şeful îşi scoase scobitoarea din gură.
-Hal Cates joacă golf duminică dimineaţa, dar îi poţi lăsa un mesaj.
- Hal Cates este avocatul Niţei.
- Este singurul din oraş.
Lucru care însemna că Blue va trebui să o sune pe April.
Dar April nu răspunse la telefon, şi Blue nu avea nu-mărul lui Jack. Nita era cea din cauza căreia era arestată şi era puţin probabil să îi plătească cauţiunea. Mai ră-măsese Dean.
- Inchide-mă, zise ea adjunctului. Trebuie să mă gândesc.
-Ai de gând s-o scoţi pe Blue astăzi? întrebă Jack luni după-amiază, la o zi de la arestarea lui Blue, când el şi Dean erau cocoţaţi unul lângă altul pe scări, dând ham-barului o mână proaspătă de vopsea albă.
Dean îşi şterse transpiraţia din ochi.
-Nu.
April se uită spre el de jos, unde vopsea o fereastră. Bandana roşie pe care şi-o pusese peste păr era deja stro-pită cu alb.
- Eşti sigur că ştii ce faci?
- Sunt sigur. Şi nu vreau să vorbesc despre asta.
Nu era deloc sigur. Ştia doar că Blue nu era îndeajuns de puternică pentru a rămâne în joc. Dacă Nita nu ar fi oprit-o, ea ar fi fost la jumătatea ţării până acum. Când Dean se trezise de dimineaţă, decisese că fie se va îmbăta şi va rămâne aşa toată ziua, fie va vopsi hambarul ăsta blestemat până când va fi prea obosit să mai simtă vreo durere.
- Mi-e dor de ea, zise Jack.
Dean strică o pânză de păianjen cu pensula de vopsea. În ciuda a tot ceea ce îi spusese, ea tot plecase de lângă el.
Riley interveni de jos.

- Nu cred că Blue şi Dean sunt singurii care s-au cer-tat. Cred că şi tu, şi April aţi făcut-o, tată.
Jack îşi menţinu privirea pe direcţia în care zugrăvea.
- Eu şi April nu ne-am certat.
- Cred că aţi făcut-o, zise Riley. Abia aţi mai vorbit unul cu altul toată ziua de ieri, şi nimeni nu mai dansează.
- Zugrăvim, zise April. Nu poţi dansa tot timpul.
Riley trecu la subiect.
- Cred că voi doi ar trebui să vă căsătoriţi.

- Riley!
April, care nu lăsa niciodată ceva să o jeneze, se înroşi. Jack era mai greu de citit. Riley insistă:
-Dacă vă căsătoriţi, Dean nu ar fi un... ştii tu, şopti ea. Un bastard.
-Tatăl tău este un bastard, izbucni April. Nu Dean.
-Nu e prea drăguţ din partea ta. Riley o ridică pe Puffy.
-April e furioasă pe mine, zise Jack, înmuind trafale- tul în cutia prinsă de scară. Chiar dacă n-am făcut decât să-i spun că sunt de părere că ar trebui să începem să ne dăm întâlniri.
Dean se forţă să îşi lase la o parte tristeţea. Se uită în jos la Riley.
- Şterge-o!
-Nu vreau.
- Trebuie să vorbesc cu ei, zise el. Chestii de oameni mari. îţi voi povesti mai târziu. Promit!
Riley se gândi un moment, şi apoi ea şi Puffy se în-dreptară către casă.
-Nu vreau să ies cu el la întâlnire, şuieră April, în timp ce Riley se îndepărta. Nu-i nimic mai mult decât o încercare nereuşit deghizată de a mă băga în patul lui. Nu că m-aş considera atât de irezistibilă zilele astea, dar încearcă să-l convingi.
Dean se strâmbă.
-Vă rog. Nu în faţa copilului.
April îşi îndreptă pensula către Jack şi o picătură de vopsea îi căzu pe braţ.
Un cuceritor înnăscut
369
- Ţie îţi plac provocările, şi eu nu mă ofer. De asta mă consideri o noutate.
Pe cât era de respingător să audă despre viaţa sexuală a părinţilor lui – sau se pare, lipsa ei –, Dean era implicat în această conversaţie şi se obligă să rămână pe poziţie.
- Ceea ce te face o noutate, zise Jack, este felul în care nu te poţi separa de trecut.
începură să îşi aducă insulte unul altuia, amândoi atât de concentraţi să se protejeze pe ei înşişi încât nu vedeau câtă durere îşi produceau, dar Dean văzu. Coborî de pe scară. Doar pentru că viaţa lui era un dezastru, nu însemna că nu ştia clar ce ar fi trebuit să facă alţi oameni.
-Ar însemna mult pentru mine dacă voi doi v-aţi plăcea reciproc, spuse el, dar presupun că asta e problema mea. Ştiu că nu vreţi să mă faceţi să mă simt ca o greşeală, şi păstrarea aparenţelor de fiecare dată când sunt prin preajmă trebuie să fie un lucru care deja s-a învechit.

Momeală pentru fraieri, şi Blue ar fi văzut imediat mişcarea, dar ea era în prezent închisă în închisoarea oraşului pentru furtul unui colier pe care Nita îl pusese în poşeta ei, iar aceştia doi se simţeau copleşiţi de vină.

- O greşeală? exclamă April, dând la o parte pensula. Să nu simţi niciodată că ai fost o greşeală.

Jack coborî pe scară şi veni lângă ea, amândoi brusc uniţi.

-Ai fost un miracol, nu o greşeală.

Dean îşi şterse nişte vopsea de pe mână.

- Nu ştiu, Jack. Când părinţii tăi practic se urăsc unul pe altul...

-Nu ne urâm, rosti el tăios. Chiar şi în cele mai proaste momente, nu ne-am urât niciodată.

-Asta a fost atunci, şi asta este acum. Din punctul meu de vedere... nu contează. N-ar trebui să las asta să mă deranjeze. Voi fi mulţumit cu ceea ce am. Când

veniţi la meciurile mele, voi lua biletele în aşa fel încât scaunele să fie cât de departe se poate.

Blue şi-ar fi dat ochii peste cap, dar April îşi puse mâna pe piept, lăsând o pată de vopsea în urmă.

-Oh, Dean... nu trebuie să ne separi. Nu-i aşa!

El se prefăcu mirat.

-Atunci cum e? Poate mai bine îmi zici tu pentru că sunt confuz. Am o familie sau nu?

April îşi scoase bandana.

-11 iubesc pe tatăl tău, pe cât de stupid poate să pară asta. Aşa a fost atunci şi aşa e şi acum. Dar asta nu înseamnă că poate să apară şi să iasă din viaţa mea oricând doreşte. Părea mai mult conflictuală decât iu-bitoare, şi Dean nu fu complet surprins când Jack se simţi ofensat.

- Dacă mă iubeşti, de ce naiba îmi faci viaţa atât de grea?

Bătrânul nu se descurca atât de bine cum ar fi trebuit să o facă, aşa că Dean îşi puse braţul peste umerii mamei lui.

- Pentru că ea a terminat-o cu relaţiile de-o noapte, şi tu cam asta îi oferi. Am dreptate, April? Se întoarse cu spatele la tatăl lui. O vei scoate de câteva ori la cină şi apoi vei uita că există.

-Asta-i o prostie! strigă Jack. Şi de partea cui eşti până la urmă?

Dean se gândi.

-A ei.

- Mulţumesc mult. Cercelul din urechea lui Jack sclipi când îşi mişcă capul spre casă. Ia şterge-o şi tu! Eu şi mama ta avem câteva lucruri de discutat.
- Da, domnule.
Dean luă o sticlă de apă şi dispăru. Oricum voia să rămână singur.
Jack o apucă de braţ pe April şi o trase în hambar unde puteau avea puţină intimitate. El ardea, şi nu doar din cauza căldurii din mijlocul zilei. Ardea de vină,
Un cuceritor înnăscut
371
de frică, de dorinţă şi de speranţă. în hambarul prăfuit încă se mai simţea un slab miros de fân şi bălegar. O lipi pe April de perete.
- Să nu mai spui vreodată că tot ce vreau de la tine e sex. M-ai auzit? O scutură uşor. Te iubesc. Cum aş putea să n-o fac? Suntem aproape aceeaşi persoană. Vreau un viitor cu tine. Şi cred că ar fi trebuit să mă laşi să-mi dau singur seama de asta, fără să încerci să-l convingi pe fiul tău că sunt o persoană josnică.
April nu se lăsă intimidată.
- Exact când ţi-ai dat seama că mă iubeşti?
- Imediat. El văzu scepticismul din ochii ei. Poate nu în prima noapte. Poate nu chiar imediat.
- Ce zici de ieri?
Jack ar fi vrut să mintă, dar nu putu să o facă.
-Inima mea ştia, dar capul meu nu-şi dăduse complet seama. îi atinse obrazul cu degetele. Ai fost mai curajoasă decât mine. în momentul în care ai rostit acele cuvinte, a fost ca şi cum un ou uriaş s-a crăpat şi am putut în sfârşit să văd ce era înăuntru.
-Şi anume...?
-O inimă plină de iubire pentru tine. Dulcea mea April.
Vocea îi era înecată de emoţie, dar ea era dură şi îl privi fix în ochi.
- Spune-mi mai multe.
- îţi voi scrie un cântec.
-Deja ai făcut asta. Cine ar putea uita versul tău memorabil despre „frumuseţea blondă dintr-un sac mortuar11?
Jack zâmbi şi lăsă o şuviţă din părul ei să îi alunece printre degete.
- De data asta îţi voi scrie un cântec frumos. Te iubesc, April. Mi-ai dat înapoi fiica şi fiul. Până în aceste câteva luni, am trăit într-o lume unde toate culorile se amestecau până erau neclare, dar când te-am văzut, totul a început să strălucească. Eşti magică, un dar
372

neaşteptat, şi nu cred că aş putea supravieţui dacă acel dar ar dispărea.
Jack se aştepta ca April să îi facă încă viaţa grea. în schimb, treptat îi apăru un zâmbet în colţurile gurii moi şi îşi lăsă mâinile să cadă pe talia pantalonilor lui scurţi.
- Bine. Mă las. Dezbracă-te!
El râse şi o trase mai în spate în hambar. Găsiră o pătură jerpelită şi veche şi se dezbrăcară de hainele tran-spirate şi stropite de vopsea. Corpurile lor pierduseră zvelteţea tinereţii, dar contururile ei mai blânde îi plăceau, iar ea îl savura de parcă încă ar fi avut tot douăzeci şi trei de ani.
Nu putea să o dezamăgească. O întinse pe spate pe pătură unde se sărutară pentru o eternitate. îi exploră rotunjimile şi cotloanele în timp ce razele de lumină ce se strecurau printre scândurile hambarului cădeau în dungi aurii peste trupurile lor precum nişte corzi care îi legau.
Când nu mai putură să suporte chinul, Jack se aplecă încet peste April. Ea îşi deschise picioarele. îl lăsă înăun-tru. Era udă, strâmtă. Podeaua dură le testa corpurile – a doua zi aveau să plătească pentru asta –, dar în acel moment nici unuia nu îi păsa. El începu să se mişte. Era dragoste misionară. Sinceră, inspirată din iubire, pură. Fără nerăbdarea tinereţii, aveau timp să se uite în ochii larg deschişi ai celuilalt. Era momentul să îşi transmită mesaje fără cuvinte şi să îşi facă promisiuni nerostite. Se mişcau împreună. Se înălţară împreună. Izbucniră. Şi când se termină, savurară miracolul care li se întâmplase.
- M-ai făcut să mă simt ca o virgină, zise ea.
- M-ai făcut să mă simt ca un supererou, spuse el.
Copleşiţi de mirosurile pământeşti de sex şi praf, de transpiraţie şi de animale de fermă de mult uitate, se ţi-nură în braţe unul pe celălalt. îi dureau articulaţiile de la podeaua dură. Inimile lor cântau. Părul ei lung şi frumos

cădea peste corpul lui în timp ce se sprijini în cot şi îi sărută pieptul. El îi mângâie şira spinării.
- Ce vom face de acum, iubirea mea?
Ea zâmbi în sus către el, printr-o pânză de păr auriu.
- Câte un pas în fiecare zi, iubirea mea. Vom lua zilele una câte una.
Să fii închis nu era întocmai coşmarul pe care Blue şi-l imaginase.
- îmi place floarea-soarelui, zise adjunctul Cari Dawks, trăgându-se de frizura scurtă afro. Şi libelulele sunt foarte drăguţe.

Blue îşi curăţă pensula şi merse la capătul holului ca să verifice proporţiile aripilor.
- îmi place să pictez insecte. Voi adăuga şi un păianjen.
- Nu ştiu ce să zic. Oamenii sunt ciudaţi în privinţa păianjenilor.
-Acesta le va plăcea. Pânza de păianjen va arăta de parcă este făcută din paiete.
- Ai nişte idei, Blue. Cari analiză pictura murală din- tr-un nou unghi. Adjunctul Wesley crede că ar trebui să pictezi un craniu şi nişte oase încrucişate ca avertisment legat de respectarea legii, dar i-am zis că tu nu pictezi lucruri de genul ăsta.
- I-ai zis corect.
Şederea ei în închisoare era ciudat de liniştită, cât timp nu se gândea la Dean. Acum că începu să picteze ce voia, ideile îi inundau mintea atât de repede încât nu putea să ţină pasul cu ele.
Cari se plimba prin birou. Era joi dimineaţă. Fusese arestată duminică şi lucra la picturile murale din în-chisoare de luni după-amiază. Făcuse şi lasagna pentru personalul din bucătăria comunităţii şi răspunsese la telefon pentru câteva ore cu o zi în urmă când Lorraine, recepţionera, avusese o infecţie urinară. Până în acel mo-ment o vizitaseră April şi Syl, împreună cu Penny Win- ters, Gary frizerul, Monica-agentul imobiliar şi Jason, barmanul de la Barn Grill. Toţi erau compătimitori, dar

cu excepţia lui April, nimeni nu era nerăbdător ca ea să iasă din închisoare până cândNita nu semna actele finale în care era de acord cu proiectul de îmbunătăţire a oraşu-lui. Aceasta fusese cartea de schimb pe care Nita o jucase ca să obţină arestarea lui Blue. Blue era furioasă pe ea... şi impresionată dincolo de cuvinte.
Persoana care nu o vizitase era Dean. O avertizase că nu va veni după ea şi nu era un bărbat care să ameninţe inutil.
Şeful Wesley îşi băgă capul în hol.
- Blue, tocmai am aflat că Lamont Daily va opri aici pentru o ceaşcă de cafea.
- Cine este?
-Şeriful districtului.
-Am înţeles.
Lăsă jos pensula, îşi şterse mâinile şi merse înapoi în celula ei neîncuiată. Deocamdată era singurul prizonier al închisorii, cu toate că Ronnie Archer fusese acolo pentru câteva ore după ce Cari îl prinsese conducând cu

permisul suspendat. Karen Ann îşi scosese iubitul pe cauţiune, spre deosebire de Dean. Dar cauţiunea lui era de numai două sute de dolari. Celula ei se dovedise un loc bun ca să se gândească la viaţa ei şi să facă ordine printre gunoaiele care o încătuşau. Syl trimisese un şezlong şi un lampadar de alamă. Monica adusese câteva cărţi şi nişte reviste. Familia Bishop, cuplul care acum putea să îşi transforme casa victoriană într-o pensiune cu mic dejun oferit din partea casei, îi adusese aşternuturi decente şi prosoape pufoase. Dar Blue nu putuse să se bucure de nimic din toate acestea. A doua zi, Dean pleca în cantonament. Era timpul pentru o evadare.

O lună perfectă, ca o unghie, strălucea pe cer la miezul nopţii în ferma întunecată. Blue parcă lângă hambarul care fusese proaspăt vopsit şi se îndreptă către uşa laterală, doar ca să descopere că este încuiată. La fel era şi cea din faţă. Un sentiment înfiorător de groază

o cuprinse. Dacă Dean plecase deja? Dar când ajunse în curtea din spate, auzi scârţâitul leagănului de pe verandă şi putu să distingă o formă cu umerii laţi care stătea acolo. Uşa cu plasă era descuiată.

Blue intră. Zgomotul cuburilor de gheaţă se auzi până la ea. El o văzu, dar nu îi spuse nici un cuvânt.

Ea îşi răsuci mâinile în faţă.

- N-am furat colierul Niţei.

Leagănul scârţâi iarăşi.

-N-am crezut niciodată că ai făcut-o.

-Nici ceilalţi, inclusiv Nita.

Dean îşi ţinea mâna pe spatele pernuţelor.

- Am pierdut numărul a câte drepturi constituţionale ţi-au fost încălcate. Ar trebui să-i dai în judecată.

- Nita ştie că n-o voi face.

Blue se apropie de măsuţa de fier de la capătul leagănului.

- Eu sigur aş face-o.

- Este din cauză că nu te simţi atât de apropiat de comunitate ca mine.

Răceala lui începea să se topească.

- Dacă te simţi atât de apropiată, de ce fugi?

- Pentru că...

-Am priceput. Îşi aşează pe masă paharul cu o bufni-tură. Fugi de tot ce îţi pasă.

Blue nu putu să găsească energia să se apere.

-Chiar sunt o laşă. Ura să se simtă atât de expusă, dar acesta era Dean, şi ea îl rănise. Problema e că multor oameni foarte buni le-a păsat de mine de-a lungul anilor.

- Şi toţi au renunţat la tine. Da, ştiu.

Expresia lui spunea că nu îi păsa. Blue puse mâna pe paharul lui, luă o înghiţitură mare şi se înecă. Dean nu băuse niciodată ceva mai tare ca berea, dar acesta era whisky.

Se ridică şi aprinse lumina de la noul lampadar cu picior de pe verandă, de parcă nu voia să fie singur cu Blue în întuneric. Barba nerasă crescuse mai bine

de jumătate de centimetru peste ce era la modă, părul era dat într-o parte şi avea o pată de vopsea pe braţ, dar încă ar fi putut poza pentru o reclamă Ia End Zone.

- Sunt surprins că te-au lăsat să pleci, zise el. Am auzit că n-ar fi trebuit să se întâmple asta până când Nita nu semna pentru planul oraşului, săptămâna viitoare.

- Nu m-au lăsat să plec. Am cam evadat.

Acest lucru îi atrase atenţia.

- Ce înseamnă asta?

- Cât timp îi duc şefului Wesley maşina înapoi înain-te să termine tura, mă îndoiesc că va observa. Între noi fie vorba, are o muncă destul de lejeră.

El îi smulse paharul.

-Ai evadat din închisoare şi ai furat o maşină de poliţie?

- Nu sunt atât de proastă. E maşina personală a şefu-lui. Un Buick Lucerne. Şi doar am împrumutat-o.

- Fără să îi spui. Dean luă o înghiţitură din pahar.

- Sunt sigură că nu se va supăra. Sentimentul că era tratată nedrept se ridică la suprafaţă. Se cufundă în sca-unul de răchită din faţa leagănului. Mulţumesc că te-ai grăbit să mă scoţi pe cauţiune.

- Cauţiunea ta e fixată la cincizeci de mii de dolari, zise el sec.

- Dai aproape la fel de mult pe produsele pentru păr.

- Da, păi, eşti cam definiţia exactă a riscului de a fugi. îşi reluă locul pe leagăn.

-Aveai de gând să pleci în Chicago mâine fără să mă vezi, nu-i aşa? Să mă laşi să putrezesc acolo.

- Cu greu se poate spune că putrezeşti. Dean se aşează din nou între perne. Umblă vorba că şeful Wesley te-a împrumutat la Golden Agers ieri-dimineaţă pentru o demonstraţie de pictură în ulei.
-Este în programul lui de reducere a pedepsei prin muncă. Blue îşi împreună mâinile în poală. Eşti mulţumit că am fost arestată, nu?
Dean luă încă o înghiţitură lentă în timp ce se gândea.

- La urma urmei, nu contează prea mult, nu-i aşa? Dacă Nita n-ar fi făcut ce putea mai rău, ai fi dispărut până acum.
- Mi-aş dori ca măcar... să fi venit să mă vezi.
-Ţi-ai exprimat perfect sentimentele ultima oară
când am vorbit.
-Şi laşi un lucru mic ca acela să te oprească? Vocea i se frânse.
- De ce eşti aici, Blue? Părea obosit. Vrei să răsuceşti cuţitul puţin mai mult?
- Asta crezi despre mine?
- Cred că ai făcut ceea ce trebuia să faci. Acum fac şi eu la fel.
Blue îşi apăsă strâns picioarele de balansoar.
- Este greu să pară surprinzător faptul că am câteva probleme minore de încredere.
-Ai probleme de încredere. Probleme artistice. Pro-bleme de duritate prefăcută. Apoi sunt problemele de modă. Buzele i se rotunjiră. Nu, aşteaptă, sunt parte din duritatea ta prefăcută.
- Mă pregăteam să mă întorc când Wesley m-a oprit! exclamă ea.
- Sigur că da.
-Este adevărat. Nu îi trecuse prin minte că el s-ar putea să nu o creadă. Ai dreptate. Cu ceea ce ai zis pe alee. Inspiră adânc. Chiar te iubesc.
- Ihm. Cuburile de gheaţă scoaseră un clinchet când îşi goli paharul.
- E adevărat. Serios.
- Atunci de ce sună de parcă eşti gata să vomiţi?
- încă mă cam obişnuiesc cu ideea. Blue îl iubea pe Dean Robillard şi ştia că trebuie să facă acest pas înspăi-mântător. Am... am avut mult timp să mă gândesc în ul-tima perioadă şi... Gura îi era atât de uscată încât putu cu greu să rostească cuvintele: Voi merge în Chicago cu tine. Vom locui împreună o perioadă. Vom vedea cum merg lucrurile.
Urmă o linişte de mormânt. Ea începu să fie agitată.

- Oferta nu mai este valabilă, rosti el încet.

- Au trecut doar patru zile!
-Nu eşti singura care a avut timp să se gândească.
- Ştiam că asta se va întâmpla! Este exact ceea ce am tot continuat să spun. Se ridică în picioare. N-am fost pentru tine nimic mai mult decât o noutate.
-Tocmai mi-ai arătat că am dreptate. Exact de ce nu pot avea încredere în tine.
Blue ar fi vrut să îi tragă un pumn.
- Cum poţi să n-ai încredere în mine? Sunt cea mai demnă de încredere persoană din lume! Doar întreabă-i pe prietenii mei.
- Prietenii cu care vorbeşti doar la telefon pentru că nu stai niciodată în acelaşi oraş cu ei pentru mai mult de câteva luni?
-Tocmai ţi-am zis că aş merge cu tine în Chicago, nu-i aşa?
- Nu eşti singura care are nevoie de asigurări. Am aş-teptat mult timp până să mă îndrăgostesc. De ce a trebuit să fie de tine, nu ştiu. O glumă mare a Domnului, cred. Dar îţi spun un lucru. N-am de gând să mă trezesc în fiecare dimineaţă întrebându-mă dacă încă mai eşti sau nu prin preajmă.
Blue simţi că i se face rău.
- Atunci?
Dean o privi cu încăpăţânare.
-Tu să-mi spui.
- Deja am făcut-o. începem cu Chicago.
-Ţi-ar plăcea asta, nu? Dean practic mârâi la ea. înfloreşti în locuri noi. Ai probleme doar să prinzi rădăcini.
O prinsese cu asta. Se ridică.
- Haide să spunem că mergem în Chicago. Te prezint prietenilor mei. Ne distrăm. Râdem. Ne certăm. Facem dragoste. Trece o lună. O alta. Şi apoi... El ridică din umeri.
-Şi apoi te trezeşti într-o dimineaţă şi eu nu mai sunt.

- Sunt plecat mult în timpul sezonului. Imaginează-ţi cum ţi se va părea asta. Şi femeile. Ele se aruncă pe oricine poartă o uniformă. Ce vei face când vei găsi ruj pe gulerul meu?
- Cât timp nu e pe boxerii tăi End Zone, cred că mă pot descurca cu asta.
Lui nu i se ivi nici un zâmbet.
-Nu înţelegi, Blue. Femeile sunt mereu pe urmele mele, şi nu este în firea mea să plec fără să le arunc un zâmbet şi să le spun că-mi place părul lor sau ochii lor sau o blestemăţie de ceva drăguţ despre ele, pentru că asta le

face să se simtă bine, şi asta mă face să mă simt bine, şi ăsta este felul în care^ sunt eu.
„Un cuceritor înnăscut.” II iubea pe omul ăsta.
-Niciodată nu te-aş înşela. Se uită în jos către ea. Şi aşa sunt eu făcut. Dar cum poţi să crezi asta când tu vei aştepta dovada că nu te iubesc – că sunt ca toţi ceilalţi care te-au respins? Nu pot să am grijă la tot ce fac, să cenzurez fiecare cuvânt pe care îl spun, fiindcă mă tem că vei pleca. Nu eşti singura care poartă câteva cicatrice.
Logica lui irefutabilă o sperie.
-Ar trebui să câştig un loc în Echipa Robillard? Asta e?
S-ar fi aşteptat ca Dean să dea înapoi, dar nu o făcu.
- Da, cred că asta e.
Blue îşi petrecuse copilăria încercând să se dovedeas-că demnă de iubirea altor persoane şi mereu eşuase. Acum el îi cerea să facă acelaşi lucru. Resentimentele o înecau. Ar fi vrut să îi spună să se ducă la naiba, dar ceva în expresia lui o opri. O vulnerabilitate până în măduva oaselor a bărbatului care avea totul. În acel moment, ea înţelese ce trebuie să facă. Poate va funcţiona sau poate nu. Poate că i se va frânge inima la un cu totul alt nivel.
- Eu rămân aici.
El înclină din cap de parcă nu ar fi auzit-o bine.
-Echipa Bailey stă chiar aici, zise ea. La fermă. Singură. Gândurile îi goneau. Nici măcar nu trebuie

să mă vizitezi. Nu ne vom mai vedea până căută un moment semnificativ în timp – până de Ziua Recu-noştinţei. „Dacă mai sunt prin preajmă. Dacă încă mă mai vrei.” înghiţi în sec. Voi privi cum copacii îşi schimbă culoarea, voi picta, o voi tortura cu siguranţă pe Nita pentru ceea ce mi-a făcut. Poate o voi ajuta pe Syl să pregătească noul magazin de suvenire sau... Vocea i se frânse. Să fim sinceri... poate mă voi panica şi voi pleca.
-Ai de gând să stai la fermă?
Avea de gând să o facă? Blue reuşi să încuviinţeze sa-cadat. Trebuia să facă asta pentru ei, dar mai ales trebuia să facă asta pentru ea însăşi. Era sătulă de lipsa unui ţel, speriată de persoana care ar putea deveni dacă mai continua aşa – o femeie cu o viaţă atât de mică, încât ar încăpea în portbagajul unei maşini.
- Voi încerca.
- Vei încerca?
Vocea lui o sfâşia.
- Ce vrei de la mine? strigă ea.

Bărbatul de oţel îşi scoase în afară maxilarul.
-Vreau să fii la fel de dură cum pretinzi că eşti.
- Crezi că asta nu va fi greu?
Gura lui se înăspri. O presimţire ameninţătoare o copleşea.
- Nu îndeajuns de greu, zise el. Haide să mărim mi-zele! Dean se aplecă deasupra ei. Echipa Robillard nu va vizita ferma, dar echipa Robillard nici nu te va suna, nu va trimite un nenorocit de e-mail. Echipa Bailey va trebui să trăiască fiecare zi cu încredere. O provocă mai departe, împingând-o să cedeze. Nu vei şti unde sunt sau cu cine. Nu vei şti dacă mi-e dor de tine sau dacă îmi fac de cap, sau încerc să mă gândesc cum să pun punct. Pentru un moment, rămase tăcut. Când vorbi din nou, agresiunea îi dispăruse, şi cuvintele sale îi mângâiară pielea. Vei simţi că te părăsesc, exact ca toţi ceilalţi.
Un cuceritor înnăscut
381
Blue simţi tandreţea lui, dar era prea fragilă ca să accepte.
- Trebuie să mă întorc în închisoare. Se întoarse.
- Blue... Dean îi atinse umărul.
Ea se grăbi să iasă pe uşă şi afară în noapte. Apoi în-cepu să fugă, împiedicându-se în iarbă până când ajunse la maşina şefului. Dean voia totul de la ea şi nu îi dădea nimic în schimb. Nimic, cu excepţia inimii lui, care era la fel de fragilă ca a ei.
capitolul 25
La început, Blue pictase o serie de caravane ţigăneşti, unele ascunse în golfuri secrete, altele călătorind pe drumuri de ţară către şiruri îndepărtate de minarete şi domuri rotunde aurite. Apoi trecuse la vederi de an-samblu ale satelor magice cu străzi întortocheate, cai albi mergând la trap şi câte o zână ocazională cocoţată pe un horn. Picta ca o nebună, abia termina o pânză şi începea alta. Nu mai dormea, abia mânca. Cum termina un tablou, îl punea deoparte.
- Îţi ascunzi lumina interioară sub un obroc exact cum făcea şi Riley, îi declară Nita lui Blue în zgomotul de la Barn Grill, într-o duminică dimineaţă la jumătatea lui septembrie, la două luni după ce Dean plecase înapoi în Chicago. Până când nu ai curajul să-i laşi pe alţii să-ţi vadă lucrările, ai pierdut respectul meu.
-Asta mă va ţine trează noaptea, replică Blue. Şi nu te comporta de parcă nu le-a văzut nimeni. Ştiu că i-ai trimis lui Dean copii ale acelor fotografii digitale pe care m-ai convins să le fac.
-încă nu pot să cred că el şi părinţii aceia ai lui au vândut povestea lor privată acelui tabloid murdar. Aproape am făcut infarct când am văzut

titlul. „Starul fotbalului este copilul din flori al lui Jack Patriot.*1 Ar fi trebuit să aibă mai multă demnitate.

-Acel tabloid murdar a fost cel mai bun ofertant, sublinie Blue. Şi tu ai fost abonată la el ani în şir.
-Nu contează! pufni Nita.
Povestea tipărită apăruse în a doua săptămână din august cu singurul interviu de televiziune al lui Dean, Jack şi April, la scurt timp după aceea. April îi spusese lui Blue că Dean decisese să îşi dezvăluie secretele în ziua petrecerii aniversare a Niţei. Jack fusese atât de im-presionat, încât abia putuse să vorbească. Deciseseră să vândă povestea celui mai mare ofertant, folosind banii primiţi ca să întemeieze o fundaţie de familie care spriji-nea organizaţii ce ajutau copiii greu de plasat să găsească familii permanente. Doar Riley protestase. Ea voia să dea banii pentru căţeluşi.
Blue vorbea cu toţi la telefon – toţi în afară de Dean. April nu îi dăduse prea multe informaţii despre el, şi Blue nu putuse să întrebe.
Nita se trase de cercelul cu rubin.
-Toată lumea a înnebunit, dacă mă întrebi. Ieri erau patru rulote în locurile de parcare în faţa acelei librării noi. înainte să ne dăm seama, vom avea câte un McDonald's la fiecare colţ. Şi de ce le-ai spus femeilor din clubul Garrison că se pot întâlni la mine acasă de acum înainte nu voi înţelege niciodată.
- Şi eu nu voi înţelege niciodată de ce acea îngrozi-toare Gladys Prader – femeia pe care o urai – a legat o prietenie cu tine. Deşi unii ar putea să numească asta sabat.
Nita îşi supse dinţii atât de tare, încât Blue se temu că îşi va înghiţi un incisiv.
Tim Taylor apăru lângă ele.
- începe jocul. Haide să vedem dacă Stars poate în sfârşit să câştige!
El arătă către ecranul uriaş de televizor pe care îl puseseră în Barn Grill ca toată lumea să poată urmări Stars în după-amiezile de duminică. De data asta, încearcă să nu mai închizi ochii de fiecare dată când Dean încasează una, Blue. Arăţi ca o fricoasă.

- Vezi-ţi de treaba ta! îl bruftului Nita.
Blue suspină şi îşi lăsă capul pe umărul Niţei. Rămase aşa câteva clipe. În final, zise doar cât să o audă Nita.

- Nu mai pot face asta.

Nita o bătu uşor pe mână, o atinse pe obraz cu un deget noduros, apoi o înţepă în coaste.

- Stai dreaptă sau o să faci cocoaşă!

Prin octombrie, jocul lui Dean se îmbunătăţi, dar nu şi starea lui. Puţinele informaţii pe care le scotea de la Nita nu îi dădeau siguranţă. Blue încă era în Gar- rison, dar nimeni nu ştia pentru cât timp şi acele picturi strălucite, magice cu caravane ţigăneşti şi cu locuri îndepărtate pe care el le văzuse în fotografiile pe care Nita i le trimisese nu erau încurajatoare. începuse să se stingă furtuna de publicitate care fusese la începutul dezvăluirilor despre relaţia dintre Jack şi Dean. Cel puţin un membru al familiei sale participa la fiecare meci, în funcţie de serviciu şi de programul de la şcoală. Totuşi, oricât de mult îi iubea pe toţi, golul din interiorul lui devenea din ce în ce mai adânc. în fiecare zi, Blue părea să alunece tot mai departe de el. De o duzină de ori îşi luase telefonul să o sune, dar mereu îl pusese înapoi jos. Blue avea numărul lui, şi ea era cea care avea ceva de demonstrat, nu el. Ea trebuia să facă asta de una singură.

Şi atunci, într-o dimineaţă ploioasă de luni, la finalul lui octombrie, el deschise Chicago Sun-Times şi simţi cum i se scurge tot sângele din cap. O fotografie mare color îl arăta în Waterworks, clubul lui de dans favorit, cu un model cu care ieşise anul trecut. Avea o sticlă de bere într-o mână, şi cealaltă mână era strânsă în jurul taliei fetei, sărutându-se intim.

Dean Robillard şi fosta lui iubită, modelul Ally

Treebow, s-au apropiat săptămâna trecută la Waterworks. Acum, că s-au împăcat, fundaşul de la Stars

este pregătit să renunţe la titlul de cel mai râvnit burlac din Chicago?

Dean auzi un vuiet în urechi. Ăsta era exact lucrul pe care Blue îl aştepta. El răsturnă cafeaua apucând telefonul, uitând de toate deciziile lui de a-i lăsa spaţiu. Dar Blue nu răspunse. începu să lase mesaje. însă nici un răspuns. O sună pe Nita. Ea era abonată la fiecare ziar din Chicago, deci ştia că Blue va vedea fotografia, dar nici Nita nu răspunse. Trebuia să ajungă la sediul Stars într-o oră pentru întâlnirea obligatorie de luni dimineaţă. în schimb, sări în maşină şi conduse către O'Hare. Pe drum, în sfârşit se confruntă cu adevărul în ceea ce îl priveşte.

Blue nu era singura persoană dată peste cap din acest parteneriat. în timp ce ea îşi folosea combativitatea pentru a ţine oamenii la distanţă, Dean îşi folosea amabilitatea la fel de eficient. Spusese că nu are încredere în ea, dar acum asta părea doar o eschivare. Poate că era neînfricat pe terenul de

fotbal, dar era un laş în viaţa reală. Mereu se reţinea, fiind atât de speriat să nu pară un fraier, încât se aşeza singur pe bancă în loc să joace jocul până la final. Ar fi putut să o aducă în Chicago. Mai bine să rişte să se strice totul decât să se eschiveze în modul în care o făcuse. Era de mult timpul să se maturizeze.
O furtună de gheaţă în Tennessee anulase zborul lui iniţial şi, când ajunse în Nashville, era după-amiaza târ-ziu, răcoare şi ploios. închirie o maşină şi porni către Garrison. Pe drum, văzu copaci căzuţi şi camionete uti-litare care reparau liniile de tensiune căzute. în sfârşit, intră pe drumul noroios care ducea la fermă. în ciuda copacilor goi, a pajiştilor ude cafenii, a stomacului lui care clocotea, simţea că vine acasă. Când văzu lumină la ferestrele din living, luă prima gură de aer de când deschisese dimineaţă ziarul.
Dean lăsă maşina lângă hambar şi fugi către uşa late-rală prin ploaie. Era încuiată şi intră folosindu-şi cheia.
Un cuceritor înnăscut
385
- Blue?
îşi aruncă pantofii uzi din picioare, dar îşi păstră gea-ca în timp ce se mişca prin casa răcoroasă.
Nu erau vase murdare lângă chiuvetă, nici cutii de biscuiţi deschise pe hiaturi. Totul era fără pată. Un fior îl străbătu.^ Casa se simţea goală.
- Blue! înaintă către living, dar lumina pe care o vă-zuse prin ferestre venea de la o lampă conectată la un timer. Blue!
Urcă scările câte două o dată, dar chiar înainte să ajungă în dormitor, ştia ce va vedea.
Ea plecase. Hainele îi lipseau din dulap. Sertarele unde îşi ţinea lenjeria şi tricourile erau goale. O bucată de săpun, încă împachetată, era pe raft în duşul lui nefolosit, şi singurele obiecte de igienă în dulăpiorul cu medicamente erau ale lui. îşi simţea picioarele de plumb când intră în vechiul dormitor al lui Jack. Nita pomenise că Blue lucra acolo ca să profite de lumina care venea de la ferestrele din colţ, dar nu mai rămăsese nici măcar un tub de vopsea.
Se întoarse la parter. în graba de a pleca, Blue îşi uitase hanoracul şi lăsase o carte în living, dar chiar şi iaurtul de cireşe pe care mereu îl avea în frigider dispăruse. El ajunse în living, uitându-se la luminile ce pâlpâ- iau la televizor, dar fără să vadă nimic. Aruncase zarurile şi pierduse.
îi sună telefonul. Nu apucase să îşi dea jos haina şi îşi scoase mobilul din buzunar. Era April care sunase să vadă ce face şi, când auzi îngrijorarea din vocea ei, îşi lăsă fruntea în mâini.

- Nu este aici, mamă, zise el nesigur. A fugit.
în final, adormi pe canapea cu televizorul încet în fundal. A doua zi dimineaţă, se trezi târziu cu gâtul înţepenit şi cu acid în stomac. Casa era încă rece şi ploaia bătea pe acoperiş. Se duse împleticit către bucătărie şi făcu o cană de cafea. Lichidul îl arse pe interior.
386
Susan Elizaberh Phillips
Restul vieţii sale i se arătă în faţa ochilor. îl îngrozea drumul înapoi spre aeroport. Toţi acei kilometri cu nimic de făcut decât să numere paşii greşiţi pe care el îi făcuse. Stars juca cu Steelers duminică. Avea filme de studiat, de plănuit o strategie şi nu îi păsa de nimic din toate astea.
Se forţă să intre în duş, dar nu găsi voinţa de a se bărbieri. Ochii lui goi se holbau la el din oglindă. Vara asta îşi găsise familia, dar îşi pierduse sufletul-pere- che. îşi puse prosopul în jurul taliei şi ieşi fără să vadă în dormitor.
Blue stătea cu picioarele încrucişate în mijlocul patului.
El ezită.
- Bună, rosti ea blând.
Lui Dean i se înmuiară genunchii. Trecuse mult timp de când nu o mai văzuse şi uitase cât era de frumoasă. Câteva bucle din acele şuviţe scurte, precum cerneala, atingeau colţurile ochilor ei ca acadelele din struguri. Purta un pulover verde şi blugi care îi îmbrăţişau şol-durile micuţe. O pereche de balerini de balet de un verde-închis stăteau pe covor lângă pat. în loc să arate devastată, părea să îl soarbă din priviri, şi zâmbetul îi era aproape ruşinat. Imaginea îl lovi ca un fulger. După toată agonia prin care trecuse, ea nu văzuse fotografia! Poate că furtuna de gheaţă întârziase livrarea ziarelor. Dar de ce se mutase?
- M-ai anunţat că vii? îl întrebă.
- Eu... ăăă... am lăsat câteva mesaje.
Cam vreo duzină.
- Mi-am uitat telefonul. Ea îl privi cercetător.
Dean voia să o sărute până când nici unul din ei nu
mai putea respira, dar nu putea să o facă. Nu încă. Poate niciodată. Unde... unde sunt lucrurile tale?
Blue înclină din cap.
- Ce vrei să zici?
Un cuceritor înnăscut
38 7
-Unde sunt hainele tale? Tablourile tale? îşi ridică vocea fără să vrea. Unde este loţiunea pe care o foloseşti? Iaurtul tău blestemat? Unde sunt?

Se uita la el de parcă ar fi fost nebun.
- Peste tot.
- Nu, nu sunt!
îşi desfăcu picioarele, cu o mişcare stângace.
-Am pictat la cabană. Lucrez cu uleiuri acum în loc de acrilice. Dacă pictez acolo, nu trebuie să dorm cu vaporii.
- De ce nu mi-ai spus? Oh, Doamne, ţipa. încercă să se calmeze. Nu e mâncare aici!
- Mănânc la cabană ca să nu fiu nevoită să vin înapoi de fiecare dată când mi se face foame.
El trase aer adânc pentru a-şi controla valul de adrenalină.
- Dar hainele tale? Lipsesc.
-Nu, nu lipsesc, răspunse ea, părând încă confuză. Mi-am mutat lucrurile în camera lui Riley. Urăsc să dorm aici fără tine. Haide, poţi să râzi!
Dean îşi luă mâinile din şold.
- Crede-mă! Nu-mi vine deloc să râd acum. Trebuia să se asigure. Ai renunţat şi să faci baie? Nu foloseşti duşul meu.
Blue îşi lăsă picioarele la marginea patului, cu sprân-ceana ridicată.
-Cealaltă baie este mai aproape. Te simţi bine? începi să mă sperii.
Nu îi trecuse prin minte să verifice şi celelalte băi sau să meargă până la cabană. Văzuse doar ceea ce se aştepta să găsească, o femeie pe care nu se putea baza. Dar el era cel pe care nu te jmteai baza, cel care nu voia să îşi pună inima la bătaie. încercă să îşi revină.
- Unde ai fost?
-Am mers cu maşina în Atlanta. Nita mă tot cică- lea în legătură cu tablourile mele şi acolo este acel dea- ler incredibil care... Se opri. îţi voi povesti mai târziu. Te-au pus pe bancă? Despre asta este vorba? Indignarea

ei izbucni. Cum au putut? Şi ce dacă nu erai în formă în septembrie? Ai jucat fantastic de atunci.
-Nu m-au pus pe bancă. îşi trecu mâna prin părul umed. Dormitorul era rece ca naiba, şi el avea pielea de găină peste tot, şi nimic nu era stabilit. Trebuie să-ţi spun ceva, şi tu trebuie să-mi promiţi că mă asculţi înainte să înnebuneşti.
Ea icni.
-Oh, Dumnezeule, ai o tumoare pe creier! în tot acest timp, cât eu am fost închisă aici...

- N-am o tumoare pe creier! Rosti pe nerăsuflate: Era o fotografie cu mine în ziarul de ieri. Făcută la o acţiune de binefacere pentru cercetarea cancerului la care am fost săptămâna trecută.
Ea încuviinţă.
-Nita mi-a arătat-o când am trecut pe la ea să văd ce face.
- Deja ai văzut-o?
-Da.
Blue continuă să se uite la el de parcă ar fi fost dement.
Dean veni mai aproape.
- Ai văzut fotografia din Sun-Times de ieri? Cea în care sărutam o altă femeie?
Expresia ei se întunecă în sfârşit.
-Chiar, cine era aia? Ar trebui să îi trag câteva şuturi.
Poate că suferise prea multe contuzii pentru că ameţi şi fu nevoit să se aşeze pe marginea patului.
-Nita a fost îmbufnată, crede-mă! Blue dădu din mână şi începu să meargă de colo-colo. în ciuda faptului că începuse să te placă, încă este de părere că toţi bărbaţii sunt nişte gunoaie.
- Şi tu nu?
-Nu toţi bărbaţii, dar nu mă face să încep să vorbesc despre ratatul de Monty. Ştii că a avut tupeul să mă sune şi...

- Nu-mi pasă de Monty! Sări în picioare. Vreau să-ţi povestesc despre fotografie!
Ea păru puţin enervată.
-Atunci continuă!
Dean nu înţelegea toate astea. Nu era Blue femeia care se trezea în fiecare dimineaţă temându-se că va fi abandonată? El întări nodul de la prosopul care era în pericol să cadă.
- Stăteam la bar când ea a venit la mine. Am ieşit la câteva întâlniri anul trecut, dar nu s-a concretizat nicio-dată în nimic. Era beată şi se dădea la mine. La propriu. Am apucat-o ca să nu cadă.
-Ar fi trebuit să o laşi. Oamenii nu au îndeajuns res-pect pentru spaţiul tău personal.
Acum atitudinea ei începea să îl enerveze.
- Eu am lăsat-o să mă sărute. Nu am împins-o.
- înţeleg. N-ai vrut să o faci de ruşine. Erau oameni în jur şi...
-Exact. Prietenii ei, prietenii mei, câţiva străini şi acel fotograf blestemat. Dar de îndată ce mi-am desprins buzele, am tras-o deoparte şi am avut o

discuţie privată despre lipsa relaţiei noastre. Nu m-am mai gândit la asta până când am văzut ziarul ieri. Am încercat să te sun, dar...
Ea îl privi cercetător, apoi expresia îi deveni împietrită.
- Doar n-ai zburat până aici pentru că credeai că voi pleca din cauza a ceva de genul ăsta, nu?
- Sărutam o altă femeie!
- Ai crezut că voi fugi! Ai crezut! Din cauza unei fo-tografii idioate. După toate prin câte am trecut ca să-ţi demonstrez! Ochii ei cu aromă de struguri aveau fulgere în priviri. Eşti un idiot! Şi ieşi în grabă din dormitor. Lui Dean nu îi venea să creadă asta. Dacă el ar fi văzut o poză cu Blue sărutând un alt bărbat ar fi întors lumea cu fundul în sus. Se grăbi pe hol după ea, prosopul umed devenind tot mai rece în fiecare clipă.

-Vrei să-mi spui că nu ai fost îngrijorată – nici măcar pentru un minut – că aş putea să te înşel?
- Nu! Ea coborî scările şi apoi se răsuci. Chiar te aş-tepţi ca eu să mă prăbuşesc de fiecare dată când o altă femeie se aruncă în braţele tale? Pentru că, dacă ar fi aşa, aş fi o epavă înainte să se termine luna de miere. Totuşi, dacă o fac în faţa mea...
El rămase nemişcat.
- Tocmai m-ai cerut în căsătorie?
Ea se înfoie.
- Ai o problemă cu asta?
Tabela de marcaj tocmai se luminase, şi el bătu palma cu lumea.
- Dumnezeule, te iubesc!
- Nu sunt impresionată. Blue coborî restul treptelor. De ce eu am încredere în tine, dar – după toate lucrurile prin care am trecut, schimbându-mi întreaga viaţă pentru tine! – tu încă nu ai încredere în mine?
Prudenţa îi sugeră că acela nu era momentul potrivit ca să amintească de trecutul ei. în afară de asta, Blue avea dreptate. Scosese în evidenţă un lucru foarte important, şi el trebuia să îi spună ce aflase despre sine, cu toate că nu chiar atunci. Se duse după ea.
-Pentru că... sunt un ticălos nesigur care arată prea bine pentru binele propriu?
-Bingo. Se opri lângă cuier. Ţi-am dat prea multă putere în această relaţie. Evident, e timpul ca eu să preiau controlul.
-Ai putea începe prin a te dezbrăca? Ea îşi uni sprân-cenele. Nu îl lăsa să scape aşa de uşor, şi el se reorientâ repede. De unde ai hainele astea?

-April comandă totul pentru mine. Ştie că nu îmi pasă de asta. Buclele ei se agitară. Şi sunt prea nervoasă – prea furioasă! – ca să mă dezbrac.
- înţeleg. Trebuie să-mi tolerezi multe. O linişte ab-solută îl cuprinse, tulburată doar de erecţia puternică pe care nici măcar prosopul lui rece nu o putea opri. Spune-mi despre Atlanta, iubito!

O mişcare înţeleaptă din partea lui pentru că Blue uită pentru moment că el era un idiot nesigur, îndrăgostit.
- Oh, Dean, a fost minunat! Este cel mai celebru dea- Ier din sud. Nita nu mai tăcea în legătură cu tablourile şi m-a enervat atât de tare, încât în final i-am trimis foto-grafii. El m-a sunat a doua zi şi a cerut să vadă totul.
-Şi nu puteai să ridici telefonul şi să mă anunţi despre ceva atât de important?
- Ai destule la care să te gândeşti acum. Sincer, Dean, dacă linia ta de apărare nu-ţi oferă o protecţie mai mare, eu...
-Blue... Dean ajunsese la capătul răbdării.
- Oricum, lui i-a plăcut totul, continuă ea. îmi oferă propria expoziţie. Şi nu o să-ţi vină să crezi ce preţuri va pune.
Era suficient.
- Vom găsi şi timp pentru nuntă.
El străbătu distanţa dintre ei din doi paşi, o trase în braţele lui şi o sărută exact aşa cum visa să o facă de luni în şir. Ea îl sărută înapoi. Şi încă cum!
- Cu siguranţă va fi o nuntă, Blue. în clipa în care se termină sezonul.
- Bine.
- Doar atât?
Ea zâmbi şi îl prinse de maxilar.
-Eşti un bărbat statornic, Dean Robillard. Cu cât pictam mai mult, cu atât îmi dădeam mai mult seama de asta. Şi ştii de ce mi-am mai dat clar seama? îşi trecu degetul peste buza lui de jos. Eu sunt o femeie statornică. Loială convingerilor mele şi la fel de dură cum par. Dean o trase aproape. Blue îşi puse obrazul pe pieptul lui. Mi-ai spus că trebuia să prind rădăcini şi ai avut dreptate. Era atât de uşor să fiu fericită când eram împreună. Trebuia să fac să fie dificil. Să ştiu că am o familie permanentă m-a ajutat mult. M-a... făcut să nu-mi mai fie atât de frică.
-Sunt mulţumit. April e...

- Oh, nu April. îşi ridică faţa în sus către Dean. April e una dintre prietenele mele cele mai dragi, dar, să recu-noaştem, tu vei fi mereu cel mai important pentru ea. Blue păru că îşi cere vag iertare. Adevărul este că Nita mă iubeşte la bine şi la greu. Şi, crede-mă, nu pleacă nicăieri până când cineva nu-i înfige un ţăruş în inimă. Zâmbetul ei ridică un semn de întrebare. Ar fi în regulă dacă o rugăm pe April să planifice nunta? Eu aş da-o în bară şi sincer aş prefera să pictez.
- Nu vrei să-ţi plănuieşti propria nuntă?
-Nu prea. Nunţile nu mă interesează. îl privi cu cei mai blânzi şi mai visători ochi pe care Dean şi-i putea imagina vreodată. Pe de altă parte, să fiu căsătorită cu omul pe care îl iubesc... asta mă interesează foarte mult.
El o sărută mai hotărât, încât ea suspină şi îl împinse deoparte.
- Nu mai suport. Aşteaptă aici.
Blue fugi sus şi, în ciuda faptului că Dean se apropia de hipotermie, era mai mult decât fericit să o aştepte. Se mişcă să se încălzească şi văzu că mai multe creaturi magice apăruseră pe pereţii din sufragerie, inclusiv un dragon cu înfăţişare binevoitoare. Observă că şi uşa ca-ravanei fusese pictată larg deschisă şi două siluete micuţe stăteau în geam.
în spatele lui, se auziră paşii ei. Se întoarse. Dacă nu lua în calcul ghetele ei negre de motociclist, ea purta numai un sutien roz de dantelă şi o pereche micuţă de chiloţei asortaţi. Blue a lui în roz. Abia îi venea să creadă. Găsise curajul să poarte haine moi şi să picteze desene blânde.
- Haide să ne întrecem!
Cu un zâmbet care îl tachina, fugi înaintea lui în bu-cătărie şi pe uşa laterală, cu fesele ei mici ivindu-se de sub chiloţei ca două jumătăţi de piersică. El îşi acordă câteva secunde ca să se bucure de privelişte, dar tot reuşi să o ajungă la jumătatea drumului în curte. Ploaia se transformase iar în lapoviţă, şi el îşi pierdu prosopul,

lăsându-l gol puşcă, desculţ şi murind de frig. Ea o luă înainte, deci ajunse prima în caravană. Blue râdea, la fel de poznaşă ca oricare dintre spiriduşii pe care îi pictase. Picături îngheţate îi străluceau în păr, şi sfâr- curile i se vedeau prin sutienul ud, de mătase. Dean o urmă înăuntru.
Caravana era îngheţată. Blue îşi aruncă ghetele din picioare. Dean îi dădu jos chiloţii roz şi uzi. Trăgând-o sub el, căzură pe patul rece. El trase plapuma ca să aco-pere trupurile ude, tremurânde până peste cap. în peştera lor întunecată, se încălziră cu mâinile, cu săruturile, cu trupurile şi cu promisiunile pe care le făceau.

Ploaia cădea peste acoperişul arcuit, bătea la ferestrele micuţe şi la uşa cea albastră. Ei stăteau întinşi unul lângă altul, perfect adăpostiţi.

epilog

Smochingul fusese probabil inventat numai ca să fie purtat de Dean Robillard, se gândi Blue în timp ce stătea lângă el la altar. Era atât de chipeş încât ea trebuia să şi-l imagineze dezbrăcat ca să nu se simtă intimidată, cu toate că şi Blue arăta uimitor, datorită rochiei de mireasă de la Vera Wang pe care i-o găsise April. Să lase această nuntă în mâinile lui April fusese a doua cea mai înţeleaptă decizie a lui Blue, imediat după cea de a se căsători cu acest bărbat, care se dovedise că era la fel de nesigur ca ea.

Sute de orhidee albe care călătoriseră jumătate de lume umpleau sanctuarul. Cristale cusute manual străluceau pe fundele de un albastru pal care împodobeau stranele şi pe piedestalele florale. Cu mai multe cristale, erau scrise iniţialele miresei şi ale mirelui pe covorul albastru de pe culoar. Biserica era plină de prieteni şi de colegi de-ai lui Dean, care veniseră pentru ceremonia din februarie, precum şi cu noii prieteni pe care ei şi-i făcuseră în Garrison. Mulţumită lui Dean, Stars pierduse doar un singur joc la scurt timp după campionatul AFC, o performanţă incredibilă, dat fiind începutul lor slab.

Jack stătea lângă Dean drept cavaler de onoare. Smo-chingul lui i se potrivea perfect, la fel precum cel al fiului său, dar Jack îl accesorizase cu cercei de argint. Ca doamnă de onoare a lui Blue, rochia lungă, albastră ca gheaţa a lui April era cu mult mai formală decât rochia de vară pe care o alesese deja pentru nunta sa care urma, în Hawaii. Nunta avea să fie doar în familie, chiar dacă April şi Jack o lăsau pe Riley să o aducă pe prietena ei cea mai bună de la şcoală ca să aibă pe cineva de vârsta ei cu care să stea.

Dean deja le dăduse părinţilor săi

Un cuceritor înnăscut

terenul din jurul lacului drept cadou de nuntă, iar ei în-tenţionau să dărâme curând cabana pentru a-şi construi propria casă de vacanţă.

- Cine o dă pe această femeie ca să se căsătorească cu acest bărbat?

Nita se ridică din primul rând. Era maiestuoasă într-un caftan albastru vaporos.

- Eu, zise cu o voce care nu lăsa loc de îndoială.

Nita o condusese pe Blue la altar, lucru care era perfect pentru amândouă. Virginia era încă în Columbia, susţinând cauzele celor care nu aveau voce. Dean îi tri-misese un telefon mobil cu cartelă, şi ea şi Blue vorbeau mai

des, dar Blue ştia că telefonul va ajunge curând în- tr-un orfelinat sau ca să fie de ajutor cuiva care oferea asistenţă medicală.
Riley se ridică din primul rând. Arăta frumoasă şi fericită în rochia albastră pastelată cu trandafiri albi în părul întunecat. Jack îşi luă chitara ca să o acompanieze în balada pe care o compuseseră împreună pentru cere-monie. Vocea uimitoare a lui Riley răsună în biserică, şi când Jack o acompanie la refren, şerveţele se auzeau foşnind peste tot.
Era timpul să îşi spună jurămintele. Dean se uită în jos către Blue, cu ochii strălucind de tandreţe, aşa cum Blue bănuia că sunt şi ai ei. Tot ce îi înconjura era frumos: lumânările, orhideele, familia şi prietenii. Blue se ridică pe vârfuri.
- Datorită lui April, şopti ea, ai nunta la care ai visat de când erai fetiţă.
Râsul lui Dean era un motiv în plus pentru care ea îl iubea pe acest bărbat din toată inima.
îşi petrecură noaptea nunţii singuri la fermă. A doua zi plecau cu avionul lui Jack în luna de miere la casa lui din sudul Franţei, dar în seara aceea erau mulţumiţi să stea întinşi dezbrăcaţi şi satisfăcuţi pe patul făcut din pături în faţa şemineului din living.
Ea îşi strecură genunchiul între coapsele lui Dean.

- Pentru doi ţipi care râd de bărbaţii care se îmbrăţi-şează, tu şi Jack sigur v-aţi luat partea de îmbrăţişări azi.
Dean îşi apăsă buzele de părul ei.
- Cel puţin, noi n-am fost pe punctul să începem o ceartă, lucru pe care nu-l pot spune despre tine.
- Nu-i vina mea. De unde era să ştiu că Karen Ann va decide să apară la recepţia noastră?
- Pun pariu că nu va mai ameninţa niciodată un tort de nuntă. Ai sărit peste doi apărători ca să ajungi la ea.
Blue zâmbi.
- Partea mea preferată a fost când April a început să ţipe: „Nu, Blue! Porţi o Vera Wang!"
Dean chicoti.
- Partea mea preferată a fost când Annabelle a sărit să te ajute.
începură să îşi frece nasul unul de altul. Dintr-una în alta, trecu ceva timp până când îşi reluară conversaţia.
- încă încerc să mă obişnuiesc cu ideea de a avea o soţie bogată, zise el.

- Nu chiar.

Totuşi, tablourile ei se vindeau nebuneşte. Oamenii obişnuiţi, care nu ştiau nimic despre marea artă, dar ştiau doar că le plac, le cumpărau atât de repede, încât ea abia apuca să le termine. Lucrările sale îi dăduseră lui Dean şi direcţia viitoare pe care o căuta. El şi April se apucau împreună de afaceri, comercializând o linie excentrică de haine bazată pe schiţele lui Blue. April avea să demareze afacerea anul viitor cu câteva articole simple. Până când Dean se pensiona, sperau să fie pregătiţi să se extindă şi la mobilă şi decoraţiuni interioare. Luând în considerare ochiul lor impecabil în ceea ce priveşte stilul, precum şi priceperea lui Dean la afaceri, Blue nu avea nici o îndoială că vor avea succes.

Dean se uită la pânza uriaşă care domina cel mai lung perete din living, acesta fiind motivul pentru care sărbă-toreau luna de miere aici, în loc să fie îa etaj în dormitorul lor. îi mângâie umărul.

Un cuceritor înnăscut

397

- Nu cred că vreun mire a primit vreodată un cadou de nuntă mai frumos.
- L-am văzut în vis. Blue îşi băgă capul lângă gâtul lui. Exact aşa cum va fi pentru noi. Abia am dormit cât am lucrat la el.

Ea pictase ferma, dar la fel ca toate celelalte creaţii ale ei, era o lume magică de vară şi de iarnă, de primăvară şi de toamnă. Deschisese pereţii fermei ca să arate tot ce se întâmpla înăuntru. Într-o cameră, toţi stăteau în jurul unui brad de Crăciun. într-alta, toţi o înconjurau pe o bătrână care sufla în lumânări. Erau căţeluşi ţopăind peste tot în bucătărie. O petrecere de victorie a Super Bowl avea loc în curtea din spate şi oraşul celebrând ziua de 4 Iulie umplea curtea laterală. Pe veranda din faţă, o siluetă micuţă în costum de castor, fără cap, stătea pe un dovleac de Halloween. O cărare îngrijită ducea de la fermă către lac, unde un tată şi o fiică cântau la chitară lângă apă şi o femeie cu părul lung blond îşi ridica mâinile către cer. Caii păşteau pe păşune. Păsări fanteziste erau cocoţate pe acoperişul hambarului. Şi chiar deasupra fermei, un balon cu aer cald cobora cu doi copii care priveau din nacelă, fiecare dintre ei un cuceritor înnăscut.

Verigheta lui Dean sclipi în flăcările din şemineu când arătă în stânga pânzei.

-După balonul cu aer cald, asta e partea care îmi place cel mai mult.

Blue îşi dădu seama ce voia să spună.

- Cumva, ştiam că aşa vei simţi.

Caravana ţigănească era aşezată sub o pădure deasă. Viţele groase ţineau roţile neclintite. Ea şi Dean stăteau aproape, şi oamenii pe care îi iubeau dansau în jurul lor.

nota autorului

Ştiu că scrisul se presupune că ar fi o profesie solitară, dar atât de mulţi oameni mă sprijină şi mă încurajează, încât eu nu simt asta. Sunt recunoscătoare cititorilor care mi-au trimis e-mailuri atât de drăguţe şi îmi ţin companie pe SEP Bulletin Board la susanelizabethphil- lips.com. Acolo am cunoscut-o pe Beverly Taylor care a fost atât de drăguţă să îmi împărtăşească din vastele ei cunoştinţe despre Tennessee-ul de Est. („Nu, Susan. Nu poţi să îi spui Tennessee-ul estic.”). Le mulţumesc şi lui Adele San Miguel pentru informaţiile despre Tennessee şi doctorului Bob Miller pentru că m-a sfătuit în legătură cu rănile jucătorilor de fotbal. Câţiva profesori m-au ajutat să îi înţeleg pe copiii de 11 ani, inclusiv Kelly LeSage şi draga mea prietenă Susan Doenges. De asemenea, nişte elevi fermecători de clasa a patra şi a cincea au făcut tot posibilul să mă ţină pe direcţia potrivită. Le mulţumesc tuturor.
Sprijinul meu emoţional începe cu soţul meu, Bill; sora mea, Lydia; fiii mei minunaţi; şi cele mai bune nurori din lume, Dana Phillips şi Gloria Taylor. În plus, mulţumesc în fiecare zi pentru prietenii mei scriitori talentaţi, amuzanţi şi perspicace, mai ales Jill Barnett, Jennifer Crusie, Jennifer Greene, Kristin Hannah, Jayne Ann Krentz, Jill Marie Landis, Cathie Linz, Lindsay Longford, Suzette Van, Julie Wachowski şi Margaret Watson. Apoi sunt toţi vânzătorii de cărţi şi bibliotecarii care mereu găsesc noi cititori pentru mine. Apreciez din suflet.
Profesional, am cea mai fabuloasă echipă din lume care mă sprijină la William Morrow şi Avon Books, începând cu editorul meu, Carrie Feron. Este o bucurie să lucrez cu atât de mulţi oameni extraordinari în departamentele de artă, editorial, marketing, producţie, publicitate şi de vânzări. Da, ştiu cât sunt de norocoasă. Steven Axelrod a fost agentul meu de când era în şcoala elementară. Este un parteneriat grozav. Sharon Mitchell, asistenta mea, ştie cum să facă totul şi aş fi pierdută fără ea.
În final, un imens „Mulţumesc!” fiului meu Zach Phillips pentru că m-a lăsat să folosesc două dintre melodiile lui, Why Not Smilei (copyright 2006) şi Ory Like I Do (copyright 2003). Zach, chiar eşti tare!

CĂRŢI ROMANTICE

Dean Robillard este cel mai norocos om din lume: chipeş, bogat, adulat de femei şi cu o carieră înfloritoare, nu pare să mai aibă nevoie de nimic pentru a fi fericit. întâlnirea întâmplătoare şi cu totul şocantă cu Blue Bailey, o pictoriţă căreia viaţa îi pune în cale numai obstacole, reprezintă începutul unei aventuri surprin-zătoare pentru amândoi. Căci Dean nu este fotbalistul fără minte pe care îl crede Blue, iar ea — în pofida staturii minione – este cea mai dură şi hotărâtă femeie pe care Dean a cunoscut-o vreo-dată. Curând, cei doi se îndreaptă spre casa de vară a lui Dean dintr-un mic orăşel din Tennessee, unde vieţile lor deja complicate se vor întrepătrunde cu cele ale unor oameni care le-au marcat trecutul şi le vor influenţa viitorul: un star rock charismatic, o frumoasă femeie care încearcă să facă pace cu trecutul, o ado-lescentă timidă care are nevoie disperată de o familie şi o bătrână ursuză care îi urăşte pe toţi. Pe măsură ce vara trece, Blue şi Dean trebuie să înveţe nu doar să ierte şi să uite, dar mai ales să accepte că dragostea joacă după propriile reguli şi fericirea poate să apară în cele mai neaşteptate locuri.
„Lumea are nevoie de mai multe cărţi
de Susan Elizabeth Phillips.”
ELIZABETH LOWELL